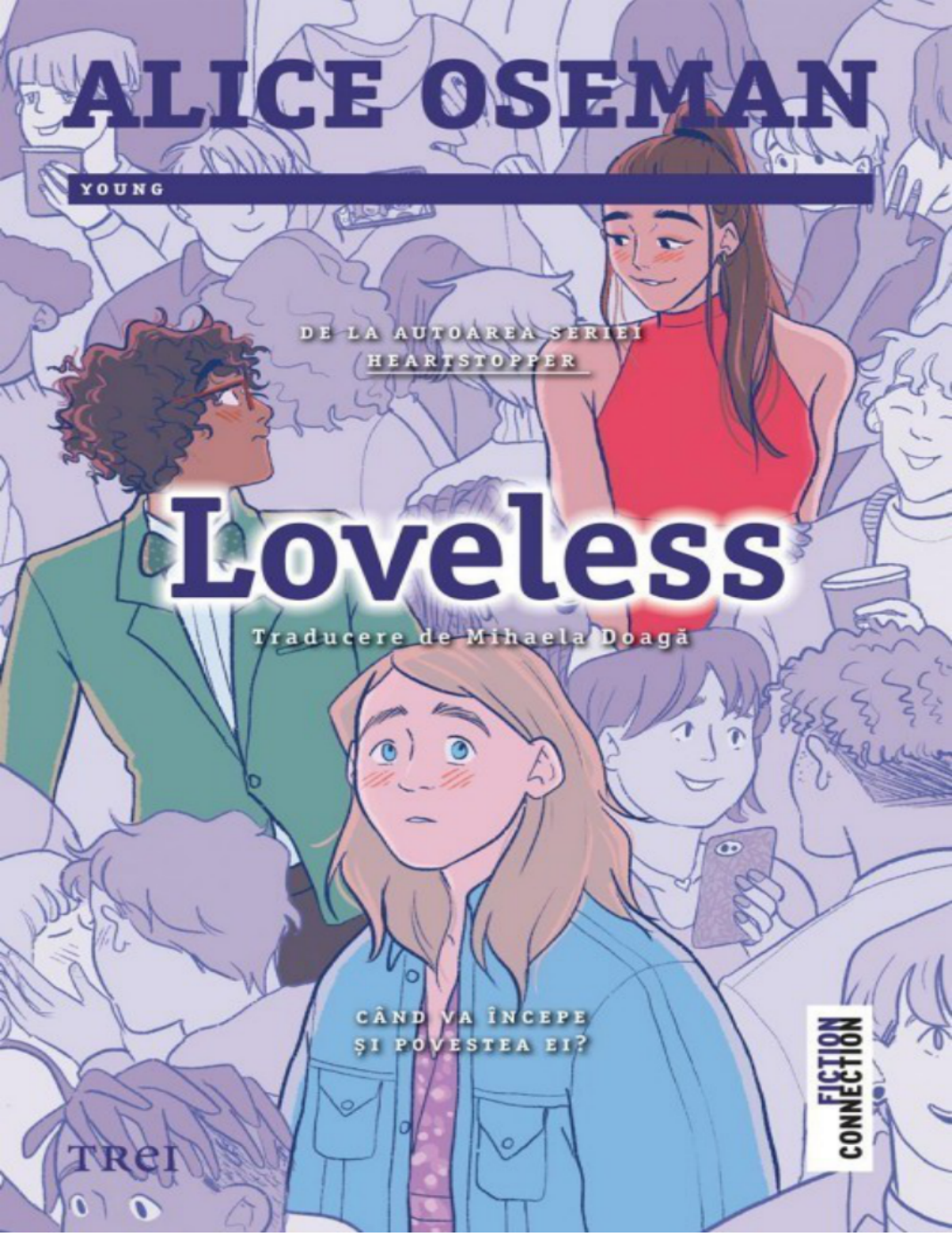
ALICE OSEMAN
YOUNG
DE LA AUTOAREA SERIEI HEARTSTOPPER
Loveless
Traducere de Mihaela Doagă
CÂND VA ÎNCEPE ȘI POVESTEA EI?
TREI
CONNECTION FICTION

Table of Contents

Cover Page

Loveless

Partea întâi

Ultima șansă

Poveste de dragoste

Pip, Jason și cu mine

Adevăr sau provocare

Tommy

Sărutul

Pe jar

Neiubită

Partea a doua

Schimbarea

Rooney

O nouă prietenie

Gândire romantică

Sex

Căsătoriile de colegiu

Prima ieșire în club a fetiței

Standarde înalte

Pride

Ieșirea din zona de confort

Shakespeare și plantele de apartament

Energie haotică

Singură pe veci

Imatură

Ne place să ne dăm în spectacol

Competențe în materie de relații

Ca în romanele de dragoste

Scânteia

O prezentare scurtă, dar convingătoare, de Rooney Bach

Mâinile fierbinți

Secretul nerostit

Litera „X“

Domnul sigur-pe-el

Sunil

Ar mai fi mers niște steaguri de pride

Pip

Miraj

Partea a treia

Nu iubesc pe nimeni

Fantezii masturbatorii

Numărătoarea inversă

Spălată pe creier

Viitorul visat

Lumea în oglindă

Dar dacă nu vrea ea să te iubească

Colege de cameră

Balul Bailey

Capulet contra Montague

Înfrântă

Flori de hârtie

Supraviețuitoare

Partea a patra

Persoane diametral opuse

Asexuală aromantică

Iubirea adevărată

Acasă

Ellis

Magia platonică

Amintiri

Dragostea distruge totul

Meriți bucurie

Jason

Îmi pare rău

Beth

Întâlnire de urgență

Noaptea dinainte

Serenada

Curioasă? Total opusul

Dezastru

Am lăsat paturile unite

Excitată și derutată

O găsesc eu

Un gest grăitor

Partea a cincea

Ne-am distrat

Noapte bună

Casa

Mulțumiri

Resurse suplimentare despre asexualitate și aromantism

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Domnica Drumea

Ilustrație copertă: Copyright © Alice Oseman

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Irina Mușătoiu

Lorina Chițan

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Loveless

Autor: Alice Oseman

Copyright © Alice Oseman 2020

Originally published in the English language in Great Britain by HarperCollins Children’s Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title: LOVELESS

Translation © Editura Trei 2023, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Alice Oseman asserts the moral right to be acknowledged as the

author of this work

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1764-2

ISBN (EPUB): 978-606-40-1984-4

„Dacă-i așa, iubirea calcă, așadar, orbește;

Când dă cu arcul, când ademenește.“

(William Shakespeare, Mult zgomot pentru nimic)

[1]

[1] Mult zgomot pentru nimic, în traducerea lui Leon Levițchi, William Shakespeare, Opere, Vol. III, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1956. (N.t.)

Partea întâi

Ultima șansă

Erau, efectiv, trei cupluri diferite așezate în jurul focului care se giugiuleau, într-un soi de orgie organizată de sărutări, și jumătate din ființa mea își zicea „câh“, iar cealaltă își spunea „Uau, tare mi-aș dori să fiu în locul lor“.

Ce-i drept, probabil c-ar fi trebuit să mă aștept să se întâmple așa ceva la petrecerea noastră post-banchet. Nu merg prea des la petreceri. Nu știusem că asta e atmosfera, de fapt.

Am tulit-o de lângă focul de tabără și am luat-o înapoi spre conacul imens al lui Hattie Jorgensen, ținându-mi rochia de banchet cu o mână, ca să nu mă împiedic în ea, în timp ce-i trimiteam un mesaj lui Pip:

Georgia Warr

n-am putut să mă apropii de foc ca să recuperez bezelele, pentru că se sărutau unii în jurul lui

Felipa Quintana

Cum ai putut să mă trădezi și să mă dezamăgești așa, Georgia?

Georgia Warr

mă mai iubești sau s-a sfârșit totul?

Când am intrat în bucătărie și am dat cu ochii de Pip, stătea rezemată de un bufet pus pe colț, cu un pahar de plastic cu vin într-o mână și cu telefonul în cealaltă. Cravata îi atârna din buzunarul de la cămașă, își descheiase sacoul de catifea grena, iar părul ei scurt și cârlionțat îi stătea răvășit acum, fără îndoială pentru că se zbânțuise așa tare la banchet.

— Ești bine? am întrebat-o.

— S-ar putea să mă fi făcut un pic, a recunoscut ea, lăsând să-i alunece ochelarii cu ramă de baga de pe nas. Și, în plus, te iubesc, la naiba.

— Mai mult decât îți plac bezelele?

— Cum poți să-mi ceri să aleg?

I-am înconjurat umerii cu brațul și ne-am rezemat amândouă de bufet. Era aproape miezul nopții, se auzea înăbușit muzică din camera de zi a lui Hattie, iar conversațiile, râsetele, țipetele și zbieretele colegilor noștri reverberau din fiecare colțișor al conacului.

— Erau trei cupluri care se sărutau în jurul focului, i-am zis. La unison, gen.

— Sexy, a comentat Pip.

— Pe undeva îmi doream să fiu în locul lor.

Pip m-a privit intrigată.

— Câh.

— Vreau doar să mă sărut cu cineva, am zis, ceea ce era bizar, pentru că nici măcar nu băusem ceva.

Trebuia să-i conduc pe Pip și pe Jason acasă mai târziu.

— Putem să ne sărutăm noi două dacă vrei.

— Nu asta-mi imaginam.

— Păi, Jason nu mai e cu nimeni de câteva luni deja. Sunt sigură că s-ar băga.

— Mai taci. Vorbesc serios.

Chiar vorbeam serios. Îmi doream foarte tare să mă sărut cu cineva. Îmi doream să simt un strop din magia nopții de banchet.

— Cu Tommy, atunci, mi-a spus Pip, ridicând din sprânceană, cu un zâmbet malefic. Poate că e momentul să-i mărturisești.

Până acum îmi plăcuse de o singură persoană. Îl chema Tommy. Era „băiatul sexy“ din anul nostru — cel care ar fi putut chiar să ajungă top model dacă și-ar fi propus. Era înalt, slab și atrăgător la modul convențional, cam în stilul lui Timothée Chalamet, deși n-am înțeles, de fapt, de ce toată lumea e înnebunită după Timothée Chalamet. Aveam eu o teorie cum că multe dintre pasiunile pe care le fac oamenii pentru celebrități sunt simulate, doar ca să dea bine.

Aveam o pasiune pentru Tommy de când eram într-a șasea și o fată m-a întrebat:

— Cine crezi că-i cel mai mișto tip de la Truham?

Îmi arătase o poză pe telefon în care apăreau cei mai populari tipi de-a șasea de la școala de băieți de vizavi și chiar în mijlocul grupului se afla Tommy. Mi-am dat seama că era cel mai atrăgător — vreau să zic, avea un păr ca vedetele dintr-o formație de băieți și era îmbrăcat în pas cu moda —, așa c-am arătat cu degetul și am zis „el“. Și cred că asta a fost.

După aproape șapte ani, nu vorbisem niciodată cu Tommy, de fapt. Nici măcar nu-mi dorisem să vorbesc cu el, probabil din cauză că eram o fire timidă. Tommy era mai curând un concept abstract — era sexy, făcusem o pasiune pentru el și n-avea să se întâmple nimic între noi, iar pe mine nu mă deranja deloc treaba asta.

Am pufnit auzind-o pe Pip.

— Evident că nu cu Tommy.

— De ce nu? Îți place de el.

La gândul de a face ceva concret în legătură cu acea pasiune, m-am simțit extrem de neliniștită.

Am ridicat din umeri, iar Pip a lăsat-o baltă.

Am ieșit amândouă din bucătărie, îmbrățișate în continuare, și am pătruns în holul conacului lui Hattie Jorgensen. Lumea se trântise pe jos, în smochinguri și rochii de banchet, cu pahare și farfurii cu mâncare împrăștiate în jur. Două persoane se sărutau pe trepte și m-am uitat la ele o clipă, neștiind prea bine dacă mi se părea dezgustător sau cel mai romantic lucru pe care-l văzusem în viața mea. Probabil că prima opțiune.

— Știi ce vreau eu? m-a întrebat Pip, în timp ce intram poticnit în sera lui Hattie și ne trânteam pe o canapea.

— Ce?

— Vreau să-mi cânte cineva din senin un cântec în care să-mi declare că mă iubește.

— Ce cântec?

A căzut pe gânduri o vreme.

— Your Song din Moulin Rouge, a zis, oftând. Doamne, sunt o lesbiană tristă și însingurată.

— O alegere excelentă în ce privește cântecul, dar un țel mai greu de atins decât un sărut.

Pip și-a dat ochii peste cap.

— Dacă vrei așa de tare să te săruți cu cineva, du-te să vorbești cu Tommy. Îți place de el de șapte ani. E ultima ta șansă, înainte să plecăm la facultate.

Poate că avea dreptate, totuși.

Dacă era să mă sărut cu cineva, avea să fie Tommy. Dar gândul ăsta mă înspăimânta teribil.

Mi-am încrucișat brațele.

— Aș putea să mă sărut cu un necunoscut, eventual.

— Plimbă ursul.

— Vorbesc serios.

— Ba nu. Nu ești genul care să facă asta.

— Nu știi ce gen de om sunt.

— Ba da, știu. Te cunosc mai bine decât oricine.

Avea dreptate. Legat de faptul că mă cunoștea și că nu eram genul care să facă asta și legat de faptul că era ultima mea șansă să-mi mărturisesc pasiunea care dura de șapte ani, ultima mea șansă să mă sărut cu cineva cât mai eram încă la liceu, cât mai puteam să simt entuziasmul fanteziilor adolescentine și vraja tinereții pe care toți ceilalți păreau să le fi gustat deja.

Era ultima mea șansă să simt asta.

Deci poate că avea să trebuiască să-mi iau inima în dinți și să-l sărut pe Tommy, până la urmă.

Poveste de dragoste

Adoram poveștile de dragoste. Dintotdeauna. Îmi plăceau la nebunie filmele Disney (în special „Prințesa și broscoiul“, care e o capodoperă subestimată). Îmi plăceau la nebunie poveștile scrise de fani (chiar și fanfiction cu personaje de care n-auzisem, dar poveștile cu Draco/Harry și Korra/Asami[1] erau cele care-mi mergeau la suflet). Îmi plăcea să-mi imaginez cum avea să fie nunta mea (o nuntă într-un decor rustic, cu frunze de toamnă și fructe de pădure, cu șiraguri de luminițe și lumânări, o rochie de mireasă dantelată, cu un aer retro, viitorul meu soț plângând de emoție, familia mea plângând, eu plângând la rândul meu pentru că sunt tare fericită, nespus de fericită că mi-am găsit alesul).

Pur și simplu. Iubeam. Dragostea.

Știam că e o chestie siropoasă. Dar nu eram o fire cinică. Eram o visătoare, poate, căreia îi plăcea să tânjească după așa ceva și care credea în magia dragostei. Ca protagonistul din Moulin Rouge, care fuge la Paris ca să scrie povești despre adevăr, libertate, frumusețe și dragoste, deși probabil c-ar trebui să-și caute ceva de lucru ca să nu moară de foame. Dap. Categoric mă regăsesc.

Probabil c-am moștenit treaba asta din familie. Familia Warr credea în dragostea pe vecie — părinții mei erau acum la fel de îndrăgostiți cum fuseseră în 1991, pe vremea când mama era profesoară de balet, iar tata cânta într-o formație. Nici măcar nu glumesc. Erau, efectiv, desprinși din cântecul lui April Lavigne Sk8er Boi, dar cu final fericit.

Atât bunicii materni, cât și cei paterni erau încă împreună. Fratele meu s-a însurat cu prietena lui când avea douăzeci și doi de ani. Niciuna dintre rudele mele apropiate n-a divorțat. Chiar și majoritatea verilor mei mai mari aveau măcar parteneri, dacă nu-și întemeiaseră deja o familie.

Eu nu avusesem niciodată o relație.

Nici măcar nu mă sărutasem cu cineva.

Jason s-a sărutat cu Karishma, care e în grupa mea la istorie, când erau în excursie în cadrul programului Duke of Edinburgh, și a fost cuplat câteva luni cu o fată nesuferită pe nume Aimee, până s-a prins că e o scârbă. Pip s-a sărutat cu Millie de la Academy la o petrecere la cineva acasă și cu Nicola din trupa noastră de teatru pentru tineret, în timpul repetiției finale la Dracula. Majoritatea oamenilor aveau o poveste de genul ăsta — un sărut stupid cu cineva de care fuseseră oarecum amorezați, sau nici măcar, iar lucrurile nu merseseră neapărat mai departe, dar făceau parte din experiența de adolescent.

Majoritatea persoanelor de optsprezece ani s-au sărutat cu cineva. Majoritatea persoanelor de optsprezece ani au făcut cel puțin o pasiune, chiar dacă e vorba de o celebritate. Și cel puțin jumătate din toți cunoscuții mei făcuseră sex, de fapt, deși unii dintre ei probabil că mințeau sau se refereau doar la o repriză jalnică de lucru manual sau la faptul că puseseră mâna pe un sân.

Dar pe mine nu mă deranja, pentru că știam c-o să vină și vremea mea. Li se întâmpla tuturor. „O să găsești pe cineva până la urmă“ — asta-mi spuneau toți și aveau dreptate. Idilele adolescentine se sfârșesc cu bine doar în filme, oricum.

Nu trebuia decât să aștept și povestea mea de dragoste extraordinară avea să se întâmple. Aveam să-mi găsesc alesul. Aveam să ne îndrăgostim. Și urma să trăiesc finalul ca în basme.

[1] Personaje din serialul de animaţie Legend of Korra. (N.t.)

Pip, Jason și cu mine

— Georgia trebuie să-l sărute pe Tommy, l-a anunțat Pip pe Jason în timp ce ne trânteam lângă el pe canapea în camera de zi a lui Hattie.

Jason, care tocmai se juca Scrabble pe telefon, m-a privit intrigat.

— Pot să întreb de ce?

— Pentru că au trecut șapte ani și cred c-a venit momentul, i-a răspuns Pip. Ce părere ai?

Jason Farley-Shaw era cel mai bun prieten al nostru. Eram un soi de trio. Eu și Pip mergeam la același colegiu național pentru fete și l-am cunoscut pe Jason cu ocazia pieselor de teatru pe care le puneam în scenă la școală, pentru care aduceau întotdeauna câțiva băieți de la colegiul de băieți. Apoi, după câțiva ani, Jason s-a transferat la școala noastră, care avea clase mixte dintr-a zecea încolo, și s-a înscris și în trupa noastră de teatru pentru tineret.

Indiferent ce spectacol puneam în scenă, fie că era un musical sau o piesă de teatru, Jason juca de obicei cam același rol: un bărbat mai copt, cu o figură aspră. Asta se datora mai ales faptului că era înalt și solid, dar și faptului că, la prima vedere, avea ceva din aerul unui tată sever. Jucase roluri precum Javert în Mizerabilii, Prospero în Furtuna și rolul tatălui mereu furios, George Banks, în Mary Poppins.

Cu toate astea, eu și Pip descoperiserăm rapid că, dincolo de aparența severă, Jason era un tip foarte blând și relaxat care părea să se simtă mai în largul lui cu noi decât cu oricine altcineva. Având în vedere că Pip era o forță a haosului, iar eu mă frământam și eram stângace aproape în orice situație, calmul lui Jason echilibra totul de minune.

— Ăă, a început Jason, aruncându-mi o privire. Păi… nu contează, de fapt, ce părere am eu.

— Nu știu dacă vreau să-l sărut pe Tommy, am zis.

Jason a părut mulțumit de răspuns și s-a întors spre Pip.

— Gata. Am încheiat discuția. Trebuie să fii sigur când vine vorba de așa ceva.

— Nu! Zău așa! s-a zburlit Pip, întorcându-se spre mine. Georgia, știu că ești timidă. Dar e absolut normal să ai emoții când ai făcut o pasiune pentru cineva. Acum e, efectiv, ultima ta șansă să-i mărturisești ce simți și, chiar dacă te respinge, nu contează, pentru c-o să meargă la facultate în celălalt capăt al țării.

Aș fi putut să comentez că asta însemna c-ar fi cam greu să avem o relație, în cazul puțin probabil c-ar reacționa pozitiv, dar n-am făcut-o.

— Mai ții minte ce emoții aveam înainte să-i spun Aliciei că-mi place de ea? a continuat Pip. Și apoi ea mi-a zis „Îmi pare rău, sunt hetero“ și am plâns două luni, dar uită-te la mine acum! Sunt cum nu se poate mai bine!

A tras un șut în aer, spre a-și întări spusele.

— E genul de situație în care n-ai nimic de pierdut.

Jason mă studia în tot acest timp, ca și cum încerca să-și dea seama ce simt.

— Nu știu, am zis. Pur și simplu… nu știu. Cred că-mi place de el, ce-i drept.

Am surprins o străfulgerare de tristețe pe chipul lui Jason, dar a dispărut imediat.

— Păi, a zis el, lăsându-și privirea în jos, cred c-ar trebui să faci ceea ce vrei să faci.

— Cred că vreau să-l sărut.

M-am uitat în jur și, ce să vezi, Tommy era și el pe-acolo, într-un grup mai mic aflat în dreptul ușii. Era îndeajuns de departe cât să nu-i pot deslușI chipul în detaliu — era doar o noțiune abstractă, o formă nelămurită, un tip atrăgător la modul generic. Tipul pentru care

aveam o pasiune de șapte ani încoace. Acum, că-l vedeam așa de departe și ca prin ceață, m-am simțit din nou ca într-a șasea, când arătam spre poza unui băiat despre care credeam c-ar fi atrăgător.

Și chestia asta a înclinat balanța. Eram în stare s-o fac.

Eram în stare să-l sărut pe Tommy.

Avusesem momente când mă întrebasem dacă până la urmă o să fiu cu Jason. Și avusesem momente când mă întrebasem dacă până la urmă o să fiu cu Pip. Dacă am fi trăit într-un film, cel puțin doi dintre noi s-ar fi cuplat.

Dar nu avusesem niciodată sentimente romantice față de vreunul dintre ei, din câte-mi dădeam seama, cel puțin.

Eu și Pip eram prietene de aproape șapte ani. Din prima zi dintr-a șasea, când fuseserăm puse în aceeași bancă în sala principală și obligate să ne împărtășim trei lucruri interesante despre fiecare din noi. Am descoperit că amândouă voiam să ne facem actrițe și a fost de-ajuns. Ne-am împrietenit pe loc.

Pip a fost dintotdeauna mai sociabilă, mai amuzantă și în general mai interesantă decât mine. Eu eram genul de persoană care se pricepea la ascultat, cea care i-a fost alături când a avut criza de identitate pe tema „oare sunt gay?“ la paisprezece ani, apoi criza pe tema „nu știu dacă să mă îndrept spre actorie sau spre științe“ anul trecut și apoi criza pe tema „vreau foarte tare să mă tund scurt, dar mi-e teamă“, acum câteva luni.

Eu și Jason ne-am cunoscut mai târziu, dar ne-am apropiat mai rapid decât mi-aș fi imaginat că se poate, având în vedere antecedentele mele jalnice în materie de prietenii. A fost prima persoană pe care am cunoscut-o cu care puteam să stau fără să zic nimic, fără să mi se pară stânjenitor. Cu el nu simțeam că e cazul să mă străduiesc să fiu amuzantă sau să anim atmosfera — puteam să fiu eu, pur și simplu, și el n-avea să mi-o ia în nume de rău.

Avuseserăm nenumărate petreceri în pijamale în trei. Știam exact care

arcuri sunt rupte la patul lui Pip. Știam că paharul preferat al lui Jason din bufetul meu era cel decolorat, cu Donald Duck, pe care mi-l luasem de la Disneyland când aveam doisprezece ani. Moulin Rouge era filmul la care ne uitam invariabil când ne reuneam — cu toții știam replicile pe de rost.

N-au existat niciodată sentimente romantice între noi trei — Pip, Jason și cu mine. Dar ceea ce ne lega — o prietenie de ani de zile — era un sentiment la fel de puternic, cred. Poate chiar mai puternic decât sentimentele multor cupluri pe care le cunoșteam.

Adevăr sau provocare

Ca să ajung mai aproape de Tommy, Pip ne-a obligat să ne alăturăm unui grup care juca „adevăr sau provocare“, o idee la care ne-am opus și eu, și Jason, dar evident că Pip a câștigat.

— Adevăr, am zis, când mi-a venit rândul să fiu chinuită.

Hattie, care coordona jocul, a rânjit răutăcios și a ales o carte din pachetul cu „adevăr“. Probabil că eram vreo doisprezece, așezați cu toții pe covorul din camera de zi. Pip și Jason mă încadrau. Tommy era așezat în fața mea. Nu prea voiam să mă uit la el.

Pip mi-a întins un chips din castron, în semn de sprijin moral. L-am acceptat, cuprinsă de recunoștință, și l-am înfulecat imediat.

— Care e cea mai nasoală experiență romantică sau sexuală pe care ai avut-o cu un tip?

S-au auzit câteva exclamații la unison, un tip a fluierat, iar o fată doar a râs, un „ha“ scurt, care mi s-a părut mai stânjenitor decât orice altă reacție.

Din fericire, n-aveam să-i mai văd niciodată pe majoritatea oamenilor aflați la această petrecere. Poate pe Instagram, dar selectam să nu-mi apară majoritatea poveștilor de pe Instagram și deja aveam în minte o listă a persoanelor cărora urma să le dau „unfollow“ după ce primeam rezultatele la examenul final. Erau câteva persoane din școală cu care ne aveam bine eu, Pip și Jason. Grupul cu care stăteam la cantină. O gașcă mică din trupa de teatru cu care ne petreceam timpul în perioada când se puneau în scenă piesele. Dar știam deja că o să plecăm cu toții la facultate și c-o să uităm unii de alții.

Dar Pip și Jason și cu mine n-aveam să uităm unii de alții, pentru că urma să mergem toți trei la facultate la Durham în octombrie, cu

condiția să luăm note suficient de mari. Nu fusese ceva planificat, de fapt — eram un trio de tocilari ambițioși, dar Jason nu reușise să intre la Oxford, Pip nu reușise să intre la King's College London, iar eu eram singura pentru care Durham fusese prima opțiune, de fapt.

Îi mulțumeam în fiecare zi Universului pentru că lucrurile se așezaseră așa. Aveam nevoie de Pip și Jason. Erau ancora mea.

— E prea din cale-afară, a interveni imediat Jason. Zău așa. E o întrebare mult prea personală.

S-au auzit strigăte revoltate din rândul colegilor. Celorlalți li se rupea de faptul că era prea personal.

— Trebuie să ai ceva de zis, a spus Hattie tărăgănat, cu accentul ei ultra-aristocratic. La modul că toată lumea a avut parte de un sărut naspa sau ceva de genul până acum.

Eram foarte stingherită de faptul că mă aflam în centrul atenției, așa că m-am gândit că e mai bine să răspund și să scap.

— Nu m-am sărutat cu nimeni până acum, am declarat.

În momentul în care am zis-o, nu m-am gândit că spuneam ceva ieșit din comun. Adică, nu eram într-un film pentru adolescenți. Nimeni nu credea pe bune că trebuie să faci mișto de virgine. Toată lumea știa că faci lucrurile astea când te simți pregătit, nu?

Dar apoi s-au dezlănțuit reacțiile.

S-au auzit exclamații șocate. Un „vai“ plin de compătimire. Câțiva dintre băieți au început să râdă, iar unul a mormăit înfundat „virgină“.

Hattie și-a dus mâna la gură și a exclamat oripilată:

— Oh, Doamne, pe bune?

Am simțit că-mi ia fața foc. Nu eram o ciudățenie. Existau o mulțime de persoane de optsprezece ani care încă nu sărutaseră pe nimeni.

Am tras cu ochiul la Tommy și până și el mă privea cu compătimire, de parcă aș fi fost un copil mic — de parcă aș fi fost un țânc care nu

înțelege nimic.

— Nu e chiar atât de neobișnuit, am zis.

Hattie și-a dus mâna la inimă și și-a țuguiat buza de jos.

— Cât ești de inocentă!

Un tip s-a aplecat spre mine și m-a întrebat:

— Ai, cât, optsprezece ani, nu?

Am încuviințat și el a zis:

— Oh, Doamne — ca și cum aș fi fost o ființă dezgustătoare sau așa ceva.

Oare eram o ființă dezgustătoare? Eram urâtă, timidă și dezgustătoare și din cauza asta nu mă sărutasem cu nimeni până acum?

Am simțit că-mi dau lacrimile.

— Ajunge, s-a burzuluit Pip. Ar fi cazul să nu vă mai purtați ca niște scârbe acum, ce dracu'!

— Dar e ciudat, a comentat un tip pe care-l știam de la cursul de engleză, adresându-i-se lui Pip. Trebuie să recunoști că e ciudat să ajungi la optsprezece ani fără să te fi sărutat cu nimeni.

— Asta-i culmea, din partea unui tip care a recunoscut că a luat-o în mână cu gândul la prințesele din Shrek 3.

S-au auzit râsete amuzate din partea celorlalți, care uitaseră pe moment să râdă pe seama mea. În timp ce Pip continua să-i dojenească, Jason m-a luat discret de mână și m-a tras afară pe ușă.

Odată ce am ajuns în hol, eram gata să izbucnesc în plâns, așa c-am zis că am nevoie la baie și am urcat la etaj, căutând toaleta. Când am ajuns acolo, mi-am studiat chipul în oglindă, frecându-mă cu mâna pe sub ochi, cu grijă să nu-mi întind rimelul. Mi-am înăbușit lacrimile. Nu aveam de gând să plâng. Eu nu plângeam în fața nimănui.

Nu-mi dădusem seama. Nu-mi dădusem seama cât de în urmă sunt.

Mă amăgisem atâta timp cu gândul că marea mea iubire o să apară pur și simplu într-o zi. Mă înșelasem, mă înșelasem amarnic. Toți ceilalți se maturizau, aveau parte de sărutări, făceau sex, se îndrăgosteau, iar eu eram doar…

Eram doar un copil.

Și, dacă o țineam tot așa… oare aveam să rămân singură pe vecie?

— Georgia!

Era vocea lui Pip. Mi-am șters lacrimile înainte să ies din baie. Iar ea nici n-a bănuit că plânsesem.

— Sunt niște dobitoci, mi-a spus.

— Mda, am încuviințat.

A încercat să-mi zâmbească afectuos.

— Știi c-o să găsești pe cineva până la urmă, nu-i așa?

— Mda.

— Știi c-o să găsești pe cineva până la urmă. Toată lumea își găsește perechea. O să vezi.

Jason mă privea cu un aer abătut. Mă compătimea, poate. Oare și el mă compătimea?

— Credeți că îmi irosesc adolescența? i-am întrebat.

Iar ei mi-au răspuns că nu, cum ar răspunde orice prieten bun, dar era prea târziu. Faza asta mă smulsese din transă.

Trebuia să mă sărut cu cineva, înainte să fie prea târziu.

Și acel cineva trebuia să fie Tommy.

Tommy

I-am lăsat pe Pip și Jason să coboare după ceva de băut, invocând scuza că voiam să-mi iau haina dintr-una din camerele de oaspeți pentru că mi-era frig, și apoi am rămas în holul cufundat în întuneric, încercând să trag aer în piept și să-mi pun gândurile în ordine.

Totul era în regulă. Nu era prea târziu.

Nu eram o persoană ciudată sau dezgustătoare.

Mai aveam timp să acționez.

Mi-am găsit haina și am descoperit și un castron cu cârnăciori de bere lăsat pe un calorifer, așa că i-am luat de-acolo. Când am ieșit în hol, am văzut că ușa de la un alt dormitor era întredeschisă, așa că m-am chiorât înăuntru, doar ca să am o vedere din primul rând la o scenă în care cineva era în mod evident penetrat cu degetul.

Am simțit o undă de șoc pe șira spinării. Gen, hopa, bun așa. Am uitat că oamenii fac așa ceva pe bune. Era plăcut să citești despre treaba asta în fanfiction sau s-o vezi în filme, dar realitatea era ceva de genul „Oh. Câh. Mă simt aiurea, vreau să dispar de-aici“.

Pe deasupra — de bună seamă, te-ai gândi să închizi bine ușa dacă cineva urmează să-și bage ceva în tine.

Îmi era greu să mă închipui într-o astfel de situație. Sincer, îmi plăcea ideea la modul teoretic — să ai o aventură sexy într-o cameră întunecată în casa altcuiva, cu cineva cu care ai flirtat intermitent timp de câteva luni — dar realitatea? Să trebuiască, efectiv, să atingi organele genitale ale cuiva? Câh.

Cred că durează până când oamenii sunt pregătiți să facă așa ceva. Și ar trebui să găsești pe cineva cu care să te simți în largul tău. Eu nici

măcar nu interacționasem cu cineva pe care să-mi doresc să-l sărut, nu mai zic de cineva cu care să-mi doresc să…

M-am uitat la castronul cu cârnăciori. Deodată îmi pierise pofta de mâncare.

Și apoi un glas a rupt tăcerea.

— Hei, am auzit și, când mi-am ridicat privirea, am dat cu ochii de Tommy.

Era prima dată în viața mea când stăteam de vorbă cu el.

Îl văzusem de multe ori, evident. La cele câteva petreceri la care fusesem. Uneori la poarta școlii. Când s-a transferat la noi la școală, nu aveam niciun curs în comun, dar ne intersectam uneori pe culoar.

Întotdeauna mă simțisem oarecum stingherită în prezența lui. M-am gândit că motivul era că-mi plăcea de el.

Chiar nu știam cum să mă port în preajma lui.

Tommy a arătat spre dormitor.

— E cineva în cameră? Cred că haina mea a rămas pe pat.

— Cred că cineva tocmai e penetrat cu degetul, am zis, preferabil nu îndeajuns de tare cât să mă audă persoanele în cauză.

Tommy și-a lăsat mâna în jos.

— Oh. Așa deci. Bun așa. Ăă. Cred c-o s-o iau mai târziu.

A urmat o pauză. Stăteam încurcați în dreptul ușii. Nu auzeam cuplul din cameră, dar, numai la gândul la ce făceau acolo și că o știam amândoi, îmi venea să intru în pământ.

— Cum te simți? m-a întrebat.

— Oh, știi…, am zis, ridicând castronul. Măcar am cârnăciori.

Tommy a dat din cap.

— Bun. Bravo ție!

— Mersi.

— Îți stă foarte bine, apropo.

Rochia mea de banchet era lila și cu paiete și mă simțeam cam aiurea în ea, față de ținuta mea obișnuită — blugi cu talie înaltă și pulovere tricotate cu model —, dar mă gândeam că-mi stă bine, așa că era plăcut s-o aud și de la altcineva.

— Mersi.

— Îmi pare rău pentru faza de la „adevăr sau provocare“. Oamenii pot să fie niște scârbe uneori. Ca să știi, eu m-am sărutat pentru prima dată cu cineva abia la șaptesprezece ani.

— Serios?

— Dap. Știu că e cam târziu, dar… știi că e mai bine să aștepți până când simți că e momentul, nu?

— Aha, am încuviințat, dar în sinea mea îmi ziceam că, dacă la șaptesprezece ani e „târziu“, atunci eu eram practic o babă.

Toată treaba asta mi se părea ciudată. Tânjisem șapte ani după Tommy. Stătea de vorbă cu mine acum. De ce nu eram în culmea fericirii?

Noroc că fix atunci mi-a bâzâit telefonul. Mi l-am scos din sutien.

Felipa Quintana

Sexcuze funde ești?

Haha sex

Am scris din greșeală „sex“

Și FUNDES

Haha funde

Jason Farley-Shaw

Te rog, vino, până nu mai bea pip un pahar de vin

Felipa Quintana

Nu mă mai bârfi în chat-ul nostru comun când stau chiar lângă tine

Jason Farley-Shaw

Pe bune, Georgia, unde ești

Am închis repede ecranul, pentru ca Tommy să nu creadă că-l ignor.

— Ăă…, am început, neștiind prea bine ce-o să spun înainte s-o spun.

I-am întins geaca mea de blugi, model larg.

— Dacă ți-e frig, poți să iei haina mea.

Tommy s-a uitat la ea. Nu părea să-l deranjeze faptul că era, tehnic, o geacă de „fete“, din fericire, fiindcă probabil că s-ar fi ales praful de orice atracție dacă ar fi protestat.

— Ești sigură?

— Da!

A luat geaca și s-a îmbrăcat cu ea. M-am simțit un pic aiurea doar la

gândul că un tip pe care nu-l cunoșteam prea bine îmi purta geaca preferată. N-ar fi trebuit să mă încânte întorsătura asta?

— Tocmai voiam să mă duc să stau lângă foc o vreme, mi-a spus, sprijinindu-se de perete și înclinându-se abia perceptibil spre mine, cu un zâmbet pe chip. Vrei să… vii și tu?

Și atunci m-am prins că încerca să flirteze cu mine.

Gen, chiar îmi ieșise figura.

Chiar urma să mă sărut cu Tommy.

— Bine, am zis. Stai doar să le trimit un mesaj prietenilor mei.

Georgia Warr

sunt cu tommy lol

Idilele între liceeni erau pe lista temelor mele preferate de fanfiction. Eram înnebunită și după AU-urile[2] cu suflete-pereche, AU-urile care se petrec în cafenele, scenariul în care un personaj e rănit și celălalt îl alină și poveștile în care un personaj are amnezie temporară.

Mă gândisem că e cel mai probabil să am parte de o idilă între liceeni, dar, acum, că posibilitatea să mi se întâmple cu adevărat așa ceva nu mai era nulă, începusem să intru în panică.

La modul că inima mi-o luase la goană, transpiram, îmi tremurau mâinile.

Așa te simți când îți place de cineva, deci era normal, nu?

Totul era perfect normal.

[2] Alternative Universe, tip de fanfiction în care personajele sunt reimaginate într-o altă epocă sau în alt context decât universul lor originar. (N.t.)

Sărutul

Când am ajuns lângă foc, nu mai era nimeni pe-acolo. Nici urmă de orgie a săruturilor.

Mi-am ales un loc lângă mormanul de pături, iar Tommy s-a așezat lângă mine, punând o sticlă de bere în echilibru pe brațul scaunului. Ce-avea să se întâmple acum? Urma să începem pur și simplu să ne giugiulim? Oh, Doamne, speram să nu!

Stai așa, nu asta îmi doream?

Un sărut trebuia să aibă loc, oricum. Măcar de asta eram convinsă. Era ultima mea șansă.

— Deci, a început Tommy.

— Deci.

M-am gândit cum aveam să inițiez sărutul. În fanfic-uri, întreabă pur și simplu Îmi dai voie să te sărut?, ceea ce e foarte romantic când citești, dar în gând suna jenant când mi-am imaginat cum ar fi s-o spun cu voce tare. În filme, pare să se întâmple cumva, fără vreo discuție în prealabil, dar ambii participanți se aruncă în treaba asta știind exact ce se întâmplă.

El a dat din cap, iar eu l-am privit, așteptând să spună ceva.

— Îți stă foarte bine, a zis.

— Mi-ai mai spus asta, am răspuns, zâmbind intimidată, dar mulțumesc.

— E bizar că nu prea am stat de vorbă cât eram la școală.

În timp ce vorbea, și-a lăsat mâna pe spătarul scaunului meu, astfel că era neobișnuit de aproape de fața mea. Nu știu de ce treaba asta mi-a dat un sentiment foarte aiurea. Pur și simplu îi simțeam mâna acolo, cred.

— Păi, nu aveam prieteni comuni, de fapt.

— Mda, iar tu ești o fire foarte tăcută, nu-i așa?

N-am putut nici măcar să neg.

— Îhî.

Acum, că era așa de aproape, mă chinuiam să înțeleg ce mă atrăsese mai exact, timp de șapte ani. Îmi dădeam seama că era atrăgător la modul convențional, cum observi treaba asta la actori sau la vedetele pop, dar nimic din ce emana persoana lui nu mă făcea să simt fluturi, de fapt. Oare știam cum e să simți fluturi? Ce-ar fi trebuit să simt mai exact acum?

El a dat din cap, ca și cum știa deja totul despre mine.

— Nu-i nimic. Fetele tăcute sunt de treabă.

Ce voia să însemne chestia asta, de fapt?

Îmi bătea un apropo? Nu-mi dădeam seama. Probabil că doar aveam emoții. Oricine are emoții când e în preajma persoanei de care-i place.

Am aruncat o privire spre casă, gândindu-mă că nu prea mai voiam să mă uit la el. Și am zărit două siluete care stăteau la pândă în seră — Pip și Jason. Pip mi-a făcut imediat cu mâna, dar Jason părea cam încurcat și a tras-o pe Pip de-acolo.

Amândoi voiau să vadă ce-o să se întâmple între Georgia și tipul pentru care avusese o pasiune timp de șapte ani.

Tommy s-a lăsat un pic spre mine.

— Ar trebui să stăm mai mult de vorbă sau ceva de genul.

Mi-am dat seama că nu credea ce spunea. Doar trăgea de timp. Știam ce-ar fi trebuit să se întâmple în continuare.

Eu m-aș înclina spre el, emoționată, dar entuziasmată, el mi-ar ridica părul căzut peste față, iar eu l-aș privi printre gene și apoi ne-am săruta ușurel și am deveni una, Georgia și Tommy, iar apoi am lua-o spre casă, amețiți de fericire, și poate că nu s-ar mai întâmpla altă dată. Sau poate că mi-ar trimite un mesaj și am hotărî să ne dăm întâlnire, doar să vedem unde duce treaba asta, și la întâlnire am hotărî să ieșim împreună o vreme, iar la a treia întâlnire am hotărî că vrem să fim un cuplu și, la câteva săptămâni după asta, am face sex și, cât aș fi la facultate, mi-ar trimite SMS-uri cu „bună dimineața“ și ar veni în vizită o dată la două weekenduri, apoi după facultate ne-am muta împreună într-un apartament micuț pe malul râului, ne-am lua un câine, el și-ar lăsa barbă și apoi ne-am căsători, și cu asta, basta.

Asta ar fi trebuit să se întâmple.

Vedeam fiecare moment în minte. Calea mai ușoară. Soluția la îndemână.

Puteam să fac asta, nu?

Dacă n-aș face-o, ce-ar zice Pip și Jason?

— Nu-i nimic, a continuat. Știu că n-ai sărutat pe nimeni până acum.

A spus-o pe un ton de parcă ar fi vorbit cu un cățeluș proaspăt fătat.

— Bine.

Mă enerva treaba asta. Mă enerva și el.

Asta îmi doream, nu? Un strop de idilă pe întuneric.

— Hei, uite ce e, mi-a spus, cu un zâmbet compătimitor. Toată lumea trebuie să aibă parte de un prim sărut, până la urmă. Nu înseamnă nimic. Nu-i nimic dacă ești începătoare în materie de, gen, povești de dragoste și chestii de-astea.

Începătoare în materie de povești de dragoste? Mi-a venit să râd. Studiasem poveștile de dragoste cu devotamentul unui profesor universitar. Ca un cercetător cu tendințe obsesive. Mi-aș fi putut alege „Povești de dragoste“ drept subiectul meu forte la Mastermind.

— Îhî, am zis.

— Georgia…

Tommy s-a aplecat spre mine și apoi m-a izbit din plin ceva.

Dezgust.

Un val de dezgust nestăpânit.

Tommy era așa de aproape că-mi venea să țip. Îmi venea să sparg un pahar și să vomit în același timp. Mi-am încleștat pumnii pe brațele scaunului și am încercat să mă uit în continuare la el, să mă trag mai aproape de el, să-l sărut, dar era așa de aproape de mine și era oribil, mă simțeam dezgustată. Îmi doream să se termine toată treaba.

— E normal să ai emoții, mi-a zis. E chiar adorabil, de fapt.

— Nu am emoții, am protestat.

Eram dezgustată doar la gândul că era lângă mine. Că voia niște chestii de la mine. Așa ceva nu era normal, nu?

Și-a lăsat mâna pe coapsa mea.

Și în momentul ăla am tresărit, împingându-i mâna la o parte și dărâmându-i sticla, iar el s-a aruncat s-o prindă și a căzut de pe scaun.

Drept în foc.

Pe jar

Existaseră semne. Îmi scăpaseră toate pentru că îmi doream cu disperare să mă îndrăgostesc.

Primul a fost Luke dintr-a patra. Mi-a făcut declarația prin intermediul unui bilețel pe care mi l-a strecurat în buzunar în pauză. „Pentru Georgia. Ești foarte frumoasă, vrei să fii prietena mea? Da [ ] Nu [ ] Cu drag, Luke.“

Am bifat Nu, iar el a plâns tot timpul orei de aritmetică.

Într-a cincea, când toate fetele din clasa mea au decis că vor să aibă prieten, eu m-am simțit pe dinafară, așa că l-am întrebat pe Luke dacă mai e interesat, dar el se cuplase deja cu Ayesha, prin urmare m-a refuzat. Toate perechile nou-formate se jucau împreună pe barele de cățărare la petrecerea de sfârșit de an, iar eu m-am simțit tristă și însingurată.

Al doilea a fost Noah pe care-l vedeam în autobuzul școlii, într-a opta, deși nu sunt sigură c-ar trebui să-l pun la socoteală. M-a invitat să ies cu el de Valentine’s Day — de Valentine’s Day toată lumea își dorea să fie cu cineva. Noah mă speria pentru că era gălăgios și îi plăcea să arunce cu sendvișuri în oameni, așa c-am clătinat din cap și apoi mi-am întors din nou privirea spre geam.

Al treilea a fost Jian de la școala de băieți. Într-a zecea. Multă lume îl considera extrem de atrăgător. Am avut o conversație îndelungată la o petrecere, dezbătând dacă Love Island e o emisiune bună sau nu, și apoi a încercat să mă sărute când se amețise toată lumea, inclusiv noi doi. Ar fi fost așa de ușor să mă las dusă de val.

Ar fi fost așa de ușor să mă apropii și să-l sărut.

Dar n-am vrut. Nu-mi plăcea de el.

Al patrulea s-a dovedit a fi Tommy, pe care-l știam de la școală și care semăna cu Timothée Chalamet, și nu-l cunoșteam așa de bine, dar ăsta a fost momentul care mi-a pus capac, deoarece crezusem că-mi plăcea cu adevărat de el. Dar n-am putut s-o fac, pentru că nu mă atrăgea.

Pasiunea mea care durase șapte ani era complet imaginară.

O alegere la întâmplare de când aveam unsprezece ani, iar o fată îmi arătase o poză și-mi spusese să-mi aleg un băiat de acolo.

Nu-mi plăcea de Tommy.

S-ar părea că nu-mi plăcuse niciodată de nimeni.

Am țipat. Tommy a țipat și el. Îi luase toată mâna foc.

S-a dat de-a dura și Pip a apărut deodată, înhățând o pătură și trântindu-se peste Tommy, înăbușind focul, în timp ce Tommy repeta întruna „Doamne sfinte, Doamne sfinte“, iar eu stăteam încremenită în dreptul lui, uitându-mă cum arde.

Prima mea reacție a fost una de șoc. Împietrisem. De parcă nu se întâmpla aievea.

Și apoi am simțit furie pentru ce se întâmplase cu geaca.

Era geaca mea preferată, băga-mi-aș picioarele.

N-ar fi trebuit s-o dau în veci unui băiat pe care de-abia dacă-l cunoșteam. Unui băiat de care nici măcar nu-mi plăcea.

Jason apăruse și el, îl întreba pe Tommy dacă a pățit ceva, dar Tommy s-a ridicat în capul oaselor și a clătinat din cap, dezbărându-se de ce mai rămăsese din geaca mea preferată și studiindu-și brațul teafăr.

— Ce mama mă-sii?

Și apoi s-a holbat la mine și a repetat:

— Ce mama mă-sii?

M-am uitat la individul ăsta pe care-l alesesem la întâmplare dintr-o poză și i-am zis:

— Nu-mi place de tine la modul ăsta. Îmi pare sincer rău. Ești de treabă, dar pur și simplu — nu-mi place de tine la modul ăsta.

Jason și Pip s-au întors spre mine în același timp. Începea să se adune lume, colegii noștri ieșiseră să vadă ce era cu toată agitația.

— Ce mama mă-sii? a spus Tommy pentru a treia oară, înainte de a fi asaltat de prietenii lui, care voiau să se asigure că n-a pățit nimic.

Eu mă uitam lung la el, spunându-mi, „aia era geaca mea, la naiba“ și „șapte ani“ și „nu mi-a plăcut niciodată de tine“.

— Georgia, m-a strigat Pip.

Era lângă mine acum și mă trăgea de braț.

— Cred că e momentul să plecăm acasă.

Neiubită

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, am spus în mașină, chiar când trăgeam în dreptul casei lui Pip, oprind motorul.

Pip se afla pe locul din stânga mea. Jason era așezat în spate.

— Șapte ani și în tot acest timp doar m-am amăgit.

Amândoi erau cufundați într-o tăcere stranie. De parcă nu știau ce să spună. În mod oribil, aproape că-i învinovățeam. Pe Pip, cel puțin. Ea fusese cea care mă îmboldise să fac treaba asta. Mă tot tachinase cu privire la Tommy timp de șapte ani.

Nu, era nedrept ce spuneam. Nu era vina ei.

— E vina mea, am spus.

— Nu înțeleg, a zis Pip, gesticulând ca o apucată.

Era încă amețită bine.

— Îți… îți place de el de ani de zile.

Vocea i s-a înmuiat.

— Acum era… șansa ta.

M-a bufnit râsul.

E culmea cât de mult te poți amăgi. În privința ta și a tuturor celor din jurul tău.

Ușa casei lui Pip s-a deschis și în prag au apărut părinții ei, în halate de casă asortate. Manuel și Carolina Quintana erau încă unul dintre cuplurile îndrăgostite la nebunie, cu o poveste de dragoste incredibil

de romantică, dintre cele pe care le cunoșteam. Carolina, care crescuse în Popayán, în Columbia, și Manuel, care crescuse la Londra, se cunoscuseră când Manuel, în vârstă de șaptesprezece ani, își vizitase bunica aflată pe patul de moarte la Popayán. Carolina era chiar vecina de alături, iar restul e istorie. Astfel de lucruri chiar se întâmplau.

— Nu mi-a plăcut niciodată de nimeni, am zis.

Începeam să procesez totul. Nu-mi plăcuse niciodată de nimeni. Nici de vreun băiat, nici de vreo fată, de absolut nimeni, dintre toate persoanele pe care le cunoscusem vreodată. Ce însemna chestia asta? Însemna ceva? Sau pur și simplu aveam o abordare greșită în viață? Era ceva în neregulă cu mine?

— Vă vine să credeți?

S-a lăsat din nou tăcerea, apoi Pip a spus:

— Păi, nu-i nimic. Hai, măi, nu-i nimic. Știi c-o să găsești pe cineva…

— Nu-mi spune chestia asta. Te rog, n-o spune.

Așa că n-a mai spus-o.

— Știți, ideea — ideea de idilă mă încântă. Ideea că-mi place de Tommy și c-aș putea să-l sărut și să avem un moment romantic împreună lângă foc după banchet. Asta mă încântă nespus. Asta îmi doream.

Am simțit că strângeam involuntar volanul în mână.

— Dar realitatea mă dezgustă.

N-au spus nimic. Nici măcar Pip, care era întotdeauna vorbăreață după ce bea ceva. Nici măcar cei mai buni prieteni ai mei nu găseau niciun cuvânt menit să mă aline.

— Păi… A fost o seară drăguță, nu-i așa? a declarat Pip cu glas poticnit, în timp ce cobora împleticit din mașină.

Ținând portiera deschisă, a arătat spre mine cu un gest teatral, cu luminile felinarelor reflectate în ochelari.

— Tu. Bravo. Ai fost extraordinară. Iar tu — l-a împuns cu degetul în piept pe Jason când s-a mutat pe locul din față — ai fost excelent. Te-ai descurcat de minune.

— Bea niște apă, i-a spus Jason, mângâind-o pe creștet.

Am urmărit-o din priviri cum o lua pe alee spre casă, unde maică-sa a dojenit-o finuț pentru că se amețise. Taică-său ne-a făcut cu mâna, i-am făcut și noi cu mâna, apoi am pornit motorul și am luat-o din loc.

Ar fi putut să fie o seară drăguță. Ar fi putut să fie cea mai frumoasă seară din viața mea, dacă mi-ar fi plăcut cu adevărat de Tommy.

Următoarea oprire avea să fie la Jason. Locuia într-o casă proiectată de tații lui, care erau amândoi arhitecți. Rob și Mitch se cunoscuseră în facultate — aveau un curs împreună — și sfârșiseră prin a concura pentru același stagiu. Rob câștigase, pe merit, susține el, dar Mitch spune întotdeauna că l-a lăsat să câștige, din cauză că-i plăcea de el.

— Majoritatea celor de vârsta noastră s-au sărutat cu cineva până acum, am spus când am ajuns.

— Nu contează, a răspuns Jason.

Dar știa și el că nu-i așa. Conta. Nu era o întâmplare că eu eram cea rămasă în urmă. Tot ce se întâmplase în noaptea aia era un semn că trebuia să mă străduiesc mai mult, altfel aveam să rămân singură toată viața.

— Nu mă simt ca o adolescentă în toată regula, i-am spus. Cred c-am dat-o în bară în privința asta.

Și, în mod evident, Jason nu știa ce să spună, pentru că n-a mai spus nimic.

Stând de una singură în mașină în drum spre casă, încă simțind atingerea mâinii lui Tommy pe coapsă, am pus la cale un plan.

În curând aveam să plec la facultate. O șansă să mă reinventez și să

devin o persoană care se putea îndrăgosti, cineva care avea să-și găsească locul în propria familie, între oamenii de aceeași vârstă, în lume. Aveam să-mi fac o grămadă de prieteni noi. Să mă înscriu în cluburi. Să-mi găsesc un iubit. Sau chiar o iubită. Un partener sau o parteneră. Urma să am parte de primul meu sărut și să fac sex. Eram doar genul care se dezvoltă mai târziu. N-aveam să mor singură.

Aveam să mă străduiesc mai mult.

Îmi doream o iubire eternă.

Nu voiam să rămân neiubită.

Partea a doua

Schimbarea

Drumul cu mașina până la Durham University dura șase ore și mi-am petrecut aproape tot timpul ca să răspund șuvoiului de mesaje pe care mi le trimitea Pip pe Facebook. Jason plecase deja într-acolo cu câteva zile în urmă, iar eu și Pip speraserăm să plecăm împreună, dar până la urmă bagajele și cutiile cu lucrurile mele ocupaseră tot portbagajul mașinii tatei și bună parte din bancheta din spate. Ne resemnaserăm să comunicăm prin mesaje și tot încercam să ne reperăm pe autostradă.

Felipa Quintana

Idee de joc nou!!!!!

Dacă ne reperăm pe autostradă, primim 10 puncte

Georgia Warr

ce câștigăm dacă avem numărul maxim de puncte?

Felipa Quintana

Glorie eternă

Georgia Warr

tare-mi mai place o ceașcă de glorie eternă

Felipa Quintana

BĂI, TOCMAI TE-AM VĂZUT!!!!!!!!!!!!

Ți-am făcut cu mâna, dar nu m-ai observat

Sentimentul respingerii

O tragedie modernă de Felipa Quintana

Georgia Warr

o să-ți treacă

Felipa Quintana

O să am nevoie de terapie la greu

Te pun să mi-o acoperi

Georgia Warr

n-am de gând să-ți acopăr ședințele de terapie

Felipa Quintana

Urât

Credeam că-mi ești prietenă

Georgia Warr

plătește cu cele 10 puncte

Felipa Quintana

POATE CĂ AȘA O SĂ FAC

Drumul a fost infernal de lung, de fapt, chiar și cu mesajele de la Pip, menite să-mi țină de urât. Tata a dormit aproape tot drumul. Mama a insistat că avea dreptul să aleagă postul de radio din cauză că ea era la volan, așa că nu vedeam altceva decât autostrada, străfulgerări de gri și verde, cu un singur popas la o benzinărie. Mama mi-a cumpărat o pungă de chipsuri, dar eram prea agitată din cauza zilei care mă aștepta ca să pot mânca, așa c-am rămas cu punga în poală, nedesfăcută.

— Nu se știe niciodată, îmi spusese mama, încercând să mă înveselească, s-ar putea să cunoști vreun tânăr minunat în cadrul programului.

— Poate.

Sau o tânără minunată. Oh, Doamne, nu contează cine e. Te rog, sunt disperată.

— O mulțime de oameni își întâlnesc partenerul de viață la facultate. Cum s-a întâmplat cu mine și taică-tău.

Mama îmi arăta periodic băieți care credea că m-ar putea atrage, de parcă aș fi putut să mă duc pur și simplu la cineva și să-l invit să ieșim împreună. Oricum, băieții aleși de ea nu mi se păreau niciodată atrăgători. Dar ea tot spera. Mai ales din curiozitate, cred. Voia să știe ce fel de persoană aș alege, ca atunci când te uiți la un film și aștepți să apară persoana de care se îndrăgostește personajul principal.

— Mda, poate, am zis, nevrând să-i spun că tentativa ei de a mă înveseli nu reușea decât să mă demoralizeze și mai tare. Ar fi drăguț.

Parcă începea să-mi dea târcoale o senzație de greață.

Dar probabil că toată lumea se simțea așa înainte să înceapă facultatea.

Durham e un orășel vechi, cu o mulțime de coline și străzi pietruite, și îmi plăcea la nebunie pentru că mă simțeam ca în Istoria secretă[3] sau vreo altă dramă de campus profundă și misterioasă, cu sex și crime la greu.

Nu c-aș fi fost pe cale să trăiesc vreuna dintre aceste experiențe prea curând.

A trebuit să intrăm cu mașina pe un câmp imens și să așteptăm într-o coloană de mașini să fim chemați, pentru că toate colegiile din cadrul universității sunt minuscule și nu au parcări proprii. O mulțime de studenți, împreună cu părinții, coborau din mașini ca să stea de vorbă cât așteptam cu toții. Știam c-ar trebui să cobor și să încep și eu să socializez.

Ipoteza mea era că timiditatea și personalitatea mea introvertită aveau ceva de-a face cu toată povestea cu „nu m-a atras niciodată nimeni“ — poate că pur și simplu nu stăteam de vorbă cu destule persoane sau poate că oamenii mă stresau în general și din cauza asta nu-mi dorisem niciodată să mă sărut cu cineva. Dacă aș fi devenit mai sigură pe mine, dacă aș fi încercat să fiu un pic mai deschisă și mai sociabilă, aș fi reușit să fac și să simt acele lucruri, ca majoritatea oamenilor.

Începutul facultății era un moment bun să încerc ceva de genul.

Felipa Quintana

Hei, ești la coadă?

M-am împrietenit cu vecina din mașina de lângă mine

A adus ditamai ghiveciul cu o ferigă după ea

Are cam un metru jumate

Actualizare: feriga se numește Roderick

Eram gata să-i răspund, poate chiar să cobor din mașină și să interacționez cu noua cunoștință a lui Pip și cu Roderick, dar chiar atunci mama a pornit motorul.

— Ne cheamă, a spus ea, arătând mai în față, unde cineva într-o vestă reflectorizantă ne făcea cu mâna.

Tata s-a întors spre mine, zâmbind.

— Ești gata?

Avea să-mi fie greu, cu siguranță, avea să fie o experiență înspăimântătoare și probabil stânjenitoare, dar urma să devin cineva care să poată trăi vraja iubirii.

Știam că am viața înainte și c-o să se întâmple într-o bună zi, dar aveam sentimentul că, dacă nu reușeam să mă schimb și să pun lucrurile în mișcare la facultate, n-avea să se mai întâmple niciodată.

— Mda, i-am răspuns.

De asemenea, nu voiam să aștept. Voiam să se întâmple acum.

[3] Roman al scriitoarei americane Donna Tartt, a cărui acţiune se petrece în campusul unui colegiu de elită din New England. (N.t.)

Rooney

— Oh, nu, am zis, oprindu-mă în fața ușii camerei care avea să fie dormitorul meu în următoarele nouă luni, simțind că se chircește ceva în mine.

— Ce e? m-a întrebat tata, trântind una dintre genți pe jos și lăsându-și ochelarii de pe creștet.

— Oh, mă rog, a intervenit mama, știai că există riscul să se întâmple treaba asta, scumpo.

Pe ușa dormitorului era poza mea și dedesubt scria „Georgia Warr“ cu Times New Roman. Alături era o altă poză — o fată cu părul lung, șaten, un zâmbet care părea absolut neprefăcut și sprâncene pensate impecabil cu ață. Dedesubt era scris numele „Rooney Bach“.

Durham este o universitate englezească bazată pe „sistemul colegiilor“. În loc de cămine studențești, universitatea este alcătuită din „colegii“ răspândite prin tot orașul. Colegiul tău este locul unde dormi, faci duș și iei masa, dar totodată locul față de care îți arăți devotamentul prin participarea la evenimente, prin înscrierea în echipele sportive ale colegiului și candidând la posturi în cadrul consiliului studenților.

Colegiul St. John — cel la care fusesem admisă eu — era o clădire veche. Și, din acest motiv, câțiva dintre studenții care locuiau aici trebuiau să împartă camera cu altcineva.

Doar că nu mă așteptasem să mi se întâmple mie.

M-a inundat un val de panică. Nu puteam să am o colegă de cameră — aproape niciun student din Anglia nu are colegi de cameră la facultate. Aveam nevoie de un spațiu al meu. Cum puteam să dorm sau să citesc fanfic sau să mă îmbrac sau să fac orice cu altcineva în

cameră? Cum puteam să mă relaxez când trebuia să socializez cu o altă persoană clipă de clipă, cât eram trează?

Mama nici n-a părut să observe că începusem să mă panichez. A zis doar:

— Păi, hai să ne punem pe treabă.

Și mi-a deschis ușa.

Iar Rooney Bach era deja în cameră, îmbrăcată în colanți și un tricou polo, și tocmai uda o ferigă înaltă de un metru jumate.

Primul lucru pe care mi l-a spus Rooney Bach a fost:

— Oh, Doamne, tu ești Georgia Warr? — de parcă aș fi fost o celebritate.

Dar nici n-a așteptat să-i confirm că a și lăsat stropitoarea deoparte, înhățând o fâșie lată de material vernil — care am dedus c-ar fi fost un covoraș — de pe pat și arătându-mi-o.

— Covorul. Ce părere ai?

— Ăă. E super.

— OK, minunat.

A scuturat covorul, stârnind un vâjâit, și apoi l-a întins în mijlocul camerei.

— Gata. Pur și simplu era nevoie de pata asta de culoare.

Cred că eram un picuț șocată, pentru că abia atunci m-am uitat ca lumea de jur împrejur. Camera era mare, dar arăta infect, fix cum te-ai fi așteptat — la universitățile englezești cu tradiție dormitoarele nu arată niciodată frumos. Mocheta era de un gri-albăstrui cu pete de mucegai, mobila era bej și părea să fie de plastic, iar paturile erau de o singură persoană. Pe patul lui Rooney erau întinse deja așternuturi înflorate, viu-colorate. Al meu arăta ca un pat de spital.

Singurul lucru îmbietor la cameră era fereastra glisantă. Vopseaua de pe tocul ei era scorojită și știam c-o să fie curent, dar arăta minunat și aveai vedere până hăt spre râu.

— Deja ai decorat frumos locul! i-a spus tata lui Rooney.

— Oh, credeți? s-a entuziasmat Rooney.

A început imediat să le facă turul mamei și tatei, prezentându-le principalele atracții — afișul cu pajiști (îi plăceau plimbările în mijlocul naturii) și cel cu Mult zgomot pentru nimic (piesa ei preferată de Shakespeare), cuvertura groasă (tot vernil, ca să se asorteze cu covorul), planta din ghiveci (care se numea — auzisem bine — Roderick), o veioză de birou vernil (de la John Lewis) și, mai ales, un poster imens pe care scria, cu litere spiralate, doar „Nu renunța la visare“.

Nu i-a pierit zâmbetul nicio clipă. Părul prins în coadă de cal îi flutura dintr-o parte în alta, în timp ce părinții mei încercau să țină pasul cu turuitul ei.

Eu m-am așezat pe pat în jumătatea gri a camerei. Nu adusesem niciun poster cu mine. Nu adusesem decât niște poze scoase la imprimantă în care eram eu, Pip și Jason.

Mama mi-a aruncat o privire din capătul opus al camerei și a schițat un zâmbet trist, ca și cum știa că voiam să mă întorc acasă.

— Poți să ne trimiți mesaj oricând, scumpo, mi-a spus mama pe când ne luam rămas-bun în fața colegiului.

Mă simțeam stoarsă și rătăcită, stând în mijlocul străzii pietruite, într-o zi friguroasă de octombrie, în timp ce părinții mei se pregăteau să plece.

„Nu vreau să plecați“, aș fi vrut să le spun.

— Iar Pip și Jason sunt la doi pași, nu-i așa? a adăugat tata. Poți să te duci pe la ei oricând.

Pip și Jason fuseseră repartizați la un alt colegiu — University College, sau „Castelul“, cum îi spuneau de obicei studenții de aici, pentru că făcea parte, practic, din Castelul Durham. De câteva ore încoace nu-mi mai răspundeau la mesaje. Probabil că erau prinși cu despachetatul.

„Vă rog, nu mă lăsați singură aici“, aș fi vrut să le spun.

— Mda, am zis, în schimb.

M-am uitat în jur. Acesta era căminul meu, acum. Durham. Părea un orășel desprins din ecranizarea unui roman de Dickens. Toate clădirile erau înalte și vechi. Totul părea clădit din bolovani. Deja mă imaginam străbătând străzile pietruite și intrând în catedrală, în roba de absolvire. Aici îmi era locul.

M-au îmbrățișat amândoi. N-am început să plâng, deși tare aș fi vrut.

— Ăsta e începutul unei aventuri pe cinste, mi-a zis tata.

— Poate, am mormăit, cu fața ascunsă în haina lui.

N-am mai suportat să stau și să-i urmăresc din priviri cum o iau spre mașină — când s-au întors să plece, am plecat și eu.

În cameră, Rooney tocmai lipea o fotografie pe perete, chiar în mijloc, între afișe. În poză era ea, la vreo 13-14 ani, împreună cu o fată care avea părul vopsit roșu. Cam ca părul lui Ariel din Mica Sirenă.

— E prietena ta din copilărie? am întrebat-o.

Măcar era genul de întrebare care putea duce la o conversație.

Rooney s-a întors să se uite la mine și, pentru o clipă, mi s-a părut că surprind o expresie stranie pe chipul ei. Dar a dispărut imediat, lăsând locul unui zâmbet larg.

— Da! Beth. E — nu e aici, evident, dar… da. E prietena mea. Tu mai cunoști pe cineva la Durham? Sau ești complet singură?

— Oh, hm, mă rog, cei mai buni prieteni ai mei studiază amândoi aici,

dar ei stau la Castel.

— Oh, ce drăguț! Păcat că n-ați intrat la același colegiu, totuși.

Am ridicat din umeri. Durham lua în considerare colegiul pentru care optai, dar nu toată lumea intra la primul colegiu de pe listă. Încercasem să intru și eu la Castel, dar ajunsesem aici.

— Am încercat, dar, mda.

— O să te descurci, mi-a zis Rooney, zâmbindu-mi larg în continuare. O să ne împrietenim.

S-a oferit să mă ajute să despachetez, dar am refuzat-o, hotărâtă să fac măcar treaba asta pe cont propriu. În timp ce-mi desfăceam bagajul, ea stătea pe patul ei și sporovăia și am aflat că urma să studiem amândouă engleza. Apoi mi-a declarat că nu citise niciuna dintre lecturile recomandate peste vară. Eu le citisem pe toate, dar nu i-am pomenit de chestia asta.

Rooney, începusem să descopăr, era extrem de vorbăreață, dar mi-am dat seama că adopta un soi de fațadă veselă și plină de energie. Ceea ce era de înțeles — vreau să zic, era prima zi de facultate. Toată lumea avea să se dea peste cap să-și facă prieteni. Dar nu reușeam să mă prind ce fel de persoană era, de fapt, ceea ce mă îngrijora un pic, pentru că urma să locuim în aceeași cameră aproape un an întreg.

Oare urma să devenim cele mai bune prietene? Sau aveam să ne tolerăm reciproc, în ciuda stingherelii, până când venea vacanța de vară și apoi nu aveam să ne mai vorbim niciodată?

— Deci…

Am studiat camera, căutând din priviri o temă de conversație, până când am dat cu ochii de afișul ei cu Mult zgomot pentru nimic.

— Îți place Shakespeare?

Rooney și-a ridicat instantaneu privirea din telefon.

— Da! Și ție?

Am încuviințat.

— Ăă, da, mă rog, am fost într-o trupă de teatru pentru tineret în liceu. Și am jucat în multe piese la școală. Shakespeare a fost dintotdeauna preferatul meu.

Când a auzit chestia asta, Rooney s-a ridicat în capul oaselor, privindu-mă cu ochii mari și scânteietori.

— Stai așa. Joci teatru?

— Ăă…

Jucam, dar, mă rog, era ceva mai complicat acum.

În preadolescență, îmi dorisem să mă fac actriță — din cauza asta mă înscrisesem în trupa de teatru pentru tineret din care Pip făcea parte deja și începusem să merg cu ea la preselecțiile pentru piesele școlare. Și mă descurcam. Luam note mari la orele de teatru. De obicei obțineam roluri consistente, cu replici, în piesele și musicalurile în care jucam.

Dar, pe măsură ce am crescut, am început să am emoții. Cu cât jucam în mai multe piese, cu atât mai mult trac aveam și, până la urmă, când am dat probă pentru Mizerabilii în ultimul an de liceu, tremuram așa tare că am fost retrogradată la un rol în care aveam o singură replică și chiar și atunci vomitam înaintea fiecărei reprezentații, când trebuia să se ridice cortina.

Deci poate că nu eram făcută pentru o carieră actoricească.

Cu toate astea, intenționam să mă țin în continuare de teatru la facultate. Încă îmi plăcea să analizez rolurile și să interpretez scenariile — doar cu publicul aveam probleme. Trebuia să lucrez la încrederea în sine. Aveam să mă înscriu în clubul de teatru și poate chiar să dau probă pentru un rol. Trebuia să mă înscriu măcar într-un club, dacă îmi propuneam să-mi lărgesc orizonturile, să mă deschid și să cunosc alte persoane.

Și să găsesc pe cineva de care să mă îndrăgostesc.

— Mda, un pic, am zis.

— Oh. Doamne.

Rooney și-a dus o mână la inimă.

— E incredibil. Putem să ne înscriem împreună în TSD.

— TSD?

— Teatrul Studențesc din Durham. Practic, ei coordonează toate cluburile de teatru de la Durham.

Rooney a dat din cap, fluturându-și coada.

— Clubul Shakespeare e, efectiv, principalul club în care vreau să mă înscriu. Știu că majoritatea bobocilor joacă în Piesa Bobocilor, dar m-am uitat ce piese au pus în scenă în ultimii ani și toate sunt cam plicticoase. Deci o să încerc măcar să mă înscriu în Clubul Shakespeare. Doamne, mă rog să pună în scenă o tragedie. Macbeth e visul meu, efectiv…

Rooney îi dădea înainte, fără să pară că-i păsa prea mult dacă o ascultam sau nu.

Aveam ceva în comun. Actoria. Era de bine.

Poate că Rooney avea să devină prima prietenă nouă pe care mi-o făceam.

O nouă prietenie

— Oh, uau! a exclamat Jason când a intrat cu Pip în camera mea — mă rog, a mea și a lui Rooney — în aceeași zi, mai pe seară. E cât grădina mea.

Pip și-a întins brațele în lateral și a făcut o piruetă pe loc, vrând să arate tot spațiul gol de prisos din cameră.

— Nu mi-am dat seama c-ai intrat la colegiul pentru burghezie.

— Nu înțeleg de ce n-au putut pur și simplu să… construiască un zid în mijlocul camerei, am zis, arătând spre spațiul care separa jumătatea mea de jumătatea lui Rooney, ocupat în momentul de față de covorul vernil.

— Ce idei demne de Trump, a comentat Jason.

— Oh, Doamne, mai taci.

Rooney plecase de puțin timp cu un grup de persoane cu care se împrietenise pe hol. Mă invitaseră și pe mine, dar, drept să spun, aveam nevoie de un răgaz — mă străduisem din răsputeri să salut nou-veniții bună parte din zi și îmi doream foarte, foarte tare să văd niște figuri cunoscute. Așa că-i invitasem pe Jason și Pip să stăm o vreme în camera mea înainte de discursurile de întâmpinare din seara aceea de la colegiile noastre și, din fericire, amândoi terminaseră cu despachetatul și n-aveau altceva de făcut.

Deja le povestisem un pic despre Rooney — că îi plăcea teatrul și că în mare era chiar de treabă —, dar jumătatea de cameră pe care o ocupa ea le oferea o imagine mult mai bună asupra personalității sale.

Jason a studiat-o, apoi s-a uitat spre jumătatea mea.

— De ce jumătatea ei de cameră arată ca dormitorul unui influencer de pe Instagram, iar a ta arată ca o celulă de închisoare? Ai adus o grămadă de genți.

— N-arată chiar așa de rău. Și multe dintre genți sunt cu cărți.

— Georgia, omule, a intervenit Pip, care se trântise în patul meu. Jumătatea ei arată ca la Disneyland. A ta arată ca o fotografie tipizată.

— N-am adus niciun poster, am zis. Nici instalație cu luminițe.

— N-ai — Georgia, cum naiba ai uitat de luminițe? Sunt un element esențial în decorarea camerelor de cămin.

— Nu știu!

— O să fii tristă fără luminițe. Oricine se simte trist fără luminițe.

— Cred că Rooney are destule să ne ajungă amândurora. Deja și-a pus covorul la comun.

Pip s-a uitat la covorașul vernil, dând din cap cu un aer aprobator.

— Da. E un covor bun.

— E doar un covor.

— E din ăla mițos. E sexy.

— Pip.

Pip a sărit deodată din pat, uitându-se la feriga lui Rooney din colțul camerei.

— Stai așa — stai un pic. Planta aia…

Jason și cu mine ne-am răsucit să ne uităm la Roderick.

— Oh, am zis. Da. E Roderick.

Și în momentul ăla Rooney Bach s-a întors în cameră.

A deschis ușa larg, proptindu-și Antologia Norton în ușă ca s-o țină

deschisă, și s-a îndreptat spre noi cu un pahar de la Starbucks în mână.

— Avem musafiri! a exclamat, zâmbindu-ne tuturor.

— Ăă, da. Ei sunt prietenii mei de acasă, Pip și Jason, am zis, arătându-i pe rând. V-o prezint pe colega mea de cameră, Rooney, am continuat, arătând spre Rooney.

Rooney a făcut ochii mari.

— Oh, Doamne. Sunt chiar ei.

— Noi suntem, a încuviințat Pip, ridicând dintr-o sprânceană.

— Și noi ne-am întâlnit deja!

Rooney a măsurat-o din cap până în picioare pe Pip, de la ochelarii cu ramă de baga la șosetele în dungi care se vedeau pe sub blugii suflecați, apoi a venit cu pași hotărâți spre ea, întinzându-i mâna așa de energic că, pentru o fracțiune de secundă, Pip a părut speriată.

Au dat mâna. Pip a măsurat-o la rândul ei din priviri pe Rooney — de la încălțările Adidas Original până la bentița care i se întrezărea deasupra cozii de cal.

— Da. Văd că Roderick se simte deja în largul lui.

Rooney a încrețit un pic din sprânceană, ca și cum ar fi fost deopotrivă surprinsă și încântată că prima reacție a lui Pip era s-o tachineze.

— Într-adevăr. Îi prieste aerul din nord.

S-a întors spre Jason și i-a întins mâna și lui, iar el i-a strâns-o.

— Cu tine nu m-am întâlnit până acum, dar îmi place geaca ta.

Jason s-a uitat în jos. Purta geaca lui vătuită, maro și pufoasă, pe care o avea de ani buni. Eram convinsă că era cel mai comod articol de îmbrăcăminte din lume.

— Oh, da. Sigur, mersi.

Rooney a zâmbit și a bătut din palme.

— Mă bucur mult să vă cunosc pe amândoi. Va trebui să ne împrietenim cu toții, acum că eu și Georgia ne-am împrietenit.

Pip mi-a aruncat o privire prin care mă întreba: „V-ați împrietenit? Deja?“

— Cu condiția să n-o furi de lângă noi, i-a zis Jason în glumă, deși Pip și-a întors imediat privirea spre el, părând să-i ia foarte în serios spusele.

Rooney a observat gestul și un zâmbet i-a apărut în colțul gurii.

— Sigur că nu.

— Am auzit că te pasionează teatrul, a intervenit Pip, cu o undă de neliniște în glas.

— Da! Și pe tine?

— Da! Eram cu toții în trupa de teatru pentru tineret. Și am jucat împreună în piese la școală.

Rooney părea sincer entuziasmată de idee. Pasiunea ei pentru teatru era categoric autentică, deși unele dintre zâmbetele ei nu erau.

— Deci o să dai probă pentru o piesă la TSD?

— Evident.

— Pentru un rol principal?

— Evident.

Rooney a zâmbit larg și, după ce a luat o gură din paharul de la Starbucks, a zis:

— Bun. Deci o să concurăm.

— Ăă… S-ar părea că da, i-a răspuns Pip, deopotrivă fâstâcită, surprinsă și nedumerită.

Rooney a schițat deodată o grimasă preocupată și s-a uitat la telefon.

— Oh, scuze, trebuie să plec din nou. Trebuie să mă întâlnesc cu o fată cu care m-am conversat pe grupul de Facebook al Clubului de Engleză, ne vedem la Vennels. Ne întâlnim aici la șase pentru Picnicul Bobocilor?

Și cu asta a plecat, în vreme ce eu mă întrebam ce-o fi fost Vennels și de ce nu știam ce e Vennels și cum de Rooney auzise deja de Vennels, dat fiind că era aici de mai puțin de o zi, ca și mine.

Când m-am întors din nou spre prietenii mei, Pip rămăsese încremenită, cu o expresie șocată, arătând cam ca un savant din desene animate în urma unei explozii.

— Ce e? am întrebat.

Pip a înghițit în sec și a scuturat un pic din cap.

— Nimic.

— Ce e?

— Nimic. Pare de treabă.

Știam expresia aia. Era o expresie de-a lui Pip pe care o știam bine. O văzusem când fusese pusă în tandem cu Alicia Reece — una dintre pasiunile ei cele mai înfocate — la gimnastică, la ora de sport într-a douăsprezecea. O văzusem când am fost la un meet & greet cu Little Mix și Pip a avut ocazia s-o îmbrățișeze pe Leigh-Anne Pinnock.

Lui Pip nu-i plăceau prea multe fete — era cam pretențioasă, de fapt. Dar, când îi plăcea de cineva, era extrem de evident. Pentru mine, cel puțin. Întotdeauna mă prindeam când cineva făcea vreo pasiune pentru altcineva.

Până să apuc să comentez ceva, ne-a întrerupt Jason. Se chiora la poza cu Rooney și Beth Păr-de-sirenă.

— E tare ciudat că te-ai pricopsit cu o colegă de cameră. Ce ai scris în testul de personalitate?

Avuseserăm de completat niște teste de personalitate după ce

fuseserăm admiși la Durham, astfel încât, în caz că trebuia până la urmă să stăm cu cineva în cameră, să încerce să ne repartizeze cu o persoană compatibilă.

M-am chinuit să-mi amintesc ce scrisesem în test — și apoi mi-a picat fisa.

— Shakespeare, am zis. În test — una dintre întrebări era despre ce ne pasionează. Am scris de Shakespeare.

— Și? m-a iscodit Jason.

Am arătat spre afișul lui Rooney cu Mult zgomot pentru nimic.

— Oh, Doamne, s-a entuziasmat Pip, făcând ochii mari. Și ea e fan Shakespeare? La fel ca noi?

— Așa zice.

Jason a dat din cap, părând mulțumit.

— Asta-i bine! Chestia asta poate să vă apropie.

— Da, a încuviințat Pip, mult prea repede. Împrietenește-te cu ea.

— Vreau să zic, suntem colege de cameră. Așa că sper c-o să ne împrietenim.

— Asta-i bine, a repetat Jason. Mai ales că n-o să mai putem să ne vedem tot timpul.

Lucru care m-a pus pe gânduri.

— Nu?

— Păi — nu? Vreau să zic, săptămâna asta cel puțin. Suntem la colegii diferite.

Sincer, nu mă gândisem la asta. Îmi imaginasem c-o să ne întâlnim în fiecare zi, c-o să ne petrecem timpul împreună, c-o să explorăm campusul, că o să ne începem călătoria universitară împreună. Dar ceremoniile de deschidere erau separate. Fiecare era înscris într-un alt program — eu eram la Engleză, Jason era la Istorie, iar Pip la Științele

naturii. Așa că avea dreptate. Probabil că urma să nu-i văd aproape deloc toată săptămâna.

— Presupun că da, am încuviințat.

Poate că urma să fie OK. Poate că urma să fie șutul de care aveam nevoie ca să-mi extind orizonturile și să descopăr alte persoane și să am experiențe.

Poate că treaba asta avea să mă ajute cu planul. Planul privind povestea de iubire.

— Bun, a conchis Pip, plesnindu-și coapsele și sărind în picioare. Ar cam trebui să ne urnim. N-am apucat să-mi scot toate bluzele din bagaj.

Pip m-a strâns în brațe, apoi a ieșit sprințar pe ușă, lăsându-mă singură cu Jason. Nu voiam ca Pip și Jason să plece. Nu voisem nici să-i văd pe părinții mei plecând. Nu voiam să rămân singură acolo.

— Mi-aș dori să fiu și eu la Castel, am zis.

Parcă aș fi fost un copil de cinci ani.

— O să te descurci, mi-a spus Jason, pe tonul lui obișnuit, liniștitor.

Jason era imperturbabil. Dispoziția lui obișnuită era opusul anxietății, oricum s-o chema. O seninătate deplină, netulburată.

Am înghițit în sec. Tare aș fi vrut să plâng. Poate aveam să apuc să trag un plâns rapid până avea să se întoarcă Rooney.

— Mă îmbrățișezi, te rog?

Jason a ezitat. Am surprins o străfulgerare pe chipul lui, o emoție greu de citit.

— Mda, a zis. Mda. Treci încoace.

Am străbătut camera și l-am lăsat să mă îmbrățișeze afectuos.

— O să te descurci, mi-a repetat, mângâindu-mă ușurel pe spate, și nu știu dacă m-a convins, dar mi-a făcut bine să-l aud oricum.

Iar îmbrățișările lui Jason erau cum nu se poate mai afectuoase și mai plăcute.

— Bine, am mormăit, cu fața în geaca lui.

Când s-a desprins, și-a ferit privirea.

S-ar putea chiar să fi roșit un pic.

— Ne vedem curând? m-a întrebat, fără să se uite la mine.

— Dap. Să-mi trimiți mesaje.

Prietenia mea cu Pip și Jason n-avea să se schimbe. Rezistaserăm împreună șapte ani, gimnaziu plus liceu. Indiferent dacă ne vedeam tot timpul sau nu — aveam să rămânem prieteni mereu. Nimic nu putea să distrugă ce era între noi.

Iar faptul că mă puteam concentra asupra noii prietenii cu Rooney Bach — o altă fană a lui Shakespeare, care era mult mai sociabilă decât mine — nu putea fi decât de bine.

Gândire romantică

La Picnicul Bobocilor de la St. John, Rooney a dat roată curții ca o femeie de afaceri ambițioasă la un eveniment important de networking. Se împrietenea cu lumea într-un stil rapid și relaxat care m-a dat pe spate și, sincer, mi-a stârnit invidia.

Nu puteam decât să mă țin scai de ea. Nu știam să socializez de una singură.

Facultatea e locul unde majoritatea oamenilor leagă prietenii care chiar durează. Părinții mei se întâlneau și acum în fiecare an cu prietenii lor din facultate. Cavalerul de onoare la nunta fratelui meu fusese unul dintre amicii lui din facultate. Știam că-i am pe Pip și Jason, așa că nu era ca și cum o porneam de la zero, dar mă gândeam, totuși, c-aș putea să mai întâlnesc niște persoane cu care să mă înțeleg bine.

Iar la picnic lumea era la vânătoare de prieteni. Toți erau din cale afară de gălăgioși și prietenoși și puneau mult mai multe întrebări decât se cade în mod obișnuit. M-am străduit, dar nu prea le aveam cu astea. Le uitam numele de îndată ce-mi spuneau cum îi cheamă. Nu puneam destule întrebări. Toți băieții de la școli de fițe, în pulovere cu fermoar pe gât, arătau la fel în ochii mei.

M-am gândit să încerc să fac progrese în găsirea dragostei, dar nicio persoană dintre cele pe care le-am întâlnit nu mi-a trezit cine știe ce sentimente romantice și îmi doream prea tare treaba asta ca să mă forțez s-o simt.

Rooney, în schimb, flirta.

Inițial, am crezut că am vedenii. Dar, cu cât mă uitam mai atent, cu atât mai des o vedeam că face chestia asta. Cum le atingea brațul băieților și le zâmbea, ridicându-și privirea spre ei — sau plecându-și

ochii, pentru că era înaltă. Cum îi asculta când vorbeau și râdea la glumele lor. Cum îi pironea cu privirea ei pătrunzătoare, genul de privire care îți dădea senzația că te cunoaște.

Era de o măiestrie rară.

Ce mi s-a părut interesant e că a procedat așa cu mai mulți tipi. M-am întrebat care era scopul ei. Ce căuta? Un potențial iubit? Opțiuni pentru când avea chef de sex? Sau o făcea doar ca să se distreze?

Oricum, m-am gândit mult la asta în timp ce încercam să adorm în noaptea aceea, într-o cameră nouă și într-un pat necunoscut, cu o altă persoană care dormea deja la câțiva metri distanță.

Rooney părea să știe exact ce să facă. O urmărisem cât de bine se descurca în contextul ăsta. Încălzirea pentru o idilă. Aborda procesul întocmai ca atunci când își făcea prieteni — cu îndemânarea sigură a cuiva care avusese parte de antrenament și se bucurase de succes din plin. Puteam să fac și eu treaba asta? Puteam s-o imit?

Oare ar fi dispusă să mă învețe s-o fac și eu?

Trezirea luni dimineață a părut să necesite un efort monumental pentru Rooney. Credeam că eu am probleme cu trezirea dimineața, dar Rooney a trebuit să apese cel puțin de cinci ori pe butonul de „snooze“ până a reușit să se ridice din pat. Melodia pentru fiecare alertă de deșteptare era Spice Up Your Life, de la Spice Girls. Eu m-am trezit de la prima.

— Nu știam că porți ochelari — asta a fost prima chestie pe care mi-a zis-o după ce s-a trezit într-un final.

— De obicei port lentile de contact, i-am explicat, iar chestia asta mi-a amintit de cât de surprinsă fusese Pip, la unsprezece ani, să afle că sunt mioapă abia la șase luni după ce ne împrieteniserăm.

Începusem să port lentile de contact în vara dinainte de a începe gimnaziul.

Când am întrebat-o, cu reținere, dacă voia să mergem să luăm micul-dejun la cantină, a făcut o față de parcă i-aș fi propus să ne aruncăm pe geam, dar expresia ei a lăsat imediat locul unui zâmbet larg și mi-a zis:

— Îhî, sună bine!

Și apoi s-a schimbat într-un trening și a redevenit Rooney cea efervescentă și extrovertită pe care o cunoscusem în ajun.

M-am ținut scai de ea de-a lungul primei noastre zile oficiale din Săptămâna Bobocilor, apoi tot cursul introductiv de engleză, până după-amiaza, când aveam program de voie. În timpul prelegerii, s-a împrietenit cât ai clipi cu persoana așezată lângă ea, iar după-amiază am ieșit la o cafea cu câțiva studenți care erau tot la engleză. S-a împrietenit și cu toată lumea din gupul ăsta și apoi s-a retras puțin ca să stea de vorbă cu un tip care era vădit arătos, la modul convențional. A flirtat cu el. Atingându-i mâneca. Râzând. Uitându-se în ochii lui.

Părea atât de ușor. Însă, doar închipuindu-mi cum ar fi să fac eu asta, m-a luat un pic cu greață.

Sper că nu dau impresia c-o judecam pe Rooney pentru că flirta, înnoda legături și-și deschidea calea către ce avea să fie, fără îndoială, o poveste de dragoste fabuloasă din studenție despre care să le poată povesti nepoților la bătrânețe, când avea să le înșire câte în lună și-n stele.

Doar că eram foarte, foarte invidioasă fiindcă nu eram în locul ei.

Evenimentul principal în marțea din Săptămâna Bobocilor era „Înscrierea în colegiu“, o ceremonie bizară, pseudo-religioasă, care avea loc la Catedrala din Durham și prin care eram primiți oficial în cadrul universității. Cu toții trebuia să purtăm ținute de gală și robele colegiului, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte sofisticată.

Am rămas cu Rooney până când, la ieșirea din catedrală, i-am zărit pe Pip și Jason mergând împreună pe iarbă, fără îndoială în drum spre

propria lor ceremonie de înscriere. M-au văzut și ei și am luat-o la fugă unii spre ceilalți prin cimitir, într-o scenă care părea că se derulează cu încetinitorul, cu coloana sonoră de la Chariots of Fire pe fundal.

Pip a sărit pe mine, cât pe-aci să mă acopere cu totul cu roba. Era îmbrăcată la patru ace, cum fusese și la banchet — costum complet cu cravată, cu un nimb de bucle coafate cu dichis și o apă de colonie care mirosea ca pădurea după ploaie. M-am simțit ca acasă în brațele ei.

— O să fac o plângere la St. John, mi-a zis, cu fața îngropată în umărul meu, și-o să le spun să-ți dea voie să te transferi la Castel.

— Nu cred că va funcționa.

— Ba da. Mai ții minte când am făcut plângere la Tesco și mi-au trimis cinci pungi de Maltesers? Mă pricep să formulez scrisori caustice.

— Ignor-o, a intervenit Jason, care era îmbrăcat și el la costum și arăta elegant. E încă mahmură după cât am petrecut aseară.

Pip s-a tras înapoi, aranjându-și gulerul și cravata. Ce-i drept, nu părea la fel de plină de voioșie ca de obicei.

— Ești bine? m-a întrebat. Colega ta de cameră se poartă normal? Te termină stresul?

Am reflectat la toate întrebările astea și i-am răspuns:

— Deloc.

Că tot venise vorba, m-am uitat peste umărul lui Pip să văd cât de mult se îndepărtase Rooney, doar ca să descopăr că se oprise la marginea cimitirului și privea în urmă. Fix la noi.

Pip și Jason s-au întors să se uite și ei la ea.

— O-oh, uite-o, a mormăit Pip și imediat s-a apucat să-și aranjeze părul.

Dar Rooney se uita în continuare la noi și a zâmbit, făcând cu mâna, un gest care părea să-i fie adresat chiar lui Pip. Pip a ridicat stingherită o mână și i-a răspuns la gest cu un zâmbet sfios.

M-am întrebat deodată dacă Pip avea vreo șansă cu ea. Rooney părea să fie hetero, dacă te luai după toți tipii cu care o văzusem flirtând și după faptul că nu încercase să flirteze cu vreo fată, dar oamenii te puteau surprinde.

— Te înțelegi bine cu ea? m-a întrebat Jason.

— E foarte de treabă, da. Se pricepe mai bine decât mine la, mă rog, la orice, ceea ce e cam enervant, dar e fată bună.

Pip s-a încruntat.

— La ce se pricepe mai bine decât tine?

— Oh, știi tu. Gen, să-și facă prieteni și… nu știu. Să intre în vorbă cu oamenii.

La flirtat. La idile. La a se îndrăgosti, probabil.

Nici Jason, nici Pip n-au părut prea impresionați de răspuns.

— Bine, a decretat Pip. Trecem pe la tine diseară.

— Chiar nu e nevoie.

— Nu, știu să recunosc un strigăt de ajutor.

— Nu strig după ajutor.

— Se impune o petrecere cu pizza, urgent.

Am citit-o imediat.

— Vrei doar un prilej să stai din nou de vorbă cu Rooney, nu-i așa?

Pip m-a studiat îndelung.

— Poate. Dar, de asemenea, țin la tine. Și nici pizza nu-mi displace.

— Deci, cum ar veni, are un talent ieșit din comun la a se face

plăcută? m-a întrebat Pip, cu gura plină, mai pe seară.

— Cam așa, da.

Jason a clătinat din cap.

— Și vrei să fii ca ea? De ce?

Eram tolăniți toți trei pe covorul vernil al lui Rooney, iar cutia de pizza stătea între noi. Avuseserăm o mini-dezbatere dacă să ne uităm la filmul preferat de noi toți, Moulin Rouge, sau la preferatul lui Jason, Scooby-Doo, filmul cu actori, dar până la urmă am optat pentru Scooby-Doo și ne uitam pe laptop. Rooney lipsea, își petrecea seara într-un bar la un soi de petrecere tematică, și, dacă nu mi-aș fi făcut deja planuri cu prietenii mei, probabil c-aș fi mers cu ea. Dar preferam ce făceam acum. Orice era de preferat când eram cu Jason și Pip.

Nu puteam să recunosc față de ei cu câtă înverșunare îmi doream o relație romantică. Pentru că știam cât de jenant era. Credeți-mă, înțelegeam pe deplin că femeile ar trebui să-și dorească să fie puternice și independente și că nu e nevoie să descoperi dragostea ca să ai o viață împlinită. Iar faptul că-mi doream cu disperare un iubit — sau o iubită, o pereche, ce-o fi fost, să am pe cineva — era un semn că nu eram puternică, sau independentă, sau pe picioare mele, sau fericită de una singură. Mă simțeam foarte însingurată, de fapt, și voiam să fiu iubită.

Oare era ceva chiar așa de nasol? Să-ți dorești o comunicare intimă cu o altă ființă umană?

Nu știam răspunsul.

— Pur și simplu îi e foarte ușor să stea de vorbă cu oamenii, le-am explicat.

— Dar așa se întâmplă când ești o persoană extraordinar de atrăgătoare, a comentat Pip.

Eu și Jason ne-am uitat la ea.

— Extraordinar de atrăgătoare? am întrebat.

Pip s-a oprit din mestecat.

— Ce-i? Chiar este! Doar spun lucrurilor pe nume! Are genul ăla de energie care-ți spune „Și dacă te-aș călca în picioare, ți-ar face plăcere“.

— Interesant, a zis Jason, ridicând din sprânceană.

Pip a început să roșească un pic.

— Efectiv doar fac o observație!

— …OK.

— Nu te uita la mine așa.

— Nu mă uit.

— Ba da.

De la ceea ce se întâmplase la banchet, reflectasem serios la întrebarea dacă nu cumva eram lesbiană, ca Pip. Ar fi avut noimă să fie așa. Poate că nu eram interesată de băieți pentru că, de fapt, eram interesată de fete.

Ar fi fost o soluție perfect logică la problema mea.

Conform spuselor lui Pip, semnele care îți indicau că ești lesbiană erau următoarele: în primul rând, începea să te obsedeze cam exagerat o fată, confundai sentimentul cu admirația și uneori te gândeai cum ar fi s-o iei de mână și, în al doilea rând, ți se punea pata, fără să-ți propui, pe anumite personaje negative feminine din desene animate.

Lăsând gluma la o parte, nu-mi plăcuse niciodată de vreo fată, așa că n-aveam, de fapt, nicio dovadă în sprijinul acestei teorii.

Poate că eram bi sau pansexuală, pentru că, în momentul de față, nici măcar nu păream să am vreo preferință.

Ne-am petrecut următoarele câteva ore stând de vorbă, ronțăind și aruncând ocazional câte un ochi la ecranul laptopului, la film. Pip a turuit pe îndelete despre cât de interesant fusese laboratorul ei introductiv de chimie, în timp ce eu și Jason ne plângeam de cât de

plicticoase fuseseră prelegerile noastre introductive. Ne-am împărtășit cu toții impresiile despre persoanele pe care le întâlniserăm prin colegiu — câți copii de bani gata erau, în ce hal se bea deja, precum și faptul c-ar fi trebuit, sincer, să ni se ofere mai multe sortimente de cereale la micul-dejun. La un moment dat, Pip s-a hotărât să-l ude pe Roderick, planta din ghiveci, pentru că, după spusele ei:

— Pare să-i fie cam sete.

Dar în curând s-a făcut unsprezece, iar Pip a decis că era momentul pentru niște ciocolată caldă, pe care a insistat s-o pregătească pe aragaz, în loc să folosească fierbătorul din dormitor. Am ieșit cu toții din cameră, îndreptându-ne spre bucătărioara de pe palierul meu, care era pentru uzul comun a opt locatari, dar care, deocamdată, fusese pustie în puținele dăți când trecusem pe-acolo. De data asta, nu mai era pustie.

Mi-am dat seama de asta în clipa în care am văzut-o pe Pip trăgând cu ochiul pe gemulețul decupat în ușă și strâmbându-se, de parcă ar fi suferit un șoc electric minor.

— Oh, la naiba, a șuierat și, când eu și Jason am prins-o din urmă, am înțeles într-un final ce se întâmpla.

Rooney era în bucătărie.

Împreună cu un tip.

Rooney era așezată pe bufet, iar el i se proptise între picioare, sărutând-o de zor, cu mâna pe sub cămașa ei.

Ca să mă exprim finuț: amândoi se distrau de minune.

— Oh, am exclamat.

Jason s-a tras imediat înapoi, cum ar face orice om normal, dar eu și Pip am rămas locului o clipă, urmărind scena.

În momentul ăla am înțeles că singura metodă de a avansa în vreun fel în misiunea mea de găsire a dragostei era să-i cer ajutorul lui Rooney.

În veci n-aveam să fiu în stare să fac chestia asta pe cont propriu.

Încercasem. Vă jur că încercasem. Încercasem să-l sărut pe Tommy când dăduse să mă pupe, dar apoi se declanșaseră niște sirene ca-n Kill Bill în mintea mea și pur și simplu n-am putut. Pur și simplu n-am putut.

Încercasem să intru în vorbă cu oamenii la Picnicul Bobocilor, în timp ce ne îngrămădeam la intrarea în amfiteatre, la prânz, la cină, precum și când eram cu Rooney și cu toate persoanele cu care se împrietenise. Încercasem și nu eram chiar un dezastru, eram politicoasă și amabilă, iar lumea nu părea să mă deteste.

Dar n-aveam să fiu în veci ca Rooney. Nu de la sine, oricum. N-aveam să fiu niciodată în stare să sărut un tip doar pentru că mi se părea distractiv, pentru că îmi dădea o stare de bine, pentru că puteam să fac ce voiam. N-aveam să fiu niciodată în stare să produc scânteia aia pe care ea părea s-o aibă cu aproape toți cei pe care-i întâlnea.

Decât dacă îmi spunea și mie secretul.

Pip și-a desprins într-un final privirea de la geam.

— Probabil că nu e igienic deloc, a zis, strâmbându-se cu o expresie dezgustată. Acolo își pregătesc oamenii ceaiul, pentru Dumnezeu!

Am mormăit ceva drept încuviințare, apoi m-am tras de lângă ușă, lăsând baltă planurile cu privire la ciocolata caldă.

Pip avea aerul că se așteptase la chestia asta.

— Sunt așa de bătută în cap, a murmurat.

Știam aproape totul despre povești de dragoste. Știam teoria. Îmi dădeam seama când alții flirtau. Știam când voiau să se sărute. Îmi dădeam seama când iubiții altor fete erau jigodii cu ele, chiar și când ele nu observau treaba asta. Citisem nenumărate povești în care oamenii se întâlneau, flirtau și tânjeau stânjeniți unii după alții, în care simțeau ură înainte de a se simpatiza, dorință carnală înaintea dragostei, în care se sărutau, făceau sex, se îndrăgosteau și se căsătoreau, devenind parteneri pe viață, până când moartea îi va despărți.

Eram as când venea vorba de teorie. Dar Rooney era as la practică.

Poate că soarta mi-o scosese în cale. Sau poate că era doar gândirea mea romantică, de fapt.

Sex

În toiul nopții, marți spre miercuri, m-am trezit și mi-am dat seama că cineva făcea sex în camera de deasupra.

Se auzeau un soi de bufnituri ritmice. Ca și cum tăblia patului se izbea de perete. Și un scârțâit, ca de cadru vechi de pat care se îndoaie.

M-am ridicat în capul oaselor, întrebându-mă dacă era doar imaginația mea. Dar nu era așa. Chiar se întâmpla. Cineva făcea sex în camera de deasupra. Ce altceva ar fi putut să fie zgomotul ăla? Deasupra noastră erau doar dormitoare, deci, dacă nu cumva se apucase cineva să facă reparații la trei dimineața, exista o singură explicație pentru zgomotul ăla.

Rooney dormea buștean, făcută colac pe o parte, cu părul ei negru răsfirat pe pernă. Habar n-avea.

Știam c-o să se întâmple genul ăsta de chestii la facultate. De fapt, știam că se întâmplau astfel de chestii la școală — mă rog, nu fizic la școală, sper, dar în rândul prietenilor și colegilor mei de școală.

Dar acum c-o auzeam pe viu, nu doar știam și-mi imaginam cum ar fi, am înghețat până în măduva oaselor. Încă și mai tare decât atunci când văzusem cum era pipăită persoana aia la petrecerea lui Hattie.

A fost ceva șocant, la modul „oh, Doamne, treaba asta chiar se întâmplă, nu e doar în fanfic și în filme. Și cică ar trebui s-o fac eu“.

Căsătoriile de colegiu

„Familiile de colegiu“ erau un concept inedit pentru mine. La Durham, studenții din anul II și III erau puși în perechi ca să joace rolul unei echipe de mentori, sau „părinți de colegiu“, pentru un grup restrâns de boboci, care le deveneau „copiii de colegiu“.

Îmi plăcea la nebunie ideea, de fapt. Dădea o aură romantică unei chestii absolut banale, o abordare în care aveam o vastă experiență.

Eu și Rooney, plus încă vreo patru studenți pe care-i știam doar pe baza profilurilor de Facebook, aranjaserăm să ne întâlnim cu părinții noștri de colegiu la Starbucks. Toată treaba fusese organizată într-un chat de grup pe Facebook săptămâna trecută, în care eu fusesem prea intimidată ca să spun altceva decât „Sună super! Ne vedem acolo 👄“.

Dar, când am ajuns acolo, doar unul dintre părinții noștri ajunsese — Sunil Jha.

— Deci, a început Sunil, așezându-se picior peste picior. Eu sunt părintele vostru de colegiu.

Sunil Jha avea un zâmbet prietenos și ochi blânzi și, deși era doar cu doi ani mai mare decât noi, părea considerabil mai matur. De asemenea, era îmbrăcat extrem de elegant — pantaloni mulați combinați cu tenișI Converse, un tricou vârât în pantaloni și o geacă de aviator, cu un imprimeu subtil gri-ecosez.

— Vă rog să nu mă numiți mama sau tatăl vostru de colegiu, a continuat, nu doar pentru că sunt o persoană non-binară, ci și pentru că mi se pare un grad copleșitor de responsabilitate.

Chestia asta a stârnit câteva râsete. Pe geaca lui erau prinse mai multe insigne emailate — un steag în culorile curcubeului, un radio minuscul, emblema unei formații de băieți, una pe care scria „He/

They“[4] și o altă insignă de pride, aceasta cu dungi pe negru, gri, alb și violet.[5] Eram sigură că mai văzusem steagul ăsta pe undeva online, dar nu-mi mai aminteam ce reprezintă.

— Într-un ciudat concurs de împrejurări, mama voastră de colegiu a decis că nu e făcută pentru facultate și s-a lăsat de școală la sfârșitul semestrului trecut. Așa că anul acesta vom fi o familie monoparentală.

S-au mai auzit câteva râsete, dar apoi s-a lăsat tăcerea. M-am întrebat când o să-l asalteze Rooney cu întrebările, dar până și ea părea un pic intimidată de siguranța de sine pe care o emana Sunil, ca student în anul III.

— Practic, vă stau la dispoziție dacă aveți orice întrebări sau îngrijorări pe orice temă cât timp veți fi aici. Pe de altă parte, puteți să vă vedeți de treabă și să uitați de existența mea.

Din nou râsete.

— Deci. Are cineva vreun subiect despre care vrea să discutăm cât suntem aici?

După o scurtă pauză, Rooney a fost prima care a intervenit.

— Mă întrebam, gen… cum a decurs treaba cu căsătoria de colegiu? Am auzit ceva despre cereri în căsătorie de colegiu, dar nu știu ce înseamnă asta, de fapt.

Oh, da. M-am bucurat c-a pus întrebarea asta.

Sunil a început să râdă.

— Oh, Doamne, da. OK. Deci. Căsătoria de colegiu.

Și-a împletit degetele.

— Dacă vrei să formezi o echipă de mentorat cu un alt student, se oficiază o căsătorie de colegiu. Unul dintre voi îl cere pe celălalt în căsătorie și de obicei e o chestie spectaculoasă. O să asistați la o mulțime de astfel de cereri semestrul ăsta.

Rooney dădea din cap, fascinată.

— În ce sens „spectaculoasă“?

— Păi… ca să vă ilustrez: când am cerut-o eu în căsătorie, i-am umplut camera cu baloane cu sclipici, am strâns patruzeci de persoane care s-o aștepte acolo și să-i facă o surpriză, apoi m-am lăsat în genunchi, de față cu toată lumea, și i-am oferit un inel de plastic în formă de pisică.

Oh. Doamne.

— Toată lumea… ăă… toată lumea face treaba asta cu căsătoria?

Sunil s-a uitat la mine. Chiar avea ochi blânzi.

— Majoritatea. De obicei o fac oamenii care sunt prieteni, pentru că e doar de distracție. Dar uneori o fac și cuplurile.

Prieteni. Cupluri.

Oh, nu.

Acum chiar trebuia să cunosc mai mulți oameni.

Discuția a trecut la alte aspecte ale vieții din campus — programele de studiu, cele mai bune cluburi, intervalul ideal să mergi la bibliotecă, Balul Bailey care avea loc la sfârșitul semestrului. Dar eu n-am mai zis altceva. Eram încremenită locului, dându-mă de ceasul morții cu gândul la căsătoria de campus.

Nu conta dacă nu făceam chestia asta. Nu-i așa? Nu de-asta venisem la facultate.

— Acum, s-ar părea că în seara asta o să vă însoțesc la un club, ne-a anunțat Sunil, în timp ce ne strângeam lucrurile. Deci ne întâlnim în hol la 9 p.m., bine? Și nu vă frământați prea tare cu privire la ținută.

În timp ce continua, s-a uitat în ochii mei, cu un zâmbet blând și prietenos.

— Și nu e musai să veniți dacă nu vreți, bine? Nu e obligatoriu.

În timp ce mă întorceam cu Rooney spre colegiu, le-am trimis un mesaj lui Pip și Jason despre „căsătoria de colegiu“. Reacțiile lor au

fost, în mare, cele la care mă așteptam.

Felipa Quintana

Efectiv, de-abia aștept să mă ceară cineva

Sau să cer eu pe cineva în căsătorie

O să fie ultra-spectaculos

Sper să lanseze o ploaie de confetti asupra mea, apoi să-mi recite o poezie pe o barcă de față cu o sută de spectatori, apoi să dea drumul unei perechi de porumbei

Jason Farley-Shaw

Nush, mie mi se pare cam învechită ideea

Rooney, în schimb, nu avea prea multe de spus despre căsătoriile de colegiu, pentru că era prea concentrată pe ideea de a merge într-un club.

— Sunt foarte entuziasmată că ieșim diseară, a declarat.

— Pe bune?

Mi-a zâmbit.

— Sunt gata să trăiesc experiența facultății, știi?

— Da, am încuviințat, fără să mint.

Și eu eram gata să trăiesc experiența facultății. Sigur, ideea de a merge într-un club mă îngrozea și tot nu reușeam să-mi imaginez un

scenariu în care să ajung să mă îndrăgostesc de cineva, dar aveam s-o fac și avea să-mi placă.

— Și eu.

— Deci, mi-a zis, privindu-mă cu ochii ei mari și negri.

Obiectiv vorbind, chiar era foarte frumușică. Poate că până la urmă aveam să fiu cu ea. O poveste de dragoste între colege de cameră, ca în fanfic. Eram la facultate, pentru Dumnezeu. Se putea întâmpla orice.

— Îți place să ieși în oraș?

Când zicea „să ieși în oraș“, se referea la mersul prin cluburi și, sincer, nu știam răspunsul. Nu fusesem niciodată într-un club. Nu erau prea multe cluburi drăguțe prin satele din Kent și nici Pip, nici Jason nu erau pasionați de așa ceva.

Ieșitul în cluburi. Căsătoriile de colegiu. Sex. Povești de dragoste.

Știam că toate chestiile astea sunt opționale.

Dar îmi doream să am o experiență complet normală în facultate, ca a oricui altcuiva.

[4] Persoanele non-binare optează uneori atât pentru un pronume masculin (he)/feminin (she), cât şi pentru pronumele de persoana a III-a plural „they“, care poate fi folosit pentru ambele genuri în limba engleză. (N.t.)

[5] Steagul de pride pentru persoanele care se identifică drept asexuale. (N.t.)

Prima ieșire în club a fetiței

— Oh, Doamne! s-a entuziasmat Rooney, după ce mi-am îndreptat părul. Ce bine-ți stă!

— Ah, mersi! i-am zis, încurcată.

Nu mă pricep deloc să accept un compliment.

Mersesem cu mama la cumpărături de haine în urmă cu câteva săptămâni, ca să am ținute pentru serile de ieșit în club, și-mi alesesem câteva rochii și o pereche de pantofi mai solizi. Mă îmbrăcasem cu una dintre rochii, combinată cu colanți negri, și sincer mi se părea că arăt binișor, dar, pe lângă Rooney, mă simțeam ca un copil. Ea purta o salopetă de catifea roșie — cu un decolteu adânc în față și evazată pe picior —, cu cizme cu toc și cercei mari, rotunzi.

Își strânsese jumătate din păr într-un coc răvășit în creștetul capului și restul îi cădea despletit pe spate. Arăta bestial, la naiba. Eu… n-arătam așa.

Și apoi m-am simțit prost pentru că eu și mama aleseserăm rochia asta împreună. Aveam senzația că sunt la milioane de kilometri distanță de mama și de mall-ul de la noi.

— Ieșeai des în oraș în Kent? m-a întrebat Rooney din vârful patului, în timp ce își ajusta machiajul în fața oglinzii cu suport.

Am fost tentată s-o mint și să-i spun că aveam o vastă experiență în materie de cluburi, dar chiar n-avea niciun rost. Rooney începea deja să-și dea seama din plin că eram o persoană timidă și că mă descurcam mult mai greu cu socializarea decât ea.

— Nu chiar. Nu… nu știu. Chiar nu m-am gândit că m-ar atrage.

— Nu e musai să ieși dacă nu vrei!

Și-a aplicat iluminator pe pomeți, apoi mi-a zâmbit.

— Nu se simt toți în elementul lor în club.

— Nu, nu, am protestat. Adică… vreau măcar să încerc.

A continuat să-mi zâmbească.

— Bun! Stai liniștită. Am eu grijă de tine.

— Așadar, tu ieși des prin cluburi?

— Oh, Doamne, da.

A început să râdă, reluându-și machiajul.

Bun așa. Părea sigură pe ea. Oare era genul petrecăreț, ca multe dintre cunoștințele mele din Kent? Era genul de persoană care umbla mereu prin cluburi și se cupla cu cine se nimerea?

— Ai aplicația Find My Friends pe telefon? m-a întrebat.

— Oh, ăă, cred că da.

Mi-am scos telefonul și, într-adevăr, o aveam descărcată. Singurele contacte introduse acolo erau Pip și Jason.

Rooney a întins mâna spre el.

— Hai să-mi introduc și eu datele. Așa poți să mă găsești, dacă ne pierdem una de cealaltă.

Și-a introdus datele și în curând îmi apărea un punctuleț cu chipul lui Rooney pe harta Durhamului.

A propus să facem un selfie împreună în oglinda din cameră. Știa exact cum să pozeze, cu bărbia ascunsă după umărul ridicat, privind galeș pe sub gene. Eu mi-am pus o mână în șold și-am sperat că arătam acceptabil.

Dacă era să fiu sinceră cu mine, tot ce-mi doream era să fiu Rooney

Bach.

Sunil ne-a întâmpinat în hol și părea că majoritatea bobocilor din St. John's, dacă nu chiar toți, își făcuseră apariția, pentru o primă incursiune în viața de noapte din campus. Deși ne spusese că nu e cazul să ne gătim, Sunil purta o cămașă mulată cu un imprimeu paisley viu colorat și pantaloni strâmți. Am observat, însă, că pantofii pe care-i purta păreau să fi fost călcați în picioare și târșâiți prin noroi, ceea ce ar fi trebuit să mă pregătească, probabil, pentru ce mă aștepta în club.

Sunil și alți câțiva studenți din anul III ne-au îndrumat pe străzile pe care se lăsase frigul. Rooney atrăsese deja un mini-alai de „prieteni", dacă le puteai spune astfel deja, iar eu stăteam mai la coada grupului, cuprinsă de teamă.

Toată lumea arăta așa de entuziasmată.

Nimeni altcineva nu părea să aibă emoții.

Majoritatea persoanelor de vârsta mea ieșiseră în club până acum. Majoritatea cunoștințelor mele din ultimul an de liceu frecventaseră clubul din orășelul învecinat, care, din câte auzisem, era o bombă mizerabilă și sinistră, în care regretai c-ai călcat. Dar acum eu eram cea care regreta că nu fusese cu ei. Ăsta era încă un exemplu de experiență pe care o ratasem cu desăvârșire în adolescență.

Se intra de pe o alee și intrarea era liberă până la 11 p.m. N-a trebuit să ne ceară vreun act de identitate, pentru că purtam cu toții brățările de boboci. Înăuntru părea să fie iadul fix așa cum mi l-aș fi imaginat eu — superaglomerat, podele lipicioase și muzica dată atât de tare, încât Rooney a trebuit să repete de trei ori întrebarea dacă să mergem sau nu la bar.

Am tras cu urechea la ce-a comandat ea, ca să știu ce să cer — un cocktail de vodcă și limonadă. Apoi se vorbea și se vorbea și iar se vorbea. Mă rog, mai curând se țipa. În general, oamenii voiau să știe „ce studiezi" și „de unde ești" și „cum ți se pare". Am început să repet propozițiile cuvânt cu cuvânt de la o persoană la alta. Ca un robot.

Oh, Doamne. Eu nu-mi doream decât să-mi fac un prieten.

Și apoi s-a trecut la dans. Am început să observ câte dintre cântece erau despre idile sau despre sex. Cum de nu observasem chestia asta până acum? La modul că aproape toate cântecele compuse vreodată sunt despre idile sau despre sex. Și aveam senzația că îmi fac în ciudă.

Rooney a încercat să mă convingă să dansez cu ea, într-un stil relaxat, de distracție, și m-am străduit, jur că m-am străduit, dar ea s-a dat bătută rapid și s-a reorientat. M-am lăsat purtată spre diverse persoane cu care intrasem în vorbă. Mă distram.

Mă distram.

Nu mă distram.

Era aproape unsprezece când i-am trimis un mesaj lui Pip, în mare pentru că simțeam nevoia să vorbesc cu cineva fără să trebuiască să țip.

Georgia Warr

HEI ce mai faci?

Felipa Quintana

Totul e perfect, de ce întrebi

S-ar putea să fi spart un pahar de vin

Georgia Warr

pip……

Felipa Quintana

Lasă-mă să mă bucur de viață

Georgia Warr

cum se face că bei la ora asta

Felipa Quintana

Pentru că sunt stăpână pe viața mea și iubesc haosul

Glumesc, avem o petrecere cu pizza și alcool pe palier

Btw cred că mi-am lăsat geaca la tine în cameră aseară?

Georgia Warr

oh, nu!!! ți-o aduc când trec pe la tine, nu-ți face griji

— Cui îi trimiți mesaj? mi-a strigat Rooney în ureche.

— Lui Pip! i-am strigat la rândul meu.

— Ce zice?

I-am arătat mesajul de la Pip în care pomenea de paharul spart. Rooney a rânjit, apoi a început să râdă.

— Îmi place de ea! E așa de haioasă!

Și apoi s-a întors la dans.

Georgia Warr

oricum, ghici unde sunt

Felipa Quintana

Omg unde?

Georgia Warr

ÎNTR-UN CLUB

Felipa Quintana

GLUMEȘTI?

N-am crezut să apuc ziua asta

Prima ieșire în club a fetiței!!!

Stai așa, a fost ideea lui Rooney? E presiunea anturajului???

Georgia Warr

nu, am vrut să merg, haha!!

Felipa Quintana

Bine, păi ai grijă!!!!! Nu te droga!!!!! Păzește-te de bărbați puși pe rele!!!!!!

Am rezistat eroic, plimbându-mă de colo-colo, până când Rooney a vrut să ia un pic de aer curat. Mă rog, în măsura în care puteai să respiri aer curat în zona de fumat din spatele clubului. Ne-am rezemat de zidul de cărămidă al clădirii. M-a luat cu frig, dar Rooney părea să n-aibă nicio treabă.

— Deci? m-a întrebat. Care e verdictul tău oficial cu privire la ieșitul în club?

M-am strâmbat, fără să mă pot abține.

Rooney și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă.

— Măcar ești sinceră, mi-a zis. Multora nu le place, dar vin oricum.

— Probabil.

Am luat o gură din băutură.

— Am vrut doar să încerc. Am vrut să trăiesc experiența de student. Știi cum e.

A dat din cap.

— Cluburile ordinare sunt o componentă importantă a vieții de student, da.

Nu mi-am dat seama dacă era sarcastică.

Mă cam îmbătasem, ca s-o spun pe-a dreaptă.

— Vreau doar… vreau să cunosc oameni și… să fac chestii normale,

am zis, dând pe gât ce mai aveam în pahar.

Nici măcar nu-mi plăcea cine știe ce, dar toată lumea bea și aș fi arătat aiurea dacă făceam notă discordantă, nu-i așa?

— N-am antecedente prea fericite în privința asta.

— Nu?

— Nu. Am foarte puțini prieteni. Așa a fost dintotdeauna.

Lui Rooney i-a pierit zâmbetul.

— Oh.

— Nici măcar n-am avut vreodată vreun iubit. Sau să mă fi sărutat cu cineva.

Cuvintele mi-au țâșnit de pe buze înainte să le pot opri.

Imediat m-am crispat, rușinată de ce spusesem. La naiba. Doar asta era chestia pe care n-ar fi trebuit s-o mai spun niciodată altcuiva. Era chestia din cauza căreia alții făcuseră mișto de mine.

Rooney a ridicat din sprânceană.

— Hopa, pe bune?

Nu era o întrebare sarcastică. Era o reacție sincer șocată. Nu știu de ce m-a mirat — reacțiile celorlalți când jucaserăm „adevăr sau provocare“ în seara banchetului probabil că exprimau sentimentul general. Dar chiar m-a agasat toată povestea în momentul ăla. Privirile aiurea. Oamenii care încep să mă vadă deodată ca pe un copil, ca pe o persoană imatură. Filmele în care protagoniștii se panicau din cauză că erau încă virgini la șaisprezece ani.

— Pe bune, i-am zis.

— Te deranjează chestia asta?

Am ridicat din umeri.

— Mda.

— Și vrei să schimbi lucrurile? Acum că ești la facultate?

— Ar fi ideal, da.

— OK. Bun.

S-a întors spre mine, sprijinindu-se cu un umăr de perete.

— Cred că te pot ajuta.

— O… K…

— Vreau să intri în club și să găsești o persoană care ți se pare sexy. Sau câteva. Așa avem mai multe șanse să funcționeze figura.

Deja detestam profund ideea.

— Oh.

— Încearcă să afli cum îi cheamă sau măcar întipărește-ți în minte cum arată. Iar apoi eu o să te ajut să te cuplezi cu ei.

Nu-mi plăcea aranjamentul ăsta. Nu-mi plăcea de nicio culoare. Simțeam că intru automat în Protocolul de Supraviețuire. Voiam s-o rup la fugă.

— Oh, am repetat.

— Ai încredere în mine, mi-a zis rânjind. Știu o mulțime de chestii despre relații.

Asta ce însemna?

— OK, am zis. Deci, aleg pur și simplu, o persoană și… tu ne faci lipeala?

— Da. Sună bine?

— …Mda.

Dacă viața de student însemna să iei decizii proaste, măcar în privința asta o nimerisem.

Mă simțeam un pic ca David Attenborough.

Am dat roată prin club de una singură, lăsând-o pe Rooney la bar, concentrându-mă mai întâi asupra tipilor. Era plin de hanorace. Tricouri cu pete de transpirație. Mulți dintre ei aveau aceeași freză — părul tuns scurt în lateral și mai lung în creștet.

M-am tot uitat. De bună seamă aveam să găsesc pe cineva de care să-mi placă până la urmă. Clubul era arhiplin — trebuie că erau pe puțin două sute de oameni înghesuiți doar în încăperea asta.

Și totuși n-am găsit pe nimeni.

Erau tipi care erau „atrăgători“ la modul obiectiv, desigur, conform standardelor impuse de mass-media din zilele noastre. Erau tipi care în mod evident mergeau des la sală. Erau tipi care aveau freze haioase sau simțul modei sau un zâmbet plăcut.

Dar nu eram atrasă de niciunul dintre ei.

Nu simțeam niciun fel de dorință.

Când am încercat să-mi imaginez cum ar fi să stau lângă ei, să-i sărut, să-i ating…

M-am strâmbat. Era dezgustător, dezgustător, absolut dezgustător.

M-am hotărât să încerc o nouă tactică și să mă uit la fete de data asta. Fetele sunt toate drăguțe, drept să spun. Și oferă mult mai multă varietate în materie de aspect.

Dar, la un nivel elementar, pur fizic, simțeam vreo atracție?

Nu.

O mulțime de persoane se cuplaseră deja — se sărutau sub jocurile de lumini, înconjurați de cântecele de dragoste care se auzeau mai tare decât vocile din mintea noastră. Era un picuț cam scârbos, dar toată experiența avea o notă de pericol care făcea totul mai frumos. Să te săruți cu un necunoscut pe care nu aveai să-l mai vezi niciodată, să te

săruți cu cineva pe care nici nu știai cum îl cheamă, doar ca să simți un strop de exaltare în momentul ăla. Doar ca să simți căldura pielii cuiva pe a ta. Doar ca să te simți cu totul viu, pentru un răstimp.

Doamne! Mi-am dorit să pot face asta.

Dar ideea de a încerca să mă cuplez cu oricare dintre persoanele de față — indiferent de gen — mă cam descumpănea, sincer. Mi se părea că stau ca pe ace. Poate chiar tremuram un pic. Aveam o senzație stranie, de groază cumplită, în stomac și parcă mi s-a declanșat o sirenă în creier. Aveam senzația că mi s-au activat anticorpii și luptă împotriva unei infecții.

Ce-aveam să-i spun lui Rooney?

Dintre sute de studenți, n-am găsit pe nimeni care să mi se pară sexy. Îmi pare rău.

Eventual poate alegea ea pe cineva pentru mine. Doamne, ar fi fost mult mai ușor așa!

Am lăsat-o baltă cu căutarea. În seara asta aveam să rămân nesărutată. Neîndrăgostită. Și era bine și-așa. Nu? Bine și-așa.

Nu știam dacă mi-o dorisem sau nu. Sincer, s-ar putea să fi fost un pic din ambele. Exact cum se întâmplase cu Tommy.

Deopotrivă mi-o doream și n-o doream.

Abia după o oră am ochit-o din nou pe Rooney prin toată învolburarea de oameni. Era în mijlocul ringului de dans, se săruta cu un tip înalt, care purta blugi strâmți, tăiați.

El îi înconjurase mijlocul cu brațele. Rooney îi pusese o mână pe obraz.

Scena era o întruchipare a pasiunii. O poveste de dragoste ca în filme. Dorință pură.

Cum?

Cum putea cineva să ajungă în acel punct în răstimp de o oră?

Cum putea ea să facă doar într-o oră ceea ce eu nu fusesem în stare să-mi impun să fac de-a lungul întregii adolescențe?

O uram. Îmi doream să fiu în locul ei. Mă uram.

Și apoi m-au copleșit toate, dintr-odată. Muzica bubuia așa de tare, că parcă mi se începeau privirea. Mi-am făcut loc cu coatele prin mulțime ca să ajung într-un capăt al încăperii, doar pentru a mă trezi lipită de peretele acoperit de un strat de condens. Am căutat disperată ușa din priviri, apoi mi-am croit drum într-acolo, cu chiu, cu vai, și am ieșit la aer, simțind răcoarea serii de octombrie.

Am tras aer în piept.

N-aveam de gând să plâng.

Trei dintre studenții de anul III de la John's stăteau de vorbă în zona de fumat, rezemați de perete, și printre ei l-am observat, spre surprinderea mea, pe Sunil.

Era părintele meu de colegiu — știam că m-ar ajuta. Puteam să-l rog să mă conducă la cămin. Dar, când am dat să mă apropii, m-am simțit prost. Eram o ratată. Mă purtam ca un copil. Sunil s-a întors, m-a privit curios și m-am rugat în sinea mea să mă întrebe dacă vreau să mă întorc la cămin și dacă vreau să mă conducă. Dar el n-a zis nimic. Așa c-am plecat pur și simplu.

După câteva ore în clubul gălăgios, tăcerea care domnea pe strada principală parcă reverbera în jur. De-abia dacă mai țineam minte drumul spre cămin — fusesem așa de stresată la venire că nu mă uitasem pe unde o luasem, dar, din fericire, m-am trezit că intru pe aleea pietruită și urc dealul, trecând de castel, apoi de catedrală, și apoi am dat cu ochii de treptele Colegiului St. John.

— E ceva aiurea cu tine.

Am scuturat din cap, încercând să-mi scot gândul din minte. Nu era un

gând bun. Nu era nimic aiurea cu mine. Asta eram, atâta tot. „Nu te mai gândi la asta. Nu te mai gândi la nimic din toată povestea.“

Aș fi putut să-i trimit un mesaj lui Pip și — ce-aș fi putut să-i spun, de fapt? Că nu le aveam deloc cu mersul în club? Că aș fi putut să încerc să sărut pe cineva, dar că mă hotărâsem să n-o fac? Că o dădeam în bară la greu cu noul început? Jalnic. Nici măcar n-aveam ce să-i spun.

Aș fi putut să stau de vorbă cu Jason despre asta, dar probabil că el mi-ar fi spus doar că mă prostesc. Pentru că așa și era. Știam că toată treaba era ridicolă.

Așa c-am mers înainte, cu capul în pământ. Nici măcar nu știam ce nu funcționează. Totul. Eu. Nu știam. Cum de restul lumii putea să funcționeze, iar eu, nu? Cum de toți ceilalți puteau să-și trăiască viața ca la carte, dar la mine părea să existe un fel de eroare de programare?

M-am gândit la toate persoanele pe care le întâlnisem în ultimele câteva zile. Sute de persoane de vârsta mea, de toate genurile, cu înfățișări și personalități diverse.

Nu-mi venea în minte nici măcar o persoană de care să fiu atrasă.

Am deschis ușa căminului așa de tare, încât paznicul din oficiu mi-a aruncat o privire severă. O fi crezut că sunt vreo boboacă pilită. Doamne, cât mi-aș fi dorit să fie așa! M-am uitat la rochia mea, cea pe care o ochise mama în River Island, exclamând:

— Oh, nu-i așa că-i perfectă?

Iar eu încuviințasem și mi-o cumpărase, ca să arăt drăguț și să mă simt bine în Săptămâna Bobocilor. Am simțit lacrimi în ochi. Doamne, nu încă, te rog, nu încă!

Camera mea era pustie — evident. Rooney mișuna pe afară, trăindu-și viața și adunând experiențe. Am înșfăcat trusa de toaletă și pijamaua, m-am dus glonț la baie, am intrat la duș și am plâns pe săturate.

Standarde înalte

— Deci ai standarde foarte înalte, a conchis Rooney a doua zi în timp ce eu mâncam un bagel în pat, iar ea se machia la oglindă.

Am fi putut discuta despre asta în ajun, dar eu adormisem în timp ce citeam un fanfic AU cu Steve/Bucky,[6] plasat în epoca Regenței, doar ca să mă trezesc câteva ore mai târziu și să descopăr că Rooney se întorsese și dormea neîntoarsă, fără să se fi demachiat, după ce-și aruncase cizmele în mijlocul covorului vernil.

— E… adevărat, am confirmat.

Chiar aveam standarde înalte. Nu eram sigură care erau standardele mele, mai exact, dar erau fără îndoială foarte înalte.

— Nu-ți face griji, mi-a spus, aparent impasibilă. Mai avem o grămadă de șanse să-ți găsim pe cineva. N-o să fie așa de greu.

— Nu?

— Nu.

A deschis gura în timp ce-și dădea cu rimel.

— O mulțime de oameni încearcă să se cupleze cu cineva săptămâna asta. Ai așa multe ocazii să întâlnești alte persoane. N-o să ne ia așa de mult să găsim pe cineva care să-ți placă.

— OK.

— O să vezi.

— OK.

— Ce profil te atrage? m-a întrebat Rooney la prânz.

Prânzul la colegiu era fix ca prânzul la școală — mâncare de cantină și stat pe banchete, la mese —, dar de zece ori mai nasol din cauză că mai era și presiunea de a socializa cu niște persoane pe care nu le cunoșteam prea bine. Oricât de enervantă mi s-ar fi părut ușurința cu care se adaptase Rooney vieții de student, mă bucuram foarte tare, de fapt, s-o am alături în astfel de situații.

Din fericire, însă, asta era prima masă la care ne înființaserăm eu și Rooney fără să dăm cu ochii de niciun cunoscut de-al ei, așa că am putut să ne așezăm undeva doar noi.

— Profil? am întrebat și m-am dus imediat cu gândul la categoriile de Pokémoni, apoi m-am întrebat dacă era o întrebare legată de mâncare și m-am uitat la pastele din farfurie.

— Profilul de tip, m-a lămurit Rooney, cu gura plină.

— Oh.

Am ridicat din umeri și am străpuns o macaroană cu furculița.

— Nu prea știu.

— Haide. Trebuie să ai o idee, cât de cât. Adică, de ce fel de tipi te trezești atrasă?

De niciunul, ar fi trebuit să răspund, probabil. Nu-mi place niciodată de nimeni.

— N-am un profil anume, i-am răspuns până la urmă.

— Tipi înalți? Genul tocilar? Atletic? Muzicieni? Cu tatuaje? Cu părul lung? Băieții care arată ca niște pirați?

— Nu știu.

— Hm.

Rooney a mestecat tacticos, studiindu-mă.

— Fete, atunci?

— Poftim?

— Preferi fetele?

— Ăă…

Am clipit mărunt.

— Păi… nu cred. Nu chiar.

— Hm.

— Ce e?

— Doar mi se pare interesant.

— Ce anume?

Rooney a înghițit în sec, rânjind.

— Felul tău de-a fi, presupun.

Eram cam optzeci la sută sigură că folosea „interesant“ cu sensul de „ciudat“, dar mă rog, asta e.

— Mi-a venit o idee, mi-a spus Rooney pe un ton foarte grav în seara aceea.

Aș fi luat-o în serios dacă n-ar fi fost îmbrăcată într-o costumație de ou prăjit sexy, în așteptarea balului mascat din clubul de la St. John. Costumul consta dintr-un body în formă de ou prăjit, dar combinat cu ciorapi trei sferturi și pantofi cu ditamai tocurile. Eram sincer impresionată — era un mod ieșit din comun de a spune „Vreau să arăt bine, dar și să-ți dau de înțeles că am simțul umorului“.

Eu n-aveam de gând să merg la bal. Îi spusesem lui Rooney că simt nevoia să petrec o seară singură, în care să mă uit la About Time, care avea să fie urmat imediat de La La Land, și, spre surprinderea mea,

zisese că i se pare corect.

— O idee? am întrebat-o din pat. Cu privire la…?

Rooney s-a apropiat și s-a trântit lângă mine. M-am tras mai încolo ca să nu mă strivească efectiv cu body-ul în formă de ou prăjit.

— La problema ta sentimentală.

— Nu mă deranjează prea tare, de fapt, am zis, ceea ce era în mod evident o minciună.

Mă deranja la culme și întruna, dar, după eșecul din ajun, mai curând m-aș fi dat bătută decât să mă supun din nou unui asemenea chin.

Rooney mi-a arătat ecranul telefonului.

— Ai încercat vreo aplicație de dating?

M-am uitat la telefon. Nu mai întâlnisem pe cineva de vârsta noastră care să folosească genul ăsta de aplicații. Am șovăit.

— Oamenii de vârsta noastră folosesc aplicații de dating?

— Eu folosesc Tinder de când am împlinit 18 ani.

Măcar de Tinder auzisem.

— Nu prea cred că Tinder-ul mi se potrivește.

— Dar cum poți să știi până nu încerci?

— Nu cred că trebuie să încerc orice ca să-mi dau seama că n-o să-mi placă.

Rooney a oftat.

— Uite, cum spui tu. E doar o idee, dar Tinder e o metodă foarte bună de a vedea ce tipi sunt de fapt, gen, prin zonă. Nu trebuie să stai de vorbă cu ei, dar te-ar putea ajuta măcar să-ți faci o idee ce fel de tip te-ar interesa.

A deschis Tinderul pe telefon și mi-a arătat imediat poza primului tip

care i-a apărut.

— Kieran, 21 de ani, student.

M-am uitat la Kieran. Aducea un pic a șobolan deșirat. Ceea ce, mă rog, prinde la unele persoane.

— Nu cred că e genul meu de chestie, am zis.

Rooney s-a dat de-a dura din pat oftând, cât pe-aci să-mi răstoarne paharul de apă de pe noptieră.

— E doar o idee. Fă-o dacă te plictisești în seara asta.

S-a îndreptat spre patul ei și și-a luat geanta.

— Dacă glisezi spre stânga înseamnă „nu“, spre dreapta înseamnă „da“.

— Nu cred c-o să…

— E doar o idee! Nu trebuie să, gen, să te îndrăgostești de ei, vezi doar dacă descoperi pe cineva despre care nu te-ar deranja să afli mai multe.

Și cu asta dusă a fost.

Mă uitam cam de-o jumătate de oră la About Time când am pus mâna pe telefon și am descărcat aplicația Tinder.

Categoric n-aveam de gând să vorbesc cu nimeni. Eram doar curioasă. Voiam doar să știu dacă o să mi se întâmple vreodată să mă uit la un tip și să-mi spun „Dap, e sexy“.

Așa că mi-am făcut profil pe Tinder. Mi-am ales cinci dintre selfie-urile cele mai reușite de pe Instagram și am mai stat o jumătate de oră să mă gândesc ce să scriu la secțiunea „Despre mine“, până am optat pentru textul „Expertă în comedii siropoase“.

Primul tip care mi-a apărut a fost „Myles, 20 de ani, student“. Avea

părul șaten și un rânjet libidinos. Într-o poză juca biliard. Transmitea ceva nasol și am glisat spre stânga.

Al doilea a fost „Adrian, 19 ani, student“. În prezentarea lui scria că este un tip dependent de adrenalină care își caută „zâna visurilor lui“, ceea ce m-a făcut să glisez instantaneu spre stânga.

Am procedat la fel cu încă patru indivizi, apoi mi-am dat seama că nici măcar nu mă uitam bine la ei — doar le citeam descrierile și evaluam în ce măsură ne-am înțelege. Nu asta era ideea. Trebuia să găsesc pe cineva de care să fiu atrasă fizic.

Așa că după aceea am încercat să mă concentrez pe aspectul lor. Pe chip, pe ochi, pe gură, pe păr, pe stilul lor. Astea erau chestiile care ar fi trebuit să-mi placă. Ce îmi plăcea? Care erau standardele mele? Care erau preferințele mele?

După vreo zece minute în care am făcut chestia asta, am dat de un tip care arăta a model masculin, așa că nu m-a mirat să văd „Jack, 18 ani, model“ când m-am uitat la informațiile generale. Avea un maxilar perfect conturat și un chip simetric. Poza principală de profil era clar dintr-o reclamă pe care o făcuse pentru o revistă.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost să ies în oraș cu Jack, 18 ani, model. Să-l sărut. Să fac sex cu el.

La modul că, dacă era să aleg pe cineva, luându-mă strict după aspect, de bună seamă ar fi fost Jack, 18 ani, model, cu geaca lui mișto de blugi și gropițele din obraji.

Închipuie-ți cum ar fi să săruți acel chip.

Închipuie-ți-l aplecându-se spre tine.

Închipuie-ți că aproape vă atingeți.

Degetul meu a rămas suspendat o clipă deasupra ecranului. Cât încercam să ignor senzația de greață din stomac pe care mi-o trezeau imaginile pe care mi le închipuiam.

Apoi am glisat spre stânga.

Georgia Warr

salutare, ou prăjit, am vești

am glisat spre stânga la toți lol

Rooney Bach

Haha cum adică la toți?

Georgia Warr

doar la cei la care m-am uitat

Rooney Bach

Și câți au fost?

Georgia Warr

nush… vreo patruzeci?

tinder nu mi se potrivește, cred, lol

scuze că te dezamăgesc

Rooney Bach

Nu sunt dezamăgită haha, doar speram c-o să te ajute

PATRUZECI

Oau!!

Bine!

Georgia Warr

deci e un număr mare la care să zici „nu“??

Rooney Bach

Chiar ai standarde înalte

Nu-i neapărat ceva rău, dar măcar ne-am lămurit

Georgia Warr

deci ce mă fac acum

Rooney Bach

S-ar putea să trebuiască să revii la metoda tradițională — „să faci cunoștință în persoană“

Georgia Warr

câh

nu-mi place ce mă așteaptă

Am șters Tinderul de pe telefon, apoi am dat din nou drumul la film, întrebându-mă de ce, de fiecare dată când mă imaginam în orice fel de situație romantică sau sexuală, îmi venea să vomit și/sau s-o rup la fugă, în timp ce poveștile de dragoste din filme îmi păreau unicul țel în viață.

[6] Steve Rogers (Captain America)/Bucky Barnes, una dintre cele mai populare perechi din universul Marvel. (N.t.)

Pride

Rooney avea dreptate într-o privință: să cunosc oameni în persoană era, probabil, singura metodă care avea să funcționeze în cazul meu. Din fericire, era Săptămâna Bobocilor și încă mai aveam o mulțime de ocazii să cunosc alte persoane, inclusiv vineri, când eu și Rooney am mers la Târgul Bobocilor.

— O să mă înscriu în așa multe cluburi, a declarat Rooney și n-am luat-o prea în serios, dar, în timp ce am dat un tur pe la standurile din clădirea Ligii Studenților, a adunat atâtea pliante că m-am trezit că mă roagă să-i duc și eu o parte.

Stabilisem să mă întâlnesc și cu Pip și Jason acolo, dar nu eram sigură unde să dau de ei deoarece clădirea Ligii Studenților era imensă. Trebuiau să aștepte. Cea mai importantă misiune în momentul de față era înscrierea în cluburi studențești. Pe lângă ieșitul în club, la care eșuasem lamentabil, cluburile studențești erau o componentă de bază a vieții din campus și, teoretic, una dintre cele mai ușoare metode de a te împrieteni cu persoane care-ți împărtășeau pasiunile.

Dar, pe măsură ce dădeam roată standurilor, am început să am emoții. Poate chiar eram un pic copleșită. M-am înscris timid în Clubul de Engleză, împreună cu Rooney, dar în afară de asta, abia dacă-mi mai aminteam ce mă pasionează. Clubul de Scriere Creativă? Nu-mi plăcea să scriu așa de mult, de fapt — în puținele rânduri când încercasem să scriu la rândul meu fanfic, rezultatul fusese dezastruos. Clubul de Film? Puteam să mă uit pur și simplu la filme din patul meu. Existau chiar și chestii foarte de nișă, cum ar fi Clubul de Anime, Clubul de Quidditch și Clubul de Snowboarding, dar toate păreau să se adreseze unui grup specific de prieteni care căutau doar un pretext să se reunească și să se dedice împreună hobbyului lor preferat. Eu nu mai știam care erau hobbyurile mele, în afară de a tânji după o poveste de dragoste și a citi fanfic-uri.

De fapt, singurul club în care mai voiam să mă înscriu era Teatrul Studențesc din Durham. Îi vedeam standul imens în capătul sălii.

Aveam să cunosc cu siguranță alte persoane dacă urma să joc într-o piesă anul ăsta.

Rooney mi-a luat-o înainte, entuziasmată să intre în vorbă cu toate persoanele de la standuri. Eu m-am ținut mai agale după ea, având senzația din ce în ce mai acută că nu-mi găseam locul nicăieri, până când mi-am dat seama că ajunsesem la standul Clubului Pride din Durham.

Îți sărea în ochi, cu un steag imens în culorile curcubeului în spate, iar un grup măricel de boboci se adunaseră în jurul lui, stând de vorbă entuziasmați cu studenții mai mari de la masă.

Am luat un pliant să-mi arunc un ochi. Câteva dintre identitățile pe care le includeau erau reprezentate cu litere fistichii, acoperind bună parte din prima pagină. Cele pe care le știam bine erau în capul listei — lesbiană, gay, bisexual, transsexual — și apoi, spre surprinderea mea, treceau la unele de care auzisem doar de pe net, de fapt — pansexual, asexual, aromantic, non-binar. Și altele. Nici măcar nu știam ce înseamnă unele dintre ele.

— Copilă de colegiu? — când mi-am ridicat privirea, am dat cu ochii de Sunil Jha, părintele meu de colegiu.

Pe puloverul lui de lână erau prinse din nou toate insignele și-mi zâmbea prietenos. Era categoric cea mai de treabă persoană pe care o cunoscusem la Durham până acum, fără s-o pun la socoteală pe Rooney. Oare mi-ar fi putut deveni prieten? Oare părinții de colegiu puteau fi considerați prieteni?

— Ești interesată să te înscrii? m-a întrebat.

— Ăă…

Sinceră să fiu, nu voiam neapărat să mă înscriu. Ce drept aveam să mă înscriu într-un astfel de club? Adică, sincer, nu știam ce eram de fapt. Și da, sigur, cântărisem opțiunea că poate nu mă atrag băieții. O cântărisem serios. Pe de altă parte, nu prea păreau să-mi placă nici fetele. Nu părea să-mi placă de nimeni. Încă nu întâlnisem pe nimeni

de care să-mi placă, nu simțisem freamătul ăla de fluturi în stomac, care să mă facă să declar cu mândrie: „Aha! Desigur! Ăsta e genul care mă atrage!“

Nu aveam o preferință clară în materie de gen nici măcar când venea vorba de fanfic deocheat.

Sunil mi-a întins un clipboard și un pix.

— Notează-ți e-mailul! Așa doar te înscrii pe lista de abonați.

Chiar n-aveam cum să mă sustrag, așa c-am mormăit „bine“ și mi-am notat adresa de e-mail. Imediat am avut senzația că eram o impostoare.

— Georgia, nu-i așa? m-a întrebat Sunil în timp ce scriam.

— D-da, m-am bâlbâit, sincer șocată că ținuse minte cum mă cheamă.

Sunil a încuviințat.

— Drăguț. Eu sunt reprezentantul organizației LGBTQ+ de la John's.

O fată de la stand s-a aplecat spre noi și a adăugat:

— Și e totodată președintele Clubului Pride. Mereu uită să pomenească de chestia asta, din modestie sau așa ceva.

Sunil a râs blajin. Categoric îți dădea impresia de modestie, dar și de siguranță de sine. Ca și cum știa că era foarte bun ce la făcea, dar nu voia să se laude.

— Ți-o prezint pe Jess, unul dintre vicepreședinți. Jess, ea e Georgia, unul dintre copiii mei de colegiu.

M-am uitat la fata de anul III. Avea cozi împletite care-i veneau până la șold, un zâmbet larg și purta o rochie viu colorată cu un imprimeu cu acadele. La piept avea o insignă micuță pe care scria „ea/a ei“.

— Vai! s-a entuziasmat ea. E unul dintre copiii tăi?

Sunil a încuviințat.

— Așa este.

Jess a bătut din palme.

— Și te înscrii în Clubul Pride. Cum se leagă lucrurile.

M-am silit să zâmbesc.

— Oricum, a intervenit Sunil, dând din cap spre ea cu o expresie afectuoasă, noi le stăm la dispoziție bobocilor care vor să se implice în chestii legate de comunitatea LGBTQ+ la Durham, practic. Ieșiri în club, reuniuni, baluri, seri de film. Chestii de-astea.

— Super! am zis, încercând să par entuziasmată.

Poate c-ar fi trebuit să mă implic. Poate c-ar fi trebuit să merg la o întâlnire a Clubului Pride, să văd o fată, să am o revelație majoră că sunt lesbiană, de fapt, și să am în sfârșit sentimente romantice la adresa unei alte persoane. Eram sigură că citisem la un moment dat un fanfic în care se întâmpla fix asta.

I-am înapoiat clipboard-ul.

— O să avem întâlnirea de bun-venit peste câteva săptămâni, mi-a zis Sunil zâmbind. Poate te vedem acolo?

Am încuviințat din cap, simțindu-mă un pic stânjenită, ca și cum aș fi fost dată de gol, ceea ce era o prostie, pentru că nu era nimic interesant de dezvăluit la mine, de fapt, și știam deja că n-aveam de gând să merg la niciunul dintre evenimentele Clubului Pride al lui Sunil.

Ieșirea din zona de confort

Ultimul nostru popas la Târgul Bobocilor a fost Teatrul Studențesc din Durham, care avea cel mai mare stand din întreaga clădire, iar exact în fața lui stăteau proțăpiți Pip și Jason.

Rooney dăduse deja năvală spre stand, care era decorat cu o cortină mare, roșie, și măști ale comediei și tragediei din hârtie creponată. TSD-ul părea să fie un fel de organizație atotcuprinzătoare care susținea și finanța o mulțime de cluburi mai mici de teatru — Clubul de Teatru Muzical, Clubul de Operă, Clubul de Teatru pentru Boboci, Clubul Studențesc de Comedie și multe altele.

Chiar și de la depărtare, studenții aflați la stand păreau gălăgioși și siguri pe ei — n-avea nimic din energia liniștitoare de la standul Clubului Pride. Dar treaba asta nu mi-a tăiat elanul. Teatrul era ceva familiar. Făcea parte din viața mea de mai bine de șapte ani și, în ciuda tracului, nu voiam să renunț la pasiunea asta.

Pe deasupra, Pip și Jason aveau să-mi fie alături. Așa că aveam să mă descurc.

— Pip? Jason?

S-au întors spre mine și am dat cu ochii de o Pip Quintana cu un aer confuz, care ținea un pliant în mână și își tot împingea ochelarii cu ramă de baga pe nas, și un Jason Farley-Shaw clar mahmur, cu cearcăne, și care părea că încearcă să se cuibărească în geaca stil ursuleț.

— GEORGIA! a zbierat Pip, dând fuga spre mine și strângându-mă în brațe.

Am îmbrățișat-o la rândul meu. Zâmbea larg. Nu se schimbase aproape nimic — era tot Pip, cu părul negru zburlit în toate direcțiile,

înotând într-un hanorac prea mare. Dar, desigur, eram abia de cinci zile la Durham. Deja aveam senzația că trecuse o viață întreagă. Că eram alt om.

— Hei, m-a salutat Jason.

Părea răgușit.

— Ești bine? l-am întrebat.

A scos un mormăit și și-a strâns mai bine geaca în jurul lui.

— Sunt mahmur. Și nu dădeam de tine. Verifică-ți telefonul.

Am aruncat un ochi la ecran. Erau mai multe mesaje necitite în chat-ul de grup în care mă întrebau pe unde sunt.

Pip și-a încrucișat brațele la piept și m-a studiat atent.

— Presupun că nu ți-ai verificat mesajele pentru c-ai fost prea ocupată cu ieșitul din zona de confort și cu înscrierea într-o puzderie de cluburi?

— Ăă…

Am încercat să nu-mi trădez sentimentul de vinovăție.

— M-am înscris în Clubul de Engleză.

Nu i-am mărturisit lui Pip că mă abonasem la lista de corespondență a Clubului Pride. Probabil pentru că aveam sentimentul că locul meu nu era acolo, de fapt.

Pip s-a strâmbat.

— Georgia. E doar un club.

Am dat din umeri.

— Aș putea să mă înscriu și în altele mai încolo.

— Georgia!

— Tu în ce cluburi te-ai înscris?

Mi le-a enumerat pe degete.

— M-am înscris în Teatrul Studențesc din Durham, evident, și de asemenea în Clubul de Științe, Clubul Latino-American, Clubul Pride, cel de șah, Frisbee Extrem și cred că m-am înscris și în Clubul de Quidditch.

Desigur că Pip se înscrisese și în Clubul Pride. M-am întrebat ce-ar fi zis dacă apăream din senin la vreun eveniment al clubului.

— În cel de quidditch?

— Mda, și dacă măturile alea nu zboară pe bune, o să fim foarte dezamăgiți, la naiba.

— O să fiți?

M-am uitat la Jason.

— Te-ai înscris și tu în Clubul de Quidditch? Nici măcar nu-ți place Harry Potter.

Jason a încuviințat.

— Președintele clubului a fost extrem de convingător.

— În ce cluburi te-ai mai înscris?

— În TSD, Clubul de Istorie, Clubul de Film și cel de canotaj.

M-am încruntat, intrigată.

— Canotaj?

Jason a ridicat din umeri.

— O grămadă de oameni fac chestia asta, așa că… M-am gândit să încerc…

S-a oprit brusc, uitându-se peste umărul meu.

— Ce face Rooney?

M-am întors să mă uit. Rooney părea să aibă o discuție aprinsă cu fata de la stand.

— Nu înțeleg, tocmai spunea Rooney. Cum adică s-a desființat?

Fata de la stand avea un aer ușor disperat.

— Cred… cred că n-au avut niciun membru din rândul studenților de anul II sau I, așa că, atunci când au plecat cei de anul III, pur și simplu… pur și simplu a dispărut.

— Și nu-și poate relua activitatea?

— Ăă… Nu știu… Nu știu cum funcționează, de fapt…

— Tu ești președinta clubului? Pot să stau de vorbă cu președintele?

— Ăă, nu, nu e aici acum…

— Oh, nu contează, o rezolv eu altădată.

Rooney a venit val-vârtej spre noi, cu ochii aruncând scântei. Instinctiv, m-am tras înapoi.

— Îți vine să crezi? a început ea. Clubul Shakespeare a… mama mă-sii de treabă… a dispărut pur și simplu? Gen, era singurul club în care chiar voiam să mă înscriu și acum a…

S-a oprit, dându-și seama că Pip și Jason erau lângă mine și o priveau cu un aer absolut fascinat.

— Oh, bună!

— Salutare, i-a zis Pip.

— Bună, i-a spus Jason.

— Ce mai face Roderick? a întrebat-o Pip.

Lui Rooney i-a apărut un zâmbet în colțul gurii.

— Îmi place că primul tău gând a fost să mă întrebi de planta din ghiveci mai curând decât să întrebi ce mai fac eu.

— Mă preocupă sănătatea plantelor, i-a întors-o Pip.

Am observat imediat tonul mai distant. Nici urmă din aerul fâstâcit cu care începuse să se bâlbâie în preajma lui Rooney când eram în camera de cămin. Nu se mai îmbujorase și nu mai încerca să-și aranjeze părul.

După scena la care asistase în bucătărie, Pip era în defensivă.

M-a întristat. Dar asta făcea Pip când îi plăcea de cineva care nu-i împărtășea sentimentele: își înăbușea afecțiunea doar prin puterea voinței.

Era o formă de protecție.

— Ai de gând să mă raportezi la serviciul de asistență socială pentru plante? a întrebat-o Rooney, zâmbindu-i strengărește.

Părea să savureze la culme faptul că găsise pe cineva cu care să se tachineze, ca și cum era un răgaz bine-venit în care nu mai trebuia să pară mereu voioasă și politicoasă.

Pip și-a lăsat capul într-o parte.

— Poate că lucrez la asistența socială pentru plante și sunt sub acoperire.

— Nu e o acoperire foarte convingătoare. Pari exact genul de persoană care are cel puțin șase cactuși pe bibliotecă.

Asta a părut să fie picătura care a umplut paharul pentru Pip, pentru că s-a zburlit la ea.

— N-am decât trei, de fapt, și forma corectă e „cactee…“

— Ăă…

Le-a întrerupt Jason, care, dacă n-ar fi avut deja o durere de cap, s-ar fi ales categoric cu una acum:

— Deci, aveți de gând să vă înscrieți în TSD sau…?

— Da, am răspuns imediat, măcar spre a pune capăt duelului verbal bizar de agresiv care se declanșase între Pip și Rooney.

— Nici măcar nu știu ce rost mai are, a zis Rooney, cu un oftat teatral. Clubul Shakespeare nici măcar nu mai există. Cică ar fi rămas fără membri sau așa ceva.

— Nu poți să te înscrii pur și simplu în alt club? a întrebat-o Pip, dar Rooney s-a holbat la ea de parcă i-ar fi sugerat o chestie absolut aberantă.

Jason nici măcar nu se obosise să mai ia parte la conversație și se îndreptase spre lista de corespondență a TSD-ului. M-am luat după el, iar el mi-a întins pixul.

— Nu mi-am imaginat c-o să vrei să te înscrii în TSD, a comentat, după ce-ai dat atâta la boboci când puneam în scenă Mizerabilii.

— Îmi place și acum la nebunie teatrul. Și trebuie să mă înscriu și în altceva, nu doar în Clubul de Engleză.

— Dar ai putea să alegi ceva care să nu te facă să dai la boboci.

— Prefer să dau la boboci înconjurată de prieteni decât să mă înscriu de una singură într-un club și să mă simt tristă.

Jason a făcut o pauză, apoi a zis:

— Cred că replica asta a sunat mai profund în mintea ta decât a sunat pe viu.

Mi-am scris adresa și am lăsat pixul din mână, uitându-mă la Jason. Părea sincer îngrijorat în privința mea.

— Vreau să fac treaba asta, am zis. Vreau… chiar vreau să încerc să… știi tu. Să cunosc și alți oameni și… să mă bucur cum se cuvine de viața de student.

Jason a șovăit din nou. Apoi a încuviințat, cu o expresie plină de înțelegere.

— Mda. Are noimă ce zici.

Ne-am tras la o parte ca să le lăsăm pe Pip și Rooney să se treacă pe listă, în timp ce aveau un soi de ceartă absurdă despre clubul din cadrul TSD-ului la care să se înscrie, iar fiecare dintre ele părea hotărâtă să demonstreze că opțiunea ei era cea corectă, iar opțiunea celeilalte era complet greșită. După ce-au ținut-o așa câteva minute bune, Jason s-a hotărât într-un final să pună capăt discuției, propunând să mergem cu toții la standul Domino, unde se împărțeau gratuit felii de pizza.

— Eu o să mă mai uit un pic pe-aici, a zis Rooney.

Și-a întors privirea dinspre Pip spre mine.

— Ne vedem la intrare în vreo douăzeci de minute?

Am încuviințat.

— Super.

Rooney s-a uitat din nou la Pip și a zis, ca și cum Jason nici măcar n-ar fi existat:

— Ce-ar fi să ne vedem ca fetele la barul de la John's pe seară? Te distrezi pe cinste acolo, e un bar minuscul aflat la subsol…

Majoritatea oamenilor nu și-ar fi dat seama care era treaba cu Pip, dar eu o cunoșteam de șapte ani și avea o expresie anume. O privire ușor circumspectă. Capul între umeri.

Treaba era în felul următor: Pip decisese c-o detestă pe Rooney.

— Mda, ne vedem acolo, i-a răspuns Pip, încrucișându-și brațele la piept.

— Ura! a exclamat Rooney, zâmbind larg. De-abia aștept.

Și a pornit-o din nou printre standuri. Pip, Jason și cu mine ne-am îndreptat spre standul Domino, Pip continuând s-o urmărească din priviri pe Rooney, în timp ce Jason o întreba:

— Ce mama naibii a fost faza asta?

Shakespeare și plantele de apartament

Un prilej pentru ca singurii mei trei prieteni să se cunoască mai bine era categoric o idee bună, dar chestia asta era contracarată de faptul că lui Rooney părea să-i placă nespus s-o enerveze pe Pip, în timp ce Pip părea exasperată până și de existența ei în viețile noastre, iar eu descoperisem deja că nu sunt fană a cluburilor și barurilor.

Felipa Quintana

ENERGIA, GEORGIA, ENERGIA

Georgia Warr

ce-i cu ea?

Felipa Quintana

ARE O ENERGIE NASOALĂ

Ar fi trebuit să mă prind de când am cunoscut-o

Dă pe-afară de energie nasoală

Georgia Warr

rooney e foarte de treabă de fapt

spui chestia asta doar pentru c-ai văzut-o cuplându-se cu cineva?? în chat-ul nostru de grup nu e permisă ponegrirea fetelor care fac sex

Felipa Quintana

EVIDENT CĂ NU. Poate să facă sex cu cine vrea oricât de des vrea, n-am nicio problemă cu persoanele cărora le place sexul pasager

Doar că-mi transmite o energie nasoală

A făcut mișto de cacteele mele

Jason Farley-Shaw

În altă ordine de idei

Unde ne întâlnim și la ce oră??

Nu știu unde e barul John's!!

Georgia Warr

trec eu să vă iau pe amândoi din camera lui pip

îmi fac griji că dacă vine de una singură pip o să provoace o scenă de cum o vede pe rooney

Jason Farley-Shaw

Oh, te-ai gândit bine. O idee inspirată. 👍

Felipa Quintana

Mai duceți-vă NAIBII amândoi

— Sunt în stare să merg într-un bar fără să provoc o scenă doar pentru că nu-mi place de cineva, mi-a spus Pip când mi-a deschis ușa în seara aia.

Mi se dăduseră indicații precise, dar tot a trebuit s-o sun până la urmă ca să mă ghideze prin viu grai pe culoarele întortocheate din Castel. Și, ca și cum n-aș fi avut parte de suficient haos pentru o seară de vineri, dormitorul lui Pip era categoric printre favoritele la titlul „cel mai dezordonat dormitor din Durham“. Erau mai multe haine pe jos decât păreau să fie în șifonierul ei deschis, pe birou se vedeau teancuri de hârtii și cărți de știință care păreau incredibil de plicticoase, iar așternuturile erau înghesuite într-un colț, la câțiva pași de pat.

— Sigur că da, i-am spus, mângâind-o pe creștet.

— Nu mă lua de sus, Georgia Warr. Mi-ai adus geaca de blugi?

— Geaca de blugi?

Mi-am tras o palmă peste frunte. Vedeam exact unde rămăsese geaca lui Pip în camera mea — pe spătarul scaunului de la birou.

— Oh, nu, scuze, am uitat complet.

— Nu-ți face griji, mi-a zis Pip, însă și-a studiat îngrijorată ținuta. Aveam de gând s-o port în seara asta, dar… crezi că-mi stă bine fără ea? Sau eventual aș putea să port o geacă stil aviator.

Arăta foarte bine, de fapt — purta o cămașă în dungi cu mânecă

lungă, îndesată într-o pereche de blugi negri strâmți, tăiați, și își aranjase drăguț părul. Și arăta întocmai ca ea, ceea ce mi s-a părut și mai important.

Pip avusese mereu anumite rezerve legate de înfățișarea ei. Dar acum că se îmbrăca așa cum își dorise dintotdeauna să se îmbrace, se tunsese și așa mai departe, emana un soi de încredere în sine la care nu puteam spera că voi ajunge vreodată — o încredere în sine care-ți spunea „Știu exact cine sunt".

— Arăți foarte bine, i-am spus.

Mi-a zâmbit.

— Mersi.

Eu mă hotărâsem să port ceva mai relaxat decât la ultima tentativă de „ieșit în oraș" — o pereche de blugi cu talie înaltă și un tricou scurt —, dar tot aveam un pic senzația că mă costumasem. Stilul meu obișnuit, pulovere tricotate lejere, nu prea se potrivea cu ieșitul în baruri și cluburi.

Jason a ajuns după câteva minute, îmbrăcat în geaca lui stil ursuleț pe sub care purta ținuta lui obișnuită, blugi și tricou. A aruncat doar o privire la ce era pe jos și s-a apucat imediat să adune hainele și să le împăturească.

— Doamne sfinte, Pip. Învață să mai faci ordine.

— E foarte bine așa. Știu unde găsesc fiecare lucru.

— O fi cum zici, dar n-o să mai fie așa bine când o să te trezești cu păianjeni care-ți puiesc pe sub hanorace.

— Câh, Jason. Nu spune „puiesc".

Am făcut rapid ordine în camera lui Pip înainte să plecăm. Erau doar câteva minute de mers pe jos de la Castel la St. John — trebuia să traversăm parcul Palace Green, să trecem de catedrală și să intrăm pe

o străduță laterală — și, în acest răstimp, m-am hotărât s-o iau la întrebări pe Pip cu privire la motivul exact pentru care susținea c-a detectat „o energie nasoală“ la Rooney.

— N-am făcut o pasiune pentru ea, s-a grăbit să-mi răspundă, ceea ce mi-a confirmat faptul că avea cu siguranță o pasiune pentru Rooney. Nu fac pasiuni pentru fete hetero. Nu mai fac chestia asta.

— Deci ai decis că e dușmanul tău de moarte din cauză că…?

— Știi din ce cauză?

Pip și-a încrucișat brațele la piept, strângându-și geaca pe ea.

— E genul de persoană care se crede superioară tuturor, doar fiindcă umblă prin cluburi și baruri și are ditamai planta de apartament și îi place Shakespeare.

— Și ție îți place Shakespeare și să ai plante de apartament, i-a zis Jason. Ea de ce n-are voie să aibă astfel de pasiuni?

Pip s-a mulțumit să-i arunce o privire iritată.

Jason a tras cu ochiul la mine, ridicând din sprânceană. Ne dădeam seama amândoi că Pip inventa motive stupide ca să o antipatizeze pe Rooney în încercarea de a-și disimula sentimentele. Dar știam, totodată, că trebuia probabil s-o lăsăm în legea ei fiindcă, sincer, era cea mai bună soluție.

O văzusem pe Pip făcând în repetate rânduri câte o pasiune pentru fete hetero. Nu era o experiență plăcută pentru ea. Cu cât trecea mai repede peste acele sentimente, cu atât mai bine.

— Ai fi putut să refuzi pur și simplu să ieșim cu ea în seara asta, i-am zis.

— Nu, n-aș fi putut, a protestat Pip, pentru că atunci ar fi câștigat.

Jason și cu mine am rămas tăcuți o vreme.

Apoi i-am zis:

— M-a ajutat cu sfaturi în legătură cu niște chestii.

Pip m-a privit intrigată.

— Sfaturi? În ce privință?

— Păi… știți că mă simțeam cam nasol în legătură cu, gen…

Doamne. Era mereu așa de aiurea să vorbești despre chestiile astea.

— Mai țineți minte că la petrecerea de după banchet mă simțeam foarte demoralizată că nu m-am sărutat cu nimeni și… știți. Rooney mă ajută să încerc să ies un pic din zona de confort.

Pip și Jason s-au uitat lung la mine.

— Poftim?

Pip a clătinat din cap, șocată.

— Doar nu… De ce te obligă să faci treaba asta? Nu ești obligată să faci așa ceva… doar — Doamne sfinte. Băi, frate, trebuie s-o iei în ritmul tău. De ce te obligă…? Cum? Încearcă să te convingă să te cuplezi cu oameni prin baruri? Treaba ei dacă vrea să facă asta, dar tu nu ești așa.

— Nu mă obligă să fac nimic! Doar mă ajută să fiu un pic mai deschisă și, gen… să-mi asum riscuri.

— Dar n-ar trebui să te forțezi să faci așa ceva! Tu nu ești așa, a repetat Pip, încruntându-se.

— Ei bine, și dacă vreau să fiu așa? m-am zburlit la ea.

Imediat m-am simțit vinovată. Eu și Pip nu ne certam niciodată.

Pip n-a mai zis nimic. Părea să fi rămas fără replică.

Într-un final mi-a zis:

— Rooney nu mi-e simpatică pentru că tulbură energia grupului nostru de prietenie. Și e foarte enervantă față de mine în special.

Nici măcar nu m-am obosit să-i răspund.

Jason își aranja părul, evident încurcat.

— Ăă… E bine, totuși, că ți-ai făcut o prietenă, Georgia.

— Dap, am zis.

Am simțit telefonul vibrând în geantă și l-am scos să mă uit.

Rooney Bach

Sunt la bar!

Hei, poate îți facem lipeala cu cineva în seara asta…

I-am trimis un „like“.

Energie haotică

Rooney reușise cumva să ocupe o masă întreagă pentru noi la John's, chestie pentru care merita o medalie, findcă localul gemea de lume. Barul era un local minuscul la subsol în incinta colegiului, o clădire foarte veche și în care te coceai. Simțeam practic transpirația prin aer în timp ce ne croiam loc prin mulțime să ajungem la masă.

Rooney se îmbrăcase la patru ace: salopetă, pantofi cu toc, părul ondulat în bucle lejere. Probabil că avea alte planuri după întâlnirea cu noi la 9 seara, o oră foarte cuminte. Și, cât ne așteptase, părea să se fi împrietenit cu un grup mare instalat la masa învecinată.

— Dragilor, ne-a întâmpinat Rooney pe un ton tărăgănat, cu un accent fals aristocratic, în timp ce ne așezam, întorcându-le spatele noilor ei prieteni. Arătați foarte bine cu toții.

S-a uitat direct la Pip.

— Deci preferi chestiile în dungi, Felipa?

Pip a privit-o circumspect auzindu-și numele întreg.

— M-ai spionat pe Facebook?

— Pe Instagram, de fapt. Mi-a plăcut poza cu tine îmbrăcată în creion colorat de Halloween.

Pip a zâmbit, umflându-se în pene, la auzul comentariului.

— Te-ai uitat foarte în urmă, deci.

A trebuit să îndurăm câteva minute în șir tachinările agasante dintre Pip și Rooney până ca eu și Jason să putem măcar să intervenim în discuție. Am profitat de acest răstimp ca să studiez lumea, uitându-mă

de jur împrejur la ceilalți studenți. Erau persoane care ieșiseră pur și simplu în club, unii îmbrăcați la patru ace, alții în blugi și tricouri cu mâneci lungi, cu emblema colegiului. Erau și unii îmbrăcați ca de bal mascat — o mulțime, de fapt, dar era încă Săptămâna Bobocilor, așa că era de înțeles.

— Deci cum v-ați împrietenit cu toții? ne-a întrebat Rooney.

— La școală, i-am spus. Și făceam parte din aceeași trupă de teatru pentru tineret.

— Oh, Doamne, așa e! Sunteți cu toții copii ai scenei! Am uitat!

Rooney s-a luminat la față.

— E incredibil. Putem să mergem împreună la întâlnirea de întâmpinare săptămâna viitoare!

— E păcat că s-a desființat clubul tău, i-a spus Jason.

— Dap! Clubul Shakespeare. Eram așa de chitită să mă înscriu, dar… pur și simplu nu mai există. De bună seamă e un soi de crimă la adresa Angliei.

— Deci îți place Shakespeare? a întrebat-o Pip.

Părea aproape sceptică.

Rooney a încuviințat.

— Da! Îmi place la nebunie. Și ție?

Pip a dat din cap la rândul ei.

— Mda, am jucat în câteva piese la școală.

— Și eu. Am jucat în Romeo și Julieta, Mult zgomot pentru nimic, Comedia erorilor și Hamlet.

— Noi am pus în scenă Romeo și Julieta, Visul unei nopți de vară și Furtuna.

— Deci am mai multă experiență? a întrebat Rooney, cu un zâmbet

malițios în colțul gurii.

Parcă voia să stârnească o ceartă.

Lui Pip i-a zvâcnit mușchiul maxilarului.

— Probabil, a zis ea.

I-am întâlnit privirea lui Jason peste masă și, din felul în care le privea cu ochii mari, mi-am dat seama că nu era doar imaginația mea. Jason sesiza și el ce se întâmpla.

Iată-le pe Rooney și Pip, întruchipând două forme foarte diferite de energie haotică, ciocnindu-se sub ochii mei. M-am simțit copleșită.

— Deci, tu și Georgia sunteți, gen, cele mai bune prietene acum? a întrebat Pip, chicotind.

Eram gata să protestez că mă amestecă în chestia asta, ce-o fi fost ea de fapt, când Rooney i-a dat replica, zâmbind și uitându-se la mine.

— Aș zice că suntem deja prietene bune. Nu-i așa?

— Așa e, am zis, pentru că nu aveam ce altceva să răspund.

— Locuim împreună, ce-i drept, a continuat Rooney, așa că, da. De ce? Ești geloasă?

Pip s-a înroșit un pic.

— Mă întrebam doar dacă va trebui să ne luăm la bătaie pentru titlul suprem de „cea mai bună prietenă a Georgiei“.

— Eu nici măcar nu concurez? a intervenit Jason, dar niciuna dintre ele nu l-a băgat în seamă.

Rooney a tras o dușcă din bere, apoi s-a aplecat spre Pip.

— Nu-mi faci impresia că te-ai descurca prea bine într-o luptă.

— E o aluzie la înălțimea mea?

— Zic și eu. Cred că asta te-ar putea pune în inferioritate, în raport cu

majoritatea oamenilor.

— Ah, dar am avantajul oferit de sindromul omului scund.

Rooney a rânjit.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Hei, am strigat, iar Pip și Rooney s-au uitat amândouă la mine. Ideea era să ne distrăm și să ne cunoaștem mai bine.

M-au privit intrigate.

— Nu asta facem? m-a întrebat Rooney.

— Eu am nevoie să beau ceva, a anunțat Jason tare, ridicându-se.

M-am ridicat odată cu el, strângându-i încurajator brațul, și le-am lăsat să-și vadă de întrecerea lor bizară în tachinări.

Știam că nu e o idee prea bună să recurgi la alcool ca să-ți alungi anxietatea. Fizic vorbind, nici măcar nu mă omoram după gust. Din păcate, crescusem într-o zonă unde aproape toată lumea de vârsta mea bea alcool și acceptasem chestia asta ca pe ceva „normal“, ca multe alte lucruri, deși adesea nu era deloc ce-mi doream, de fapt, să fac.

Jason a comandat un cidru, iar eu am comandat o vodcă dublă cu limonadă, precum și două beri pentru Pip și Rooney.

— Știu c-a mai făcut chestia asta cu „să ne disimulăm sentimentele prin furie“, mi-a zis Jason, posomorât, cât așteptam băuturile la bar. Dar n-am mai văzut-o în halul ăsta de la faza cu Kelly Thornton dintr-a noua.

— Acum e categoric mai nasol, am zis, amintindu-mi de episodul cu Kelly — o ceartă prelungită care pornise de la un creion șterpelit —, al cărei deznodământ fusese că Pip aruncase cu un măr pe jumătate mâncat în ea și apoi fusese pedepsită să rămână după ore două săptămâni la rând. Eu vreau doar ca toată lumea să se înțeleagă bine.

Jason a râs înfundat și m-a îmboldit cu umărul.

— Păi, mă ai pe mine. Între noi nu prea au fost tensiuni.

M-am uitat la Jason. Ochii lui mari, căprui, și zâmbetul blând îmi erau atât de cunoscute. Noi nu avuseserăm parte de tensiuni. Cel puțin deocamdată.

— Da, am încuviințat. Nu prea.

Singură pe veci

M-am amețit într-un timp-record. Poate pentru că sărisem peste cină, preferând să citesc fanfic și să mănânc o chiflă în pat, sau poate pentru că am băut echivalentul a șase shot-uri în patruzeci și cinci de minute, dar, oricare o fi fost motivul, pe la zece mă simțeam cu adevărat relaxată și fericită, categoric un semn că mă cherchelisem.

Repet: nu încurajez chestiile de genul. Dar, la momentul respectiv, nu știam cum altfel să fac față unei săptămâni interminabile și stresante sau gândului că mă așteptau nenumărate săptămâni interminabile sau stresante în următorii trei ani.

Cred că se poate spune că nu savuram deocamdată viața de student.

În jur de zece am luat-o spre oraș. Rooney insistase. Aș fi protestat, dar chiar voiam să văd dacă experiența de club era mai reușită dacă mergeai cu prietenii. Poate că aveam să mă distrez dacă erau și Pip și Jason cu mine.

Pip și Rooney erau amândouă cel puțin amețite și dominaseră aproape cu totul conversația. Jason fusese cam tăcut, ceea ce nu era ieșit din comun, și n-a părut să-l deranjeze că l-am luat de braț în timp ce ne îndreptam spre centru, ca să nu mă mai clatin așa tare pe picioare.

Rooney când se tachina cu Pip, când se întorcea spre mine, cu pletele fluturându-i în vântul de octombrie, ca să-mi strige:

— Trebuie să-ți găsim un BĂRBAT, Georgia! Trebuie să-ți găsim un BĂRBAT, Georgia!

Cuvântul „bărbat“ m-a dezgustat, pentru că mi-a evocat un tip mult mai mare decât mine — nimeni de vârsta noastră nu era încă bărbat, nu-i așa?

— O să găsesc unul până la urmă! i-am strigat la rândul meu, deși știam că e vrăjeală ce zic și că nu e nimic sigur în viață și că nu aveam timp să mă lămuresc, fiindcă era posibil să fac un anevrism în orice clipă și apoi aș fi murit fără să mă fi îndrăgostit vreodată, fără a mă fi lămurit măcar cine sunt și ce vreau.

— Nu e nevoie să găsești un bărbat, Georgia, mi-a spus Pip cu glas împleticit după ce am ajuns în club și stăteam la coadă la bar.

Nu era clubul înăbușitor și plin de igrasie în care fuseserăm deunăzi, ci unul nou. Era un loc de fițe, modern, care făcea notă discordantă în centrul istoric al Durhamului. Se asculta indie-pop din ăla mișto — Pale Waves, Janelle Monáe, Chvrches — și eram înconjurați de oameni care dansau la lumina neoanelor. Mă cam durea capul, dar voiam să încerc să mă simt bine. Voiam să-mi forțez limitele.

— Știu, am zis, din fericire îndeajuns de departe de Rooney, care discuta împătimit o chestie cu Jason.

Jason părea oarecum copleșit.

— Eu deja m-am resemnat cu gândul că n-o să găsesc pe nimeni, a zis Pip și mi-a luat o clipă să procesez pe deplin semnificația cuvintelor ei.

— Poftim? Ce s-a ales de „o să găsești pe cineva până la urmă, toată lumea își găsește perechea“?

— Asta-i o regulă pentru persoanele hetero, a declarat Pip și cu asta mi-a închis gura pe moment.

De fiecare dată când îmi zisese „o să găsești pe cineva până la urmă“… crezuse că e valabil măcar în privința ei?

— La mine nu se aplică.

— Ce? Nu spune asta! Pur și simplu nu erau așa multe lesbiene declarate cât am fost în liceu. Nu aveai prea multe opțiuni.

Pip se sărutase cu două fete de când ne știam — una dintre ele negase în mod repetat că s-ar fi întâmplat asta, iar cealaltă îi spusese lui Pip că de fapt nu-i place de ea la modul ăsta, că își imaginase că e doar o glumă între prietene.

Pip s-a uitat la suprafața lucioasă a barului.

— Da, dar, gen… Nu știu nici măcar cum să, gen… să ies cu cineva. Vreau să zic, cum se întâmplă chestia asta?

N-am știut ce să-i spun. Nu era ca și cum eu aveam răspunsurile și, chiar dacă le-aș fi avut, eram amândouă prea amețite ca să pricepem mare lucru din ele.

— E ceva nașpa la mine? m-a întrebă deodată, privindu-mă drept în ochi. Sunt… foarte enervantă… sunt foarte enervantă pentru toată lumea?

— Pip…

I-am înconjurat umerii cu brațul.

— Nu, Doamne — nu, sigur că nu. Doamne sfinte. De ce ai crede așa ceva?

— Nu'ș, a bombănit ea. M-am gândit c-o exista vreun motiv anume pentru care sunt singură pe veci.

— Nu ești singură pe veci cât sunt eu aici. Sunt cea mai bună prietenă a ta.

A oftat.

— Bine.

Am îmbrățișat-o și apoi au sosit băuturile.

— Crezi că, dacă tot sunt cea mai bună prietenă a ta, ai putea să încerci să n-o detești pe Rooney cu toată ființa ta? Măcar în seara asta?

Pip a luat o gură de cidru.

— Voi încerca. Nu pot să promit nimic.

Trebuia să mă mulțumesc cu atât.

De îndată ce ne-am terminat băuturile, Rooney a început să danseze. Părea de asemenea să se știe cu diverse persoane din club, așa că se tot făcea nevăzută să socializeze prin alte părți. Mă simțeam prost din cauză că gândeam chestia asta, dar nu mă deranja de fapt, pentru că aveam parte de un răgaz cu cei mai buni prieteni ai mei.

Și s-a dovedit că este ceva mai bine în club când ești cu oameni cunoscuți, pe care-i iubești. Pip a reușit să ne convingă să facem figurile noastre obișnuite, caraghioase, de dans și după aceea zâmbeam, râdeam și aproape că mă simțeam fericită. Ni s-a alăturat până și Rooney, iar Pip a reușit s-o lase mai moale cu privirile ucigătoare. Dacă n-ar fi fost studenții mai mari îngrămădiți în jurul nostru, care mă băgau în sperieți, și amenințarea constantă că Rooney va încerca să-mi facă lipeala cu vreun tip, chiar m-aș fi simțit bine.

Din păcate, a durat doar o jumătate de oră până să-și bage Rooney coada.

Jason, Pip și cu mine ne duseserăm să ne așezăm pe niște canapele de piele când Rooney și-a făcut apariția cu un tip pe care nu-l cunoșteam. Purta o cămașă Ralph Lauren, pantaloni de stofă de culoarea piersicii și mocasini.

— Hei! a strigat Rooney ca să acopere muzica. Georgia!

— Da?

— El e Miles!

A arătat spre tip. M-am uitat la el. Individul mi-a zâmbit într-un mod care m-a enervat imediat.

— Bună, am zis timid.

— Hai să dansezi cu noi!

Rooney mi-a întins mâna.

— Sunt obosită, am spus, pentru că așa și eram.

— Cred că tu și Miles chiar v-ați înțelege! a insistat Rooney.

Era foarte clar ce încerca să facă.

Iar eu nu voiam să intru în jocul ei.

— Poate mai târziu!

Miles n-a părut prea deranjat, dar lui Rooney i-a pierit un pic zâmbetul. S-a tras mai aproape de mine, să nu ne audă Miles.

— Doar dă-i o șansă! Ai putea să-l săruți pur și simplu și să vezi cum e.

— Nu e nevoie, am auzit vocea lui Jason dintr-o parte.

Nu-mi dădusem seama că trăgea cu urechea.

— Eu încercam doar să ajut…

— Știu, i-a spus Jason. Dar Georgia nu vrea. I se citește pe față.

Rooney s-a uitat deodată lung la el.

— Înțeleg. Interesant.

Miles o luase deja din loc, spre un grup de amici, așa că Rooney s-a întors spre Pip, care asculta și ea conversația cu un aer sever, și i-a zis:

— Quintana? Dansăm?

A zis-o de parcă o provoca pe Pip la un duel, așa că Pip a acceptat, desigur, și a mers să danseze cu Rooney de parcă avea ceva de dovedit. Rooney nu era îndeajuns de trează să înțeleagă ce avea Pip de dovedit: că nu se lăsase influențată de Rooney. Doar că, în mod evident, nu era așa. M-am trântit la loc pe canapea cu Jason și le-am urmărit pe Rooney și Pip cum dansau.

Aproape c-ai fi zis că Pip se distrează, dacă nu i-ar fi apărut o grimasă

demnă de domnul Darcy pe chip de fiecare dată când Rooney se apropia prea mult de ea. Luminile scăpărau în jurul lor și, o dată la câteva secunde, ne erau ascunse vederii de alte siluete care dansau și de chipuri zâmbitoare — dar apoi reveneau și erau un pic mai aproape una de cealaltă, mișcându-se în ritmul muzicii. Rooney o domina în înălțime pe Pip, în primul rând pentru că purta cizme cu tocuri imense, dar era oricum cu câțiva centimetri mai înaltă decât media, iar când a luat-o în brațe, m-am temut deodată c-o să cadă amândouă și apoi Pip a început să protesteze, dar probabil că s-a trezit că protesta degeaba și a înțeles că se băgase singură în situația asta și că acum trebuia să-i facă față.

Pentru o clipă am crezut că Rooney o să se aplece spre ea și-o s-o sărute, dar n-a făcut-o.

Pip mi-a aruncat o privire și eu m-am mulțumit să-i zâmbesc, apoi mi-am luat ochii de la ele. N-aveau să se omoare reciproc. Cel puțin așa speram.

Jason și cu mine am mâncat o pungă de chipsuri pe care o cumpărase Jason de la bar și am stat de vorbă, iar asta mi-a amintit de ce făceam în zilele cu repetiția finală, când nu era nevoie de noi pentru vreo scenă. Pip avea întotdeauna un rol principal, așa că era ocupată toată ziua, dar eu și Jason puteam să ne sustragem și să ne așezăm pe undeva în culise, mâncând snackuri și uitându-ne la compilații pe TikTok, încercând să nu râdem prea tare.

— Ți-e dor de casă? m-a întrebat Jason.

M-am gândit câteva clipe.

— Nu știu. Ție?

— Nu știu, a zis el, închizând ochii și lăsându-și capul pe spătarul canapelei. Adică, mi-e un picuț, cred.

A râs înfundat.

— Mi-e dor de tații mei, deși mă sună în fiecare zi. Și deja m-am uitat de patru ori la filmul cu Scooby-Doo. Să mă înveselesc. Dar liceul era iadul pe pământ. De asta nu mi-e dor.

— Mmm.

Nici la facultate nu era mai bine deocamdată. Pentru mine, cel puțin.

— Ce-i?

— Îmi place că sunt aici, am zis.

— La facultate?

— Nu, aici. Cu tine.

Jason a deschis din nou ochii și s-a întors spre mine. Mi-a zâmbit.

— Și mie.

— GEORGIA! a zbierat Rooney, venind împleticit spre noi dinspre ringul de dans. Ți-ai găsit un BĂRBAT.

— Nu, am zis. El e prietenul meu Jason. Îl mai ții minte?

— Știu exact cine este, a comentat ea, lăsându-se pe vine în fața noastră. Știu exact ce se întâmplă aici.

A arătat cu degetul spre mine.

— Tu.

Apoi a arătat spre Jason.

— Și el.

A bătut din palme.

— Sentimente. Complicate. La greu.

Eu am clătinat din cap și l-am simțit pe Jason trăgându-se un pic mai încolo în timp ce râdea stingherit. Ce tot spunea Rooney?

Rooney l-a bătut pe Jason pe umăr.

— E drăguț. Dar ar trebui să-i spui Georgiei, totuși.

Jason n-a zis nimic. M-am uitat să văd dacă știa la ce se referă

Rooney, dar pe chipul lui nu se citea nimic.

— Nu înțeleg, am zis.

— Ești foarte interesant, i-a spus Rooney lui Jason, și foarte plictisitor în același timp pentru că nu faci niciodată nimic.

— Mă duc la baie, a zis Jason, ridicându-se, cu o expresie pe care nu o avea decât când era beat — de iritare profundă.

Dar acum nu era beat. Era enervat pe bune. S-a îndepărtat.

— A fost foarte nepoliticos ce i-ai zis, am dojenit-o pe Rooney.

Și eu mă enervasem pe bune.

— Știi că lui Jason îi place de tine?

Am rămas trăsnită.

Știi că lui Jason îi place de tine?

Jason. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din lume. Ne cunoșteam de mai bine de patru ani, ne petrecuserăm timpul împreună în nenumărate rânduri. Îi cunoșteam chipul ca și cum ar fi fost al meu. Ne puteam destăinui orice.

Dar asta nu-mi spusese.

— Poftim? am zis gâtuit, simțind că mă sufoc.

Rooney a început să râdă.

— Glumești? E atât de evident că-i place de tine, încât e de-a dreptul jenant.

Cum era cu putință așa ceva? Eram expertă în a recunoaște atracția romantică. Mereu îmi dădeam seama când cineva flirta cu mine sau când vedeam alte persoane flirtând. Mereu mă prindeam când lui Pip sau lui Jason îi plăcea de cineva.

Cum de-mi scăpase chestia asta?

— E un tip tare scump, mi-a spus Rooney, pe un ton mai blând, așezându-se lângă mine pe canapea. Chiar nu l-ai luat niciodată în calcul?

— Ăă…

Am dat să-i spun că nu-mi plăcea de el la modul ăla, dar… oare știam cum e atracția romantică, de fapt? Timp de șapte ani crezusem că-mi place de Tommy și se dovedise că nu simțeam nimic, de fapt.

Jason chiar era un tip tare scump. Vreau să zic, îl adoram.

Și deodată ideea mi se învârtejea prin minte și n-am putut să nu mă întreb. Poate că era ca în toate comediile alea romantice americane la care mă uitasem toată adolescența — poate că mie și lui Jason ne era scris să fim împreună, ca protagoniștilor din 13 Going On 30 sau Easy A, poate că „fusese dintotdeauna lângă mine“, poate că pur și simplu nu sesizasem că-mi trezește sentimente romantice din cauză că mă simțeam atât de relaxată și în siguranță în preajma lui și decisesem că mi-e doar „cel mai bun prieten“ când ar fi putut să-mi fie „iubit“, în schimb.

Poate, dacă inițiam ceva, dacă îmi forțam limitele — poate că Jason avea să se dovedească iubirea vieții mele.

— Ce… ce mă fac? am șoptit.

Rooney și-a băgat mâinile în buzunare.

— Nu sunt sigură încă. Dar…

S-a ridicat, cu părul revărsându-i-se pe umeri ca o pelerină de supererou.

— Cred c-o să putem rezolva problema aceea măruntă cu „nu m-am sărutat niciodată cu nimeni“.

Imatură

În noaptea aia tocmai visam ceva când s-a întors Rooney în cameră și m-a trezit. Ne spusese să ne întoarcem în campus fără ea. N-o vedeam prea bine fără ochelari, dar părea să meargă pe vârfuri, ca un personaj de desen animat. A pornit fierbătorul să pună de ceai, cum făcea după o ieșire în oraș, și, când a deschis șifonierul, au căzut mai multe umerașe de-acolo, făcând un zgomot asurzitor. A încremenit și a exclamat:

— Oh, nu!

Mi-am pus ochelarii la timp s-o văd cum se întoarce spre mine, cu un aer vinovat.

— Scuze, mi-a șoptit, destul de tare.

— Nu-i nimic, am mormăit, răgușită de somn.

M-am uitat la telefon. 5:21 a.m. Cum? Cum putea orice ființă umană să rămână trează, nu mai zic să stea în club până la ora asta? Mai călcam și eu strâmb, când stăteam până târziu să citesc fanfic-uri de 200 000 de cuvinte, dar nu făceam decât să stau în pat și să citesc.

— Nu știam că e deschis pe undeva până la ora asta.

Rooney a râs înfundat.

— Oh, nu, nu e. Am fost la un tip acasă.

M-am încruntat, nedumerită. Dar apoi am înțeles. Fusese la un tip acasă și făcuseră sex.

— Oh, am zis. Mișto.

Chiar mi se părea că e mișto. Întotdeauna îi invidiam un pic pe oamenii care n-aveau inhibiții în materie de sex și se simțeau îndeajuns de relaxați să și-o tragă cu oricine le plăcea. Eu nu-mi imaginam că m-aș putea simți într-atât de relaxată, încât să las pe cineva să mă sărute, cu atât mai puțin să merg acasă la o persoană complet necunoscută și să mă dezbrac.

Rooney a dat din umeri.

— N-a fost așa mișto, drept să spun. M-a cam dezamăgit. Dar știi cum e. De ce nu? Toată lumea are chef de așa ceva săptămâna asta.

Eram curioasă în ce sens o fi fost o dezamăgire tipul, dar m-am gândit c-ar fi cam indiscret să întreb.

Rooney a scos apoi un oftat dramatic, s-a întors cu spatele și a șoptit:

— Am uitat să-l ud pe Roderick.

Apoi a umplut rapid o cană cu apă, a dat fuga spre plantă și a turnat apa în ghiveci.

— Crezi…, am început, dar apoi m-am oprit.

Când eram somnoroasă, mă apuca sinceritatea. Nu-mi plăcea să fiu prea sinceră.

— Ce-i? m-a întrebat, după ce a terminat cu Roderick.

S-a îndreptat spre patul ei și s-a descălțat în grabă.

— Crezi că sunt imatură? am întrebat-o, cu privirea încețoșată de somn, simțindu-mi creierul încă pe jumătate adormit.

— De ce aș crede una ca asta?

A început să tragă fermoarul salopetei.

— Pentru că n-am făcut sex, nici nu m-am sărutat cu cineva, nici… nimic de genul. Și nu mă… cuplez cu tipi și… știi tu.

Nu sunt tu. Nu fac ce faci tu.

S-a uitat la mine.

— Tu crezi că ești imatură?

— Nu. Cred doar că o mulțime de persoane consideră c-aș fi.

— Ți-au spus ei treaba asta?

Mi-am amintit de petrecerea de după banchet.

— Aha.

Rooney și-a scos salopeta și s-a așezat pe pat, doar în lenjeria de corp.

— Oribil.

— Deci… sunt?

Rooney a făcut o pauză.

— Eu cred că e extraordinar că nu te-ai lăsat împinsă de anturaj să faci chestii până acum. Nu te-ai silit să faci nimic din ce nu voiai să faci. Nu te-ai sărutat cu cineva doar pentru că ți-e teamă de ce-ai putea pierde. Eu cred că e una dintre cele mai mature atitudini de care am auzit până acum.

Am închis ochii și m-am gândit să-i povestesc ce se întâmplase cu Tommy. Fusesem cât pe-aci s-o fac atunci.

Dar, când am deschis ochii din nou, am văzut că rămăsese așezată pe pat și se uita la poza cu ea și Beth Păr-de-sirenă. Probabil că Beth îi fusese o prietenă pe cinste. Era singura fotografie pe care și-o pusese Rooney pe perete.

Apoi s-a întors brusc spre mine și m-a întrebat:

— Deci, ai de gând să încerci să ieși cu Jason?

Dintr-odată mi-am amintit totul și a fost de-ajuns doar atât.

O sugestie.

Faptul că Rooney mi-a zis:

— N-o să știi până nu încerci.

Și:

— E tare drăguț. Ești sigură că nu-ți place de el, măcar un pic? Vă înțelegeți foarte bine.

Și:

— Sincer, vă purtați de parcă ați fi făcuți unul pentru celălalt.

A fost de-ajuns ca să mă facă să-mi zic…

Mda.

Poate.

Poate că nu era exclus să mă îndrăgostesc de Jason.

Ne place să ne dăm în spectacol

Întâlnirea de întâmpinare a Teatrului Studențesc din Durham a avut loc la patru zile după aceea — în marțea celei de-a doua săptămâni de când începusem facultatea —, în incinta Assembly Rooms Theatre. Rooney aproape c-a trebuit să mă târască până acolo după ce-mi petrecusem tot weekendul în cameră, epuizată după cinci zile de socializare intensă, dar îmi tot aminteam că trebuie să fac asta, că vreau să fac asta, să ies din zona de confort și să am parte de experiențe. Iar Jason și Pip aveau să participe și ei, așa că n-avea cum să fie totul nasol.

Aproape toate locurile erau ocupate, fiindcă o mulțime de persoane erau interesate să se înscrie în TSD, dar eu și Rooney am zărit-o pe Pip stând de una singură undeva spre capătul sălii, așa că ne-am dus să ne așezăm lângă ea. Probabil c-ar fi trebuit să mă instalez strategic între ele două, dar până la urmă Rooney a intrat înaintea mea pe rândul respectiv, astfel că s-au salutat cam fără tragere de inimă.

După câteva clipe a sosit și Jason. Gâfâia și părea un pic transpirat.

M-am întrebat dacă ar fi trebuit să mi se pară atrăgător așa, ca venit de la sală.

— E… ocupat… aici?

Am clătinat din cap.

— Nu.

Am așteptat cât și-a dezlipit tricoul de piept, scuturându-l, și și-a scos geaca stil ursuleț.

— Ești bine?

A dat din cap.

— Doar că am… venit în fugă… tocmai de la bibliotecă… și acum o să-mi dau duhul.

— Păi, ai ajuns la timp.

— Știu.

S-a întors și apoi m-a privit cu atenție, zâmbindu-mi afectuos.

— Bună!

I-am zâmbit și eu.

— Bună!

— Deci ești sigură că vrei să faci chestia asta?

— Mda. Și, chiar dacă n-aș fi, cred că m-ar fi luat cu arcanul ele două, am zis, arătând spre Rooney și Pip, care continuau să se ignore.

— Așa e.

S-a așezat picior peste picior, apoi, fără să-mi lase răgazul să mai spun altceva, a început să scotocească prin rucsac. După o clipă, a scos o pungă mare, desfăcută, de floricele cu sare și a întins-o spre mine:

— Floricele?

M-am înfipt în ele și am luat un pumn.

— Cu sare. Ești un adevărat erou.

— Cu toții trebuie să ne jucăm rolul în lumea asta nenorocită.

Mă pregăteam să încuviințez, dar chiar atunci luminile au scăzut în intensitate, de parcă urma să vedem o piesă de teatru pe bune, și a început prima întâlnire din acel an a Teatrului Studențesc din Durham.

Președinta se numea Sadie și avea cea mai agreabilă și captivantă voce pe care o auzisem vreodată. Ne-a explicat structura TSD-ului, care era

incredibil de complicată, dar ideea de bază era că fiecărui club din cadrul Teatrului i se aloca o anumită sumă din care să pună în scenă o producție proprie, creată exclusiv de studenții din clubul respectiv. Rooney a luat o mulțime de notițe în timp ce explica Sadie.

Întâlnirea a durat o oră, iar eu și Jason am stat și am mâncat floricele împreună în tot acest timp. Oare treaba asta ar fi trebuit să aibă o semnificație? Se chema că flirtăm? Nu. Nu, era pur și simplu genul de chestie pe care o făceau prietenii, nu? Era ceva firesc pentru mine și Jason.

Credeam că mă prind la chestii de genul. Înțelegeam cum era cu flirtul. Dar acum, când venea vorba de Jason, nu știam ce să cred.

Când s-a terminat în sfârșit întâlnirea, Rooney și Pip s-au dus să se așeze la coadă cu ceilalți boboci care voiau s-o întrebe ceva pe Sadie. Au luat-o împreună într-acolo, dar fără să se uite una la alta.

Eu și Jason am rămas la locurile noastre, reamintindu-ne câteva dintre cele mai nostime chestii care ni se întâmplaseră când eram în trupa de teatru. Reprezentația de la Hairspray când directorul muzical descărcase o versiune contrafăcută a coloanei sonore și toate melodiile sunau aiurea. Spectacolul cu Dracula când Pip alunecase pe niște sânge fals și trăsese cortina după ea. Faza de la Romeo și Julieta când eu și Jason abia vopsiserăm decorul și am rămas blocați două ore pe balcon din cauză că toată lumea a plecat să ia cina și a uitat de noi.

Poate că era din cauză că de o oră încoace eram înconjurată de oameni pasionați de teatru, cărora le plăcea să se facă auziți.

Poate că îmi plăcea, sincer, de Jason la modul ăla.

Oricare o fi fost motivul, mi-a dat curajul să-i spun:

— Hei, mă gândeam… poate c-ar trebui să… facem ceva.

Jason a ridicat din sprâncene, intrigat.

— Ceva?

Oh, Doamne. De ce făceam chestia asta? Cum de puteam să fac chestia asta? Oare eram posedată de spiritul cuiva care chiar avea un dram de

încredere în sine?

— Mda, am zis. Nu știu. Să mergem la un film sau…

Stai așa. Ce chestii făceau oamenii când își dădeau întâlnire? Mi-am frământat creierii, dar toate fanfic-urile pe care le citisem îmi pieriseră deodată din minte.

— Să mâncăm… ceva de mâncare.

Jason s-a uitat lung la mine.

— Georgia, ce faci?

— Eu doar… am putea… să petrecem ceva timp împreună.

— Ne petrecem mereu timpul împreună.

— Vreau să zic, doar noi doi.

— De ce doar noi doi?

S-a lăsat tăcerea o clipă.

Și apoi a părut să-i pice fisa.

A făcut ochii mari. S-a tras un pic înapoi, apoi s-a lăsat din nou spre mine.

— Nu cumva…

A râs înfundat, de parcă nu-i venea a crede.

— Pare că mă inviți în oraș, Georgia.

M-am strâmbat.

— Hm. Păi, da.

Jason n-a zis nimic pentru o clipă.

Și apoi m-a întrebat:

— De ce?

Nu era tocmai reacția la care mă așteptasem.

— Doar…

Am făcut o pauză.

— Cred că… Nu știu. Vreau. Să ies cu tine. Dacă vrei și tu.

A continuat să se uite țintă la mine.

— Dacă nu vrei, nu-i nimic. Putem s-o lăsăm baltă.

Simțeam că mă îmbujorez. Nu neapărat fiindcă Jason mă intimida, ci din cauză că eram un dezastru și orice făceam era o greșeală monumentală.

— Bine, mi-a spus el. Mda. Hai — hai s-o facem.

— Da?

— Da.

Ne-am uitat unul la celălalt. Jason era un tip atrăgător și era și un om bun, pe deasupra. Era, în mod vădit, genul de om de care ar fi trebuit să-mi placă la modul romantic. De care putea să-mi placă la modul romantic. Avea stofă de iubit.

Îi adoram personalitatea. I-o adoram de ani de zile.

Așa că mă puteam îndrăgosti de el. Cu un pic de efort. Categoric.

*

Jason a trebuit să plece, se grăbea să ajungă la un curs, lăsându-mă puțin șocată că fusesem în stare să fac chestia pe care tocmai o făcusem, dar în curând atenția mi-a fost distrasă de niște voci care se auzeau foarte tare din apropierea scenei. Voci care le aparțineau lui

Rooney și președintei TSD, Sadie.

Nu mai era aproape nimeni în sală acum, așa c-am coborât spre locul unde se aflau Rooney și Pip, chiar în fața scenei, cu Sadie. Pip era așezată în primul rând, urmărind conversația — sau cearta, încă nu-mi era clar.

— Anul acesta nu avem fonduri decât pentru un singur club nou, spunea Sadie apăsat. Și au fost deja alocate Clubului de Mimă.

— Clubului de Mimă? s-a stropșit Rooney. Glumești? De când e mima mai importantă decât Shakespeare?

Sadie i-a aruncat o privire care sugera că i se luase în ultimul hal să aibă de-a face cu persoane ca Rooney.

— De asemenea, nu vedem cu ochi buni snobismul în cadrul TSD-ului.

— Nu sunt snoabă, doar că…

Rooney a tras aer în piept, încercând în mod vădit să nu țipe.

— Doar că nu înțeleg de ce ați renunțat la Clubul Shakespeare, de fapt.

— Pentru că nu avea destui membri ca să mai existe, a răspuns Sadie impasibilă.

M-am așezat lângă Pip în primul rând. Ea s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Eu voiam doar să întreb care va fi Piesa Bobocilor anul ăsta.

— Și care e?

— Habar n-am. Încă nu s-a terminat discuția asta.

— Și dacă aș finanța personal clubul? a întrebat Rooney.

Sadie a ridicat din sprânceană.

— Să auzim.

— N-am… n-am nevoie de niciun ban de la TSD. Vreau doar să pun în scenă o piesă de Shakespeare.

Părea disperată de-a binelea. Nu-mi dădusem seama că-i păsa așa de mult de chestia asta, sincer.

— Ai idee cât de mult costă să pui o piesă în scenă?

— Ăă… nu, dar…

— Să închiriezi teatrul? Costumele? Decorul? Spațiul pentru repetiții? Lucruri care vor irosi timpul și resursele TSD-ului?

— Păi, nu, dar…

Sadie a oftat din nou.

— Ai nevoie de cinci membri ca să poată fi considerat un club, i-a zis. Și vom închiria teatrul în numele vostru pentru o reprezentație.

Rooney a tăcut câteva momente, clipind nedumerită. Și apoi a întrebat:

— Stai așa, pe bune?

— Îți spun sincer, accept doar ca să nu mă mai bați la cap.

Sadie a scos un carnețel din teancul de pliante pe care le avusese cu ea pe scenă.

— Numele membrilor?

— Rooney Bach, i-a spus Rooney, uitându-se apoi la mine și la Pip.

Nici n-am apucat să protestăm.

— Felipa Quintana.

— Stai așa, nu, a zis Pip.

— Georgia Warr.

— Poftim?

— Și Jason Farley-Shaw.

— E legală chestia asta? a întrebat Pip.

— Cine e a cincea persoană? a iscodit-o Sadie.

— Ăă…

Rooney s-a poticnit. M-am gândit c-o să pomenească pur și simplu numele vreunuia dintre numeroșii ei prieteni, dar părea să nu-i fi venit nimeni în minte.

— Hm, cred că încă n-am găsit a cincea persoană.

— Păi, ar fi cazul să găsești pe cineva rapid, bine? Vă alocăm fonduri. Trebuie să mă conving că luați în serios treaba asta.

— Așa voi face.

— Dacă puneți în scenă o producție îndeajuns de bună până la sfârșitul anului, o să iau în calcul posibilitatea de a vă da finanțare integrală la anul.

— Ăă. Da. Clar.

Rooney și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

— M-mulțumesc.

— Cu plăcere.

Sadie s-a întins după o sticlă de plastic și a tras o dușcă zdravănă din ea — ceea ce mi-a dat impresia că nu era apă în ea.

— Nu cred că-ți dai seama câtă muncă presupune punerea în scenă a unei piese. Trebuie să fie un spectacol bun, ne-am înțeles? Unele din producțiile noastre ajung la Edinburgh Fringe.[7]

— O să fie bun, a zis Rooney, dând din cap. Promit.

— Bine.

Și apoi Sadie s-a uitat țintă la mine și a continuat, pe un ton foarte

serios:

— Bun venit la Teatrul Studențesc din Durham. Tare ne mai place să ne dăm în spectacol.

— Nu înțeleg de ce nu poți pur și simplu să-mi faci favoarea asta și să joci în piesa mea, s-a zburlit Rooney la Pip pe drumul de întoarcere la colegiu. Ce aveai de gând să faci? Să te înscrii în Clubul de Mimă?

— Aveam de gând să joc în Piesa Bobocilor, ca un boboc, i-a întors-o Pip. O să pună în scenă Ce înseamnă să fii onest, pentru Dumnezeu. O piesă clasică.

— Shakespeare înseamnă foarte mult pentru mine, bine? Practic, a fost unul dintre puținele lucruri care mi-au plăcut la școală.

— Și ce, ar trebui să renunț la tot ce mă pasionează pe mine doar pentru că ai tu o poveste lacrimogenă? Nu suntem la X Factor aici, ce naiba.

M-am ținut la câțiva pași în urma lor în timp ce se ciondăneau, ridicând din ce în ce mai mult glasul. Lumea de pe stradă a început să caște gura la ele.

Pip și-a strâns geaca mai bine pe corp și și-a trecut o mână prin păr.

— Înțeleg c-ai fost, gen, mare actriță la tine la liceu, dar și eu am fost și n-ai dreptul să vii aici și să mă iei de sus doar pentru că-ți place Shakespeare.

Rooney și-a încrucișat brațele la piept.

— Păi, eu, una, cred că să pui în scenă o piesă de Shakespeare merită un pic mai multă atenție decât o comedioară oarecare.

— O comedioară oarecare? Fir-ar al naibii, cere-ți iertare de la Oscar Wilde chiar acum!

Rooney s-a oprit brusc, obligându-ne să ne oprim și noi. Eu cochetam cu gândul de a o tuli în prima cafenea. A făcut un pas timid spre Pip,

apoi a părut să se răzgândească și s-a tras din nou înapoi, lăsând o distanță sigură între ele.

— Tu ai venit aici doar ca să te distrezi. Ei bine, eu am venit ca să fac ceva care să conteze.

Pip a clătinat din cap.

— Ce mama mă-sii zici acolo? E un club de teatru. Nu-i un partid politic.

— Ah, ești așa de enervantă.

— Și tu la fel!

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea.

— Te rog, înscrie-te în clubul meu, a implorat-o Rooney. Am nevoie de cinci membri.

Pip s-a uitat la ea, cu o expresie impasibilă.

— Ce piesă vrei să pui în scenă?

— Încă nu știu.

— Poate să fie o comedie? N-am de gând să fac chestia asta dacă punem în scenă vreuna dintre piesele alea istorice, de mori de plictiseală.

— O să fie o comedie sau o tragedie. Fără piese istorice.

Pip a privit-o circumspect.

— O să mă gândesc, a spus ea.

— Da?

— Da. Dar tot îmi ești antipatică.

Rooney a zâmbit larg.

— Știu.

Pip a luat-o spre Castel, lăsându-ne pe mine și pe Rooney singure pe strada pietruită din dreptul catedralei.

— Ce-a fost faza asta? am întrebat.

Rooney a oftat adânc. Apoi a zâmbit.

— Punem o piesă în scenă.

[7] Festival cultural de referinţă care are loc în fiecare an la Edinburgh. (N.t.)

Competențe în materie de relații

Reușisem cumva să-mi invit unul dintre cei mai buni prieteni în oraș și era absolut imposibil s-o mai dau cotită acum, ceea ce însemna că trebuia, probabil, să și fac ce-mi propusesem și să ies într-adevăr cu Jason Farley-Shaw.

Până la urmă mi-a trimis el un mesaj pe tema asta în ziua de după întâlnirea TSD.

Jason Farley-Shaw

Hei 😁 Deci, cum rămâne cu filmul/masa?

Am primit mesajul în timp ce eram la un curs de introducere în poezie și, în loc să-l ascult pe profesor vorbind pe un ton monoton despre Keats, am stat toată ora să analizez mesajul. Nu l-am deschis, dar l-am putut citi integral din previzualizare. N-am vrut să-l deschid, pentru că nu voiam să știe că l-am citit, fiindcă, dacă știa că l-am citit, ar fi trebuit să-i răspund, ca să nu creadă că-l ignor și, nu știu de ce, ideea de a continua acest flirt complet inedit și absolut bizar cu Jason îmi trezea dorința de a mă lăsa de facultate și de a învăța de la frate-meu meseria de instalator.

Emoji-ul foarte banal cu fețișoara zâmbitoare și unicul semn de întrebare, foarte potolit, erau extrem de atipice pentru Jason, dându-mi impresia că și el se gândise mai mult decât era cazul la conversația asta. Cum ar fi trebuit să-i răspund, oare? Pe un ton politicos și respectând toate regulile gramaticale? Sau să încep să-i trimit imediat

meme-uri, cum aș fi făcut în mod normal? Cum se presupunea c-o să decurgă chestia asta?

Ca să fiu perfect sinceră, nu voiam deloc să ies cu el în oraș.

Dar aș fi vrut să vreau chestia asta.

Și ăsta era miezul problemei.

— De ce te uiți fix la telefon de parcă încerci să-l arunci în aer prin puterea gândului? m-a întrebat Rooney după ce ne-am întors în cameră după curs.

M-am hotărât să-i răspund sincer. Rooney probabil că știa cum să abordeze problema.

— Jason mi-a trimis un mesaj.

— Oh!

Și-a trântit ghiozdanul pe jos și s-a aruncat în pat, scoțându-și tenișii și desfăcându-și părul din coada de cal.

— Drăguț. Ce zice?

Așezându-mă la rândul meu pe pat, i-am arătat telefonul.

— Oarecum, l-am invitat în oraș ieri.

Rooney a sărit în picioare.

— CE ai făcut?

Am ezitat.

— Ăă. L-am invitat în oraș. Am… greșit?

Ea m-a studiat o bună bucată de vreme.

— Nu te înțeleg deloc, mi-a zis în cele din urmă.

— …OK.

S-a așezat la loc, ducându-și degetele la buze.

— OK, păi… bun. E de bine.

A tras aer în piept.

— Cum s-a întâmplat chestia asta?

— Nu știu, cred că pur și simplu m-am gândit la asta după ce-ai zis tu și — vreau să zic, mi-am spus — gen, mi-am dat seama…

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Că da.

— Da ce?

— Că-mi place de el.

— La modul romantic?

— Hm.

— Sexual?

Am bolborosit ceva pentru că deodată îmi imaginam cum ar fi să fac sex cu Jason.

— Cine se gândește așa de repede la sex?

Rooney a pufnit.

— Eu.

— Oricum, îmi place de el.

Chiar îmi place. Îmi plăcea. Probabil.

— Oh, știu că-ți place. Am anticipat chestia asta de când l-am cunoscut.

A oftat încântată.

— E ca-n filme.

— Nu știu cum să-i răspund la mesaj, i-am zis. Ajută-mă, te rog.

Mă simțeam un pic încurcată. Era o chestie elementară, pentru Dumnezeu. Erau „Competențe în materie de relații“ pe care le avea și cineva de doișpe ani.

Rooney a clipit repede. Apoi s-a ridicat de pe pat, a venit spre mine și mi-a făcut semn să mă trag mai încolo. M-am conformat și s-a trântit lângă mine peste cuvertură, luându-mi telefonul din mână. A deschis mesajul până să apuc s-o opresc.

Am urmărit-o cum îl citea.

— Bine, a zis, apoi a tastat un mesaj ca din partea mea și l-a trimis.

Georgia Warr

Da, sigur! Ai vreun moment liber săptămâna asta?

— Oh, am exclamat.

Mi-a trântit telefonul în mână.

Mă așteptam să mă întrebe de ce n-am fost în stare să fac o chestie atât de ușoară. Mă așteptam să râdă, poate, fără răutate, de faptul că mă panicasem atât de tare din cauza asta.

M-a privit îndelung și am așteptat să mă întrebe: A fost chiar așa de greu? De ce n-ai putut să faci de una singură treaba asta? Vrei să vorbești cu Jason, de fapt? Ai intrat în panică din cauză că ești atrasă de el sau din cauză că nu știi ce faci, sau de ce o faci, sau dacă vrei s-o faci, de fapt? Ai intrat în panică din cauză că, dacă ești în stare măcar să vrei așa ceva, s-ar putea să nu fii niciodată în stare să vrei s-o faci?

Dar, în schimb, mi-a zâmbit și mi-a zis:

— N-ai pen’ ce.

Ca în romanele de dragoste

Eu și Jason am stabilit să ne vedem sâmbătă, ceea ce însemna că aveam cinci zile mari și late să mă panichez.

Din fericire, a doua săptămână de facultate a reușit să-mi ia gândul de la asta.

Și eu, și Rooney ne intraserăm în pâine ca studente în toată regula — aveam cursuri și lucrări de seminar și câte zece cărți de citit în patru săptămâni. Și ne deprindeam să coabităm. Mergeam întotdeauna împreună la cursuri și la prânz, dar ei îi plăcea să meargă la bar seara sau să iasă în club cu alți prieteni, în timp ce eu preferam să mă bag în pat cu un fanfic și un pachet de biscuiți. Uneori Rooney îmi vorbea despre ideile ei pentru punerea în scenă a piesei de Shakespeare, sporovăind entuziasmată despre cum avea să conceapă decorul și costumele și toată viziunea regizorală, iar alteori vorbeam despre de toate — seriale. Bârfe din campus. Familiile noastre.

Nu înțelegeam, de fapt, de ce Rooney mă alesese pe mine. În mod evident, putea avea pe oricine și-ar fi dorit, oricând și-ar fi dorit-o — un prieten, un partener, o partidă pasageră, chiar și pe cineva cu care să se tachineze. Dar, deși se putea împrieteni cu oricine și avea deja vreo cincizeci de cunoștințe, cu mine lua masa, cu mine se plimba prin Durham și își făcea planuri când nu ieșea să petreacă.

Probabil că-i eram persoana cea mai la îndemână. Asta era treaba cu colegii de cameră.

Dar, per total, era bine. Mie îmi era bine. N-oi fi fost eu o persoană foarte mondenă, cum sperasem c-aș putea deveni odată cu venirea la facultate, dar îmi era bine de când stăteam cu Rooney, ba chiar reușisem să-mi dau întâlnire cu cineva. O întâlnire romantică pe bune.

Lucrurile începeau să se schimbe în bine.

S-a dovedit că nu prea aveai ce face în Durham, în afară de să mănânci la restaurant, să ieși să bei ceva sau să mergi la film. Dacă nu cumva îți plăcea în mod deosebit să te uiți la clădiri vechi. Dar până și de chestia asta ți se lua dacă treceai în fiecare zi pe lângă ele, în drum spre Tesco.

Voiam să găsesc ceva chiar drăguț de făcut cu Jason, cum ar fi să mergem la patinoar sau la bowling sau într-un bar din ăla cool unde poți să joci mini-golf. Însă Jason a propus imediat să mergem la gelateria de pe Saddler Street și n-aveam vreo idee mai bună, așa c-am acceptat. Pe deasupra, îmi place înghețata.

— Pleci la întâlnire? m-a întrebat Rooney, tocmai când mă pregăteam să ies din cameră sâmbătă după-amiază, cu vreo zece minute înainte de ora la care conveniserăm să ne întâlnim.

M-a măsurat din cap până în picioare.

— Da, am zis, studiindu-mă și eu.

Eram îmbrăcată în ținuta mea obișnuită — blugi lălâi, un pulover scurt de lână și paltonul. Mi se părea că-mi stă binișor, de fapt, în stilul meu consacrat, de librar relaxat. Pentru Dumnezeu, mergeam doar să mâncăm o înghețată.

— Arăți drăguț, mi-a spus și-am avut senzația că era sinceră.

— Mersi.

— Ești nerăbdătoare să vă vedeți?

De fapt, nu eram. M-am gândit că era din cauza emoțiilor. Toată lumea are emoții înaintea primei întâlniri. Iar eu aveam mari emoții. Știam că e cazul să mă relaxez și să fiu eu însămi și că, dacă nu simțeam scânteia aia după o vreme, atunci pur și simplu nu ne era scris să fim împreună.

Dar știam, de asemenea, că era un prilej să trăiesc cu adevărat o poveste de dragoste și să fiu o persoană care are experiențe

distractive, excentrice, nu cineva care o să moară complet singur.

Nu mă simțeam constrânsă sau ceva.

— Fistic, a comentat Jason, uitându-se ce înghețată alesesem când ne-am așezat la masă.

Purta din nou geaca vătuită, care-mi plăcea pentru c-o știam și-mi dădea o senzație de relaxare.

— Am uitat că ești un adevărat gremlin când vine vorba de înghețată.

Gelateria era un local adorabil, micuț și decorat în culori pastelate, cu modele florale. L-am felicitat în sinea mea pe Jason pentru că-l propusese. Părea desprins dintr-un roman de dragoste.

Am tras cu ochiul la sortimentul pe care și-l alesese el.

— Vanilie, zici? Când au cookies-and-cream?

— Nu te lua de vanilie. Înghețata cu vanilie e un desert clasic.

A înfulecat o lingură de înghețată, zâmbind larg.

Am ridicat din sprâncene.

— Am uitat ce gusturi elementare ai.

— Ba nu!

— E o alegere elementară, asta-i tot ce zic.

Ne-am așezat la măsuța rotundă din gelaterie și am stat de vorbă o oră întreagă.

Bună parte din timp am vorbit despre facultate. Jason mi-a explicat că prelegerile de la Istorie erau deja un pic cam plicticoase, iar eu m-am plâns de ce bibliografii lungi aveam la cursuri. Jason a recunoscut că nu-l atrăgea de fapt un stil de viață cu excese bahice și bătut cluburile, iar eu am zis că eram perfect de acord. Am vorbit mult despre faptul

că Săptămâna Bobocilor fusese o dezamăgire imensă pentru amândoi — o chestie promovată drept cea mai frumoasă săptămână din viața ta de student, doar spre a se dovedi o săptămână în care o ții într-o băută, umbli prin cluburi ordinare și nu reușești să-ți faci prieteni adevărați.

În cele din urmă, conversația a stagnat un pic, pentru că ne cunoșteam de ani buni și deja avuseserăm zeci, dacă nu sute, de conversații profunde. Eram deja în punctul în care tăcerile dintre noi nu erau stânjenitoare. Ne cunoșteam.

Dar nu știam cum să facem chestia asta.

Cum să fim romantici.

Să avem o relație.

— Deci, e ciudat, nu-i așa? a spus Jason.

Ne terminaserăm de mult înghețatele.

Eu îmi sprijineam cotul pe masă și fața în palmă.

— Ce e ciudat?

Jason și-a lăsat privirea în jos. Un pic stingherit.

— Păi… faptul că suntem… știi tu… că facem chestia asta.

Oh. Da.

— E…

Chiar nu știam ce să spun.

— Probabil că da. Un pic.

Jason a rămas cu privirea în pământ, evitând să se uite la mine.

— M-am gândit toată săptămâna la asta și pur și simplu… Adică, nici măcar nu știam că e posibil să-ți placă de mine la modul ăsta.

Nici eu. Dar, pe de altă parte, habar n-aveam cum era de fapt „să-ți

placă de cineva la modul ăsta“. Dacă era să mi se întâmple cu cineva, probabil c-avea să fie cu el.

Vocea i s-a înmuiat un pic și a zâmbit încurcat, de parcă n-ar fi vrut să se trădeze și să-mi arate cât de emoționat era.

— O faci doar din cauza chestiei pe care ți-a zis-o Rooney când am ieșit cu toții în seara aia?

M-am îndreptat un pic de spate.

— Nu, nu — mă rog, poate puțin? Cred că, auzind-o pe ea, mi-am… hm, mi-am dat seama că vreau asta. Deci… cred că am început să mă gândesc la asta după aceea și… mda. Pur și simplu mi s-a… Cred că pur și simplu mi s-a părut firesc.

Jason a încuviințat și am sperat că mă făcusem înțeleasă.

Trebuia doar să fiu sinceră. Jason era cel mai bun prieten al meu. Trebuia să fac lucrurile să meargă și s-o fac în ritmul meu.

Îl iubeam pe Jason. Știam că îmi permiteam să fiu sinceră cu el.

— Știi că n-am mai făcut asta până acum, i-am zis.

A încuviințat din nou. Cu un aer înțelegător.

— Știu.

— Vreau… vreau s-o iau încet.

S-a înroșit un pic.

— Da. Sigur.

— Îmi place de tine, i-am zis.

Cel puțin, așa credeam. Erau șanse să-mi placă dacă mă străduiam, dacă încurajam atracția, dacă mă prefăceam că e adevărat până când avea să fie.

— Adică, cred… cred că s-ar putea — vreau să dau o șansă relației și nu vreau să am vreun regret când o să fiu pe patul de moarte.

— Bine.

— Doar că nu prea știu ce fac. Gen. Teoretic, știu, dar practic… nu.

— Bine. Nu-i nimic.

— Bine.

Cred că începusem și eu să mă înroșesc un pic. Simțeam că-mi ard obrajii. Să fi fost din cauză că mă fâstâcisem în prezența lui Jason sau din cauză că era un pic stânjenitor subiectul în sine?

— Nu mă deranjează s-o luăm încet, mi-a spus. Gen, toate experiențele mele romantice de până acum au fost cam nașpa.

Știam totul despre experiențele romantice anterioare ale lui Jason. Știam despre primul lui sărut cu o fată de care crezuse că-i place sincer, dar sărutul fusese așa groaznic că i se tăiase cheful să mai încerce, de fapt. Și știam despre fata cu care fusese timp de cinci luni, când eram într-a doișpea — Aimee, care făcea parte din trupa noastră de teatru pentru tineret. Aimee era cam enervantă, la modul că-ți transmitea ceva de genul Jason îmi aparține și nu-mi place să-și petreacă timpul cu nimeni altcineva, iar mie și lui Pip nu ne-a fost niciodată simpatică, dar Jason a fost fericit o vreme, așa c-am susținut relația.

Sau, cel puțin, am susținut-o până ne-am prins că Aimee îi tot bătea apropouri lui Jason că n-are voie să se vadă cu anumite persoane și că n-ar trebui să mai stea de vorbă cu alte fete — inclusiv cu mine și Pip. Jason a înghițit chestia asta luni de zile până când și-a dat seama ce poamă era Aimee, de fapt.

Jason a făcut pentru prima dată sex cu ea și m-a călcat pe nervi faptul că avusese experiența asta cu o asemenea persoană.

— Povestea asta n-o să fie nașpa, am zis, apoi am reformulat: Povestea asta n-o să fie naşpa, nu?

— Nu. Categoric nu.

— O s-o luăm încet.

— Mda. Suntem pe un teritoriu nou.

— Dap.

— Și, dacă nu merge..., a început Jason, apoi a părut să se răzgândească în legătură cu ce urma să spună.

Vă spun sincer: tot nu eram sigură, de fapt, că mă atrăgea Jason. Era un tip foarte de treabă, amuzant, interesant și arătos, dar nu știam dacă simțeam orice altceva în afară de o afecțiune platonică.

Dar n-aveam să știu niciodată dacă nu perseveram. Dacă nu făceam o încercare.

Și, dacă totuși nu mergea, Jason avea să înțeleagă.

— …o să rămânem prieteni, am încheiat în locul lui. Indiferent ce s-ar întâmpla.

— Da.

Jason s-a rezemat de spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept și, oh, Doamne, ce mă bucuram că făceam chestia asta cu Jason și nu cu vreun individ care nu mă cunoștea și nu mă înțelegea, care s-ar aștepta la anumite chestii de la mine și m-ar considera ciudată dacă nu voiam să…

— Mai e un lucru despre care ar trebui să vorbim, probabil, a zis.

— Ce anume?

— Ce-o să-i spunem lui Pip?

S-a lăsat tăcerea. Sincer, nici măcar nu mă gândisem ce părere o să aibă Pip despre asta.

Ceva îmi spunea că n-o să fie încântată că cei mai buni prieteni ai ei s-au cuplat, modificând radical dinamica grupului nostru.

— Ar trebui să-i spunem, am zis. Când găsim un moment potrivit.

— Da. De acord.

Jason părea ușurat că spusesem eu chestia asta. Că nu trebuie s-o propună el.

— E mai bine să fim sinceri în privința asta.

— Da.

Când am plecat de la gelaterie, ne-am luat rămas-bun printr-o îmbrățișare și a părut o îmbrățișare firească pentru noi. O îmbrățișare ca de obicei între Jason și Georgia.

N-a existat niciun moment bizar în care să simțim nevoia să ne sărutăm. Probabil că încă nu ajunseserăm în acel punct.

Avea să vină mai încolo momentul.

Și nu mă deranja chestia asta.

Asta îmi doream.

Așa mi se părea.

Mda.

Scânteia

Când Rooney s-a întors în cameră în seara aia, a vrut să audă de-a fir a păr cum decursese întâlnirea cu Jason. Eu n-aș fi avut nimic împotrivă, dacă n-ar fi fost ora 4:38.

— Deci a mers bine? m-a întrebat după ce i-am făcut rezumatul, așa cum stăteam înfășurată în pătură.

— Mda.

— Ești sigură?

Era așezată pe patul ei, cu ceașca de ceai într-o mână și cu șervețelul demachiant în cealaltă.

— De ce? am întrebat-o, intrigată.

— Doar că…

A ridicat din umeri.

— Doar că nu pari foarte entuziasmată.

— Oh, am zis. Adică… presupun că doar…

— Ce anume?

— Nu sunt sigură că-mi place cu adevărat de el la modul ăla. Nu știu.

Rooney a făcut o pauză.

— Păi, dacă nu există scânteia, nu există scânteia.

— Nu, vreau să zic, ne înțelegem foarte bine. Gen, îl iubesc ca om.

— Mda, dar există scânteia?

De unde era să știu treaba asta? Ce mama mă-sii era scânteia? Ce simțeai, de fapt, când exista scânteia?

Credeam că înțelesesem deja senzațiile pe care ți le trezesc toate chestiile astea romantice — fluturii în stomac și scânteia și cum știi, pur și simplu, când îți place de cineva. Citisem de sute de ori despre senzațiile astea în cărți și în fanfic. Văzusem mult mai multe comedii romantice decât era normal, probabil, pentru o adolescentă de optsprezece ani.

Dar acum începeam să mă întreb dacă nu cumva toate chestiile astea erau inventate.

— …Poate? am zis.

— Păi, atunci ai putea la fel de bine să aștepți să vezi cum decurg lucrurile. Când e să știi, știi.

Aproape că mi-a venit să țip. Nu știam cum să știu.

Sincer, dacă aș fi avut vreun sentiment de orice fel la adresa fetelor, m-aș fi întrebat dacă sunt hetero. Poate că problema erau băieții în general.

— Cum e când simți scânteia? am întrebat. Gen… în seara asta. Tu — presupun că ai fost cu un tip?

S-a pleoștit imediat.

— E altceva.

— Stai așa — cum? De ce?

S-a ridicat de pe pat și mi-a întors spatele, punând mâna pe pijama.

— Pur și simplu e altceva. Nu seamănă deloc cu situația asta.

— Întreb doar…

— O partidă cu un tip la întâmplare e altceva decât să ieși cu cel mai bun prieten al tău. Sunt situații complet diferite.

Am clipit șocată. Probabil că avea dreptate în privința asta.

— Atunci de ce faci sex cu tipi la întâmplare? am întrebat-o.

De îndată ce am rostit cuvintele mi-am dat seama ce întrebare necioplită și indiscretă îi pusesem. Dar chiar voiam să știu. Nu era vorba c-o judecam — sincer, mi-aș fi dorit să am încrederea pe care o arăta ea în sine. Dar nu înțelegeam cum reușea s-o facă, de fapt. De ce voia s-o facă. De ce te-ai duce la un necunoscut acasă și te-ai dezbrăca atunci când ai putea rămâne acasă și te-ai putea masturba în siguranță, relaxată? De bună seamă deznodământul era același.

Rooney s-a întors spre mine. M-a studiat îndelung, cu o expresie greu de citit.

— Sincer?

— Da.

— Pur și simplu îmi place să fac sex. Nu sunt cu nimeni și-mi place sexul, așa că fac sex. E plăcut pentru că-mi dă o stare de bine. Nu simt o „scânteie“ pentru că nu e vorba de dragoste. E o chestie fizică, fără obligații.

Am avut sentimentul că era sinceră. Că, sincer, la asta se reducea totul.

— Oricum, a continuat ea, avem lucruri mult mai importante la care să ne gândim acum.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi Clubul Shakespeare.

Rooney s-a schimbat în pijama, și-a luat trusa de toaletă și a pornit spre baie.

— Culcă-te.

— Bine.

Și m-am culcat. Nu înainte să mă gândesc o vreme la scânteie. Părea o chestie magică. La fel ca în basme. Dar nu reușeam să-mi închipui cum

era. Era o senzație fizică? Era doar intuiție?

De ce n-o simțisem niciodată? Absolut niciodată?

În a doua săptămână, duminică, ne relaxam în dormitor când a bătut cineva la ușă. Când Rooney a deschis, cel puțin treizeci dintre cunoștințele ei au dat buzna în cameră, cu baloane, tunuri de confetti și serpentine, apoi un tip s-a lăsat în genunchi în fața tuturor și i-a cerut lui Rooney să-i devină soție de campus.

Rooney a țipat și a sărit pe el, strângându-l în brațe mai să-l sufoce. Și cu asta, basta. Eu am urmărit întreaga scenă din patul meu, sincer amuzată. A fost chiar drăguț, pe undeva.

Odată ce s-a cărat toată lumea, am ajutat-o pe Rooney să strângă ce mai rămăsese din confetti și serpentine. Ne-a luat o oră întreagă.

Ieșise câteva seri în cursul săptămânii și întotdeauna se întorcea cu o poveste — o partidă pasageră, vreo escapadă la beție sau drame din campus. Iar eu o ascultam de fiecare dată, fascinată și, în mod deconcertant, invidioasă. O parte din ființa mea își dorea genul ăla de freamăt în viață, dar în același timp, la gândul unei astfel de nopți, mă cuprindea groaza. Știam că nu-mi doream cu adevărat să mă cuplez la beție cu un necunoscut, oricât de distractiv ar fi părut din afară. Oricum, nu mai era nevoie, acum că începusem chestia asta cu Jason.

Când o cunoscusem pe Rooney, îmi dorisem să fiu ea. Crezusem că trebuie s-o imit.

Acum nu mai eram așa de convinsă că mi-ar fi ieșit figura.

O prezentare scurtă, dar convingătoare, de Rooney Bach

Rooney m-a studiat îndelung în timp ce ne așezam față în față la cafeneaua Ligii Studenților miercuri, în a treia săptămână de facultate. Apoi și-a scos MacBook-ul din geantă.

— Despre ce e vorba?

— Oh, o să vezi. O să vezi.

Mă târâse până aici după cursul de dimineață, dar refuzase să-mi spună motivul, explicând că voia să creeze suspans.

— Presupun că e legat de Clubul Shakespeare.

— Ai dreptate.

Deși nu fusese neapărat ideea mea să mă înscriu în Clubul Shakespeare, fusesem sincer entuziasmată să mă implic. Aveam senzația că ies într-adevăr din zona de confort, că încerc ceva nou și speram că asta va duce la un an întreg de repetiții antrenante și cunoștințe noi, în care să mă bucur de viața de student.

Dar acum părea c-o să fie un club alcătuit doar din patru persoane, pe care le cunoșteam deja, și, fără destui membri, probabil că nici nu aveam să funcționăm ca un club adevărat, de fapt.

— Te-ai hotărât ce piesă punem în scenă?

— Chiar mai mult, mi-a zis rânjind.

Până să apuc s-o întreb ce vrea să spună, a apărut și Pip, cu rucsacul pe umăr, ditamai cartea de chimie sub braț și cu cămașa atârnându-i lălâie pe ea.

Și-a împins ochelarii pe nas și s-a așezat lângă mine.

— M-am gândit că voi fi găsit un pretext să te sustragi de la chestia asta. Cum ar fi să te lași de facultate sau să fugi în lume să păstorești capre.

— Hei!

Am schițat o grimasă dezamăgită.

— Vreau să fiu aici! Vreau să am experiențe mișto de student și să-mi creez amintiri.

— Amintiri cum ar fi să vomiți de patru ori într-o seară?

— Sunt sigură că n-o să se mai repete experiența.

Ignorându-ne pe amândouă, Rooney s-a uitat la ceas.

— Acum îl mai așteptăm doar pe Jason.

Pip și cu mine ne-am uitat la ea.

— Chiar l-ai convins pe Jason să facă treaba asta? a întrebat-o Pip. Nu mi-a spus că a acceptat.

— Am metodele mele, i-a zis Rooney. Pot fi foarte convingătoare.

— Mai curând foarte enervantă.

— Tot pe-acolo.

Și fix atunci a intrat și Jason, al patrulea membru al trupei noastre, în cafenea și s-a așezat lângă Rooney, scoțându-și geaca vătuită, stil ursuleț. Pe dedesubt purta o ținută sportivă completă, inclusiv un hanorac cu sigla „Clubul Universitar de Canotaj“.

— Bună, ne-a spus.

Pip s-a uitat intrigată la el.

— Prietene, de când faci parte din clubul de canotaj?

— De la Târgul Bobocilor. Practic, erai acolo când m-am trecut pe listă.

— N-am crezut c-o să te duci pe bune. N-au antrenament de la șase dimineața în fiecare zi?

— Nu în fiecare zi. Doar marțea și joia.

— De ce te-ai supune la așa ceva?

Jason a râs, deși mi-am dat seama că era un pic agasat.

— Pentru că voiam să încerc ceva nou? E chiar așa de rău să vrei așa ceva?

— Nu, nu. Scuze.

Pip i-a tras un cot.

— Nu-i nimic rău.

Rooney a bătut tare din palme, întrerupându-i.

— Atenție, vă rog!

Și-a deschis MacBook-ul.

— Acum va începe prezentarea.

— Ce va începe? a întrebat Pip.

— O, Doamne, am spus eu.

Pe ecran se vedea primul slide dintr-o prezentare în PowerPoint.

Un potpuriu din Shakespeare:

O prezentare scurtă, dar convingătoare,

de Rooney Bach

— Scurtă… dar convingătoare, am repetat.

— Cam ca mine, a comentat Pip.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jason.

Rooney a trecut la următorul slide.

Partea I: Premisa

a) Un potpuriu cu scene din Shakespeare (doar din cele bune) (FĂRĂ piese istorice)

b) Fiecare dintre noi joacă diferite roluri în diverse scene din diverse piese

c) Toate scenele explorează tema DRAGOSTEI și totul pare foarte profund și cu miez

Chestia asta chiar mi-a stârnit interesul. Și părea să-i intereseze și pe Jason și Pip, pentru că s-au aplecat amândoi în față ca să urmărească imaginile care se derulau pe ecran: Leonardo DiCaprio și Claire Danes părând traumatizați în ecranizarea de la Romeo și Julieta, urmați de David Tennant și Catherine Tate lenevind pe scenă în producția din West End la Mult zgomot pentru nimic, apoi o poză în care apărea cineva cu o mască de măgar, probabil din Visul unei nopți de vară.

— M-am hotărât, a anunțat Rooney. În loc să punem în scenă o singură piesă, să interpretăm cele mai bune fragmente din mai multe. Doar din cele bune, evident.

I-a aruncat o privire lui Pip.

— Niciuna dintre piesele istorice. Doar comedii și tragedii.

— O spun cu regret, a început Pip, dar e o idee antrenantă, de fapt.

Rooney și-a aruncat coada pe spate, cu un aer triumfător.

— Mulțumesc pentru că mi-ai dat dreptate.

— Stai așa, nu asta am…

— Deci vom avea ocazia să jucăm o mulțime de roluri diferite? a întrerupt-o Jason.

Rooney a încuviințat.

— Oh. Tare. Da, chiar sună distractiv.

Am ridicat din sprâncene. Mă gândisem c-ar prefera să se înscrie în Clubul de Teatru Muzical, sincer. Întotdeauna îi plăcuseră mai mult musicalurile decât piesele tradiționale.

Jason a dat din umeri.

— Vreau să joc într-un spectacol anul ăsta și știi că, dacă încercăm să dăm probă pentru Piesa Bobocilor sau Clubul de Teatru Muzical, ori n-o să obținem niciun rol din cauza concurenței, ori riscăm să ne trezim într-un rol minuscul. Mai ții minte cum a fost într-a noua, când a trebuit să joc rolul unui copac în Visul unei nopți de vară?

Am aprobat din cap.

— O experiență palpitantă pentru tine.

— Nu țin morțiș să-mi mai irosesc un an din viață venind la repetiții doar ca să stau încremenit locului și să dau din mâini când și când.

Jason i-a aruncat o privire lui Rooney.

— Măcar așa știm c-o să avem roluri principale și un număr onorabil de replici. Și am face treaba asta cu prietenii noștri. Ar fi distractiv.

S-a plesnit peste coapsă și s-a rezemat de spătar.

— Eu mă bag.

Rooney zâmbea cu gura până la urechi.

— Ar fi trebuit să te angajez pe tine să ții prezentarea.

— Oh, Doamne, a comentat Pip, încrucișându-și brațele. Nu-mi vine să cred că l-ai atras deja pe Jason în tabăra ta.

— Datorită șarmului și inteligenței mele.

— Plimbă ursul.

Rooney a trecut la următorul slide.

Partea a II-a: Planul

a) Eu voi alege piesele și scenele

b) Eu voi regiza spectacolul

c) Repetiții săptămânale până la reprezentația din martie (TREBUIE SĂ PARTICIPAȚI LA TOATE)

— Stai așa, s-a stropșit Pip, trecându-și o mână prin cârlionți. Cine te-a făcut suzerana supremă a Clubului Shakespeare?

Rooney a rânjit la ea.

— Aș zice că eu, de fapt, având în vedere că toată treaba a fost ideea mea.

— Da, mă rog…

Pip s-a îmbujorat un pic.

— Cred… cred c-ar trebui să avem un cuvânt de spus legat de cine va regiza spectacolul.

— Oh, serios?

— Da.

Rooney s-a aplecat peste masă, astfel încât o privea drept în ochi pe Pip.

— Și ce ai de spus?

— Vreau…

Pip și-a dres glasul, nereușind să-i înfrunte privirea.

— Vreau să fiu co-regizoare.

Lui Rooney i-a pierit zâmbetul. N-a zis nimic pentru o clipă. Și apoi…

— De ce?

Pip s-a ținut tare pe poziție.

— Pentru că așa vreau.

Nu ăsta era motivul. Știam exact de ce face Pip chestia asta.

Voia să-i dea clasă lui Rooney. Sau măcar sa fie pe picior de egalitate cu ea.

— Asta e condiția pe care o pun. Dacă vrei să iau parte la asta, vreau să fiu co-regizoare.

Rooney a strâns din buze.

— Bine.

Pip a zâmbit larg. Câștigase runda asta.

— Mergem mai departe, a zis Rooney, trecând la următorul slide.

Partea a III-a: Al cincilea membru

a) Îl găsim

b) Îl ademenim

c) Clubul Shakespeare obține statutul de club cu drepturi depline

d) VICTORIE

— Îl ademenim? am întrebat.

— Câh, a făcut Pip.

Jason a râs în barbă.

— Ai zice că încercăm să convingem oamenii să intre într-un cult.

— Da, mă rog…, a pufnit Rooney. N-am știut cum să formulez altfel. Trebuie doar să găsim o a cincea persoană. Puteți să întrebați cu toții lumea și să vedeți dacă e cineva interesat? Nimic din toată povestea nu va conta dacă nu reușim să recrutăm o a cincea persoană. O să întreb și eu.

Am convenit cu toții c-o să întrebăm persoanele pe care le cunoșteam, deși nu eram sigură pe cine aș putea să întreb eu, mai exact, dat fiind că toți prietenii mei erau așezați la acea masă.

— Chiar te-ai gândit la chestia asta, a spus Pip.

Rooney a zâmbit.

— Ești impresionată?

Pip și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu, doar — nu chiar, nu. Ai făcut strictul necesar pe care trebuie să-l facă un regizor.

— Recunoaște. Te-am impresionat.

Jason și-a dres glasul.

— Deci… avem repetiție săptămâna asta?

Zâmbetul lui Rooney a lăsat locul unui rânjet larg. A bătut cu palmele în masă, atrăgând atenția celor din încăpere.

— Da!

Am căzut cu toții de acord asupra datei și orei, apoi Pip și Jason au trebuit să plece — Pip la un laborator, Jason la un seminar. De îndată ce-au ieșit din cafenea, Rooney s-a ridicat și s-a aruncat peste masă să mă strângă în brațe. Eu am rămas nemișcată, fără să-i opun rezistență.

Era prima noastră îmbrățișare.

Tocmai mă pregăteam s-o strâng la rândul meu în brațe, când s-a tras înapoi, așezându-se și aranjându-și coada. Pe chipul ei a revenit expresia obișnuită marca Rooney: un zâmbet nonșalant.

— O să fie incredibil, a spus.

Trupa noastră era alcătuită din două vedete care voiau amândouă să dețină controlul, o fată căreia îi venea să vomite de fiecare dată când urca pe scenă și un băiat care era, poate, iubirea vieții mele.

Avea să fie un dezastru total, dar lucrul ăsta n-avea să ne împiedice pe niciunul dintre noi.

Mâinile fierbinți

— E perfect, a declarat Rooney, tocmai când Jason a încercat să intre în cameră și s-a dat cu capul de tocul ușii, așa de tare că a scos un scheunat de pisoi speriat.

Ce-i drept, Rooney încercase să închirieze o sală potrivită pentru prima repetiție a Clubului Shakespeare. Încercase să rezerve una dintre sălile imense din clădirile facultății de lângă catedrală, unde repetau multe dintre cluburile de muzică și de teatru. Încercase, de asemenea, să rezerve o sală de clasă din clădirea Elvet Riverside, unde aveam noi cursurile și seminarele și unde urma să dăm examenele la sfârșitul anului.

Dar Sadie nu-i răspundea la e-mailuri și, fără aprobarea TSD-ului, nu putea închiria nicio sală în numele Clubului Shakespeare.

Eu sugerasem c-am putea să facem repetițiile în camera noastră, eventual, dar Rooney insistase să găsim un spațiu de repetiție adecvat.

— Ca să creăm atmosfera potrivită, zisese.

Și așa am ajuns până la urmă într-o sală care părea gata să cadă, în incinta capelei care avea câteva sute de ani, o încăpere cu un tavan atât de jos, încât Jason, la înălțimea lui de 1,90, trebuia să se ghemuiască un pic ca să poată merge prin ea. Mocheta era tocită și decolorată, iar pe pereți erau afișe vechi rămase de la școala duminicală, dar înăuntru era liniște și puteam folosi gratuit spațiul, ceea ce era tot ce ne interesa, de fapt.

Pip tocmai vorbea cu părinții ei pe FaceTime când a intrat în sală, în spaniolă, prea repede ca să pot ține pasul, deși fusese printre materiile mele pentru GCSE[8]. Avea un aer ușor exasperat, iar maică-sa o tot întrerupea.

— Vorbește cu ei de o oră, mi-a spus Jason, așezându-se și frecându-și fruntea.

M-am așezat pe scaunul de lângă el. Părinții lui Pip fuseseră dintotdeauna cumva exagerat de grijulii, la modul adorabil. Eu nu mai vorbisem cu ai mei de săptămâna trecută.

— Cu cine vorbești? a întrebat Rooney, apropiindu-se de Pip cu un aer jucăuș și trăgând cu ochiul peste umărul ei.

— Ea cine e, nena? l-am auzit pe tatăl lui Pip întrebând. Ți-ai făcut în sfârșit prietenă?

— NU! a protestat imediat Pip. Nu — categoric nu e prietena mea!

Rooney le-a făcut cu mâna părinților lui Pip, rânjind cu gura până la urechi.

— Bună ziua! Eu sunt Rooney!

— Uite ce e, trebuie să închid, i-a repezit Pip.

— Tu ce studiezi, Rooney?

Rooney s-a tras mai aproape de telefon, așadar, și mai aproape de Pip.

— Literatură engleză! Iar eu și Pip facem parte amândouă din Clubul Shakespeare.

Pip a început să-și aranjeze părul, cel mai probabil ca s-o țină pe Rooney la un braț distanță.

— Închid acum! Vă iubesc! ¡Chau!

— Vai! s-a entuziasmat Rooney după ce Pip a închis. Părinții tăi sunt adorabili. Și le-a plăcut de mine!

Pip a oftat.

— De-acum o să mă întrebe de tine de fiecare dată când mă sună.

Rooney s-a îndepărtat, ridicând din umeri.

— Clar văd și ei c-aș fi o iubită bună. Așa, ca fapt divers.

— Și de ce, mă rog?

— Datorită șarmului și inteligenței mele, evident. Am mai avut discuția asta.

Mă așteptam ca Pip să se zburlească, dar n-a făcut-o. S-a îmbujorat un pic și apoi a început să râdă, de parcă Rooney i se părea din cale-afară de amuzantă. Rooney s-a întors să se uite la ea, fluturându-și coada de cal și cu o expresie indescifrabilă pe chip.

A durat douăzeci de minute până am început repetiția propriu-zisă, pentru că Pip și Rooney se tot ciondăneau. Mai întâi, s-au certat legat de cine avea să joace rolurile principale în Romeo și Julieta, apoi legat de ce fragment din piesă vom pune în scenă și, într-un final, legat de cum o vom interpreta.

Chiar și după ce au căzut de acord c-o să ne distribuie pe mine și Jason în rolurile principale, au mai tropăit încă un sfert de oră prin sală, schițând scena și contrazicându-se cu patimă aproape în orice privință, până când Jason a decis că ar trebui să intervenim, poate.

— Nu merge așa, le-a spus. Nu sunteți co-regizoare.

— Ăă, ba da, suntem, l-a contrazis Pip.

— Avem doar câteva neînțelegeri mărunte legate de viziunea artistică, i-a întărit Rooney spusele. Dar, dincolo de asta, lucrurile merg de minune.

Am pufnit. Pip s-a uitat chiorâș la mine.

Rooney și-a pus o mână în șold.

— Dacă Felipa ar fi dispusă să accepte câteva compromisuri mărunte, atunci ar merge șnur.

Pip se pregătea să dea piept cu ea, ca de la egal la egal. Doar că Rooney era cu câțiva centimetri mai înaltă, în ciuda coafurii

voluminoase a lui Pip.

— Nu ai voie să-mi spui Felipa, a zis.

— Nu-i a bună, i-am șoptit lui Jason, iar el a înclinat din cap.

— Ce-ar fi să improvizăm? a intervenit Jason. Lăsați-ne să încercăm noi scena și vedem ce iese.

Cele două co-regizoare au acceptat, în silă, și pentru o clipă totul a fost minunat.

Până când mi-am dat seama că urma să joc o scenă din Romeo și Julieta cu Jason Farley-Shaw.

Îmi plăcea la nebunie să joc teatru. Îmi plăcea nespus să intru în pielea unui personaj, să mă prefac c-aș fi altcineva. Îmi plăcea la nebunie să spun și să fac lucruri pe care nu le-aș fi spus sau făcut niciodată în viața de zi cu zi. Și știam că mă pricep.

Tracul era din cauza publicului, în cazul de față, Pip și Rooney. Și, când la toată treaba se adăuga ideea că urma să joc o scenă romantică alături de Jason, cel mai bun prieten al meu, cu care tocmai începusem să ies, cred că e de înțeles de ce aveam un trac copleșitor în momentul ăla.

Eu și Jason țineam fiecare un exemplar din piesă în mână — mă rog, la mine mai curând era în brațe, pentru că venisem cu ditamai Antologia Oxford — și el avea prima replică. Pip și Rooney se așezaseră pe scaune, lăsând un loc liber între ele, și se uitau la noi.

— De pângărește mâna-mi sfânta-ți mână, a început Jason, să ierți acestor buze ale mele — doi pelerini ce-s rușinați —, stăpână, și c-un sărut păcatul vor să-l spele.[9]

Bun. Să intrăm în atmosferă. Joc rolul principal într-o piesă de dragoste.

— Nu, pelerine, am zis, concentrându-mă pe citirea replicii și încercând să nu despic firul în patru, mâna-ți vină n-are…

— Hei, Georgia? m-a întrerupt Pip. Poți să stai un pic mai departe de

Jason. Doar ca să accentuăm ideea că tânjiți unul după altul.

— Și apoi ai putea să te apropii un pic de el când îi vorbești, a zis Rooney. Gen, asta e prima dată când vă întâlniți, de fapt, și deja sunteți înnebuniți unul după celălalt.

Pip i-a aruncat o privire.

— Mda. Bună idee.

Rooney i-a înfruntat privirea, ridicând un pic din sprânceană.

— Mulțumesc.

Am făcut cum mă îndemnaseră, apoi am continuat:

— Căci pelerinii mâinile de sfinți le-ating, și ei, în loc de sărutare, se închină și-și strâng mâinile fierbinți.

— Categoric aici ar trebui să vă atingeți mâinile, a propus Rooney.

Jason a întins mâna spre mine și i-am venit în întâmpinare.

M-a năpădit un val de emoție.

— Dar sfinți și pelerini n-au gură oare? a recitat Jason, uitându-se țintă la mine.

Am simțit că mă înroșesc. Nu din cauză că m-aș fi fâstâcit sau din cauza scenei pline de romantism. Ci pentru că mă simțeam stânjenită.

— Da, pentru rugăciune, pelerine!

— Georgia, pot să-ți zic ceva sincer? a intervenit Pip.

— Da?

— La faza asta ar fi trebuit să flirtezi la greu, dar tu arăți de parcă te-ai screme.

Mi-a scăpat un hohot de râs nervos.

— Aoleu!

— Știu că doar citim replicile într-o primă fază, dar, gen… ai putea să fii mai romantică?

— Încerc.

— Oare?

— Oh, Doamne!

Am închis cartea, un pic enervată, sincer. Nu eram o actriță proastă. Să joc teatru era unul dintre puținele lucruri la care mă pricepeam, de fapt.

— Ești mult prea dură.

— Putem s-o luăm de la capăt?

— Bine.

Jason și cu mine am reluat scena și eu mi-am deschis din nou cartea.

Bun. Eram Julieta. Tocmai îl întâlnisem pe băiatul ăsta super sexy, care-mi era interzis, și eram obsedată de el. Eram în stare să fac chestia asta.

Am parcurs replicile până am ajuns din nou la faza cu „buzele“, punct în care Jason mă ținea de mână.

— Ca să nu-mi schimbi credința-n disperare, dă voie gurii focul să-și aline.

Jason chiar își punea tot sufletul în interpretare. Doamne, nu mă simțeam deloc în largul meu.

— Stau liniștiți de-a pururi sfinții, chiar atunci când rugăciunea o-mplinesc.

— O, sfânta mea, stai liniștită dar, să-mi curăț vina, să mă-mpărtășesc, și-al gurii tale har la gura-mi vină!

Jason s-a uitat deodată stingherit la mine, apoi s-a întors spre Rooney și Pip și-a zis:

— Presupun că în punctul ăsta o să ne sărutăm.

Rooney a bătut încântată din palme.

— Da.

— Categoric, a încuviințat Pip.

— Doar un pupic.

— Nu știu. Cred c-ar putea fi un sărut în toată regula aici.

Rooney a ridicat sugestiv din sprâncene.

— Ooh. Felipa chiar vrea să vadă asta.

— Aș prefera să nu-mi mai spui așa, a protestat Pip.

Lui Pip nu-i plăcea de nicio culoare să i se spună Felipa. De când o știam eu, întotdeauna se prezentase drept Pip. Mereu zicea că preferă un nume cu o sonoritate mai masculină și că Felipa pur și simplu n-o reprezintă — mai puțin când i se adresau membrii familiei astfel.

Sesizând schimbarea de ton, lui Rooney i s-a șters rânjetul de pe chip.

— Bine, a spus, pe un ton mai sincer decât o auzisem adoptând până acum față de Pip. Sigur. Scuze.

Pip și-a înfoiat părul și și-a dres glasul.

— Mulțumesc.

S-au uitat lung una la cealaltă.

Și apoi Rooney a zis:

— Ce-ar fi să-ți spun Pip-ticot în schimb?

Pip părea gata să explodeze, dar Jason a intervenit înainte ca prietenele mele să se ia la ceartă din nou.

— Deci, ziceați de sărut.

— Nu e nevoie să vă sărutați acum, s-a grăbit Pip să spună.

— Nu, a întărit Rooney. La repetițiile viitoare, dar nu chiar acum.

— Bine, am zis și m-am tras înapoi un pic, ușurată.

Evident, nu voiam să-l sărut pe Jason de față cu alte persoane. Și nu voiam ca primul meu sărut să fie într-o piesă de teatru.

Probabil că din cauza asta mă simțeam încurcată. Și probabil că de-asta nu jucam foarte convingător acum.

Probabil că de-asta, faptul că jucam rolul Julietei, unul dintre cele mai romantice roluri din istoria literaturii, îmi dădea oarecum o senzație de greață.

— Faza asta n-a fost… gen… aiurea sau ceva, nu? m-a întrebat Jason în șoaptă în timp ce ne strângeam lucrurile, la vreo douăzeci de minute după aceea.

— Poftim? Nu. Nu, a fost — a fost bine. Super. A fost super. Tu ai jucat super. O să ne iasă super.

Deja exagerezi, Georgia.

Jason a oftat ușurat.

— Bine. Bun.

Am chibzuit o clipă și apoi, până să apuc să mă răzgândesc, i-am zis:

— Nu vreau ca primul nostru sărut să aibă loc când jucăm teatru.

Jason, care tocmai stivuia scaunele, a încremenit. Pentru o clipă doar. S-a îmbujorat la față.

— Ăă, nu. Nu, clar nu.

— Mda.

— Mda.

Când ne-am întors, am văzut-o pe Pip studiindu-ne din capătul opus al sălii, cu o expresie circumspectă. Dar, până să apuce să spună ceva, a intervenit Rooney:

— Ați mai încercat să găsiți un al cincilea membru?

— Eu n-am alți prieteni în afară de voi, am răspuns imediat, de parcă n-ar fi știut și ei chestia asta.

Jason a ieșit din sală, ca să nu mai trebuiască să stea gheboșat.

— Pot să încerc să întreb printre prietenii mei de la Castel, dar… Nu sunt sigur că sunt genul de oameni pasionați de actorie.

— Eu deja am întrebat printre prietenii de la Castel, a spus Pip. M-au refuzat.

S-a întors spre Rooney.

— Tu n-ai, gen, cincizeci de prieteni apropiați? Nu poți să găsești pe cineva?

Rooney s-a schimbat la față și, pentru o clipă doar, a părut sincer enervată. Dar a fost doar o străfulgerare. Și-a dat ochii peste cap și a zis:

— N-am cincizeci de prieteni.

Dar n-a mai adăugat altceva.

A trebuit să-i dau dreptate lui Pip. Era un pic straniu că Rooney, care ieșea să petreacă cel puțin de două ori pe săptămână și în rest își făcea veacul prin barul colegiului, nu găsise nici măcar o persoană pe care s-o convingă să se înscrie.

— Dar „soțul“ tău de colegiu? am propus.

Probabil că erau cel puțin prieteni.

Rooney a clătinat din cap.

— Nu cred că e pasionat de teatru, de fapt.

Poate că nu era pe-atât de apropiată de oamenii ăia pe cât crezusem.

Cât ne-am oprit pe străduța pietruită din fața capelei, în aerul rece de toamnă, și ne-am luat rămas-bun, m-am întrebat de ce-i păsa lui Rooney atât de mult de chestia asta, de fapt. În așa măsură încât să facă un asemenea efort — să inițieze un nou club, să-și asume rolul de regizoare, să pună chiar ea un spectacol în scenă.

Ne cunoșteam de câteva săptămâni deja. Știam că e amatoare de petreceri, dezinhibată când venea vorba de sex și pasionată de piesele lui Shakespeare, că putea oricând să-și întipărească un zâmbet pe chip ca să te facă s-o placi.

Dar oare de ce făcea toate lucrurile pe care le făcea?

Habar n-aveam.

[8] Certificat de absolvire a studiilor secundare. (N.r.)

[9] Pentru acest citat şi următoarele, ediţia de referinţă este William Shakespeare, Romeo şi Julieta, în traducerea lui Şt. O. Iosif, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1962. (N.t.)

Secretul nerostit

GEORGIA WARR, FELIPA QUINTANA

Felipa Quintana

ROONEY

Georgia Warr

mă cheamă Georgia, de fapt

Felipa Quintana

Aș vrea doar să știu cum o persoană atât de sexy poate fi atât de enervantă, la naiba

Georgia Warr

oh, bun

o să vorbim în sfârșit despre secretul nerostit?

Felipa Quintana

Ce secret???

Georgia Warr

cât de tare îți place de rooney bach

Felipa Quintana

Ăă, stai așa

Vreau să zic, e sexy, OBIECTIV VORBIND

Nu-mi place de ea

Georgia Warr

Î-hâm

Felipa Quintana

NU FAC PASIUNI PENTRU FETE HETERO

Georgia Warr

lol

Felipa Quintana

Ne-am omorî reciproc dacă am ieși împreună

Ceea ce n-o să se întâmple pentru că e hetero

Și nu-mi place de ea la modul ăsta

Și e super-enervantă și mereu trebuie să iasă ca ea

Și sunt condamnată să rămân o lesbiană însingurată toată viața

Georgia Warr

cine se scuză se acuză

Felipa Quintana

SCHIMB SUBIECTUL

Am o întrebare

Georgia Warr

s-auzim

Felipa Quintana

Poate că e… doar imaginația mea, dar… se întâmplă ceva între tine și

Jason???

Mi-a zis că v-ați văzut doar voi doi acum câteva zile și, nush, părea c-ați fi ieșit împreună

sau așa ceva, haha

Georgia Warr

ți s-ar părea ciudat? dacă ne-am cupla?

Felipa Quintana

Nush

Ar fi o schimbare

Georgia Warr

păi, nu știu care-i faza cu noi deocamdată

Felipa Quintana

Deci îți place de el??

Georgia Warr

nu prea știu?

poate?

ne-am hotărât să vedem ce iese

Felipa Quintana

Hm

Bine

GEORGIA WARR, JASON FARLEY-SHAW

Georgia Warr

tocmai i-am zis lui pip că e posibil să ieșim împreună

Jason Farley-Shaw

Oh, LA NAIBA, bine!

Uau!

Ce-a zis?

Georgia Warr

a zis doar „Hm, bine“

Jason Farley-Shaw

Oh, înseamnă că e supărată

Georgia Warr

nu cred că e supărată

probabil că e doar nedumerită

Jason Farley-Shaw

Asta e de înțeles!!

S-a întâmplat oarecum brusc

Georgia Warr

dar o să-i treacă, nu?

adică o să se împace cu ideea?

Jason Farley-Shaw

Da

Categoric

GEORGIA WARR, ROONEY BACH

Georgia Warr

hei, ou prăjit, pe unde ești??

Rooney Bach

În oraș!!! 😊

Georgia Warr

te întorci în seara asta?

am niște chestii de discutat

Rooney Bach

Oooooo CHESTII

Ce chestii, îmi plac la nebunie chestiile

Georgia Warr

mă rog

nush cum să procedez în continuare cu jason

te chem în ajutor

dacă nu cumva vrei să rămâi în oraș, nu te simți obligată, haha

Rooney Bach

Neah, ceilalți s-au amețit și mă plictisesc și n-am chef să mă cuplez cu cineva

Oul prăjit revine în curând

Georgia Warr

grăbește-te, oușor!

Litera „X“

— Gata, a zis Rooney, în clipa în care am trimis mesajul.

Georgia Warr

Deeeci… vrei să ne întâlnim din nou weekendul ăsta?

Eram așezate una lângă alta pe patul meu, rezemate de spătar, Rooney încă în ținuta cu care fusese în oraș, iar eu într-o pijama cu model de Crăciun, deși era de-abia începutul lui noiembrie.

— Și ce fac la întâlnire? am întrebat-o, uitându-mă la mesaj și așteptând confirmarea că fusese citit.

Rooney a sorbit din ceaiul tradițional după ieșitul în oraș.

— Orice vrei.

— Dar la a doua întâlnire trebuie să ne sărutăm?

— Nu trebuie să faci nimic.

M-am întors spre ea, dar stăteam prea aproape una de cealaltă, așa că nu i-am văzut decât părul negru, ondulat în bucle lejere.

— Tu te-ai săruta cu un tip la a doua întâlnire?

Rooney a pufnit.

— Eu nu-mi dau întâlniri.

— Dar ai mai fost la întâlniri.

A rămas tăcută o clipă.

— Poate, a spus într-un final. Dar, în general, prefer doar partea de sex.

— Oh.

— Nu mă înțelege greșit, probabil c-ar fi drăguț să am o relație. Și uneori întâlnesc câte o persoană și-mi zic că poate…

S-a oprit în mijlocul propoziției, apoi s-a dat jos din patul meu și s-a îndreptat spre al ei.

— Doar că… mă rog, întotdeauna mă îndrăgostesc de persoane nepotrivite. Așadar, ce rost mai are?

— Oh.

N-a mai spus altceva și m-am gândit c-ar fi fost nepoliticos s-o descos. S-a schimbat în pijama și am surprins-o aruncând o privire spre fotografia cu ea și Beth Păr-de-sirenă.

Poate că Beth era o fostă iubită. Sau cineva de care fusese îndrăgostită. Nu aveam nicio dovadă că lui Rooney îi plăceau fetele, dar nu era exclus.

— Nu e nimic rău în a alege doar să faci sex, mi-a spus, după ce s-a strecurat în pat.

— Știu.

— Pur și simplu nu sunt genul care să aibă relații, cred. Întotdeauna se sfârșesc prost.

— OK.

Deodată a sărit din pat, mormăind „Roderick“ și dând fuga să ude ficusul. Ce-i drept, Roderick n-arăta grozav — Rooney părea să uite destul de des să-l ude. La cinci minute după ce a terminat cu asta, era

deja cufundată în somn, în timp ce eu nu reușeam cu niciun chip să adorm, zgâindu-mă când în tavanul cu tente albăstrii, când în telefon și frământându-mă dacă se impunea să-l sărut pe Jason la a doua întâlnire.

Dacă nu-mi plăceau băieții, de fapt, și de-asta toată treaba părea așa de complicată?

De îndată ce mi-a venit gândul ăsta în minte, am simțit nevoia să aprofundez problema. Am deschis Safari pe telefon și am tastat: „Oare sunt gay?“

Mi-au apărut câteva linkuri, majoritatea la teste stupide de pe net despre care știam deja că nu se bazează pe nimic și nu mi-ar folosi la nimic. Dar un rezultat mi-a atras atenția — testul pentru scara Kinsey.

Am început să citesc despre asta. Conform Wikipedia, aceasta este o scară a orientării sexuale, care merge de la zero, „exclusiv heterosexual“, la șase, „exclusiv homosexual“.

Curioasă și supărată pe mine însămi, am făcut testul, încercând să răspund instinctiv la întrebări și să nu stau prea mult pe gânduri. Când am terminat, am dat click pe „Trimiteți răspunsurile“ și am așteptat rezultatul.

În locul unei cifre, pe ecran a apărut litera „X“.

Nu ați indicat nicio preferință sexuală. Încercați să reformulați răspunsurile.

Am citit și am recitit acest text.

Completasem… greșit.

Trebuie că greșisem pe undeva.

Am luat-o de la capăt cu întrebările și am început să le caut pe cele la care-mi puteam schimba răspunsul, dar n-am găsit niciuna la care să fi răspuns greșit, așa că m-am hotărât să închid pur și simplu fereastra.

Probabil că testul era greșit din start.

Domnul sigur-pe-el

— Ce bine arăți!

Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus Jason când ne-am întâlnit în fața cinematografului sâmbătă după-amiază.

— Oh, ăă, mersi, am zis, studiindu-mi ținuta.

Optasem pentru o salopetă kaki, cu un pulover din lână Shetland pe dedesubt, dar erau ascunse aproape cu totul de paltonul imens pe care-l aveam pe mine, pentru că la Durham temperatura scăzuse deja sub zece grade Celsius și eram friguroasă de fel.

Jason, în schimb, purta geaca lui stil ursuleț și blugi negri, adică ținuta lui obișnuită aproape tot anul.

— Mă gândeam, mi-a zis, în timp ce intram în clădire, că un cinematograf probabil că nu e cea mai inspirată idee pentru — gen, pentru a te vedea cu cineva.

Fusese pe punctul de a spune pentru „o întâlnire“. Deci știa și el că suntem la întâlnire.

Era pe bune.

Am râs înfundat.

— Mda. Hai să ne vedem și să ne ignorăm timp de două ore.

— Cam așa. Vreau să zic, sună destul de relaxant, sincer.

— Așa e.

— Cred că o căsnicie perfectă ar fi între doi oameni care se pot simți în largul lor fără să-și spună nimic o bună bucată de vreme.

— Stai așa, am zis. Încă nu ne-am căsătorit.

La faza asta Jason a scos un hohot de râs poticnit, oarecum scandalizat.

Drăguț. Eram în stare să flirtez. Mă descurcam de minune.

Filmul începuse de vreo jumătate de oră când s-a declanșat alarma de incendiu.

Până atunci, lucrurile merseseră binișor. Jason nu încercase să mă ia de mână, să-mi înconjoare umerii cu brațul sau, slavă Cerului, să mă sărute. Eram pur și simplu doi prieteni care veniseră împreună la cinema să vadă un film.

În mod evident, nu-mi doream să facă niciuna dintre chestiile astea pentru c-ar fi fost clișee în ultimul hal și ceva aproape sordid.

— Și acum încotro? m-a întrebat, în timp ce așteptam în frig în fața cinematografului.

Nimeni altcineva nu părea să știe dacă izbucnise cu adevărat un incendiu, dar, după câte se părea, n-aveam să ne întoarcem prea curând în cinematograf. Un angajat tocmai ieșise și împărțea vouchere.

Mi-am strâns mai bine paltonul. Nu așa îmi imaginasem că va decurge după-amiaza. Sperasem c-o să stăm unul lângă altul în tăcere timp de două ore, c-o să vedem un film drăguț și apoi o să ne întoarcem acasă.

Dar nu puteam să încheiem întâlnirea aici. Ar fi fost aiurea. Nu se cade așa ceva la o întâlnire.

— Ăă… Mă gândesc c-am putea să ne întoarcem în campus și să bem un ceai sau ceva? am propus.

Părea genul de chestie pe care o făceau studenții când voiau să socializeze. Se întâlneau la un ceai în camerele de cămin.

Oh, stai așa. În cameră. Oare era o idee bună să merg la el în cameră?

Sau asta ar însemna…

— Da! a încuviințat Jason, zâmbind și îndesându-și mâinile în buzunar. Da, sună bine. Vrei să vii pe la mine? Am putea să ne uităm la un film sau ceva de genul?

Am încuviințat și eu.

— Da, sună bine.

OK.

Totul era OK.

Puteam să fac chestia asta.

Puteam să mă comport normal.

Puteam să merg cu un băiat la el în cameră în timpul unei întâlniri și să facem orice presupunea chestia asta. Să stăm de vorbă. Să flirtăm. Să ne sărutăm. Să facem sex, poate.

Eram curajoasă. Puteam să ignor ce-mi șopteau propriile gânduri. Puteam să fac toate lucrurile astea.

De fapt, nu-mi place ceaiul, iar Jason știa asta, desigur, și mi-a pregătit o ciocolată caldă în schimb.

Avea o cameră doar a lui, precum Pip și majoritatea studenților de la Durham, ceea ce însemna că era micuță. Avea, probabil, cam o treime din suprafața camerei pe care o împărțeam eu cu Rooney, și înăuntru era un pat de o persoană. Decorul era însă aproape identic— o mochetă veche și tocită, pereți gălbui și mobilă de la IKEA. Așternuturile erau albastre, fără model. Pe noptieră avea laptopul și câteva cărți, iar sub calorifer erau câteva perechi de pantofi, aliniate la milimetru.

Dar mai întâi n-am observat niciunul dintre lucrurile astea. Primul lucru pe care l-am observat a fost peretele.

Era un perete complet gol, cu excepția unei poze înrămate cu Sarah Michelle Gellar și Freddie Prinze Jr. în Scooby-Doo 2: Monsters Unleashed.

M-am uitat la poză.

Jason a observat că mă uit la ea.

— Am niște întrebări, i-am zis.

— E de înțeles, a aprobat Jason, așezându-se pe pat. Ăă, îl mai ții minte pe Edward? Fostul meu coleg de la cealaltă școală? El mi-a dăruit-o.

S-a oprit aici, de parcă asta ar fi fost toată povestea.

— Spune-mi și restul.

— Deci… Bine, o să trebuiască să te așezi dacă e să-ți explic, mi-a zis, bătând cu palma locul de lângă el.

Chestia asta m-a neliniștit un pic. Dar nu era ca și cum m-aș fi putut așeza altundeva, iar gestul lui nu păruse un pretext să-mi facă ochi dulci, așa că mi-am zis că pot s-o fac.

M-am așezat lângă el pe marginea patului, strângând în mâini cana cu ciocolată.

— Deci, știm cu toții că sunt fan Scooby Doo.

— Evident.

— Și că, de asemenea, sunt fan Sarah Michelle Gellar și Freddie Prinze Jr.

— Adică… da, desigur.

— Bun. Așadar, la fosta mea școală, înainte să mă transfer la voi, adică, mi se dusese buhul drept tipul care nu se sărutase niciodată cu nimeni.

— Poftim? Nu mi-ai spus niciodată chestia asta.

— Păi, știi că m-am mutat de la școala aia, pentru că, gen…

S-a strâmbat.

— Mulți dintre colegii mei… adică, era o școală de băieți și lumea se lua la mișto pentru orice mărunțiș.

— Mda.

Jason ne povestise câte ceva despre asta. Despre faptul că foștii lui colegi erau destul de nașpa, în general, și că nu voia să mai rămână în acel mediu.

— Așa că mă șicanau cu toții pentru că nu mă sărutasem cu nimeni. Și aș zice c-am fost tachinat o grămadă pe tema asta. Nimic grav, dar, da, o făceau regulat. Tuturor li se părea o ciudățenie.

— Dar între timp te-ai sărutat cu mai multe persoane. Gen… ai avut și prietenă.

— Toate astea s-au întâmplat după. Până atunci, ăsta era motivul pentru care se făcea mișto pe seama mea. Și știi… spuneau că era din cauză c-aș fi urât și pentru că aveam acnee și-mi plăceau musicalurile și tâmpenii din astea. Genul ăsta de chestii nu mă mai deranjează acum, dar cred că mă deranjau când eram mai mic.

— Oh, am îngăimat, dându-mi seama că vocea mea suna spart deodată. Oribil.

— La sfârșitul clasei a douăsprezecea, Ed mi-a dăruit fotografia asta înrămată, a continuat el, arătând spre poză. Cu Sarah și Freddie. Și a zis ceva de genul „să-ți poarte noroc să-ți găsești o prietenă“. Amândoi eram înnebuniți după filmele cu Scooby-Doo și glumeam adesea că Sarah Michelle Gellar și Freddie Prinze Jr. erau, gen, cuplul suprem, pentru că sunt căsătoriți în viața reală și au interpretat și un cuplu pe ecran. De fiecare dată când vreo cunoștință de-a noastră se cupla cu cineva, îi spuneam „Da, dar ești la același nivel cu Sarah și Freddie, amice?“ Mi se… mda. OK. Sună bizar când încerc să explic.

— Nu, e amuzant, i-am zis. Sper doar să nu divorțeze prea curând.

Jason a înclinat din cap.

— Mda. Asta ar strica toată treaba.

— Mda.

— Oricum, cam la o săptămână după ce mi-a dăruit-o, am avut parte de primul meu sărut, a spus Jason, râzând în barbă. Vreau să zic, a fost un sărut de toată jena, dar… se poate spune că am bifat chestia asta. Așa că acum chiar îmi poartă noroc.

Jason spusese toată povestea de parcă ar fi fost o întâmplare amuzantă, la care ar fi trebuit să râd. Dar nu era amuzant.

De fapt, era al naibii de trist.

Mi-am amintit episodul cu primul lui sărut, cu o fată de care nu-i plăcea așa tare. Ne spusese mie și lui Pip că nu fusese un sărut grozav, dar că se bucura că bifase chestia asta, acum însă că auzisem toată povestea de la Jason am înțeles ce se întâmplase, de fapt.

Se simțise presat să aibă parte de primul sărut. Din cauză că lumea îl hărțuia pe tema asta, se silise să sărute pe cineva și fusese nasol.

O mulțime de adolescenți făceau chestia asta. Dar m-am înfuriat foarte tare când am auzit povestea asta din gura lui Jason.

Știam cum e să te simți prost pentru că nu te-ai sărutat cu nimeni.

Și să te simți presat s-o faci pentru că toți ceilalți au făcut-o deja.

Pentru că, dacă n-o făceai, erai o ciudățenie.

Pentru că în asta consta experiența umană.

Asta spunea toată lumea.

Jason s-a uitat la poză.

— Sau poate că nu mi-a purtat noroc. Aș zice că experiențele mele romantice de până acum n-au fost tocmai… minunate.

Și-a ferit privirea.

— Un prim sărut nasol și apoi… Aimee.

— Dap, Aimee era o scârbă.

— Cred c-am rămas atâta timp cu ea pentru că îmi era teamă să rămân fără iubită și să… redevin acea persoană. Lumea făcuse mișto de mine ani de zile pentru că eram… nu știu, pentru că nu meritam să fiu iubit sau ceva de genul. Dacă m-aș fi despărțit de Aimee, mă gândeam că, nu știu, o să rămân toată viața o persoană care nu merită să fie iubită.

Glasul i-a devenit o șoaptă.

— Credeam sincer că nu meritam ceva mai bun de-atât.

— Meriți mai mult, i-am răspuns imediat.

Știam că era adevărat ce spuneam, pentru că îl iubeam. Poate că nu eram îndrăgostită de el, nu încă, dar de iubit îl iubeam.

— Mulțumesc. Adică, știu. Acum știu.

— Bine, domnule Sigur-pe-el.

A început să râdă.

— Mi-aș dori să-i pot spune asta lui Jason cel în vârstă de șaisprezece ani.

Eram o ipocrită.

Făceam exact ce se chinuise Jason să facă, cu atâția ani în urmă. Să aibă experiențe, săruturi, relații — doar pentru că se temea să fie diferit. Îi fusese teamă ca nu cumva să rămână tipul care nu se sărutase cu nimeni.

Și exact asta făceam și eu. Și până la urmă aveam să-l rănesc.

Poate c-ar fi trebuit să-i spun acum. Să-i spun să ne oprim aici, să punem capăt relației și să rămânem doar prieteni.

Dar poate, dacă aș mai fi așteptat doar un pic, aveam să ne îndrăgostim, iar eu n-aveam să mă mai detest.

Până să apuc să mai spun ceva, Jason deja se rezemase de spătarul patului și deschisese laptopul.

— Nu mai contează. Ne uităm la un film?

A bătut cu palma locul de lângă el și a tras o pătură de dedesubt.

— Te las pe tine să alegi, pentru că eu am ales filmul la cinema.

M-am dat mai aproape de el ca să văd opțiunile în timp ce Jason ne învelea pe amândoi cu pătura. Și dacă de-aici aveam sa ajungem la sex? Sau doar să ne sărutăm? Ăsta era momentul când ar fi fost firesc să începem să ne sărutăm, nu? La o întâlnire nu te uitai pur și simplu la film, de la cap la coadă. Te uitai la vreo zece minute din film și apoi ajungeai să te giugiulești. Oare aveam să mă simt presată s-o fac și eu? Îmi venea să plâng doar gândindu-mă la chestia asta.

Am ales un film și am început să ne uităm în tăcere. Mă tot foiam. Nu știam ce să fac. Nu știam ce vreau să fac.

— Georgia? m-a întrebat Jason după vreo douăzeci de minute. Ești… bine?

— Ăă…

Mă cuprinsese panica. O panică de zile mari. Îmi plăcea de Jason și voiam să mă relaxez și să mă uit la un film cu el. Dar nu voiam să fac niciuna dintre celelalte chestii. Dacă orientarea mea sexuală se reducea la litera „X“, exact cum îmi indicase scara Kinsey?

— De fapt, nu mi-e foarte bine.

Jason și-a îndreptat spatele.

— Oh, nu! Ce-ai pățit?

Am clătinat din cap.

— Nimic grav, doar că… am o migrenă, drept să spun.

— Vrei să ne oprim aici? Ar trebui să mergi să tragi un pui de somn sau ceva.

Oh, Doamne. Jason era un tip așa de cumsecade.

— S-ar putea?

El a înclinat din cap, cu un aer grav.

— Sigur că da.

Când am plecat, pentru o clipă am simțit o ușurare nemăsurată. Dar, imediat după aceea, am simțit că mă detest.

Sunil

Până la urmă nici măcar nu m-am întors la St. John.

Am coborât imediat la parter și am ieșit din Castel, cu gândul să intru în Tesco și să-mi iau ceva bun de mâncare, ca să-mi schimb starea de spirit. Dar apoi m-am așezat pe trepte și am simțit că nu mă mai pot urni.

O făceam de oaie în ultimul hal.

Până la urmă, aveam să-l rănesc pe Jason.

Și aveam să sfârșesc complet singură. Pentru totdeauna.

Dacă nu puteam să mă simt atrasă de un tip adorabil, blând, amuzant, arătos, care-mi era cel mai bun prieten… cum putea să-mi placă de cineva vreodată?

În filme nu se întâmpla așa. În filme, cei doi prieteni din copilărie își dădeau seama până la urmă că, în ciuda tuturor obstacolelor, sunt făcuți unul pentru celălalt, că legătura dintre ei nu e o simplă atracție, și apoi se cuplau și trăiau fericiți până la adânci bătrâneți.

De ce nu se întâmpla așa și în cazul ăsta?

— Georgia? am auzit un glas din spate.

M-am răsucit cu totul, șocată că o persoană al cărei glas nu l-am recunoscut pe loc știa cine sunt. Am tresărit din nou văzând că persoana în cauză era Sunil, părintele meu de colegiu, care era la fel de sigur pe el ca oricare dintre tipii din Queer Eye.

— Sunil.

A râs înfundat. Purta un palton în culori vii, contrastante, peste un smoching.

— Corect.

— Ce-i cu tine la Castel?

— Am avut repetiție, mi-a spus, zâmbindu-mi prietenos. Fac parte din orchestra studenților și am avut de repetat câteva bucăți cu ceilalți violoncelişti.

S-a așezat lângă mine pe trepte.

— Cânți la violoncel?

— Da. E chiar plăcut, dar să faci parte din orchestră e stresant. Dirijorul nu mă are la inimă, pentru că mereu ne prinde pe mine și pe Jess șușotind.

— Jess… de la standul Clubului Pride? Și ea face parte din orchestră?

— Da. Cântă la violă, așa că azi n-a fost. Dar facem aproape totul împreună.

Mi s-a părut un comentariu drăguț, însă fiindcă mă chinuiam să am vreo emoție pozitivă cu privire la aproape orice, m-am silit să zâmbesc și, evident, nu prea mi-a ieșit.

— Ești bine? m-a întrebat Sunil, ridicând din sprâncene.

Am dat să-i răspund că da, că n-am nimic, dar în schimb m-a bușit un râs isteric.

Cred că în momentul acela am fost mai aproape ca oricând de un episod de plâns de față cu altcineva.

— Oh, nu, a șoptit Sunil, cu o expresie alarmată. Categoric nu te simți bine.

A așteptat să spun ceva.

— Sunt bine, am zis.

Dacă aș fi o păpușă, ăsta ar fi unul dintre mesajele înregistrate pe care le-aș repeta.

— Oh, nu, a repetat Sunil, clătinând din cap. Asta a fost cea mai neconvingătoare minciună pe care am auzit-o în viața mea.

Faza asta m-a făcut să râd pe bune.

Sunil a așteptat din nou un răstimp, să vadă dacă mai zic ceva, dar eu n-am zis nimic.

— N-ai venit când s-a ieșit în club cu gașca de Pride, în Săptămâna Bobocilor, a continuat, întorcându-se un pic mai mult spre mine.

— Oh, ăă, mda.

Am ridicat din umeri, cam anemic.

— Ăă… nu prea mă omor după ieșitul în club.

Primisem e-mailul, desigur. Cu vreo două săptămâni în urmă. Bun-venit în Clubul Pride! Vino să petreci cu noua ta familie QUILTBAG! A trebuit să caut pe Google ce înseamă QUILTBAG, dar, chiar în timp ce căutam, știam că n-o să mă duc. Chiar dacă mi-ar fi plăcut să beau și să umblu prin cluburi, nu m-aș fi dus. Nu era locul meu acolo. Nu știam dacă mă regăsesc în QUILTBAG sau nu.

Sunil a încuviințat.

— Știi ce? Nici eu.

— Pe bune?

— Da. Nu suport alcoolul. Mă ia cu tremurat și nu țin deloc la băutură. Aș prefera oricând un ceai sau o seară de film LGTBQ+.

În timp ce vorbea, m-am uitat la haina lui și am descoperit că purta din nou insignele acelea. Privirea mi-a poposit iarăși asupra celei cu dungi pe mov, negru, gri și alb. Doamne, chiar îmi propusesem să caut ce înseamnă. Chiar voiam să știu.

— Apropo de Clubul Pride, a continuat, arătând spre smoching, tocmai mă duc la banchetul nostru de toamnă. Restul comitetului

director tocmai pregătește sala, sper sincer să nu fi apărut vreo problemă.

Nu știu ce mi-a venit, dar m-am trezit că-l întreb:

— Pot să vin și eu?

Sunil ridică din sprânceană.

— Vrei să vii? N-ai confirmat invitația.

Primisem și e-mailul respectiv. Nu-l șterseseem. Îmi imaginasem în cele mai mici detalii cum ar fi să particip la așa ceva, cu convingerea că fac într-adevăr parte dintr-un grup.

— Aș putea… să vă ajut cu pregătirile? am propus.

Îmi plăcea de Sunil. Sincer. Voiam să mai petrec puțin timp cu el.

Voiam să văd cum e la Clubul Pride.

Și voiam să uit ce se întâmplase adineauri între mine și Jason.

Sunil m-a studiat o bună bucată de vreme și apoi mi-a zâmbit.

— Știi ce? De ce nu? Nu ne-ar strica o persoană în plus care să ne ajute să umflăm baloanele.

— Ești sigur?

— Da!

Deodată am simțit că încep să mă codesc. M-am uitat la salopeta și puloverul meu de lână.

— N-am o toaletă de banchet.

— O să ni se rupă de ținuta ta, Georgia. Vorbim de Clubul Pride.

— Dar tu arăți sexy, în timp ce eu arăt de parcă tocmai m-am dat jos din pat pentru cursul de la nouă dimineața.

— Sexy?

Sunil a râs înfundat, de parcă vorbele mele i-ar fi amintit de o glumă pe care o știa doar el, apoi s-a ridicat și mi-a întins mâna.

N-am știut ce altceva să spun sau să fac, așa că l-am luat de mână.

Ar mai fi mers niște steaguri de pride

Sunil m-a ținut de mână tot drumul. Într-un mod straniu, dar totodată liniștitor, aveam senzația că sunt cu unul dintre părinții mei. Cred că, pe undeva, așa și era.

Nu părea să simtă nevoia să stea de vorbă. Doar mergeam. Din când în când îmi legăna mâna. Pe la jumătatea drumului, m-am întrebat ce fac. Voiam să mă cuibăresc în pat, citind fanfic-ul AU cu Jimmy/Rowan în universul Spider-Man pe care-l începusem în seara de dinainte. N-ar fi trebuit să merg la banchetul ăsta. Nu meritam să merg la banchetul ăsta.

Trebuia să-i trimit un mesaj lui Jason și să-i explic.

Trebuia să-i explic ce e în neregulă cu mine.

Trebuia să-mi cer iertare.

— Am ajuns, m-a anunțat Sunil zâmbind.

Ajunseserăm în fața unei uși roșii care dădea spre una dintre numeroasele clădiri din Durham parcă desprinse din Dickens. M-am uitat la magazinul aflat alături.

— La Gregg's?

Sunil a pufnit.

— Da, Georgia. Vom ține banchetul clubului la Gregg's.

— Nu mă plâng. Îmi plac rulourile cu cârnăciori.

Sunil a deschis ușa, dezvăluind vederii un culoar îngust care ducea spre o scară și o firmă pe care scria Big's Digs: Restaurant și Bar.

— Am închiriat localul pentru o seară, mi-a spus Sunil încântat, luând-o înainte pe scări și conducându-mă în restaurant. Sunt bune și ieșirile în club, desigur, dar am insistat să avem și câteva cine festive anul ăsta. Nu toată lumea se omoară după ieșitul în club.

Nu era un loc foarte mare, dar arăta minunat. Era una dintre clădirile mai vechi din Durham, așa că avea un tavan jos, decorat cu bârne de lemn, și o lumină blândă, îmbietoare. Toate mesele fuseseră aliniate frumos și erau împodobite cu fețe de masă albe, lumânări, tacâmuri și aranjamente florale viu-colorate din care se iveau tot felul de steaguri de Pride — pe unele le-am recunoscut, pe altele, nu. În colțurile camerei atârnau câteva baloane multicolore, iar ferestrele erau decorate cu serpentine. În capătul opus, dominând întreaga cameră, se vedea un steag uriaș în culorile curcubeului.

— Ar mai fi mers niște steaguri de Pride, a comentat Sunil, cu o privire circumspectă.

Nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu.

Nu eram doar noi în încăpere — mai era un grup de oameni care aranjau decorațiunile pe ici, pe colo. Am ochit-o rapid pe cealaltă studentă de anul III pe care o cunoscusem la stand, Jess, deși de data asta avea părul prins în coc. Purta o rochie cu un imprimeu cu cățeluși minusculi. Ne-a făcut cu mâna și a venit veselă spre Sunil, strângându-l în brațe.

— Oh, Doamne, în sfârșit!

— Cum merge?

— Bine, de fapt. Doar ne contraziceam dacă să punem sau nu cartonașe cu numele.

— Hm. Oamenii o să vrea să stea la masă cu prietenii lor, totuși.

— Asta zic și eu. Dar Alex crede c-o să fie haos așa.

Au început să dezbată subiectul cartonașelor în timp ce eu stăteam un pic mai în spate, ascunsă după Sunil, ca un copil mic care se pitește după picioarele părinților la o reuniune de familie. Toți studenții care se ocupau de pregătiri păreau să fie în anul III. Unii erau îmbrăcați în

ținute excentrice, scânteietoare — paiete, costume cu imprimeuri și pantofi cu toc —, alții purtau ținute mai convenționale — rochii și smochinguri. Mă simțeam complet aiurea în salopetă, în ciuda asigurărilor lui Sunil.

— Oh, și-am luat-o și pe Georgia să ne ajute cu pregătirile, a spus Sunil, întrerupându-mi firul gândurilor și înconjurându-mi umerii cu brațul.

Jess mi-a zâmbit. Eu m-am panicat un pic — oare avea să mă întrebe ce caut aici? Care era orientarea mea sexuală? De ce nu mai venisem la niciun eveniment de-al lor până atunci?

— Știi să umfli baloane? m-a întrebat, în schimb.

— Ăă, da.

— Slavă Cerului, pentru că eu efectiv nu sunt în stare, iar Laura bombăne și zice că s-ar fi pricopsit cu o tuse, cică.

Și cu asta mi-a înmânat un pachet de baloane.

Sunil a trebuit să plece să ajute cu pregătirile, iar eu am început imediat să-mi zic că făcusem o mare greșeală venind aici și c-o să fiu obligată să stau de vorbă cu o grămadă de oameni pe care nu-i cunoșteam, de fapt. Dar Jess părea încântată că venisem și m-a lăsat să-mi văd de treabă cu baloanele, cât stătea la povești cu prietenii și cunoștințele ei, ba chiar am reușit să aflu câte ceva despre ea, iscodind-o un pic despre orchestră și cântatul la violă și despre prietenia ei cu Sunil.

— Sincer, nu avusesem niciun prieten adevărat aici până să-l cunosc pe el, mi-a spus Jess, după ce atârnaserăm și ultimul mănunchi de baloane. Ne-am trezit repartizați unul lângă altul în orchestră și ne-am entuziasmat imediat când ne-am văzut ținutele. Și de-atunci suntem nedespărțiți.

A zâmbit, uitându-se la Sunil care stătea de vorbă cu niște boboci cu un aer sfios.

— Toată lumea îl adoră pe Sunil.

— Păi, e foarte de treabă, așa că e firesc, am zis.

— Nu numai că e de treabă, dar e un președinte excelent, de fapt. A câștigat alegerile pentru Clubul Pride cu o majoritate covârșitoare. Tuturor li se luase de președintele de anul trecut — tipul nu voia să pună în practică ideile nimănui altcuiva. Oh, apropo…

Jess a dat fuga spre Sunil și i-a spus în șoaptă:

— A venit și Lloyd. Ca să știi.

Și a arătat spre intrare.

Sunil a aruncat o privire spre ușa în dreptul căreia se oprise un blond slăbănog, într-un smoching de catifea. Am surprins o expresie pe care n-o mai văzusem până atunci pe chipul lui Sunil — iritare.

Lloyd s-a uitat la rândul lui spre Sunil, fără să zâmbească, apoi s-a îndreptat spre o masă aflată în capătul opus al sălii.

— Lloyd îl detestă pe Sunil, mi-a spus Jess, în timp ce Sunil își relua conversația cu grupul de boboci. Așa că sunt niște tensiuni acolo.

— Focuri de artificii? am întrebat.

Jess a încuviințat.

— Focuri de artificii.

Dintr-un motiv obscur — nu știu dacă de milă sau dintr-un impuls de generozitate sinceră —, m-am trezit așezată lângă Sunil la cină. La opt, sala se umpluse și se animase, iar chelnerii serveau băuturi și aperitive.

Între felurile de mâncare, Sunil se străduia să dea roată sălii și să stea de vorbă cu oamenii de la fiecare masă, în special cu bobocii. Nou-veniții păreau sincer entuziasmați să-l cunoască. Era un spectacol minunat, de fapt.

Am reușit să fac puțină conversație cu celelalte persoane de la masă,

dar am răsuflat ușurată când s-a întors Sunil, la desert, și am putut să stau de vorbă pe îndelete cu el. Mi-a spus că studiază muzica, lucru care începuse să i se pară o greșeală, dar îi plăcea, totuși. Era de fel din Birmingham, ceea ce explica accentul lui, pe care nu reușisem să-l identific. Încă nu știa ce-o să facă după facultate, deși era în ultimul an.

I-am povestit despre Clubul Shakespeare și despre faptul că avea să se dovedească un dezastru, probabil.

— Am făcut un pic de actorie în liceu, mi-a mărturisit când i-am spus că trebuia să găsim un al cincilea membru.

A început să-mi povestească despre rolul minor pe care îl jucase într-o versiune a musicalului Wicked, cu trupa școlii.

— Poate c-o să joc și eu în piesa voastră. Chiar mi-e dor să joc teatru.

I-am spus c-ar fi minunat.

— Dar sunt așa de ocupat. Pur și simplu… am o grămadă de chestii de făcut tot timpul.

Și, după aerul lui extenuat, nu exagera, așa că i-am spus că nu-i nicio problemă dacă nu poate.

Dar mi-a promis c-o să se gândească.

Nu cunoscusem multe persoane care să fie declarate queer până atunci. Fuseseră câteva la liceu, cu care se vedea Pip din când în când, dar să fi fost vreo șapte-opt, maximum. Nu știu la ce mă așteptam. N-ai fi putut să identifici un anumit tip de persoană, un anumit stil sau look. Dar cu toții erau foarte prietenoși. Erau și câteva bisericuțe, dar, în general, lumea era încântată să intre în vorbă cu oricine.

Pur și simplu erau ei înșiși.

Nu știu cum să explic.

Nimeni nu se prefăcea. Nu se ascundea. Nu juca teatru.

În restaurantul ăsta micuț, ferit, pe o străduță veche din Durham, un grup de persoane queer puteau să se adune pur și simplu și să fie.

Nu cred că înțelesesem ce înseamnă asta până în acel moment.

După desert, mesele au fost date la o parte și a început socializarea pe bune. Lumina a devenit mai difuză și au dat muzica mai tare, iar acum aproape toți se ridicaseră de la mese, stăteau de vorbă, râdeau și beau. Mi-am dat repede seama că îmi epuizasem energia necesară socializării, după o zi care mi se păruse interminabilă, și că, de asemenea, băusem destul cât să ajung în starea aia bizară în care vezi totul ca prin vis, așa că mi-am găsit un loc liber într-un colț și m-am ghemuit acolo cu telefonul și un pahar de vin o jumătate de oră, uitându-mă pe Twitter și Instagram.

— Te ascunzi într-un colț, copilă de colegiu?

Am ridicat capul, speriată, dar era doar Sunil, cu un pahar de limonadă în mână. Arăta ca o celebritate în smoching, cu părul pieptănat îngrijit peste cap. Presupun că era o celebritate aici, de fapt.

S-a așezat pe scaunul de lângă mine.

— Cum te simți?

Am dat din cap.

— Bine! Da. A fost foarte drăguț.

A zâmbit și s-a uitat de jur împrejur. Oameni fericiți care se simțeau bine.

— Da. A fost o reușită.

— Ai mai organizat un eveniment de genul ăsta până acum?

— Niciodată. Am făcut parte din comitetul director anul trecut, dar nu decideam eu genul de evenimente care se organizau. Anul trecut au ținut-o doar în cluburi și băute.

M-am strâmbat. Sunil mi-a surprins grimasa și a început să râdă.

— Mda, fix așa.

— E stresant? Să fii președintele clubului?

— Uneori. Dar merită. Am sentimentul că fac ceva important. Și că fac parte din ceva important.

A oftat.

— Am… am fost pe cont propriu mult timp. Știu ce înseamnă să te simți complet singur. Așa că acum încerc să mă asigur că… nicio persoană queer nu trebuie să mai treacă prin asta, în orașul ăsta.

Am încuviințat din nou. Înțelegeam ce spune.

— Nu sunt un supererou sau ceva de genul. Nici nu vreau să fiu. Mulți dintre boboci mă văd ca pe un soi de înger queer trimis din cer să le rezolve problemele și nu sunt, chiar nu sunt așa ceva. Sunt doar un om. Dar îmi place să cred că acțiunile mele au un impact pozitiv, oricât de mic.

Deodată am avut sentimentul că Sunil trecuse prin multe până să ajungă cel de-acum — încrezător, elocvent, înțelept. Nu fusese dintotdeauna președintele unui club, încrezător în forțele proprii. Dar, indiferent prin ce-ar fi trecut, reușise. Supraviețuise acelor experiențe. Iar acum schimba lumea în bine.

— Totuși sunt extenuat tot timpul, mi-a spus, râzând un pic. Cred că uneori uit să… am grijă de mine. Doar să… devorez un serial sau, nu știu, să fac o prăjitură. Nu mai apuc aproape deloc să fac chestii de genul ăsta. Uneori mi-aș dori să am un pic mai mult timp să fac ceva absolut inutil.

S-a uitat în ochii mei.

— Și acum dau tot din casă!

— Nu mă deranjează! am exclamat.

Chiar nu mă deranja. Îmi plăceau conversațiile profunde și aveam sentimentul că încep să-l cunosc mai bine pe Sunil. Știam că, în calitate de părinte de colegiu, ar fi trebuit să fie mentorul meu aici la Durham, dar deja voiam să-l cunosc mai bine. Voiam să devenim prieteni.

Dar în momentul ăla am auzit un glas.

— Georgia?

Mi-am ridicat privirea, deși nici nu era nevoie, pentru că era un glas pe care-l cunoșteam foarte bine, aproape la fel de bine ca pe propria mea voce.

Pip, îmbrăcată într-un smoching nu foarte diferit de cel pe care-l purta Sunil, mă privea cu un aer intrigat.

— Ce-i cu tine aici?

Pip

M-am uitat la Pip. Pip s-a uitat la mine. Sunil s-a uitat la Pip. Și apoi s-a uitat la mine. Eu priveam în pământ, chinuindu-mă să găsesc o cale de ieșire sau o explicație pentru faptul că venisem la un banchet al Clubului Pride când se presupunea că ies cu Jason, iar Pip n-avea niciun motiv să creadă că n-aș fi hetero.

— Am… am dat nas în nas cu Sunil, am zis, dar apoi n-am știut cum să continui.

— Sunt părintele ei de colegiu, a lămurit-o Sunil.

— Mda.

— Deci…

Pip a zâmbit silit.

— Te-ai… te-ai hotărât pur și simplu să vii și tu?

S-a lăsat tăcerea.

— De fapt, a început Sunil, îndreptându-se în scaun, am rugat-o pe Georgia să vină să ne ajute. Nu prea aveam destule persoane care să ajute cu pregătirile.

S-a întors spre mine, cu un zâmbet un pic neliniștitor. Probabil pentru că mințea de înghețau apele.

— Iar în semn de mulțumire, eu o să joc în piesa Georgiei.

— Oh!

Pip s-a luminat imediat la față, făcând ochii mari.

— La naiba! Da! Chiar aveam nevoie de o a cincea persoană!

— Faci și tu parte din trupă?

— Da! Mă rog, am cam fost luată cu arcanul, dar da.

De îndată ce am procesat informația că Sunil tocmai se oferise să joace în piesa noastră, un alt grup l-a și chemat de lângă noi, iar Sunil m-a bătut pe umăr și și-a luat rămas-bun de la noi.

Pip s-a uitat din nou în ochii mei. În continuare părea un pic nedumerită.

— Să… să mergem la bar?

Am încuviințat. Băusem prea mult vin și aveam mare nevoie să beau niște apă.

— Da.

De fapt, ne-a luat vreo douăzeci de minute să ajungem la bar, pentru că diverse persoane se tot opreau să stea de vorbă cu Pip.

Pip își făcuse o grămadă de prieteni aici în Clubul Pride, ceea ce n-ar fi trebuit să mă surprindă. Mereu se pricepuse să-și facă prieteni, dar era o fire selectivă, iar în orașul nostru nu fuseseră prea multe persoane cu care să-și dorească să-și petreacă timpul, de fapt. Mai avusese câteva amice în gimnaziu și avusese câțiva prieteni gay într-a doișpea, dar la noi în liceu nu existase un Club Pride. În satele și orășelele din Kent nu existau cluburi sau magazine dedicate persoanelor LGBTQ+, ca în orașele mari.

Mi-a mărturisit că e lesbiană când aveam cincisprezece ani. Nu fusese un coming-out foarte dramatic, sau amuzant, sau emoționant, așa cum se întâmplă în filme sau în seriale.

— Cred că s-ar putea ca mie să-mi placă fetele, de fapt, îmi spusese în timp ce băteam magazinele de pe strada principală, căutând ghiozdane noi.

Comentariul nu venise chiar din senin. Stăteam de vorbă despre băieții care mergeau la școala de băieți. Eu spusesem că nu înțeleg de ce se face atâta caz pe seama lor. Pip îmi dăduse dreptate.

Se înțelege de la sine că, în mare, Pip n-a avut o viață prea ușoară în liceu. Și, deși avea o mulțime de alte cunoștințe cu care ar fi putut, fără îndoială, să lege prietenii mai profunde, întotdeauna venea la mine când simțea nevoia să vorbească despre chestii dificile. Nu știu dacă era pentru că avea încredere în mine sau pentru că știam să ascult. Poate ambele. Oricum, am devenit un refugiu pentru ea. Mă bucurasem să joc acel rol atunci, ca și acum.

Mă bucuram să-i pot oferi asta.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea, după ce ne-am așezat în sfârșit pe două scaune la bar și am comandat două pahare de suc de mere, fiindcă niciuna dintre noi nu se simțea în stare să mai bea alcool.

Zâmbea.

— Ba nu-ți pare, i-am zis rânjind. Ești foarte populară.

— Bine, m-ai prins.

S-a așezat picior peste picior, lăsând să se vadă șosetele în dungi care i se iveau de sub pantaloni.

— Sunt foarte populară acum și-mi place la nebunie. Nu-ți face griji — tu și Jason rămâneți pe primul loc pentru mine, la egalitate.

M-am uitat peste umăr la grupurile de membri ai Clubului Pride, dintre care unii doar stăteau de vorbă, alții dansau, iar alții se așezaseră în câte un colț cu băuturi în mână, șușotind discret.

— Am început să merg și la Clubul LatAm, mi-a spus Pip. Au avut un banchet de bun-venit acum câteva zile.

— Oh! Cum a fost?

Pip a dat din cap, entuziasmată.

— A fost super, de fapt. Mama m-a obligat să merg, practic, pentru că eu nu eram foarte încântată de idee. Nu știam ce se întâmpla, de fapt,

în clubul ăla. Dar a fost foarte plăcut să-mi fac prieteni acolo. Și, sincer, se ocupă cu o mulțime de lucruri. Gen, am întâlnit o altă fată de origine columbiană și îmi povestea c-au organizat o mică petrecere anul trecut în decembrie, de Día de las velitas.[10]

Pip a zâmbit.

— M-am simțit… nu știu. Mi-a amintit de vremurile când locuiam la Londra.

Când eram încă în orașul nostru, uneori Pip se simțea singură, iar eu și Jason pur și simplu nu reușeam s-o consolăm. Spunea adesea că regreta că familia ei se mutase din Londra, pentru că măcar acolo îi avusese pe bunicii ei aproape și o comunitate imensă în jur. După ce se mutase în orășelul nostru din Kent, la vârsta de zece ani, comunitatea aceea dispăruse. Pip era singura persoană cu origini latino-americane din anul nostru.

Din cauza asta, și odată ce-și dăduse seama că e lesbiană, Pip categoric nu prea avusese noroc în materie de persoane aflate în preajmă în care să se poată regăsi și de care să se poată apropia la un nivel mai profund pe baza experiențelor comune.

— Uitasem cât de plăcut e să fii înconjurată de atâtea persoane latinx[11], știi? Comunitatea din liceu era preponderent albă. Și chiar și aici la Durham — întreaga comunitate din Durham e majoritar albă. Chiar și Clubul Pride în ansamblu!

A arătat în jur și, uitându-mă la cei de față, mi-am dat seama că avea dreptate — cu excepția lui Sunil, a lui Jess și a altor câtorva persoane, nu foarte multe —, majoritatea figurilor din încăpere erau albe.

— Încep să-mi dau seama cât de mult m-a afectat să fiu… să fiu înconjurată tot timpul de albi. Gen, pentru că eram gay și latino-americană, pur și simplu… nu cunoșteam pe nimeni care să fie ca mine. Oricât de mișto a fost să am, în sfârșit, câțiva prieteni gay în ultimul an, toți erau caucazieni, așa că nu mă regăseam pe deplin în experiențele lor.

Deodată a chicotit.

— Dar la Clubul LatAm am cunoscut un tip gay și am vorbit o

grămadă despre cum e să fii gay și latinx și, jur, în viața mea n-am simțit că mă înțelege cineva așa de bine.

M-am trezit zâmbind. Pentru că prietenei mele celei mai bune îi mergea de minune.

— Ce-i? m-a întrebat, observându-mi zâmbetul.

— Mă bucur pentru tine, atâta tot.

— Doamne, sentimentală mai ești.

— Nu mă pot abține. Ești una dintre puținele persoane din lume de a căror soartă chiar îmi pasă.

Pip a zâmbit larg, de parcă ar fi fost foarte încântată de chestia asta.

— Păi, sunt o lesbiană foarte populară, care se bucură de succes. E o onoare să mă cunoști.

— Se bucură de succes?

Am ridicat din sprânceană.

— Asta-i o chestie mai nouă.

— Unu, cum îndrăznești?

Pip s-a rezemat de spătarul scaunului, umflându-se în pene.

— Doi, da, s-ar putea să mă fi cuplat cu o tipă când am ieșit în club cu gașca de Pride.

— Pip!

M-am îndreptat de spate, zâmbind cu gura până la urechi.

— De ce nu mi-ai spus?

Pip a ridicat din umeri, dar se vedea că e foarte încântată de sine.

— N-a fost ceva serios, gen, nu e ca și cum îmi propun să mai ies cu ea sau ceva. Dar am vrut s-o sărut — amândouă voiam treaba asta —, așa

că… fix asta am făcut.

— Cum era tipa?

În timp ce stăteam la bar, Pip mi-a relatat întâlnirea cu fata — o studentă în anul II la Hatfield College, care studia limba franceză și purta o fustiță drăguță —, adăugând că nu însemnase ceva special, dar că fusese o experiență plăcută și relaxată și tot ce sperase c-o să-i aducă viața de student.

— E o prostie, dar pur și simplu… povestea asta mi-a dat un pic de speranță. Doar un strop, mi-a spus Pip oftând. La modul că… poate că n-o să rămân singură pe veci. Că poate voi avea șansa… să fiu eu însămi, pe deplin, aici. C-o să ajung să simt că e un lucru bun să fiu eu însămi.

A râs, apoi și-a dat la o parte buclele care-i cădeau peste ochi.

— Nu știu dacă am simțit vreodată că e… bine să fiu eu însămi.

— Sună foarte cunoscut, i-am răspuns, pe un ton de glumă, dar mi-am dat seama că vorbeam oarecum serios.

— Păi, dacă te gândești vreodată să te faci lesbiană, să-mi zici. Aș putea foarte repede să-ți fac lipeala cu cineva. Am contacte acum.

Am pufnit.

— Oh, de-ar funcționa așa lucrurile când vine vorba de orientare.

— Ce anume, s-o poți alege?

— Mda, cred c-aș alege să fiu lesbiană, dacă s-ar putea.

Pip n-a răspuns nimic pe moment și m-am întrebat dacă spusesem o chestie bizară sau jignitoare. Dar era purul adevăr. Dacă aș fi putut, aș fi ales să fiu lesbiană.

Știam că, atunci când ești fată, dacă îți plac fetele poate fi greu. Și de obicei este, cel puțin pentru o vreme. Dar e și frumos. La naiba, e foarte frumos.

Să-ți placă fetele atunci când ești fată înseamnă putere. Și lumină.

Speranță. Bucurie. Pasiune.

Uneori, fetelor cărora le plac fetele le ia ceva timp să afle asta. Dar când află în sfârșit, le cresc aripi.

— Știi, a zis Pip, oamenii hetero nu gândesc așa.

— Zău? Pe bune?

— Da. Să gândești așa e, gen, primul pas către a-ți da seama că ești lesbiană.

— Ah, corect.

Am râs, ușor încurcată. Știam încă destul de sigur că nu eram lesbiană. Sau poate că eram și îmi reprimam chestia asta. Sau poate eram doar „X“ pe scara Kinsey. Adică nimic.

Doamne. Regretam că nu-mi luasem mai mult alcool.

Câteva clipe n-am mai zis nimic, fiindcă niciuna dintre noi nu voia să forțeze nota. De obicei, Pip era din cale-afară de băgăcioasă ori de câte ori începeam o discuție despre chestiuni profunde, dar știa probabil că erau anumite subiecte în privința cărora nu dădea foarte bine să fii băgăcios.

Îmi doream să fie băgăcioasă.

Îmi doream să găsesc cuvintele potrivite ca să pot sta de vorbă despre toate astea cu prietena mea cea mai bună.

— Deci, tu și Jason, a zis Pip, iar eu mi-am spus Oh, nu.

— Da, ce e cu noi? am întrebat.

— V-ați sărutat deja? a pufnit Pip.

Am simțit că mă înroșesc puțin.

— Ăă, nu.

— Bine. Nici nu-mi pot imagina așa ceva.

A mijit ochii și a privit în depărtare.

— Ar fi ca și cum… Habar n-am. Ca și cum m-aș uita la sora și la fratele meu cum se sărută.

— Mă rog, până la urmă probabil că o s-o facem la un moment dat, am zis.

Categoric. Categoric aveam să o facem.

Pip s-a uitat din nou la mine. Nu reușeam să-i interpretez expresia. Oare era enervată? Sau doar i se părea bizar?

— N-ai fost interesată de nimeni până acum, de fapt, mi-a reamintit. Vreau să zic, chestia cu Tommy… a fost doar… ți-ai inventat pasiunea aia. Din greșeală.

— Mda, am încuviințat.

— Dar îți… pur și simplu îți place de Jason acum?

Am clipit des.

— Ce e? Nu mă crezi?

S-a aplecat un pic spre mine, apoi s-a tras înapoi.

— Nu sunt sigură că te cred.

— De ce nu?

A ezitat să-mi răspundă. Știa c-ar fi fost nepoliticos s-o spună, să facă presupuneri cu privire la orientarea mea, dar amândouă ne gândeam la același lucru.

Amândouă ne gândeam că probabil pur și simplu nu-mi plăceau bărbații.

N-am știut ce să spun, pentru că eram de acord, de fapt.

Voiam să-i spun lui Pip că nu eram sigură de nimic și că mă simțeam aiurea tot timpul, în asemenea măsură încât ajunsesem să mă urăsc, să detest că eram o copilă care știa tot ce se putea ști despre sexualitate

de pe net, dar nu reușea să se lămurească nici măcar vag ce era, de fapt, nu reușea să-și facă nici măcar o părere aproximativă, în timp ce, pentru restul lumii, părea să fie așa de ușor. Sau, dacă nu le era ușor, treceau prin faza mai dificilă cât erau la școală și, odată ajunși la vârsta mea, deja se sărutau și făceau sex și se îndrăgosteau după pofta inimii.

N-am putut să spun altceva decât:

— Chiar nu știu ce simt.

Pip și-a dat seama că nu-i spuneam tot ce mă frământa. Întotdeauna își dădea seama.

M-a prins de mână, strângându-mi-o într-a ei.

— Nu-i nimic, băi. Nu-i nimic.

— Scuze, am mormăit. Sunt… varză când încerc să explic. Pare că mă prefac.

— Aici sunt, poți să vorbești cu mine oricând vrei.

— Bine.

M-a tras spre ea, îmbrățișându-mă dintr-o parte, fața mea lipindu-se de gâtul ei.

— Ieși cu Jason o vreme dacă vrei. Doar… să nu-l rănești, bine? Se poartă de parc-ar fi mereu calm și echilibrat, dar e foarte fragil după toate mizeriile cu Aimee.

— Știu. N-o să-l rănesc.

Mi-am ridicat capul de pe umărul ei.

— Chiar nu te deranjează?

Zâmbetul ei era forțat și chinuit și aproape că mi-a frânt inima.

— Sigur că nu. Te iubesc.

— Și eu.

[10] Ziua Lumânărelelor (în sp. în orig.), numită şi Ajunul Imaculatei Concepţii. (N.t.)

[11] Neologism de gen neutru folosit în loc de „latino” sau „latina” și care desemnează o persoană cu origini sud-americane. (N.r.)

Miraj

După asta m-am hotărât să plec. Pip tot intra în conversații cu persoane pe care nu le cunoșteam și nu mai aveam energia să văd fețe noi. Jess se plimba de colo-colo, socializând, iar pe Sunil nu-l vedeam pe nicăieri.

M-am uitat la telefon. Era de-abia zece și douăzeci. M-am întrebat dacă Jason era OK.

Probabil că se afla și acum în camera lui de cămin, de unul singur, întrebându-se dacă mă duruse într-adevăr capul sau dacă pur și simplu nu-mi plăcea de el.

Nu voiam să mă mai gândesc la dragoste.

Când am ieșit din restaurant și am început să cobor pe scara îngustă, am auzit niște voci înfundate la baza scărilor. M-am oprit, dându-mi seama că una dintre voci îi aparținea lui Sunil.

— Eu sunt președintele acum, spunea, și, dacă treaba asta te enervează așa de tare, nu e nevoie să mai vii la evenimentele clubului.

— Poftim, acum încerci să mă dai afară din club? s-a auzit a doua voce. Tipic. Nici n-ar trebui să mă mai mire de-acum.

— Iar tu cauți din nou ceartă acum.

Sunil a oftat adânc.

— Nu ți se ia niciodată de chestia asta, Lloyd? Mie, da.

— Am dreptul să-mi exprim îngrijorarea cu privire la club. Ai schimbat cu totul formatul evenimentelor și acum accepți mult prea multe persoane!

— Accept prea multe persoane — pe ce planetă trăiești?

— Am văzut pliantele alea imbecile pe care le împărțeai la Târgul Bobocilor! Cu asexual și bigender și mai știu eu ce. O să accepți pe oricine crede că are vreo identitate din asta inventată, de pe net?

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea, apoi Sunil i-a răspuns, pe un ton tăios:

— Știi ce, Lloyd? Da. Da, așa o să fac. Fiindcă Clubul Pride este un loc atotcuprinzător, și deschis tuturor, și plin de dragoste, și nu mai este condus de tine. Și pentru că încă mai există homosexuali cis[12] jalnici ca tine care par să considere simpla existență a altor persoane LGBTQ + o amenințare la adresa drepturilor voastre civice, chiar și pe bobocii care vin aici pentru prima dată — unii dintre ei fără să fi fost vreodată în viața lor la vreun eveniment pentru persoane queer —, în căutarea unui loc unde să se relaxeze și să poată fi ei înșiși. Și nu știu dacă știi chestia asta, Lloyd, pentru că habar n-am dacă recunoști vreun alt steag de Pride în afara celui în culorile curcubeului, dar întâmplător eu chiar am o identitate din asta inventată, de pe net. Și știi ce? Eu sunt președintele clubului. Așa că valea de la banchetul meu!

Am auzit zgomot de pași care se îndepărtau și apoi zgomotul ușii, deschizându-se și închizându-se.

Am așteptat o clipă, dar n-aveam cum să mă prefac că nu auzisem conversația, așa c-am coborât. Sunil și-a ridicat privirea în timp ce mă apropiam. Stătea rezemat de perete, cu degetele încleștate pe antebrațe.

— Oh, Georgia, a zis, silindu-se să zâmbească, dar probabil că aveam un aer vinovat, pentru că imediat a continuat: Ah. Ai auzit o parte din conversație.

— Scuze, am spus, când am ajuns pe ultima treaptă. Ești bine? Vrei…

M-am întrebat cum l-aș fi putut ajuta.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut sau altceva?

Sunil a râs înfundat.

— Ești drăguță. Nu e nevoie.

— Pare să fie un… individ oribil.

— Da. Așa și este. Dacă ești gay, nu înseamnă că nu poți să fii îngust la minte.

— Dar aș zice că l-ai desființat.

Sunil a râs din nou.

— Mulțumesc.

Și-a lăsat brațele pe lângă corp.

— Pleci acasă?

— Da. A fost foarte drăguț.

— Bun. Super. Ești bine-venită oricând.

— Mulțumesc. Și mulțumesc pentru ce i-ai zis lui Pip despre… știi tu, despre motivul prezenței mele.

Sunil doar a ridicat din umeri.

— N-ai pentru ce.

— Nu te simți obligat să joci în piesa noastră.

— Oh, nu, categoric o să joc în piesa voastră.

Am rămas cu gura căscată.

— Ah… da?

— Categoric. Chiar simțeam nevoia să fac ceva de genul ăsta — ceva distractiv. Așa că mă bag, mi-a spus, îndesându-și mâinile în buzunare. Dacă mă acceptați.

— Da! Da, avem nevoie de cinci membri, altfel clubul va fi desființat.

— Păi, e clar atunci. Îmi trimiți un mesaj cu detaliile?

— Da, sigur.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea.

Aș fi putut să plec. Ar fi fost logic s-o iau spre casă. Dar, în schimb, m-am trezit că vorbeam din nou.

— Am avut o întâlnire azi, i-am zis. Când m-ai găsit.

Sunil a ridicat din sprâncene.

— Oh, serios?

— Dar n-a… n-a mers prea bine.

— Oh. De ce? S-a purtat nașpa?

— Nu, a fost… tipul e absolut adorabil. Problema e la mine. Sunt ciudată.

Sunil a ezitat o clipă.

— De ce ești ciudată?

— Pur și simplu…

Am râs nervos.

— Nu cred că voi putea vreodată să simt ceva.

— Poate că nu e persoana potrivită pentru tine.

— Nu. El e minunat. Dar nu simt niciodată nimic, față de nimeni.

S-a lăsat tăcerea.

Nici măcar nu știam de unde să încep, cum să explic ca lumea. Mi se părea o născocire de-a mea. Un vis pe care nu mi-l mai aminteam foarte bine.

Și mai era un cuvânt.

Un cuvânt pe care Lloyd îl rostise cu atâta venin, dar pe care Sunil îl apărase.

Un cuvânt care îmi stârnise ceva în minte.

În sfârșit făcusem legătura.

— Ăă…

M-am bucurat că eram un pic amețită de băutură. Am arătat spre insigna lui — cea cu dungile pe negru, gri, alb și violet.

— Ăla e… steagul pentru, ăă… pentru persoane asexuale?

Sunil a făcut ochii mari. Pentru o fracțiune de secundă, a părut sincer șocat că nu eram sigură ce reprezintă insigna.

— Da. Pentru asexualitate. Știi ce înseamnă?

Acum, sigur că auzisem de asexualitate. Văzusem câteva persoane vorbind despre asta online și mulți aveau termenul în descriere pe Twitter sau pe Tumblr. Ba chiar citisem și câteva fanfic-uri în care unul dintre personaje era asexual. Dar nu auzisem aproape niciodată pe cineva folosind termenul în viața de zi cu zi, sau chiar în filme și seriale. Presupuneam că era ceva legat de faptul că nu-ți plăcea sexul. Dar nu știam sigur.

— Ăă… nu chiar, am zis. Doar am auzit de asta.

Imediat m-am simțit stânjenită de mărturisire.

— Chiar nu e nevoie să-ți pierzi timpul explicându-mi, pot să — aș putea să caut pur și simplu pe net…

Sunil a zâmbit din nou.

— Nu-i nimic. Aș prefera să-ți explic. Informațiile de pe internet te pot deruta uneori.

N-am mai zis nimic.

— Asexualitatea înseamnă că nu sunt atras sexual de niciunul dintre genuri.

— Deci…

M-am gândit un pic.

— Asta înseamnă că… nu vrei să faci sex cu nimeni?

El a chicotit.

— Nu neapărat. Asta e valabil pentru unele persoane asexuale. Dar nu pentru toate.

Acum eram complet derutată, iar Sunil își dădea seama de asta.

— E în regulă, mi-a spus și chiar mi-a dat impresia că era în regulă că nu înțelegeam. Asexualitatea înseamnă să nu fii atras sexual de niciun gen. Așa că nu mi se întâmplă să mă uit la vreun bărbat sau vreo femeie sau la oricine și să-mi zic, „oh, aș vrea să fac chestii sexy cu persoana asta“.

Am pufnit auzindu-l.

— Chiar își spune cineva chestii de genul ăsta?

Sunil a zâmbit, dar era un zâmbet trist.

— Poate nu chiar formulat așa, dar, da, majoritatea oamenilor își spun astfel de lucruri.

Chestia asta m-a șocat.

— Oh.

— Prin urmare eu pur și simplu nu simt așa ceva. Nici măcar față de o persoană cu care am o relație. Nici măcar față de vreun top model sau vreo celebritate. Chiar dacă, la nivel elementar, pur obiectiv, îmi dau seama dacă persoana e atrăgătoare la modul convențional. Pur și simplu nu simt genul ăsta de atracție.

— Oh, am repetat.

S-a lăsat tăcerea. Sunil m-a studiat, cântărind ce să-mi spună în continuare.

— Unor persoane asexuale le place, totuși, să facă sex, din diverse motive, a vorbit el mai departe. Cred că de-asta mulți sunt derutați.

Dar unor asexuali nu le place sexul deloc, iar alții au o atitudine neutră. Unii asexuali pot simți, totuși, o atracție romantică — își doresc să aibă o relație, sau chiar să se sărute cu cineva, de exemplu. Dar alții nu-și doresc deloc relații romantice. Este un spectru foarte larg, în care intră o diversitate de sentimente și experiențe. Și chiar n-ai cum să știi ce simte un individ anume, chiar dacă se descrie drept asexual.

— Deci…

Știam că e o întrebare un pic indiscretă, dar trebuia să i-o pun.

— Tu îți dorești, totuși, o relație?

Sunil a încuviințat.

— Da. Mă identific și ca fiind gay. Asexual gay.

— Și… și ca gay?

— Termenul tehnic este homoromantic. Îmi doresc, totuși, relații cu bărbați sau persoane cu identități masculine. Dar ideea de sex mă lasă rece, pentru că nu mi s-a întâmplat niciodată să mă uit la vreun bărbat sau la o persoană de orice gen și să simt atracție sexuală. Bărbații nu mă stimulează sexual. Nimeni n-are acest efect, de fapt.

— Așadar, atracția romantică e diferită de cea sexuală?

— Pentru unele persoane, sunt două lucruri diferite, da. Așa că pentru astfel de persoane e util să definească în mod diferit aceste două forme de atracție.

— Oh.

Nu știam ce să cred. Ce simțeam eu părea o chestie unitară — nu păreau să fie două lucruri diferite.

— Jess, în schimb, e aromantică, ceea ce înseamnă că nu simte o atracție romantică față de nimeni. E, de asemenea, bisexuală. N-o să se supere că ți-am zis. E atrasă fizic de o mulțime de persoane, dar pur și simplu nu se îndrăgostește de nimeni.

Nu e deprimant? aș fi vrut să întreb. Cum s-a împăcat cu chestia asta?

Cum m-aș putea împăca eu cu chestia asta?

— E fericită, mi-a spus Sunil, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. I-a luat o vreme să se simtă bine în pielea ei, dar… vreau să zic, ai cunoscut-o. E fericită în pielea ei. Poate că nu e visul heteronormativ la care aspira în copilărie, dar… să știi cine ești și să te iubești așa cum ești e mult mai important, după părerea mea.

— Toată treaba asta… e foarte încurcată, am zis, cu o voce moale și un pic gâtuită.

Sunil a încuviințat din nou.

— Știu.

— Foarte, foarte încurcată.

— Știu.

— De ce trebuie lucrurile să fie așa de complicate?

— Ah, după cum se întreabă și Avril Lavigne, în înțelepciunea ei.

N-am știut ce să mai răspund la asta. Rămăsesem locului, încercând să asimilez tot ce auzisem.

— E amuzant, a zis Sunil după câteva clipe, uitându-se în jos de parcă își amintea o glumă de pe vremuri. Atât de puține persoane știu ce înseamnă asexualitatea sau aromantismul. Uneori cred că sunt așa de cufundat în lumea Clubului Pride, încât uit că unii oameni pur și simplu… n-au auzit niciodată cuvintele astea. Sau nici nu bănuiesc că așa ceva există pe bune.

— Ăă, iartă-mă, am zis imediat.

Oare îl jignisem?

— Oh, Doamne, n-ai de ce să-ți ceri iertare. Nu se vorbește despre asta în filme. Nu se pomenește aproape niciodată de asta în seriale sau apare doar sub formă de poveste minoră, pasageră, pe care majoritatea privitorilor o ignoră. Când se vorbește de asta în mass-media, imediat apar și trolii. Chiar și unele persoane queer detestă până și ideea de asexual sau aromantic, pentru că li se pare ceva

nefiresc sau doar o invenție — adică, l-ai auzit pe Lloyd.

Sunil mi-a zâmbit trist.

— Mă bucur c-ai fost curioasă să afli. Întotdeauna e bine să fii curios.

Eram curioasă de-acum, cu siguranță.

Și eram, de asemenea, îngrozită.

Vreau să zic, nu mă regăseam în cuvintele astea. Asexual. Aromantic.

Încă îmi mai doream să fac sex cu cineva, la un moment dat. Odată ce găseam pe cineva de care să-mi placă într-adevăr. Faptul că nu-mi plăcuse niciodată de nimeni până acum nu însemna că n-o să-mi placă niciodată… nu?

Și îmi doream să mă îndrăgostesc. Îmi doream foarte tare chestia asta.

Cu siguranță aveam să mă îndrăgostesc într-o bună zi.

Deci era imposibil să mă regăsesc aici.

Nu-mi doream să mă regăsesc.

La naiba. Chiar nu știam ce să cred.

Am scuturat un pic din cap, încercând să alung uraganul de confuzie care părea gata să se stârnească în mintea mea.

— Ar trebui să… plec acasă, m-am bâlbâit, copleșită deodată de sentimentul că-l agasam pe Sunil.

Probabil că el nu-și dorea decât o seară agreabilă și, când colo, hop și eu, cerându-i lecții cu privire la sexualitate.

— Adică să mă întorc la colegiu. Scuze — ăă, mulțumesc pentru că mi-ai explicat… toate chestiile astea.

Sunil m-a privit îndelung.

— Sigur. Mă bucur sincer c-ai venit și tu, Georgia.

— Mda, am mormăit. Mulțumesc.

— Poți conta pe Clubul Pride. Bine? Eu nu aveam pe nimeni pe care să pot conta, până când… până când am cunoscut-o pe Jess. Și, dacă n-aș fi întâlnit-o…

S-a întrerupt brusc și am surprins o strălfulgerare pe care n-am știut cum s-o interpretez pe chipul lui. Apoi a revenit la zâmbetul calm, care-mi era familiar deja.

— Vreau doar să știi că ai pe cine conta.

— Bine, i-am zis răgușit.

Și apoi am plecat.

Cred că e evident că mi se învolburau o puzderie de gânduri prin minte în drum spre casă.

Urma să-l rănesc pe Jason sau aveam să ne trăim toată viața împreună, cu verighete pe degete? Lui Pip îi mergea de minune — poate că nu mai avea nevoie de mine. Oare de ce nu reușeam să simt nimic față de nimeni? Oare eram ce erau Sunil și Jess? Cuvintele acelea kilometrice de care majoritatea oamenilor nici măcar nu auziseră? De ce nu reușeam să mă îndrăgostesc de nimeni?

Am trecut pe lângă magazine și cafenele, pe lângă Facultatea de Istorie și Hatfield College, pe lângă localnici și studenți amețiți, care mergeau pe șapte cărări, și pe lângă catedrală, scăldată într-o lumină blândă, și în momentul acela m-am oprit și mi-am amintit cum trecusem pe acolo cu Jason cu doar câteva ore în urmă, râzând, și aproape că-mi imaginasem c-aș fi alt om.

Când m-am întors în camera mea, cei de deasupra făceau sex din nou. Auzeam bufnituri ritmice în perete. M-a enervat, dar apoi m-am simțit prost, poate că erau îndrăgostiți.

Până la urmă, ăsta e necazul cu poveștile de dragoste. E foarte ușor să le romantizezi, pentru că le vezi pretutindeni. În cântece, în seriale și

în fotografiile cu filtru de pe Instagram. Dragostea plutește în aer, ca o briză proaspătă, plină de posibilități. O întrezărești în frunzele care cad, în pragul ușilor vechi de lemn, care stau să se prăbușească, pe străzile pietruite și pe câmpurile pline de păpădii. În două mâini care se ating, în litere scrijelite, în așternuturi boțite, în lumina caldă a zilei, imediat după răsărit sau chiar înainte de asfințit. Un căscat leneș, zgomot de râs în zori, două perechi de pantofi lăsate una lângă alta la ușă. În priviri care se întâlnesc peste un ring de dans.

O vedeam mereu, pretutindeni în jur, dar, când mă apropiam, nu era nimic acolo.

Un miraj.

[12] Persoane a căror identitate de gen corespunde cu cea atribuită la naştere. (N.t.)

Partea a treia

Nu iubesc pe nimeni

— Georgia, a zis — sau, mai curând, a zbierat — un glas când am intrat în spațiul de repetiții alocat Clubului Shakespeare, la câteva zile după aceea.

Era prima noastră repetiție într-o sală ca la carte. Ne aflam într-una dintre numeroasele clădiri vechi și spațioase din apropierea Catedralei, care găzduia doar săli de clasă ce puteau fi închiriate pentru activitățile cluburilor. Mi-am imaginat că majoritatea școlilor private erau cam la fel — clădiri din lemn, nejustificat de mari.

Zbieretul auzit era unul pe care ajunsesem să-l recunosc.

Rooney a apărut în pragul unei săli de clasă, îmbrăcată într-o salopetă grena, în care arăta foarte șic, deși, dacă aș fi purtat-o eu, ai fi zis că lucrez la o spălătorie auto.

M-a prins de brațe și a început să mă tragă înăuntru. Sala era aproape goală, cu excepția unei mese instalate în capătul opus, la care stăteau Pip și Jason. Jason părea să citească ceva pentru facultate, iar Pip și-a ridicat privirea și s-a uitat la Rooney cu un dispreț nedisimulat.

— Mor aici, Georgia, a spus Rooney. Efectiv. O să explodez.

— Potolește-te.

— Nu, pe bune. Am stat trează până la șase dimineața să planific restul spectacolului.

— Știu. Locuim împreună.

De când o anunțasem pe Rooney că Sunil voia să joace în piesă, o cam luase razna cu pregătirile — stătuse până târziu să planifice totul, programase repetiții săptămânale pentru tot anul și ne bombardase cu

mesaje în noul chat de grup, pe care Pip îl numise „Vraja unei nopți de vară“. Se certase cu Pip pe tema numelui chat-ului timp de câteva ore în conversații.

— Trebuie să pregătim primele câteva scene înainte de Balul Bailey, a continuat Rooney. Așa o să rămânem în grafic.

— Mai sunt doar câteva săptămâni până atunci.

— Exact.

Balul Bailey — balul tradițional de la St. John, care urma să aibă loc la începutul lui decembrie — n-avea absolut nicio legătură cu clubul nostru, dar Rooney hotărâse să-l ia drept reper. Probabil doar ca să bage frica în noi, nu cumva să chiulim de la repetiții.

— Și dacă Sunil s-a răzgândit și nu mai vrea să vină? m-a întrebat în șoaptă. Dacă i se pare o idee de toată jena? E în anul III. El știe chestii.

— Chiar nu e genul de om care să critice o piesă pusă în scenă de studenți, drept să spun.

Fix atunci a intrat și Sunil pe ușă, îmbrăcat în pantaloni negri de stofă, cu o dungă roșie în lateral, un tricou polo strâmt și geacă de blugi. Cumva, părea să nu fi înghețat bocnă în gerul care se lăsa în noiembrie în zona de nord.

A venit zâmbind spre noi și am simțit un val de vinovăție la gândul că acceptase, poate, doar pentru că-l rugasem eu.

Pip și Jason s-au apropiat și ei să-l salute.

— Tu ești singurul pe care nu l-am întâlnit până acum, i-a spus Sunil lui Jason, întinzându-i mâna.

Jason i-a strâns-o. Părea intimidat. Probabil că era copleșit de aura cool pe care o răspândea mereu Sunil.

— Bună, eu sunt Jason.

— Bună! Eu sunt Sunil. Ești foarte înalt, Jason.

— Ăă… probabil?

— Felicitări!

— Mersi?

Rooney a bătut tare din palme.

— Bun! Hai să începem!

Jason și Sunil au fost trimiși în capătul opus al sălii, ca să parcurgă o scenă din Visul unei nopți de vară, în timp ce eu, Pip și Rooney ne-am așezat în cerc pe jos, cu exemplare din Mult zgomot pentru nimic dinaintea noastră.

Mult zgomot pentru nimic este, probabil, una dintre cele mai bune piese ale lui Shakespeare, pentru că intriga corespunde la fix tiparului „dușmani care se îndrăgostesc" din fanfic. Premisa este următoarea: Beatrice și Benedick se detestă, iar prietenii lor sunt amuzați la culme de chestia asta, așa că se hotărăsc să-i atragă în cursă pentru a-i face să se îndrăgostească și planul decurge mult mai bine decât s-ar fi așteptat oricare dintre ei.

E o piesă fenomenală.

Pip și Rooney mă aleseseră din nou să joc unul dintre protagoniștii poveștii de dragoste — pe Benedick. Pip o juca pe Beatrice. Ne-am așezat în cerc să citim scena și am sperat c-o să mă descurc mai bine acum. Poate că data trecută fusese ciudat doar din cauza lui Jason. Acum jucam cu Pip, într-o scenă mult mai amuzantă.

— Mă mir că mai vorbești, senior Benedick, nimeni nu te ia în seamă.[13]

Am adoptat cel mai sarcastic ton cu putință și i-am întors-o:

— Cum, domnișoară Zeflemea, mai trăiești?

— Mai puțin înverșunat, aș zice, a intervenit Rooney. Adică, Benedick o tachinează. Lui i se pare foarte nostim ce zice.

Îmi plăceau la nebunie poveștile cu dușmani care se îndrăgostesc. Dar era un chin să intru în atmosferă. Aș fi preferat să urmăresc pe altcineva jucând rolul.

Am lăsat-o pe Pip să citească următoarea replică, apoi i-am răspuns,

încercând să par mai puțin înțepată de data asta.

— Atunci curtenia e taler cu două fețe. Un lucru e, însă, neîndoios: mă iubesc toate doamnele afară de dumneata; și mi-ar părea tare bine să-mi șoptească inima că ea nu e chiar de piatră; că uite, zău, nu iubesc pe nimeni.

— Hm, a făcut Rooney.

— Uite ce e, am zis. E prima lectură.

— Nu-i nimic. Poate că nu ți se potrivește rolul.

Nici ăsta, nici Julieta? Oare doar la rolurile romantice nu făceam față? Categoric, nu — jucasem o mulțime de roluri romantice mai demult, în piesele din liceu și în spectacolele trupei de teatru pentru tineret, și mă descurcasem de minune.

Oare de ce mă panicam acum când venea vorba de roluri romantice?

— Hei! s-a răstit Pip la Rooney. N-o mai insulta pe Georgia!

— Eu sunt regizoarea! Trebuie să fiu sinceră!

— Ăă, eu sunt co-regizoarea și cred că te porți ca o scârbă!

— Focuri de artificii, a comentat Jason din capătul opus al sălii.

Întorcându-mă, l-am văzut pe Sunil ridicând din sprâncene și apoi au început amândoi să se hlizească.

— Dacă ți se pare că Georgia joacă atât de execrabil…, a început Pip.

— N-a zis chiar asta, dar bine, am intervenit eu.

— Atunci hai să vedem cât de bine te descurci tu, Rooney Bach. Dacă nu te deranjează să te dai la o tipă într-o scenă.

— Oh, n-am nicio problemă cu a mă da la o tipă, Pip-ticot, i-a întors-o Rooney, părând să sugereze cu totul altceva, iar Pip a sesizat aluzia și s-a tras un pic înapoi, șocată.

— Bine, a spus Pip.

— Bine, a declarat Rooney.

— Bine.

Rooney a trântit exemplarul ei din piesă pe jos.

— Bine.

M-am dus să mă așez lângă Sunil și Jason, ca să le urmărim cu toții cum interpretau prima ceartă dintre Beatrice și Benedick din Mult zgomot pentru nimic. Am anticipat că avea să fie ori amuzant la culme, ori un dezastru total. Posibil ambele.

Rooney s-a îndreptat de spate și i-a spus zeflemitor lui Pip, privind-o de sus:

— Mi-ar părea tare bine să-mi șoptească inima că ea nu e chiar de piatră; că uite, zău, nu iubesc pe nimeni.

Nici măcar nu se uita la exemplarul ei din Mult zgomot pentru nimic. Știa replicile pe de rost.

Pip a râs și i-a întors spatele, de parcă s-ar fi adresat unui spectator.

— Ferice de femei! Altfel, le-ar fi otrăvit un îndrăgostit primejdios.

S-a răsucit din nou spre Rooney, privind-o circumspect.

— Trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu și inimii mele de gheață că în privința asta semăn cu dumneata. Prefer să-mi aud câinele lătrând la o cioară decât pe un bărbat făcându-mi jurăminte de dragoste.

Lui Rooney i-a zvâcnit colțul gurii. Era o grimasă șocant de asemănătoare cu reacțiile ei când nu juca teatru.

S-a tras un pic mai aproape de Pip, de parcă voia să-și accentueze avantajul oferit de înălțime.

— Să dea Dumnezeu să nu-ți schimbi gândul niciodată!

I-a pus o mână pe umăr lui Pip, strângând-o.

— În felul acesta, anumiți bărbați o să scape cu fețele nezgâriate.

— Zgârieturile n-ar face-o pe-a dumitale, de pildă, mai urâtă decât este, i-a întors-o Pip imediat, înclinând din cap și rânjind poznaș.

Cum de știau scena pe dinafară deja?

Rooney s-a aplecat spre ea, astfel că fețele aproape li se atingeau.

— Ce să spun, a rostit înfundat, așa dresor de papagali mai rar…

Pip a icnit, parcă șocată.

— Mai bine papagal decât cal.

Iar Rooney, complet dezinhibată, și-a ațintit privirea asupra gurii lui Pip.

— De-ar fi și calul meu tot așa de iute, a murmurat, și de rezistent ca limba dumitale.

S-a lăsat o tăcere tensionată. Eu, Jason și Sunil rămăseserăm uitându-ne la ele, ca în transă. E puțin spus că era o atmosferă electrizantă — aerul părea incandescent.

Am așteptat ca momentul să se încheie și Pip a fost cea care a spulberat, în cele din urmă, vraja. Și-a ieșit din rol, roșie la față.

— Așa se face, copii, ne-a spus, cu o plecăciune.

Am început să aplaudăm.

Rooney s-a întors cu spatele și a început să-și aranjeze coada, neobișnuit de tăcută.

— Deci voi două o să jucați rolurile lui Benedick și Beatrice, nu-i așa? a întrebat Jason.

Pip mi-a aruncat o privire.

— Păi, dacă nu se supără Georgia…

— Nu, sigur că nu, am protestat. V-a ieșit foarte bine.

Poate chiar un pic prea bine, dacă era să mă iau după roșeața din

obrajii lui Pip.

— Ce-i? a întrebat Pip, uitându-se la Rooney, care își făcea în continuare de lucru cu coada, desfăcându-și părul și prinzându-l la loc. A fost prea sexy scena pentru tine?

— Nimic nu e prea sexy pentru mine, i-a răspuns Rooney.

Dar nu s-a întors. Se ascundea.

Pip a rânjit. Mi-am dat seama că socotea momentul o victorie.

În timpul rămas din repetiție le-am ajutat pe Rooney și Pip să schițeze decorul, adăugând câteva articole de recuzită, înainte să reia de câteva ori scena. Păreau să se fâstâcească din ce în ce mai tare, intensificând în același timp contactul vizual și atingerile de la o lectură la alta.

După două ore, Sunil, Jason și cu mine am strâns scaunele, apoi am așteptat la ușă, în timp ce Pip și Rooney rămăseseră în mijlocul sălii și se ciondăneau pe tema unor replici de la sfârșitul scenei. Jason și-a luat geaca stil ursuleț pe el.

— Deci, îți regreți decizia? l-a întrebat pe Sunil.

Sunil a început să râdă.

— Nu! M-am distrat. M-am bucurat să asist la… — a arătat nelămurit spre Pip și Rooney — la ce-o fi fost chestia asta.

— Ne cerem scuze pentru ele, i-am zis.

Sunil a râs din nou.

— Nu, pe bune. Chiar m-am distrat. De fapt, e o schimbare binevenită după nebunia obișnuită de la Clubul Pride. Și după tot stresul din ultimul an.

Și-a vârât mâinile în buzunar și a ridicat din umeri.

— Nu știu, cred — cred că aveam nevoie de așa ceva. Facultatea a fost stresantă. Gen, cât am fost boboc, am fost pur și simplu… cu moralul la pământ și apoi, tot anul II, am fost prins cu Clubul Pride și… mă rog, evident că se continuă și anul ăsta. La orchestră e frumos, dar e al naibii de stresant. Nu cred că-mi mai fac timp să… mă dedic unei activități doar de distracție. Știți?

Și-a ridicat privirea, parcă surprins că eram tot acolo și-l ascultam.

— Scuze, acum vorbesc prea mult despre mine.

— Nu, nu-i nimic, i-am zis, dar mi s-a părut că nu era de-ajuns. Ne… chiar ne bucurăm că ai venit.

Jason l-a bătut pe umăr.

— Da, ar trebui să ne vedem la o pizza la un moment dat. Să ne cunoaștem mai bine, ca între colegi de trupă.

Sunil i-a zâmbit.

— Așa o să fac. Mulțumesc.

Ne-am luat rămas-bun de la Sunil, care avea seminar, apoi eu și Jason ne-am rezemat de-o parte și de alta a ușii, așteptându-le pe Pip și Rooney.

Jason a început să răsfoiască exemplarul lui din piesă.

— Mult zgomot pentru nimic e o piesă așa de bună! Deși nu înțeleg care-i faza cu relațiile în care la început cei doi se poartă răutăcios unul cu celălalt.

— E doar un mod de a crește suspansul până în punctul în care, inevitabil, au parte de o partidă nebună de sex, i-am zis, amintindu-mi cu voluptate de câteva dintre fanfic-urile mele preferate pe modelul „dușmani care se îndrăgostesc“. Astfel, e și mai incitant când ajung în sfârșit la sex.

— Presupun că e genul de poveste care te prinde, a comentat Jason, dând o pagină. E ciudat câte chestii gravitează în jurul sexului. Eu nici măcar nu cred c-aș avea nevoie de partea asta într-o relație.

— Stai așa, pe bune?

— Adică, e plăcut, dar… nu cred că e o condiție esențială. Dacă cealaltă persoană nu și-ar dori atât de tare s-o facă. Sau chiar deloc, poate.

Și-a înălțat privirea din carte.

— Ce e? Ți se pare ciudat?

Am ridicat din umeri.

— Nu, doar că e un mod foarte mișto de a pune problema.

— Dacă iubești cu adevărat pe cineva, cred că pur și simplu nu ți-ar… păsa așa de tare de chestii de genul. Nu știu. Cred că toată lumea a fost condiționată, cumva, să dezvolte o obsesie pentru asta, când de fapt… știi, e doar un lucru pe care oamenii îl fac de distracție. Nici măcar nu mai e nevoie s-o faci ca să ai copii. Nu e ca și cum ai muri fără chestia asta.

— Fără ce? a întrebat Pip, care era deodată la doar câțiva metri de noi, trăgându-și geaca pe ea.

Jason a închis cartea.

— Fără pizza.

— Oh, Doamne, putem să mergem să mâncăm o pizza acum? Eu chiar o să mor dacă nu mănânc o pizza acum.

Au ieșit împreună din sală, sporovăind, în timp ce eu o așteptam pe Rooney, care tocmai își lega șireturile.

Oare exista și o a treia opțiune pentru relația dintre mine și Jason? Am fi putut să fim împreună și pur și simplu să… nu facem sex?

Am rămas în prag, încercând să-mi imaginez cum ar fi fost. Fără sex, dar o poveste de dragoste, totuși. O relație. Să mă sărut cu Jason, să mă țin de mână cu Jason. Să fim îndrăgostiți.

Mă frământasem mult timp gândindu-mă ce cred despre dragoste, dar nu mă gândisem prea mult la sex — pornisem de la premisa că sexul

va face parte automat din ecuație. Dar nu era musai să fie așa. Sunil îmi spusese că unele persoane nu-și doreau să facă sex, dar erau împăcate în cadrul unei relații care nu presupunea sex.

Poate că-mi plăcea, totuși, de Jason la modul romantic — doar că nu voiam să fac sex cu el.

[13] Pentru toate citatele din Mult zgomot pentru nimic, ediţia de referinţă este traducerea lui Leon Leviţchi, în William Shakespeare, Opere, Vol. III, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1956. (N.t.)

Fantezii masturbatorii

În mod evident, toată ziua după aceea mi-a stat gândul doar la sex. Și nici măcar la modul plăcut. Ci doar la modul confuz.

Nu mă gândisem prea mult la cum mă raportez la sex până la petrecerea de după banchet. Abia atunci începusem să mă întreb dacă nu cumva sunt ciudată pentru că n-am făcut toate chestiile pe care ceilalți susțineau că le-ar fi făcut — unde intra și sexul.

Știm cu toții că simplul concept de „virginitate“ e o tâmpenie inventată de misogini, dar, chiar și-așa, nu reușeam să scap de sentimentul că, în fond, ratez o chestie foarte mișto. Dar oare chiar ratam ceva? Sunil spusese că sexul îl lasă rece. Nu mai auzisem pe nimeni să vorbească așa despre sex până atunci. De parcă ar fi fost o specialitate culinară la care n-ai fi obiectat, teoretic, dar pe care tu, personal, n-ai fi comandat-o.

Singurul meu sentiment de până atunci cu privire la sex era rușinea că nu avusesem parte de experiența asta.

În noaptea aceea, după ce mă băgasem în pat, am decis că trebuia să vorbesc cu cineva care știa ceva mai mult despre asta. Cu Rooney.

M-am întors pe o parte, cu fața la ea. Rooney tasta de zor pe MacBook, ascunsă aproape cu totul sub pilotă.

— Rooney?

— Mm?

— M-am tot gândit la… știi tu… chestia cu Jason.

Ceea ce i-a atras imediat atenția. S-a ridicat în capul oaselor, închizând MacBook-ul și m-a întrebat:

— Ah, da? V-ați sărutat deja?

— Păi — ăă, nu, dar…

— Serios? m-a întrebat, ridicând din sprâncene, în mod vădit considerând că era bizar. Cum așa?

N-am știut ce să-i spun.

— Nu te frământa, mi-a spus, dând nonșalant din mână. O să se întâmple până la urmă. Când va fi momentul potrivit, o să se întâmple.

M-au cam enervat spusele ei. Oare să te săruți cu cineva era o chestie așa de vagă?

— Probabil, am zis, gândindu-mă c-ar trebui să fiu sinceră. Doar că… nu știu nici măcar dacă… știi, dacă mă atrag bărbații în general sau… așa ceva.

Rooney a clipit șocată.

— Pe bune?

— Mda.

— OK.

Rooney a înclinat din cap, dar i-am citit surprinderea pe față.

— OK.

— Dar nu sunt sigură. M-am gândit mult la, ăă… mă rog, la cum aș reacționa la… chestiile fizice.

A rămas tăcută o clipă, apoi m-a întrebat:

— La sex?

Ar fi trebuit să bănuiesc că n-o s-o ia pe ocolite.

— Păi, da.

— OK, a zis, înclinând din nou din cap. Mda. Asta-i bine. Atracția sexuală înseamnă să te lămurești cu cine ai vrea să faci sex.

S-a oprit, chibzuind un pic, apoi s-a întors cu fața la mine.

— În regulă. O să ne lămurim.

— Cum adică?

— Adică, hai să vedem care-i treaba cu sentimentele tale și să ne lămurim dacă ești atrasă sau nu de Jason.

Habar n-aveam încotro ne îndreptam cu discuția și deja îmi era teamă.

— Întrebarea numărul unu: te masturbezi?

Avusesem motive întemeiate să mă tem.

— Oh, Doamne.

Rooney a ridicat mâinile.

— Nu e obligatoriu să răspunzi, dar cred că s-ar putea dovedi o metodă bună de a ne lămuri dacă îți place într-adevăr de Jason.

— Sunt foarte rușinată în momentul ăsta.

— Vorbești cu mine. Te-am auzit trăgând pârțuri în pat.

— Ba nu.

— Ba da. S-a auzit tare.

— Oh, Doamne.

Știam că pot pune punct conversației dacă voiam într-adevăr. Era un pic nepoliticos din partea lui Rooney să-mi adreseze întrebări atât de personale când, de fapt, ne cunoșteam doar de o lună și jumătate. Dar voiam să vorbesc despre chestiile astea cu cineva. Și chiar credeam că, dacă vorbeam despre asta, mi-aș putea lămuri niște lucruri.

— Deci, a reluat Rooney, masturbarea.

Nu eram genul de persoană care să-și închipuie că e o „chestie pe care-o fac băieții“. Petrecusem destul timp pe net ca să-mi dau seama că masturbarea nu ține cont de gen.

— Nu… nu se masturbează toată lumea? am mormăit.

— Hm, nu, nu cred, a reflectat Rooney, lovindu-și ușurel bărbia. Aveam o prietenă în orașul meu care mi-a zis că ei pur și simplu nu-i place să facă treaba asta.

— Oh. E dreptul ei.

— Deci, deduc că tu te masturbezi.

Da, avea dreptate. N-aveam de gând să mint. Știam că nu o e chestie de care să te rușinezi, desigur, dar tot mi se părea un chin să vorbesc despre asta.

— Mda.

— Bun. Deci, la ce te gândești în timp ce te masturbezi?

— Rooney. Doamne sfinte!

— Zău așa! Facem un studiu științific spre a determina ce anume te atrage. Oh, Doamne, ar trebui s-o rugăm pe Pip să ne ajute! Ea e pe partea de știință!

Nu-mi doream neapărat s-o implic pe Pip în conversația asta deja incomodă.

— Nu, n-ar trebui.

— Te gândești la bărbați? La femei? La ambele? La ce-o fi?

Răspunsul sincer era:

La ce-o fi.

Literalmente, orice gen.

Dar știam că asta n-ar face decât să încurce lucrurile. Și iată de ce.

Pentru mine, contextul obișnuit în materie de masturbare era oricând aveam chef să citesc un fanfic deocheat. Părea o metodă sigură și plăcută de a mă stimula și a mă simți bine. Așa că pur și simplu îmi imaginam personajele din fanfic-ul pe care-l citeam. Indiferent ce combinație de genuri presupunea — n-aveam preferințe, atâta timp cât era scris bine.

Pentru mine nu ținea de organele genitale sau de partea strict fizică. Avea de-a face cu atracția dintre personaje. Dar asta nu e ceva neobișnuit, mi-am zis.

Nimănui nu i se întâmpla pe bune să se uite la țâțe sau la un abdomen plat și să se excite. Nu?

— Georgia, a insistat Rooney. Haide. Spune-mi fantezia ta și o să ți-o spun pe-a mea.

— Bine. Ăă… nu contează genul, de fapt.

— Oh, Doamne! Și la mine la fel!

Rooney a arătat de la una la alta.

— Suntem surori în materie de fantezii masturbatorii!

— Să nu mai spui niciodată chestia asta.

— Nu, dar e mișto să aflu că nu sunt singura.

Și-a strâns un pic mai bine pătura în jurul ei.

— Uite, știu că ies doar cu tipi, dar… înțelegi și tu. E plăcut să-ți imaginezi și alte chestii.

Poate că eram bi sau pansexuală, atunci. Poate că amândouă eram. Ar fi fost logic, atâta timp cât nu conta genul pentru noi, nu?

— Totuși, trebuie să-mi imaginez niște scenarii specifice, a continuat Rooney. Gen, nu pot să-mi închipui că fac orice cu oricine. Cred că am, totuși, anumite… preferințe. Dar nu sunt limitate la un singur gen.

Ceva din spusele ei m-a frapat.

— Stai așa, am zis. A-adică, eu nu-mi închipui c-aș fi eu cu persoane de orice gen.

Rooney a rămas interzisă.

— Oh. Poftim?

Mi-am dat seama ce încercam să-i explic.

— Nu-mi imaginez c-aș fi eu persoana care face sex.

Rooney s-a încruntat, intrigată, a pufnit și apoi, înțelegând că nu glumesc, s-a încruntat din nou.

— Ce-ți imaginezi atunci? Alte persoane?

—… Da?

— Adică… persoane cunoscute?

— Câh, nu. Oh, Doamne. Mai curând… persoane pe care mi le-am imaginat.

— Hm.

Rooney a inspirat adânc.

— Deci… nu-ți imaginezi că faci sex cu Jason?

— Nu!

Gândul c-aș putea face cu sex cu Jason mă băga în sperieți.

— Nimeni… nimeni nu face chestia asta, de fapt, nu?

— Ce anume, să aibă fantezii cu persoane de care sunt atrase?

De îndată ce a spus-o, mi-am dat seama cât de evident era. Sigur că oamenii făceau chestia asta. O văzusem de nenumărate ori în filme și seriale, precum și în fanfic.

— O să fie mai greu decât mi-am imaginat, a conchis Rooney.

— Oh.

— OK. Întrebarea numărul doi: cine e ultima celebritate pe care ți-ai imaginat-o în timp ce te masturbai?

Am clipit, șocată.

— Categoric, nimeni nu face chestia asta.

— Ce anume?

— Să se masturbeze cu poza unei celebrități.

— Ăă, ba da. Eu am un folder întreg cu poze cu Henry Cavill la bustul gol pe laptop.

Am început să râd. Rooney nu râdea.

— Ce e? m-a întrebat.

Crezusem sincer că glumește.

— Mi-am închipuit că așa ceva se întâmplă doar în filme. Doar… doar te uiți la abdomenul cuiva și ți se aprinde beculețul?

— Păi… da.

Rooney părea un pic stânjenită.

— Ce e, e ceva anormal?

Habar n-aveam ce era normal.

— Pur și simplu nu înțeleg care-i faza. Gen… vorbim doar de o burtă cu mușchii mai pronunțați.

La comentariul ăsta a pufnit-o râsul de-a binelea.

— OK. Bun așa. Întrebarea numărul trei…

— Cum de încă mai ai întrebări…

— Visele erotice. Despre ce era vorba în ultimul vis erotic pe care l-ai avut?

M-am uitat lung la ea.

— Pe bune?

— Da!

Am dat să răspund că nu avusesem niciodată un astfel de vis, dar nu era tocmai adevărat. Cu câțiva ani în urmă, avusesem un vis în care, ca să trec examenele, trebuia să fac sex cu un tip de la mine din clasă. Mă aștepta despuiat în pat, iar eu tot mă fâțâiam pe ușă, complet îmbrăcată, nereușind să-mi adun curajul s-o fac. N-a fost chiar un coșmar, dar m-am simțit fix ca în coșmarurile alea în care încerci să fugi de un demon, dar ți se pare că te-ai împotmolit într-o mlaștină și demonul te prinde din urmă, iar tu nu te poți mișca și ești convins c-o să mori. Dacă mă gândeam mai bine, nu eram sigură că ăsta putea fi considerat un vis erotic.

— Nu am vise erotice, i-am zis.

Rooney s-a uitat lung la mine.

— Cum… niciodată?

— Toată lumea are vise erotice?

— Păi… acum nu mai știu.

Rooney părea aproape la fel de derutată ca mine.

— Am presupus că e o chestie universală, dar… vreau să zic, s-ar părea că nu e.

Aproape că mi-a părut rău că deschisesem subiectul. Pentru cineva care făcuse sex la greu, Rooney nu părea să înțeleagă treburile astea mai bine decât mine. Mânată de un impuls, am pus din nou mâna pe telefon.

— O să-i trimit un mesaj lui Pip.

— Da. Te rog, implic-o și pe ea în discuție. Vreau să știu ce părere are.

I-am aruncat o privire lui Rooney.

— Ești foarte interesată de ce părere are Pip cu privire la sex, așa-i?

Rooney a început să se bâlbâie.

— Ăă — nu, chiar nu. Doar — doar voiam să aud o a treia opinie, iar ea pare persoana cea mai înclinată să dea tot din casă.

Georgia Warr

scuze că-ți scriu la ora asta, dar am o întrebare, draga mea

Felipa Quintana

Sper sincer că nu e vorba de numele chat-ului de grup, pentru că voi apăra până în ultima clipă „vraja unei nopți de vară“

Georgia Warr

respect vraja, nu e vorba de asta

deeeci

eu și rooney tocmai vorbim despre sex

Felipa Quintana

OOOOH

OK, mă bag

Georgia Warr

întrebarea mea e următoarea…

tu ai vise erotice?

Felipa Quintana

Lol, UAU

Georgia Warr

nu e nevoie să răspunzi dacă e o întrebare prea personală, haha

dar te-am văzut de mai multe ori făcând pipi

deja ne cunoaștem prea bine, probabil

ca să știi, rooney e cu mine aici și vrea să știe răspunsul

Felipa Quintana

Uau, bună, rooney

Mda, am mai avut vise erotice

Nu o grămadă

Dar din când în când

Vreau să zic, e normal, nu?

— Zice c-a avut vise erotice, i-am spus lui Rooney.

— Întreab-o de masturbare, mi-a șuierat Rooney din celălalt capăt al camerei.

— Rooney!

— E în scop științific!

Georgia Warr

păi, asta încercăm să stabilim

mai am o întrebare — când te masturbezi, îți imaginezi că TU ești cea care face sex?? Și, dacă da, cu ce gen?? rooney zice că nu contează genul pentru ea

Felipa Quintana

DOAMNE, georgia, ce-i cu conversația asta? omg

Stai așa, rooney își imaginează scenarii cu fete?????

Georgia Warr

da

Felipa Quintana

OK… OK, interesant

Păi, în primul rând, da, îmi imaginez că sunt eu, nu? Nush, ce altceva ți-ai putea imagina?? Mai puțin când te masturbezi uitându-te efectiv la un film porno… dar chiar și atunci are măcar un pic de-a face cu tine și fanteziile tale

Și evident că mă gândesc la fete, haha… mi se face scârbă doar imaginându-mi c-aș putea fi cu un tip

Adică, sunt lesbiană. Am stabilit deja chestia asta

Dar e interesant

— Zice că-și imaginează că ea e persoana care face sex, am spus.

Rooney a încuviințat, dar începuse să-și aranjeze părul, așa că nu i-am văzut expresia.

— Mda, adică, mă gândesc că asta-și imaginează majoritatea oamenilor.

Georgia Warr

partea asta n-o să i-o spun lui rooney, e doar o întrebare din partea mea

ai fantezii legate de alte persoane?? persoane din viața reală, adică? gen, dacă îți place de cineva sau întâlnești pe cineva foarte sexy, îți imaginezi că faci sex cu persoana aia????

Felipa Quintana

Georgia, ce-i cu tine de vrei să știi toate chestiile astea?

Ești OK??

Tu și Jason faceți SEX deja?

Oh, Doamne, nu știu dacă vreau să știu

Georgia Warr

liniștește-te, nu facem sex

doar încerc să înțeleg niște chestii

Felipa Quintana

Bine

Mda, cred că da, uneori

Nu chiar cu toate persoanele sexy pe care le cunosc, dar, dacă îmi place foarte mult de cineva…

Adică, uneori nu mă pot abține, mă gândesc, haha?

— Ce-i zici? m-a întrebat Rooney.

Mă uitam lung la ecranul telefonului.

Și apoi l-am azvârlit cât colo, în capătul opus al patului.

— Trebuie să fie o farsă, la naiba, am exclamat.

Rooney a ezitat o clipă.

— Ce anume?

M-am ridicat în capul oaselor, împingând la o parte cuvertura.

— Probabil că GLUMIȚI cu toții, fir-ar să fie!

— Ce ai…

— Oamenii chiar… își imaginează că fac sex tot timpul și nu se pot abține? m-am burzuluit eu. Au vise legate de asta pentru că și-o doresc atât de tare? Cum — simt c-o iau razna. Mi-am imaginat că toate filmele exagerează, dar chiar tânjiți cu toții să vă atingeți organele genitale și să faceți chestii stânjenitoare. Probabil că e o farsă imensă.

S-a lăsat o tăcere prelungită.

Rooney și-a dres glasul.

— S-ar părea că nu suntem surori în materie de fantezii masturbatorii.

— Dă-o naibii, Rooney!

Cred că niciuna dintre noi nu se așteptase ca această conversație să ne poarte aici.

Nu avusesem niciodată fantezii în care să fiu eu protagonista. Și chestia asta mă deosebea de majoritatea oamenilor. Eu, una, eram altfel. Cum de nu-mi dădusem seama până acum?

Să-mi imaginez personaje din fanfic-uri făcând sex? Super. Bun așa. Sexy. Dar să-mi imaginez că eu eram cea care făcea sex cu oricine, băiat, fată sau ce-o fi fost, nu mă interesa deloc.

Nu — mai mult de-atât. Era de-ajuns să-mi imaginez asta și-mi pierea cheful.

Oare la asta se referise Sunil? Așa se simțea și el?

— Chiar nu știu ce-aș putea să-ți spun sau cum să te ajut, mi-a zis Rooney.

Apoi, pe un ton mai sincer decât auzisem de obicei de la ea, a adăugat:

— Nu face nicio chestie pe care nu vrei s-o faci, bine?

— …Bine.

— Cu Jason, adică.

Deodată, chipul ei devenise grav. Mi-am dat seama cât de rar mi se întâmpla să văd o astfel de expresie pe chipul lui Rooney.

— Nu face nicio chestie cu care nu te simți împăcată. Te rog.

— Îhî. Bine.

Felipa Quintana

Hei, ești sigură că te simți bine? A fost o conversație bizară

Georgia Warr

n-am nimic

scuze

a fost bizar

Felipa Quintana

Nu mă deranjează!!! Îmi plac chestiile bizare

Sper că te-am ajutat??

Georgia Warr

da

Numărătoarea inversă

— Deci… s-ar părea că de data asta e o întâlnire ca la carte, i-am zis lui Jason în timp ce ne mâncam clătitele.

A treia întânire avea loc la o cafenea specializată în clătite. Era pe un deal, la vreo zece minute de mers pe jos de centru, și era așa de micuță, încât îmi dădea senzația de claustrare. Probabil că din cauza asta mă simt așa de aiurea, mi-am zis.

Comentariul meu a părut să-l fâstâcească pe moment, dar într-un final mi-a zâmbit.

— Așa s-ar părea.

Se străduise mai mult decât de obicei azi, ca și mine. Părul lui părea și mai pufos și purta un hanorac de fițe Adidas, cu blugii lui obișnuiți, negri.

— Celelalte două dăți se pun? l-am întrebat.

— Hm… Nu știu. Poate a doua?

— Da. Am fost dați afară din cinematograf, apoi pe mine m-a lovit o migrenă, așa că asta pare o primă întâlnire pe cinste.

— O poveste pe care să le-o spunem nepoților, aș zice.

De îndată ce-a spus asta, a părut încurcat, neștiind foarte bine dacă se cădea deja să facă genul ăsta de glumă. Am început să râd, ca să-l liniștesc.

Ne-am mâncat clătitele și am stat de vorbă. Am vorbit despre piesă, despre cursuri, despre Balul Bailey, la care reușisem să le fac rost de invitații lui Jason și lui Pip. Am vorbit despre politică și despre cum

ne decoraserăm camerele și despre noul joc cu Pokémon care urma să apară în curând. Doamne, era foarte ușor să stai de vorbă cu Jason.

Conversația a fost de-ajuns ca să-mi alunge îndoielile. Să-mi ia gândul de la discuția cu Rooney și Pip. Să uit de ce-mi spusese Sunil.

Am râs amândoi, amuzați de un flecușteț. Și mi-am zis — poate. Poate că, dacă aș mai face o încercare, ar putea să-mi iasă.

— Știi ce mi-a zis Rooney? l-am întrebat când ne-am întors în campus.

Eram în bucătăria de pe culoarul căminului și Jason îmi făcuse deja o ciocolată caldă.

Își amesteca zahărul în ceai.

— Ce?

Pe drum mă hotărâsem să-mi iau inima în dinți. În ciuda a ceea ce-mi spusese Rooney la sfârșitul conversației, trebuia să abordez realist lucrurile — aveam să fiu nevoită să fac un efort, să-mi impun să-mi placă de Jason. Dar puteam să fac chestia asta, nu? Puteam s-o fac.

— I s-a părut ciudat că nu ne-am sărutat încă.

OK, nu spusese exact treaba asta înaintea conversației noastre aprofundate despre sex. Dar asta sugerase.

Jason s-a oprit din amestecat în ceai. Pentru o clipă, a afișat o expresie impenetrabilă.

Apoi a început din nou să amestece.

— Ah, da? a întrebat, cu o grimasă.

— Cred c-a avut mai multe relații decât noi, totuși, am zis, râzând ușor stânjenită.

— Ah, da? a repetat, cu o expresie la fel de impenetrabilă.

— Mda.

La naiba. Oare mă comportam ciudat și îl pusesem în încurcătură? Mă comportam ciudat.

— Păi…

Jason a lovit ușor marginea cănii cu lingura.

— Adică… vreau să zic, fiecare are ritmul lui. Nu e nevoie să grăbim lucrurile.

Am încuviințat.

— Da. Așa e.

OK. Bine. Nu era nevoie să ne sărutăm azi. Puteam să încercăm din nou altă dată.

Am simțit un val de ușurare.

Stai așa, nu.

Doar n-aveam să mă dau bătută atât de ușor, nu?

La naiba!

De ce-o fi fost așa de greu, fir-ar să fie?

Rooney zisese că așa ceva se întâmpla pur și simplu. Dar, dacă nu făceam nimic, n-avea să se întâmple nimic. Dacă nu încercam, aveam să rămân așa pe veci.

Jason a terminat de pregătit ceaiul. Ne hotărâserăm să ne relaxăm o vreme în camera lui, să ne uităm la un film — era duminică, spre seară, și ni se păruse activitatea ideală.

Dar, chiar când am dat să trag ușa, cineva a împins-o așa de repede, încât m-am împiedicat și-am venit peste Jason și cana lui cu ceai fierbinte.

Niciunul dintre noi n-a căzut, dar ceaiul s-a împrăștiat peste tot.

Persoana care deschisese ușa s-a tras imediat înapoi, zicând:

— Scuze, mă întorc mai târziu.

Pe mine mă stropise doar un pic și eram încă în palton, oricum. M-am întors spre Jason, care se așezase pe un scaun ca să studieze pagubele.

Hanoracul lui era ud leoarcă. Dar nu părea să-l deranjeze chestia asta — în schimb se uita alarmat la mâna lui stângă, peste care se vărsase de asemenea ceai. Ceai fierbinte, de-abia preparat.

— Oh, mama mă-sii! am exclamat.

— Mda, a încuviințat, fără să-și ia ochii de la mână.

— Te doare?

— Ăă… un pic.

— Apă rece, am decretat imediat.

L-am prins de încheietură, l-am tras spre chiuvetă, am dat drumul la apă rece și i-am ținut mâna sub jet.

Jason se uita lung la mână, ca în transă. Am așteptat, lăsând apa rece ca gheața să-și facă efectul.

După o clipă, mi-a zis:

— De-abia așteptam să beau ceaiul ăla.

Am răsuflat ușurată. Dacă avea chef de glume, probabil că nu era așa de grav.

— Petele de ceai ies la spălat?

S-a uitat la materialul pătat, apoi a chicotit.

— O să caut pe net.

— Scuză-mă, am exclamat, dându-mi seama că probabil era vina mea.

Jason mi-a tras un cot.

Stăteam foarte aproape unul de celălalt în fața chiuvetei.

— N-a fost vina ta. Tipul ăla care a intrat stă pe același palier. Pe cuvântul meu, niciodată nu se uită pe unde merge. M-am ciocnit de el de vreo cinci ori până acum.

— Ești — e OK mâna? Nu e nevoie să mergem la Urgențe sau ceva?

— Cred că e în regulă. Dar probabil c-ar trebui să mai rămân câteva minute așa.

Am amuțit din nou amândoi, ascultând cum curgea apa.

Apoi Jason mi-a spus:

— Ăă, nu e nevoie să mă mai ții de mână dacă nu vrei.

Încă îi strângeam încheietura, ținându-i mâna sub jet. I-am dat repede drumul, dar apoi mi-am dat seama că fusese, poate, o tentativă de flirt și că voia să-l țin în continuare de mână… sau poate că nu voia asta și nu însemna nimic? Nu eram sigură. Era prea târziu, oricum.

Întorcând capul, mi-am dat seama că se uita lung la mine. Și-a ferit imediat privirea, dar s-a întors aproape la fel de repede spre mine, astfel că acum ne priveam în ochi.

Deodată, parcă s-a declanșat o sirenă, reverberând de jur împrejur.

Ca o alarmă antifurt care te trezește din somn atât de brusc, încât tremuri o jumătate de oră după aceea.

Privind în urmă, era aproape caraghios.

De fiecare dată când cineva încerca să mă sărute, reacția mea automată era „luptă sau fugi“.

Și-a lăsat privirea să alunece asupra buzelor mele, apoi m-a privit din nou în ochi. Nu era ca Tommy. Se străduia din răsputeri să-și dea seama dacă îmi doream sau nu chestia asta. Căuta semnale. Oare îi transmisesem vreun semnal? Poate c-ar fi fost mai ușor să mă întrebe pur și simplu, dar cum poți să formulezi chestia asta fără să sune siropos? Și, drept să spun, m-am bucurat că nu m-a întrebat, pentru că ce-aș fi putut să spun?

Nu. I-aș fi spus „nu“, pentru că, după cum s-a dovedit, nu eram în stare să mint pe nimeni în afară de mine însămi.

În timp ce s-a tras aproape imperceptibil spre mine, mi-am imaginat că aud melodia din O aplicație de coșmar, când se pornește ceasul.

Voiam să încerc.

Voiam să vreau să-l sărut.

Dar nu voiam, de fapt, să-l sărut.

Dar poate c-ar fi trebuit s-o fac oricum.

Dar nu voiam.

Dar poate că n-aveam să știu până n-aveam să încerc.

Dar știam că știu deja.

Știam deja ce simt.

Și Jason și-a dat seama.

S-a tras înapoi din nou, vădit stingherit.

— Ăă… scuze. Nu-i cel mai bun moment.

— Nu, m-am trezit spunându-i. Nu te opri.

Voiam s-o facă odată. Voiam să smulgă leucoplastul de pe rană. Să îndrepte osul. Să mă dreagă.

Dar știam deja că nu avea ce să dreagă.

Așa aveam să fiu toată viața.

S-a uitat în ochii mei, întrebându-mă din priviri. Apoi s-a aplecat spre mine și și-a lipit buzele de ale mele.

Spălată pe creier

Primul meu sărut s-a întâmplat cu Jason Farley-Shaw în luna noiembrie a primului meu an de facultate, în fața unei chiuvete din bucătăria căminului.

În ciuda romantismului meu, nu stătusem prea mult să-mi imaginez cum avea să fie primul meu sărut. Privind în urmă, probabil că ăsta ar fi trebuit să fie un semn că nu-mi doream să mă sărut cu nimeni, de fapt, dar toate filmele și serialele pe care le văzusem de-a lungul anilor, toate melodiile pe care le ascultasem, presiunea anturajului și patima cu care tânjisem să trăiesc o mare iubire, toate astea mă spălaseră pe creier, inducându-mi ideea că avea să fie ceva spectaculos, atâta timp cât încercam.

Nu a fost spectaculos.

De fapt, nu mi-a plăcut deloc. Cred că m-aș fi simțit mai puțin jenată dacă cineva mi-ar fi lansat provocarea de a începe să cânt în mijloacele de transport în comun.

Nu era vina lui Jason că nu fusese spectaculos. Nu aveam un termen de comparație, evident, dar, obiectiv vorbind, săruta foarte bine. N-a făcut-o prea apăsat sau prea brutal. N-a apelat la dinți sau, Doamne ferește, la limbă.

Știam ce fel de emoții ar fi trebuit să-ți trezească un sărut. Citisem sute, poate chiar mii, de fanfic-uri. Când te sărutai cu cineva, ar fi trebuit să te ia cu amețeală, să simți un gol în stomac și cum o ia inima la goană, și ar fi trebuit să-ți placă experiența.

Eu n-am simțit nimic din toate astea. Am simțit doar un hău copleșitor în capul pieptului. Nu-mi plăcea cât de aproape era. Nu-mi plăcea să-i simt buzele lipite de ale mele. Nu-mi plăcea că-și dorea să facă asta.

N-a durat decât câteva secunde.

Dar au fost niște secunde foarte dezagreabile pentru mine.

Și, după expresia de pe chipul lui, și pentru el.

— După cum arăți, a fost groaznic, m-am trezit că-i spun.

De-acum nu știam ce altceva să spun decât adevărul.

— Și tu arăți la fel.

— Oh.

Jason și-a ferit privirea, cu un aer chinuit. A deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Păi, am dat-o în bară cu asta, am zis.

Jason a clătinat imediat din cap.

— Nu, e vina mea. Scuze. La naiba. N-a fost momentul potrivit.

Mi-a venit să râd. Mi-am dorit să-i pot explica în ce măsură era vina mea.

Poate c-ar fi trebuit să-i explic.

Dar Jason mi-a luat-o înainte.

— Nu cred că-ți place de mine.

Când m-a privit, avea o expresie rugătoare. De parcă mă implora să-l contrazic.

— N-am… n-am știut dacă-mi place sau nu, am zis. M-am gândit că dacă… dacă m-aș strădui, atunci aș putea s-o fac — voiam doar să văd dacă m-aș putea îndrăgosti și tu ești persoana de care m-am gândit că m-aș putea îndrăgosti, gen, dacă m-aș strădui?

De îndată ce-am spus-o, mi-am dat seama ce făcusem, mai exact.

— M-ai… m-ai folosit pentru un experiment, deci, mi-a spus Jason,

ferindu-și privirea. Știind foarte bine cât de mult îmi place de tine.

— N-am vrut să te rănesc.

— Ei bine, ai făcut-o, a zis, râzând. Cum ți-ai imaginat c-ai putea să faci chestia asta fără să mă rănești?

N-am putut să spun decât:

— Îmi pare rău.

— Futu-i.

Apoi a râs — un râs oribil, amar.

— De ce mi-ai făcut chestia asta?

— Nu-mi spune asta, i-am zis răgușit.

Jason a oprit apa și și-a studiat mâna, comparând-o cu cealaltă. Părea cu câteva nuanțe mai roșie decât ar fi trebuit să fie.

— OK. Cred că e OK.

— Ești sigur?

— Mda. Poate c-ar fi cazul s-o pansez, pentru orice eventualitate.

— Oh. Doamne, da, sigur.

Am rămas locului, încurcată.

— Vrei să vin și eu?

— Nu.

Mama mă-sii. Totul se ducea naibii.

— Îmi pare foarte rău, am zis, neștiind foarte bine dacă ceream iertare pentru arsură sau pentru sărut.

Pentru ambele, probabil.

Jason clătina din cap. Părea supărat pe sine însuși, deși nimic din ce se

întâmplase în cursul după-amiezii nu fusese din vina lui.

— Trebuie… trebuie să plec.

S-a îndreptat spre ușă.

— Jason, l-am strigat, dar nu s-a oprit.

— O să te rog să mă lași în pace o vreme, bine, Georgia?

Și cu asta, dus a fost.

Jason nu merita nimic din toate astea.

Jason era…

Jason ținea cu adevărat la mine.

Merita pe cineva care să-i poată împărtăși sentimentele.

Viitorul visat

Nu era vorba doar de faptul că-l rănisem pe Jason. Nici măcar de faptul că trebuia să mă împac cu gândul că orientarea mea sexuală era una de care nu auzise aproape nimeni și că trebuia să găsesc o metodă de a o explica familiei mele și celorlalți. Era conștiința indubitabilă a faptului că n-o să mă îndrăgostesc niciodată de cineva.

Crezusem toată viața că mă așteaptă o iubire romantică. O iubire pe care o voi găsi într-o zi și voi fi, în sfârșit, pe deplin, fericită.

Dar acum trebuia să mă resemnez cu faptul că n-avea să se întâmple niciodată. Nimic din toate astea. Nu mă aștepta nicio poveste de dragoste. Nici căsătoria. Nici sexul.

Erau atât de multe lucruri pe care n-aveam să le fac vreodată. Pe care nici măcar n-aveam să-mi doresc să le fac sau să mă simt în largul meu făcându-le. Atâtea lucruri mărunte care-mi imaginasem că vor veni de la sine, cum ar fi să mă mut pentru prima dată cu un partener, sau primul meu dans la nuntă, sau să am un copil. Să am pe cineva alături care să aibă grijă de mine când mă îmbolnăvesc sau cu care să mă uit la televizor seara sau cu care să merg în vacanță în doi la Disneyland.

Iar partea cea mai nasoală era următoarea: chiar dacă tânjisem după toate aceste lucruri, știam că, oricum, nu m-ar face fericită. Ca idee, era minunat. Dar realitatea îmi provoca greață.

Cum putea să mă întristeze atât de tare gândul de a renunța la lucrurile astea pe care nu mi le doream, de fapt?

Mă simțeam penibil pentru că mă întrista treaba asta. Mă simțeam vinovată, știind că existau persoane ca mine care se simt bine în pielea lor.

Aveam senzația că sunt în doliu. Jeleam după această viață imaginară, un viitor visat pe care n-aveam să-l trăiesc vreodată.

De-acum habar n-aveam cum urma să arate viața mea. Și chestia asta mă speria. Oh, Doamne, mă speria la culme.

Lumea în oglindă

Nu i-am spus lui Pip.

Nu voiam s-o dezamăgesc și pe ea.

A doua zi după întâlnirea cu Jason, am început să mă întreb dacă o să-i spună lui Pip și dacă o să mă urască și ea. Dar în după-amiaza aceea Pip mi-a trimis un link la un videoclip foarte haios de pe TikTok, semn că Jason nu-i spusese nimic.

În ziua următoare, Pip mi-a trimis un mesaj să mă întrebe dacă vreau să ne vedem la o sesiune de studiu în biblioteca imensă a universității, pentru că nu-i plăcea să studieze de una singură în camera ei, și am acceptat. Jason, mi-a spus ea, avea antrenament la canotaj, așa că nu putea să vină. N-am vorbit prea mult cât am stat în bibliotecă — eu aveam un proiect la cursul despre romanul cavaleresc, iar ea avea o temă la chimie, care părea înzecit mai complicată decât eseul meu cu tema „Destinul în Parsifal de Chrétien de Troyes“. M-am bucurat că n-am avut timp de conversații pentru că, dacă m-ar fi întrebat de Jason, n-aș fi fost în stare să mint.

Când am terminat amândouă era aproape nouă seara, așa că ne-am hotărât să ne luăm niște fish & chips și apoi să ne retragem în camera mea și să recuperăm câteva episoade din Killing Eve.

Probabil c-ar fi fost o seară normală. Probabil că m-ar fi înveselit un pic, după ce tot se întâmplase.

Dacă, în momentul în care am intrat în cameră, n-am fi descoperit-o pe Rooney plângând.

Era ghemuită sub așternuturi, încercând în mod evident să-și ascundă supărarea, dar eșuând lamentabil pentru c-o auzeam cum își trăgea nasul. Primul lucru care mi-a venit în minte a fost că Rooney nu era

niciodată în cameră la ora asta. Al doilea a fost: De ce plânge?

Pip încremenise lângă mine. N-aveam cum să ne eschivăm. Se vedea că Rooney plânge. Știa și ea că știm. N-aveam cum să ne prefacem că nu se întâmpla chestia asta.

— Hei, am zis, înaintând în cameră.

Pip rămăsese în prag, cântărind dacă să rămână sau să plece, dar, chiar când am dat s-o rog să plece, a intrat și a închis ușa după ea.

— N-am nimic, s-a auzit răspunsul printre suspine.

Pip a început să râdă, dar a părut să-și regrete imediat reacția.

Auzind-o, Rooney a privit pe deasupra păturii. Dând cu ochii de Pip, s-a uitat la ea cu circumspecție.

— Poți să pleci, te rog? a zis, părând imediat mai stăpână pe ea, mai aproape de Rooney cum o știam.

— Ăă…

Pip și-a dres glasul.

— Nu râdeam de tine. Râdeam doar pentru că ai zis că n-ai nimic când, în mod evident, nu e așa. Vreau să zic, plângi de-a binelea. Nu c-ar fi ceva amuzant în asta. A fost o prostie, atât…

Pe chipul lui Rooney, pe care se vedeau clar urmele lacrimilor, a apărut o expresie îndârjită.

— Pleacă.

— Ăă…

Pip a scotocit în punga cu fish & chips și a scos un teanc de șervețele. A dat fuga spre patul lui Rooney, i le-a lăsat peste pilotă, la picioare, apoi s-a întors în fugă spre ușă.

— Gata.

Rooney s-a uitat la șervețele. Apoi din nou la Pip. Și, pentru prima

dată, n-a mai avut nimic de zis.

— Eu o să, ăă…

Pip și-a trecut o mână prin păr, ferindu-și privirea.

— Sper să te liniștești curând. Și, dacă mai ai nevoie de șervețele, ăă… pot să-ți mai aduc câteva?

S-a lăsat tăcerea.

— Cred că am destule deocamdată, mulțumesc, i-a zis Rooney.

— Bun. O să plec atunci.

— Bun.

— Ești… ești OK?

Rooney s-a uitat lung la ea.

Pip n-a mai stat să aștepte răspunsul.

— Mda. Nu. Scuze. Am plecat.

A făcut stânga împrejur și practic a tulit-o din cameră. De îndată ce s-a închis ușa, Rooney s-a ridicat încet în capul oaselor, a luat un șervețel și s-a șters la ochi.

M-am așezat pe patul meu, trântindu-mi pungile peste așternuturi.

— Ești OK? am întrebat-o.

Rooney a ridicat capul. Fardul de ochi i se întinsese pe obraji, coada de cal începuse să se desfacă și era îmbrăcată într-o ținută de ieșit în oraș — o bluză fără umeri și o fustă strâmtă.

Pentru o clipă, n-a zis nimic.

Și apoi a început din nou să plângă.

În regulă. Trebuia să fac față situației. Cumva.

M-am ridicat din pat și m-am îndreptat spre fierbătorul ei, pe care îl

ținea băgat în priză pe birou. L-am umplut cu apă de la chiuvetă, apoi l-am pus la fiert. Lui Rooney îi plăcea ceaiul. Primul lucru pe care-l făcea după ce se întorcea în cameră era să-și facă un ceai.

Cât așteptam să fiarbă apa, m-am așezat precaut pe marginea patului ei.

Deodată, am observat ceva pe jos, la picioarele mele — fotografia cu Rooney și Beth Păr-de-sirenă. Probabil că alunecase de pe perete. Am luat-o și i-am pus-o pe noptieră.

Despre ce era vorba, oare? Despre piesă, poate? Optzeci la sută din timp despre asta vorbea.

Poate că era legat de o relație. Poate că se certase cu vreun tip. Sau poate că era o problemă de familie. Nu știam nimic despre familia lui Rooney sau despre cum arătase viața ei înainte de facultate, de fapt.

Niciodată nu-mi place când sunt întrebată dacă sunt OK. Răspunsurile posibile sunt fie să mint și să zic „N-am nimic“, fie să dau informații personale la greu, spre rușinea mea.

Așa că, în loc s-o întreb încă o dată chestia asta pe Rooney, am întrebat-o:

— Vrei să-ți dau pijamaua?

Pentru o clipă m-am întrebat dacă mă auzise.

Dar apoi a încuviințat.

M-am lăsat pe spate și i-am luat pijamaua aflată la capul patului. Mereu purta pijamale asortate cu nasturi, cu imprimeuri simpatice.

— Poftim.

Și-a tras nasul. Apoi a luat pijamaua.

Cât se schimba ea, m-am dus iar la fierbător și i-am pregătit un ceai. Când m-am întors, se transformase în „Rooney la ora de nani“.

— Mersi, a mormăit, luând imediat o gură de ceai.

Jur, probabil că băutorii de ceai și-au pierdut de tot simțul gustului.

Mi-am împletit degetele în poală, simțindu-mă încurcată.

— Vrei… vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

A pufnit, ceea ce era măcar o schimbare în bine după plânsul în hohote.

— Asta înseamnă… „nu“?

A mai luat o gură de ceai.

S-a lăsat o tăcere prelungă.

Eram gata să mă dau bătută și să mă întorc în patul meu, când am auzit-o spunând:

— M-am culcat cu un tip.

— Oh, am început. Adică… recent?

— Mda. Acum vreo câteva ore, mi-a zis, oftând. Mă plictiseam.

— Oh. Păi… bravo ție!

Rooney a clătinat încet din cap.

— Nu. Nu chiar.

— A… a fost nasol?

— Am făcut-o doar pentru că încercam să umplu un gol.

I-am cântărit spusele.

— Oi fi eu virgină, am zis, dar cumva credeam că tocmai asta e ideea.

A pufnit-o râsul.

— Oh, Doamne. Nu-mi vine să cred că ai făcut o glumă de genul ăsta.

Am tras cu ochiul la ea. Rânjea larg.

— Te referi la un alt tip de gol? am întrebat.

— Da, Georgia. Nu era vorba de vagin, la naiba.

— OK. Doar voiam să mă asigur.

Am ezitat.

— Credeam că ești complet dezinhibată când vine vorba de sex și toate cele. Nu-i nimic rău în partidele pasagere de sex.

— Știu, a zis, clătinând din cap. Nu mi-am schimbat părerea în privința asta. Nu zic că partidele pasagere de sex mă fac o persoană oribilă, pentru că nu e cazul. Și chiar îmi place să fac sex. Dar în seara asta…

A luat o gură de ceai și i-au dat din nou lacrimile.

— Știi senzația aia, când te îndopi cu prăjitură și apoi ți se face greață? Cam așa ceva a fost. Mi-am închipuit c-o să fie plăcut, dar doar m-a făcut să mă simt… singură.

— Oh.

Nu voiam s-o descos, așa că n-am mai zis nimic.

Rooney și-a băut ceaiul din câteva înghițituri.

— Vrei să ne uităm la ceva pe YouTube? m-a întrebat.

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Ăă… sigur.

A lăsat cana din mână, a dat pilota la o parte și s-a strecurat sub așternuturi. S-a tras într-o parte și a bătut cu palma locul de lângă ea, invitându-mă să mă așez.

— Adică… nu e obligatoriu, mi-a zis, simțind că mă codeam. Ai curs dimineață sau ceva?

Nu aveam curs. N-aveam nimic de făcut a doua zi.

— Neah. Oricum trebuia să-mi mănânc porția de fish & chips.

Mi-am recuperat cina și m-am instalat lângă ea. Mi se părea firesc și aiurea în același timp — o lume în oglindă. Era fix la fel ca în patul meu, dar totul era pe dos.

Zâmbind, Rooney a tras pilota înflorată peste noi și s-a dat mai aproape de mine ca să stea comod, apoi a luat laptopul de pe noptieră.

A intrat pe YouTube. Eu nu urmăream vreun canal anume de pe YouTube, de fapt — intram pe YouTube doar ca să mă uit la trailere, la videoclipuri create de fani și la compilații de pe TikTok. Dar Rooney părea să fie abonată la o mulțime de canale. M-a mirat chestia asta. Nu mi se păruse genul de persoană pasionată de YouTube.

— Urmăresc un tip foarte haios pe YouTube, mi-a spus.

— Zău? Vrei niște cartofi?

— Oh, Doamne, da.

A găsit canalul și a parcurs videoclipurile până l-a găsit pe cel pe care-l căuta. Și apoi ne-am întins amândouă în pat și ne-am uitat la videoclip, împărțind cartofii.

Era un videoclip destul de haios, ce-i drept. Nu-l vedeai decât pe tipul ăsta cu amicii lui, jucând un joc bizar în care trebuiau să cânte. Mă tot bușea râsul, iar reacția mea o făcea și pe Rooney să râdă, și, până să mă dezmeticesc, trecuseră douăzeci de minute. A găsit imediat un alt videoclip pe care voia să mi-l arate și am acceptat cu dragă inimă. Pe la jumătatea lui, și-a lăsat capul pe umărul meu și… nu știu. Nu cred c-o mai văzusem vreodată atât de liniștită.

Ne-am mai uitat la videoclipuri caraghioase încă vreo oră, până când Rooney a închis laptopul și l-a lăsat deoparte, apoi s-a cuibărit la loc în pat. M-am întrebat dacă adormise cumva și, în caz că da, dacă ar trebui poate să mă întorc în patul meu, pentru că n-aș fi fost în stare în veci să adorm stând atât de aproape de altcineva, dar chiar atunci Rooney a rupt tăcerea.

— Am avut un iubit o vreme. O relație de durată. De la paisprezece până la șaptesprezece ani.

— Oh. Serios?

— Da. Ne-am despărțit când eram în ultimul an.

Îmi imaginasem că Rooney fusese dintotdeauna Rooney. Că fusese dintotdeauna persoana asta nonșalantă, înflăcărată și dornică de distracție, care nu era interesată să-și ia vreun angajament.

O relație de trei ani?

Nu mă așteptasem la așa ceva.

— Lucrurile… erau foarte aiurea cu el. Am… a fost o relație foarte nasolă în… multe privințe și… chiar… mi-a tăiat cheful de relații.

N-am rugat-o să-mi dea alte detalii. Îmi imaginam la ce se referea.

— Nu mi-a mai plăcut de nimeni de atunci, a murmurat. Mi-a fost teamă. Dar s-ar putea… s-ar putea să-mi placă de altcineva acum.

— Da?

— Chiar… chiar n-aș vrea să fac chestia asta.

— De ce?

— Pur și simplu n-o să se termine cu bine.

A clătinat din cap.

— Și tipa mă detestă, oricum.

Mi-am dat seama imediat că era vorba de Pip.

— Nu cred că te detestă, i-am spus blând.

Rooney n-a răspuns.

— Oricum, ai doar optsprezece ani, ai atâta timp…, am început să-i spun, dar n-am știut cum să închei propoziția.

Oare ce voiam să spun cu chestia asta? Că, fără îndoială, va găsi relația ideală într-o bună zi? Pentru că știam că nu e adevărat. Nu era

valabil pentru mine. Nu era valabil pentru nimeni.

Era o chestie pe care o spuneau constant adulții. O să te răzgândești când o să fii mai mare. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla. Cândva o să vezi altfel lucrurile. De parcă adolescenții ar ști atât de puțin despre ei înșiși, încât într-o zi ne-am putea trezi complet schimbați. De parcă persoana care ești acum n-ar conta deloc.

Întreaga idee că, invariabil, oamenii se maturizau, se îndrăgosteau și se căsătoreau era o minciună. Oare cât avea să-mi ia până acceptam treaba asta?

— Am nouăsprezece ani, m-a corectat Rooney.

Am privit-o intrigată.

— Stai așa, pe bune? Ai stat un an pe bară?

— Nu. A fost ziua mea săptămâna trecută.

Informația asta m-a derutat și mai tare.

— Poftim? Când?

— Joia trecută.

Joia trecută. De-abia dacă mai țineam minte ce făcusem în ziua aia — la facultate, zilele se contopeau într-un șuvoi interminabil de cursuri, mese și somn.

— N-ai… n-ai zis nimic.

— Nu.

Rooney a râs, un râs pe jumătate înfundat în pernă.

— Am început să mă gândesc ce s-ar întâmpla dac-ar ști lumea că e ziua mea. Până la urmă, aș fi ieșit din nou în oraș cu o grămadă de oameni pe care nu-i cunosc foarte bine, de fapt, și cu toții s-ar fi prefăcut că-mi sunt prieteni și mi-ar fi cântat „La mulți ani“ și am fi făcut selfie-uri în care ne prefăceam fericiți ca să le punem pe Instagram, apoi ne-am fi risipit și fiecare s-ar fi cuplat cu altcineva, iar eu aș fi sfârșit în patul unui necunoscut, după o partidă de sex

submediocră, simțind din nou că nu mă suport.

— Dacă mi-ai fi spus, am fi putut să… nu facem nimic din chestiile astea.

Rooney mi-a zâmbit.

— Ce am fi făcut, în schimb?

— Nu știu. Am fi stat în cameră și am fi comandat pizza. Poate că te-aș fi obligat să ne uităm la Bridesmaids.

Rooney a pufnit.

— Penibil film.

— Nu e o capodoperă, dar povestea de dragoste e absolut perfectă. Se așază pe o mașină și mănâncă bețe de morcov împreună.

— Ceva de vis.

Am rămas tăcute amândouă o vreme.

— Nu… nu-ți mai plac partidele pasagere, am zis, înțelegând ce încercase să-mi spună mai devreme.

Nu era vorba că partidele pasagere ar fi rănit-o sau c-o făceau o persoană oribilă — nu era cazul.

— Vrei…

Nici măcar nu-și dorea o relație neapărat. Nu chiar. Voia ceea ce i-ar fi oferit o relație.

— Vrei să ai pe cineva care să te cunoască, i-am spus.

N-a zis nimic o vreme. Am așteptat să-mi spună că mă înșel amarnic.

În schimb, mi-a spus:

— Mă simt singură, atâta tot. Mă simt foarte singură, tot timpul.

N-am știut ce să-i răspund, dar n-a fost nevoie, pentru că la câteva

minute după aceea a adormit. M-am uitat dincolo de ea și am văzut că Roderick se ofilise în ultimul hal — Rooney clar uita mereu să-l ude. Am rămas cu privirea în tavan, ascultând-o cum respiră, dar nu voiam să mă ridic de lângă ea, pentru că, deși nu reușeam să adorm și eram panicată la gândul c-aș putea să salivez peste ea sau să mă trezesc deasupra ei din greșeală, Rooney avea nevoie de mine, cine știe de ce. Poate din cauză că, în ciuda tuturor prietenilor și cunoștințelor pe care le avea, nimeni n-o cunoștea de fapt cum o cunoșteam eu.

Dar dacă nu vrea ea să te iubească

Jason s-a înființat, totuși, la următoarea repetiție a Clubului Shakespeare, o săptămână mai târziu.

Nu mă așteptam să vină. Îi trimisesem un mesaj în care ceream din nou scuze, încercând să-i explic, deși nu reușeam cu niciun chip să-mi pun gândurile și sentimentele în cuvinte.

A citit mesajul, dar nu mi-a răspuns.

Am fost cu gândul aiurea aproape la toate cursurile săptămâna aia, nereușind să iau prea multe notițe, pentru că tot mă întrebam cum să salvez prietenia noastră din haosul pe care-l creasem. Lui Jason îi plăcea de mine la modul romantic. Iar eu profitasem de asta ca să-mi lămuresc propria orientare sexuală, deși știam că nu-i împărtășesc sentimentele. În mod egoist. Eram nespus de egoistă.

Părea extenuat când a apărut la repetiție în echipament complet de canotaj, cu un rucsac greu atârnat pe umăr. Nu purta geaca stil ursuleț. Eram așa de obișnuită să-l văd îmbrăcat așa, încât părea oarecum vulnerabil fără ea.

A trecut pe lângă mine, fără să-mi arunce vreo privire, fără o vorbă, și s-a așezat lângă Pip, care studia scena pe care urma s-o repetăm azi.

Sunil a ajuns la câteva minute după aceea. Purta pantaloni în carouri, o jachetă neagră din blană de miel și un fes.

Aruncându-i o privire lui Jason, i-a zis:

— Pari extenuat.

Jason a oftat.

— De la canotaj.

— Oh, da. Cum sunt antrenamentele de la șase dimineața?

— E ger și umezeală.

— Ai putea să renunți, a sugerat Pip.

Părea un pic entuziasmată de idee.

Jason a clătinat din cap.

— Neah, chiar îmi place. Mi-am făcut o mulțime de prieteni.

A tras cu ochiul la mine.

— Doar că s-au adunat multe.

M-am întors cu spatele. Nu aveam cum să repar lucrurile.

Tipic deja, lui Jason i s-a repartizat rolul unui bărbat mai copt și sever. De data asta era rolul lui Orsino, din A douăsprezecea noapte, încă una dintre comediile romantice ale lui Shakespeare.

Premisa piesei este un triunghi amoros complicat. Viola naufragiază pe coasta Iliriei și, neavând niciun ban, se deghizează în băiat, luându-și numele de Cezario, pentru a deveni slujitor la curtea Ducelui Orsino. Ducele e îndrăgostit de o contesă din Iliria, Olivia, așa c-o trimite pe Viola spre a-i face curte în numele lui. Din păcate, în loc să accepte dragostea ducelui, Olivia se îndrăgostește de Viola, care e deghizată în Cezario. Și, colac peste pupăză, Viola se îndrăgostește de duce. Tehnic, nu e nimic gay aici, dar hai s-o spunem pe-a dreaptă: piesa asta e foarte gay.

Sunil se oferise deja să joace rolul Violei, spunând:

— Dați-mi mie toate rolurile care subminează ideea de gen, vă rog.

Eu și Pip stăteam ghemuite laolaltă, rezemate de perete, învelite cu paltonul meu. Azi era ger de-a dreptul în sala noastră de repetiții

imensă.

— Repetați voi scena, a spus Rooney. Eu trebuie să-mi iau un ceai, altfel o să mor aici.

În seara de dinainte ieșise din nou în oraș.

— Adu-mi și mie o cafea! a strigat Pip pe când Rooney ieșea.

— Mai curând aș călca pe un cui! i-a strigat Rooney înapoi și, ce să vezi, răspunsul a făcut-o pe Pip mai degrabă să râdă decât să încleștеze din dinți nervoasă, cum făcea de obicei.

Jason și Sunil au fost incredibili. Jason era foarte experimentat, dat fiind că jucase într-o mulțime de piese de Shakespeare, iar Sunil era la fel de talentat, deși singura lui experiență actoricească fusese un rol minor într-o producție din liceu cu Wicked.

Jason îi dădea cu:

— Tu, Cezario, te du la cruda mea stăpână iarăși.[14]

Iar Sunil i-o întorcea:

— Dar dacă nu vrea ea să te iubească?

Una peste alta, a fost o primă lectură foarte reușită.

Am stat și m-am uitat la ei și aproape că mi-a luat gândul de la ale mele, de la tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni. Puteam să mă refugiez în lumea Violei și a lui Orsino o vreme.

— Sunt astăzi singur la părinți, a început Sunil — una dintre ultimele replici din scena respectivă. Și fiică, și fiu li-s numai eu.

A tras cu ochiul la mine și la Pip, zâmbindu-ne și ieșindu-și din rol pentru o clipă.

— Cât de tare e replica asta! E bună de bio pe Twitter.

Sunil chiar părea să savureze experiența. Mai mult decât oricare dintre noi, poate, dacă era s-o spun pe-a dreaptă. El și Jason se retrăseseră să lucreze împreună la scenă și, neavând ce face, eu am rămas rezemată

de perete, cu genunchii la piept, așteptând-o pe Rooney să se întoarcă.

— Georgia?

Ridicându-mi privirea, am văzut-o pe Pip venind mai aproape de mine, cu un exemplar din piesă în mână.

— Mi-a venit o idee. Legat de ce rol ai putea juca.

Chiar n-aveam dispoziția necesară să joc vreun rol azi. Oricum, mă îndoiam că eram o actriță atât de bună pe cât îmi imaginasem c-aș fi.

— Bine.

— Mai e un personaj în A douăsprezecea noapte care are un rol major în conturarea temelor — măscăriciul.

Am pufnit.

— Vrei să joc rolul măscăriciului?

— Păi, așa i se zice în piesă. E mai curând un fel de bufon la curtea ducelui.

Pip mi-a arătat scena cu pricina. Bufonul avea câteva replici înaintea scenei la care lucrau acum Jason și Sunil.

— M-am gândit c-ar fi foarte tare să interpretezi tu câteva dintre bucățile astea înainte de scena dintre Viola și Orsino.

Am citit replicile, sceptică.

— Nu știu ce să zic.

I-am aruncat o privire.

— Am… am jucat ca o cizmă în ultimul timp.

Pip s-a încruntat.

— Ba nu-i adevărat. Rolurile alea pur și simplu… nu ți se potriveau. Nu ești deloc ca o cizmă.

Nu i-am răspuns.

— Ce-ar fi să încerci? Promit c-o să te susțin orice-ar fi. Și-o să arunc cu ceva în Rooney dacă zice vreo chestie negativă.

Ca și cum ar fi vrut să-și întărească spusele, și-a scos o gheată și a ridicat-o.

Faza asta m-a făcut să râd.

— OK. Bine. O să încerc.

— M-am întors!

Rooney a dat buzna în sală, reușind cumva să nu verse băuturile peste tot. S-a trântit lângă mine și Pip, lăsându-și ceaiul pe jos și întinzându-i o cafea lui Pip.

Pip s-a uitat lung la pahar.

— Stai așa, chiar mi-ai luat o cafea?

Rooney a dat din umeri.

— Păi, da.

Pip s-a uitat la Rooney, cu o expresie de mirare sinceră și încă ceva, ceva ce aducea cumva a afecțiune.

— Mulțumesc.

Rooney s-a uitat în ochii ei, apoi a părut să facă un efort ca să-și dezlipească privirea de la Pip.

— Deci, cum merge scena? Mai sunt doar două săptămâni până la Balul Bailey, bucata asta trebuie pusă la punct până atunci.

— Mi-a venit o idee, i-a spus Pip. Am putea să adăugăm și bufonul.

Aproape că mă așteptam ca Rooney să protesteze pe loc, dar, în schimb, s-a așezat lângă Pip și s-a aplecat spre ea, ca să poată citi din cartea ei. Pip a schițat o grimasă ușor alarmată, apoi s-a relaxat, dar nu înainte de a-și aranja foarte repede tunsoarea.

— Cred că-i o idee bună, a declarat Rooney.

— Da? a întrebat Pip.

— Da. Ai și idei bune uneori.

Pip a rânjit.

— Uneori?

— Uneori.

— Înseamnă mult, a comentat Pip, trăgându-i un cot. Venind din partea ta.

Și, vă jur, Rooney s-a îmbujorat ca niciodată.

De mult nu mai urcasem de una singură pe o scenă. Mă rog, nu era o scenă, tehnic vorbind, dar la cum stăteam în picioare, iar ceilalți patru mă priveau de pe scaune, mă simțeam ca pe scenă.

În A douăsprezecea noapte, bufonul, pe care-l cheamă Feste, de fapt, apare periodic, fie pentru scurte interludii comice, fie ca să cânte vreo melodie relevantă pentru temele piesei. Chiar înaintea scenei dintre Jason și Sunil, Feste cântă un cântec, „Vino, moarte, de mă ia“, despre un bărbat gata să moară, probabil de inimă rea, pentru că o femeie nu-l iubește la rândul ei, și cere să fie îngropat singur, pentru că e atât de nefericit. Practic, e doar un mod dramatic de a spune că iubirea neîmpărtășită e o chestie foarte nasoală.

Am convenit cu toții c-ar fi mai bine să recit versurile sub forma unui monolog decât să le cânt, spre ușurarea mea. Dar, chiar și-așa, aveam emoții.

Eram în stare să fac chestia asta. Voiam să dovedesc că sunt în stare s-o fac.

— Vino, moarte, de mă ia, am început, simțind că mi se pune un nod în gât.

Sunt în stare s-o fac.

— Să mă culci sub cetini grele, am continuat, fără să ridic glasul. Zboară, suflete, și tu, după dragostele mele.

Și am citit până la capăt cântecul. Și am simțit fiecare emoție. Am simțit… absolut tot. Jalea. Melancolia. Fantezia care n-avea să se îndeplinească vreodată.

Nu trăisem niciodată o iubire neîmpărtășită. Nici n-aveam s-o trăiesc. Iar Feste, bufonul, nici măcar nu vorbea despre el însuși — spunea povestea altcuiva. Dar am simțit oricum emoțiile.

— Nu vreau dragostea să vină, la mormântul meu să plângă.

S-a lăsat tăcerea pentru o clipă, înainte să închid cartea și să mă uit la prietenii mei.

Se uitau cu toții lung la mine, ca în transă.

Și apoi Pip a început să aplaude.

— DA, la naiba! Da, mama mă-sii! Sunt genială. Și tu ești genială. Piesa asta o să fie genială.

Rooney s-a alăturat aplauzelor. Ca și Sunil. Și l-am văzut pe Jason ștergându-se discret la ochi.

— A fost bine? am întrebat, deși nu asta voiam să întreb.

Oare m-am descurcat? O să mă descurc?

Totul era dat peste cap în viața mea, dar mai aveam asta, măcar? Mai aveam măcar un lucru care mă făcea fericită?

— Excelent, a decretat Pip, zâmbind larg, iar eu mi-am zis „Mda, OK“.

Mă uram în momentul ăsta, din diverse motive, dar măcar mai aveam chestia asta.

[14] Pentru toate citatele din A douăsprezecea noapte, ediţia de referinţă este traducerea lui Mihnea Gheorghiu, în William Shakespeare, Opere, vol. V, Ed. Univers, Bucureşti, 1985. (N.t.)

Colege de cameră

În cele două săptămâni dintre repetiția cu pricina și Balul Bailey, am mai avut trei repetiții, în care am depășit obiectivul lui Rooney de a pune la punct o scenă. Le-am pus la punct pe toate trei — Mult zgomot pentru nimic cu Pip și Rooney, A douăsprezecea noapte cu mine, Jason și Sunil, precum și Romeo și Julieta cu Jason și Rooney, după ce s-a decis că nu eram cea mai bună alegere pentru rolul Julietei. Ba chiar ne-am făcut timp să comandăm pizza împreună într-o seară, după cum îi promiseserăm lui Sunil. El și Jason păreau să se fi împrietenit la cataramă, cufundându-se într-o discuție despre musicalurile pe care le văzuseră, iar Rooney și Pip au rezistat pe toată durata filmului fără să se ia peste picior. Ba chiar, la un moment dat, stăteau umăr la umăr, împărțind relaxate o pungă de chipsuri din tortilla.

În ciuda tuturor incidentelor din culise, spectacolul începea să se lege. Chiar pregăteam o producție.

Slavă Cerului că puteam să mă agăț de chestia asta. Fără ea, probabil c-aș fi zăcut două săptămâni în pat, pentru că descoperirea propriei mele orientări sexuale îmi stârnise o ură la adresa propriei persoane care mă luase pe nepregătite. Îmi imaginasem că, odată ce-ți lămurești treaba asta, ești mândru de tine sau așa ceva. Clar nu era cazul.

Se întâmpla ceva și cu Rooney. Se schimbase ceva în atitudinea ei din seara aceea când intraserăm în cameră și o găsiserăm plângând. Nu mai ieșea în oraș seara, în schimb se uita la videoclipuri pe YouTube sau la seriale sau pur și simplu se culca. Mă obișnuisem s-o aud tastând de zor la cursurile pe care le aveam în comun, dar se terminase și cu chestia asta; adesea observam că rămânea complet nemișcată, uitându-se în zare, fără să asculte deloc cursul.

Uneori părea să n-aibă nimic. Uneori părea să fie Rooney așa cum o

știam, regizând piesa cu un pumn de fier, atrăgând toate privirile dintr-o încăpere, vorbind cu douăsprezece persoane în același timp la cantină. Era în formă maximă când se afla și Pip prin preajmă — o tachina și glumea cu ea, se lumina la față așa cum n-o văzusem cu nimeni altcineva —, dar, chiar și cu ea, o observam uneori întorcându-i spatele, lăsând o distanță între ele, de parcă n-ar fi vrut nici măcar să fie văzută de Pip. De parcă se temea de ce s-ar întâmpla dacă s-ar apropia prea tare una de cealaltă.

Aș fi putut s-o întreb dacă e bine, dar eram prea prinsă cu ale mele și nici ea nu mă întreba dacă mă simt bine, pentru că era prea prinsă cu problemele ei. N-o învinovățeam și speram că nici ea nu mă învinovățește pe mine.

Eram doar două colege de cameră care treceau prin niște chestii despre care le era greu să vorbească.

Balul Bailey

— Dacă-mi trimiți poze cu tine în rochie, mi-a spus mama pe Skype în după-amiaza balului, o să le scot la fotograf și le trimit tuturor bunicilor.

Am oftat.

— Nu e ca la banchet. Nu cred c-o să fie fotografi profesioniști.

— Păi, vezi să faci măcar o poză din cap până în picioare cu tine îmbrăcată în rochia de bal. Eu ți-am luat-o, așa că vreau să văd cât îți stă de bine.

Mama îmi cumpărase rochia pentru Balul Bailey, deși mi-o alesesem eu. Nu-mi propusesem să mi-o iau, de fapt, pentru că era prea scumpă, dar, când îi trimiteam linkuri cu posibile variante în timp ce vorbeam pe mesagerie, s-a oferit să mi-o cumpere. A fost foarte drăguț din partea ei și, sincer, în momentul ăla m-a izbit dorul de casă, mai intens decât îl simțisem de la începutul facultății.

— Te-a invitat vreun băiat să-i fii parteneră la bal?

— Mamă. Nu se face chestia asta la universitățile britanice. Așa ceva se face doar la liceele americane.

— Păi, ar fi fost drăguț, nu?

— Toată lumea merge cu prietenii, mamă.

Mama a oftat.

— O să arăți superb, s-a extaziat ea. Vezi să-ți faci o coafură frumoasă.

— Bine.

Rooney se oferise deja să-mi aranjeze părul.

— Nu se știe niciodată — poate că-ți vei întâlni viitorul soț diseară!

Nu mi-am putut reține un hohot de râs. Cu două luni în urmă, chiar aș fi visat c-o să am parte de o întâlnire romantică perfectă la primul meu bal din facultate.

Dar acum? Acum mă găteam doar pentru mine.

— Mda, am încuviințat, dregându-mi glasul. Nu se știe niciodată.

Rooney n-a zis nimic cât m-a coafat cu un ondulator gros, extrem de concentrată. Știa să facă buclele alea mari, lejere, pe care le vezi mereu în serialele americane, dar care mie mi se păreau aproape imposibile.

Ea se coafase deja. Își pieptănase părul peste cap și îl îndreptase complet. Purta o rochie strâmtă, roșie ca sângele, cu o crăpătură lungă pe un crac. Arăta ca o tipă din filmele cu James Bond care se dovedește apoi un personaj negativ.

A insistat să mă și machieze — mi-a explicat că dintotdeauna o pasionaseră schimbările de look — și eu n-am protestat, având în vedere că se pricepea mult mai bine decât mine. A ales nuanțe de auriu și cafeniu pentru fardul de pleoape și un ruj roz discret, mi-a conturat mai bine sprâncenele cu o perie minusculă și mi-a dat cu creion dermatograf, trasând linii arcuite, mult mai îngrijit decât aș fi reușit eu vreodată.

— Gata, a anunțat, după o ședință de machiaj care părea să fi durat ore întregi, dar probabil nu durase decât vreo douăzeci de minute. Am terminat.

M-am studiat în oglinda cu picior a lui Rooney. De fapt, arătam excelent.

— Uau. Arăt — uau.

— Uită-te în oglinda mare. Trebuie să vezi efectul complet, în combinație cu rochia. Arăți ca o prințesă.

M-am conformat. Rochia chiar era ca-n basme — o rochie până-n pământ, din șifon trandafiriu, cu un corsaj cu paiete. Nu era foarte comodă — o fixasem cu bandă dublu adezivă la greu —, dar, în combinație cu părul ondulat și machiajul strălucitor, chiar arătam și mă simțeam ca o prințesă.

Poate c-aveam să mă distrez, totuși, în seara asta. Se văzuseră și chestii mai bizare.

Stând lângă mine, Rooney s-a studiat și ea în oglindă.

— Hm. Suntem oarecum în contrast. Roșu și roz.

— Cred că e un contrast de efect. Eu par un înger, iar tu arăți ca un diavol.

— Da. Sunt imaginea ta răsturnată.

— Sau poate invers.

— Oare e o ilustrare a prieteniei dintre noi?

Ne-am uitat una la alta și am început să râdem.

Se speculase intens, săptămâni în șir, asupra temei Balului Bailey de la St. John și cumva eu eram una dintre puținele persoane care nu reușiseră s-o afle înaintea balului propriu-zis. Probabil din cauză că singura mea prietenă din colegiu era Rooney, care refuzase să-mi spună când o întrebasem, iar pe mine nu mă preocupase îndeajuns subiectul ca să mai insist.

Se părea că la celelalte ediții avuseseră deja temele „Circul“, „Alice în Țara Minunilor“, „Basme“, „Anii '20“, „Hollywood“, „Vegas“, „Bal mascat“ și „Sub cerul înstelat“. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva începeau să fie în pană de idei.

Nu m-am lămurit asupra temei în timp ce străbăteam culoarele

colegiului și ne îndreptam spre recepție. Holul fusese decorat cu aranjamente florale, iar scara fusese transformată într-un soi de zid de castel, cu turnulețe și un balcon. În sala de mese erau puse măsuțe circulare, decorate cu alte aranjamente florale, precum și cu sticluțe artizanale pe care scria „otravă“ și pumnale de lemn.

M-am prins abia când am auzit în boxe I'm Kissing You, cântecul lui Des'ree — una dintre melodiile de referință de pe coloana sonoră a unui anumit film din ١٩٩٦ de Baz Luhrmann.

Tema era Romeo și Julieta.

Ne-am întâlnit cu Pip și Jason la intrarea în colegiu. Jason m-a salutat înclinând timid din cap, dar nu mi-a zis nimic.

Amândoi arătau super. Jason purta un smoching clasic, care-i venea ca turnat pe umerii lui lați. Pip își ondulase părul și mai mult decât de obicei și purta pantaloni negri mulați și un sacou stil smoching din catifea, de un verde crud. Combinase ținuta asta cu o pereche de ghete butucănoase Chelsea din imitație de piele de șarpe, care cumva se asortau la fix cu rama de baga de la ochelari.

Rooney a măsurat-o din cap până-n picioare.

— Arăți bine, i-a zis.

Pip s-a străduit din răsputeri să n-o măsoare la rândul ei din priviri pe Rooney în rochia de gagică Bond, rămânând cu privirea ațintită asupra chipului ei.

— Și tu.

Mi s-a părut că cina a durat un an întreg, deși nu era decât începutul unei nopți care avea să se dovedească cea mai lungă din viața mea.

Eu, Rooney, Jason și Pip a trebuit să stăm la masă cu încă patru

persoane, dar, din fericire, erau cu toții prieteni și cunoștințe de-ale lui Rooney. În timp ce toată lumea încerca să se cunoască mai bine, eu am făcut ce făceam de obicei, nespunând nimic, dar fiind atentă la ce se discuta, zâmbind și înclinând din cap când cineva spunea ceva, dar neștiind cum să intervin în vreuna din conversații.

Mă simțeam mai demoralizată ca oricând.

Voiam să ies din pasa asta, dar nu reușeam.

Nu voiam să fiu la o petrecere cu Jason care mă ura și cu Rooney și Pip care trăiau chestia de care eu n-aveam să am parte niciodată.

Sunil, îmbrăcat într-un smoching bleu, și Jess, într-o rochie cu paiete de culoarea mentei, au trecut să ne salute, deși au vorbit mai mult cu Rooney, pentru că ea luase deja trei pahare de vin la bord și nu-i mai tăcea gura. Când au dat să plece, Sunil mi-a făcut cu ochiul, ceea ce m-a înveselit preț de vreo două minute, dar apoi mi-au revenit piticii pe creier.

Asta eram. N-aveam să trăiesc niciodată o iubire romantică, din cauza orientării mele — o parte esențială din ființa mea, pe care n-aveam cum s-o schimb.

M-am pus pe băut vin. Vin la greu. Era gratis.

— Mai sunt doar opt ore! a exclamat Pip când am ieșit rânduri-rânduri din sala de mese după desert.

Eu mă îndopasem și, drept să spun, mă îmbătasem deja.

Am clătinat din cap.

— Eu n-o să rezist până la șase dimineața.

— Oh, o să rezișți. O să mă asigur că rezișți.

— Chestia asta sună a amenințare.

— O să fiu aici să-ți trag o castană dacă începi să ațipești.

— Te rog, nu-mi trage castane.

— Pot și o voi face.

A dat să-mi demonstreze, dar m-am ferit, râzând. Pip se pricepea întotdeauna să mă înveselească, chiar și când nu știa că sunt deprimată.

Balul nu se desfășura într-o singură sală — se întindea pe tot parterul clădirii principale și într-un cort instalat pe pajiște. Sala de mese a fost transformată rapid în sală de dans, desigur, cu o formație live și bar. Erau câteva săli tematice, unde se serveau gustări și băuturi, de la sendvișuri la înghețată, ceai și cafea, și o sală de proiecție unde puteai urmări toate ecranizările după Romeo și Julieta, în ordine cronologică. Culoarele pe care nu le văzuserăm încă erau decorate cu atâta râvnă, încât nu se mai vedeau pereții — erau acoperiți de flori, iederă, materiale textile, luminițe și două embleme imense cu blazoanele familiilor Capulet și Montague. Doar pentru o noapte, eram purtați într-o altă lume, în afara spațiului și timpului.

— Unde să mergem mai întâi? a întrebat Pip. În sala de proiecție? La cort?

S-a întors, apoi s-a încruntat, nedumerită.

— Rooney?

M-am întors și eu și am dat cu ochii de Rooney la câțiva pași în urma noastră, rezemată de perete. Se îmbătase, clar, dar se și uita la Pip de parcă ar fi fost speriată sau, cel puțin, agitată. Apoi a afișat un zâmbet larg.

— Mă duc să-mi văd și ceilalți prieteni un pic! ne-a strigat, ca să se facă auzită peste muzică și forfotă.

Și cu asta, dusă a fost.

— Ceilalți prieteni? a întrebat Jason, derutat.

— Cunoaște pe toată lumea, am zis, dar nu mai eram atât de sigură de asta.

Cunoștea o mulțime de oameni, totuși începeam să-mi dau seama că noi eram singurii ei prieteni adevărați.

— Păi, n-are decât să se ducă învârtindu-se, dacă ne ia cu de-astea, a comentat Pip, dar nu părea prea convinsă.

Jason și-a dat ochii peste cap.

— Pip.

— Ce-i?

— Doar… nu-i nevoie s-o mai ții cu chestia asta. Știm amândoi că-ți place de ea.

— Poftim?

Pip a ridicat brusc capul.

— Ce — nu, nu-mi place — adică, da, îmi place de ea ca om — adică, o admir ca regizoare și ca artistă, dar are o personalitate foarte puternică, așa că n-aș zice că-mi place de ea, doar o respect pentru cine este și ce face…

— Dar ești atrasă de ea, am declarat. Nu-i nimic rău în asta.

— Nu.

Pip și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu, categoric nu. Georgia, e — obiectiv vorbind, e extrem de sexy și, da, în mod normal, ar fi exact genul meu și știu că știi și tu asta, dar — adică, e hetero și efectiv mă urăște, deci, chiar dacă mi-ar plăcea de ea, ce rost ar…

— Pip! am întrerupt-o, exasperată.

N-a mai zis nimic. Știa că, indiferent ce-ar fi zis, nu-și mai putea ascunde sentimentele.

— Cred c-ar trebui să mă duc după ea, am continuat.

— De ce?

— Doar că să mă asigur că e OK.

Pip și Jason n-au protestat, așa c-am plecat s-o caut pe Rooney.

Aveam sentimentul că, dacă se îmbăta și mai tare, urma să facă o chestie pe care urma s-o regrete.

Capulet contra Montague

N-am reușit să dau de Roooney. Mișunau sute de studenți prin colegiu și era greu chiar și să străbați culoarele, cu atât mai mult să zărești pe cineva prin puhoiul de oameni care se strânseseră în jur și care stăteau de vorbă, râdeau, cântau și dansau. Era și ea pe undeva pe-acolo, fără îndoială. Rooney părea să acționeze de parcă ar fi fost protagonista unui joc video într-o lume de personaje care doar făceau figurație.

Am dat târcoale cortului o vreme, sperând c-o să apară, dar, chiar dacă ar fi fost înăuntru, probabil că n-aș fi avut cum s-o găsesc. Era arhiplin pentru că acolo aveau loc toate activitățile distractive — o cabină foto, gherete cu floricele și vată de zahăr, un taur de rodeo și atracția principală, „Capulet contra Montague“, care arăta ca un castel gonflabil, în care se vedeau două platforme pe care doi oponenți se duelau cu săbii de lemn, până când unul dintre ei cădea. Urmărisem câteva persoane în acțiune și tare aș fi vrut să încerc și eu, dar nu știam pe unde era Rooney și mi-ar fi fost cam rușine să-i propun chestia asta. Cred că mă așteptam să refuze.

Mi-am mai luat ceva de băut de la bar, nu c-aș fi avut nevoie, pentru că mă îmbătasem deja, și am pornit-o împleticit prin zonă, rătăcind fără țintă. Cu cât beam mai mult, cu-atât mai absentă eram și nu-mi mai păsa că sunt singură, în toate sensurile cuvântului.

Dar era greu să uit chestia asta când toate cântecele pe care le auzeam în boxe vorbeau despre iubiri romantice. Evident, era ceva planificat — tema era Romeo și Julieta, pentru Dumnezeu —, dar tot mă călca pe nervi.

Întreaga poveste a început să-mi amintească de petrecerea de după banchetul de absolvire. Luminile care jucau pe ringul de dans, cântecele de dragoste, râsetele, costumele și rochiile.

La petrecerea aceea, fusesem convinsă că acolo era lumea mea și că, într-o zi, îmi voi găsi locul printre oamenii ăia.

Nu mai eram convinsă de chestia asta.

N-aveam să-mi găsesc niciodată locul printre ei. N-aveam să ajung să flirtez. Să mă îndrăgostesc. Să am parte de finalul ca-n basme.

M-am dus să mă ascund în salonul de luat ceaiul, doar ca să mă trezesc față în față cu un cuplu care se săruta într-un colț. Îi uram. Am încercat să-i ignor și mi-am băut vinul, uitându-mă pe fluxul de pe Instagram.

— Georgia.

O voce incredibil de sonoră a spulberat liniștea din încăpere, făcându-i pe toți să tresară. Întorcându-mă spre ușă, am dat cu ochii de Pip, în sacoul ei verde, cu o mână în șold și un pahar de plastic, fără îndoială plin cu tărie, în cealaltă mână.

A zâmbit, încurcată de atenția subită care i se acorda.

— Ăă, scuze. N-am știut că asta e camera în care se păstrează liniștea.

S-a apropiat tiptil și s-a ghemuit lângă mine, vărsând un strop de băutură pe jos.

— Unde e Rooney? m-a întrebat.

Am dat din umeri.

— Oh. Mă rog, am venit să te provoc la un duel Capulet contra Montague.

— În castelul gonflabil?

— Nu e doar un castel gonflabil. E un test suprem de rezistență, agilitate și tărie morală.

— Eu aș zice că seamănă întocmai cu un castel gonflabil.

Pip m-a prins de mână și m-a tras în picioare.

— Hai să-l încercăm! Jason a zis că deja i s-a făcut somn, așa că s-a întors la Castel.

— Stai așa… A plecat?

— Da. N-are nimic, știi că nu rezistă până la ore târzii.

Imediat m-am simțit vinovată — din vina mea era prostdispus — și m-am ridicat brusc, doar ca să simt că se învârte camera cu mine și că sunt cât pe-aci să cad la pământ.

Pip m-a privit încruntată.

— Doamne sfinte. Cât de mult ai băut?

— Oh, a exclamat Pip când am intrat în cort.

Inițial, am crezut că era o reacție la cum arăta cortul. Când venisem aici, la începutul serii, totul mi se păruse strălucitor și incitant, viu colorat și inedit. Acum arăta ca un bâlci prăpădit. Podeaua era lipicioasă și presărată de floricele călcate în picioare. Nu mai era așa înghesuială la gherete, iar personalul părea extenuat.

Dar Pip nu se referea la nimic din toate astea, lucru pe care l-am înțeles când am văzut-o pe Rooney venind spre noi, în rochia ei roșie de gagică malefică din filmele cu James Bond.

Incredibil, încă mai era pe tocuri și probabil că tocmai își refăcuse machiajul, pentru că arăta impecabil. Cu iluminatorul scânteindu-i pe obraji, cu liniile de contur tăioase ca o lamă de cuțit, a privit-o de sus pe Pip, cu ochii mari și negri, și i-a zâmbit.

De asemenea, era evident că se amețise bine.

— Mă scuzi, a zis rânjind. Pe tine cine te-a invitat? Nu ești studentă la St. John.

Pip i-a rânjit la rândul ei, intrând imediat în joc.

— M-am furișat. Sunt as în camuflaj.

— Unde ai fost? am întrebat-o pe Rooney.

— Oh, știi tu, mi-a zis, adoptând un ton care-ți evoca moștenitoarea unei averi. M-am învârtit pe aici, dragă.

— Tocmai ne pregăteam să ne duelăm în castelul gonflabil, a anunțat-o Pip. Poți să vii și tu. Cineva o să și-o ia.

Rooney i-a zâmbit, cu o expresie prefăcut amenințătoare pe chip.

— Păi, ce-i drept, îmi place să le-o trag altora.

— OK, m-am trezit zicând.

Dacă aș fi fost perfect lucidă, probabil că le-aș fi lăsat să văd până unde merg, dar eram beată și obosită și mi se luase de ele două și, de fiecare dată când le vedeam privindu-se cu o pasiune înverșunată, în care se contopeau afecțiunea și iritarea, îmi venea să mor pentru că eu n-aveam să trăiesc niciodată așa ceva. M-am uitat la Pip, cu papionul strâmb acum și cu ochelarii alunecându-i pe nas, și la Rooney, pe al cărei chip se vedea roșeața în ciuda fondului de ten.

Și apoi m-am uitat la castelul gonflabil, unde avea loc duelul „Capulet contra Montague“.

— Cred c-ar trebui să încercați voi două mai întâi, le-am zis, arătând într-acolo. Una contra celeilalte. Doar ca să vă descărcați energia. Vă rog.

— Mă bag, a declarat Rooney, înfruntând expresia încruntată a lui Pip cu o privire tăioasă.

— Eu… OK, s-a bâlbâit Pip. Bine. Dar n-o să te tratez cu mănuși.

— Ți se pare c-aș fi genul de persoană care își dorește să fie tratată cu mănuși?

Pip și-a lăsat privirea să alunece de-a lungul rochiei lui Rooney, apoi și-a ridicat-o imediat.

— Nu.

— Bun.

Începea să devină insuportabil, așa că m-am îndreptat spre supraveghetor și i-am zis:

— Ele două vor o rundă.

Bărbatul a încuviințat cu un aer obosit și a arătat spre platforme.

— Urcați.

Niciuna dintre ele n-a zis nimic în timp ce se cățărau pe castel, Rooney descălțându-se de tocuri din mers, și de-acolo sărind direct pe cele două platforme. În mod evident escaladarea era mai grea decât anticipaseră — pantalonii mulați ai lui Pip erau o ținută doar cu puțin mai practică decât rochia strâmtă a lui Rooney —, dar au reușit până la urmă și tipul le-a înmânat fiecăreia o chestie care arăta ca o baghetă de înot.

— Aveți trei minute la dispoziție, le-a zis pe un ton monoton, arătând spre cronometrul cu numărătoare inversă afișat în spatele castelului. Scopul este să-ți dobori oponentul de pe platformă înainte să expire timpul. Sunteți gata?

Rooney a încuviințat, cu aerul de concentrare extremă pe care-l are un jucător de tenis la Wimbledon.

— Oh, da, a exclamat Pip, strângând bagheta în mână.

Tipul a oftat. Apoi a apăsat pe un buton aflat pe podea și s-au auzit trei țiuituri. Numărătoarea inversă.

Trei. Doi. Unu.

Start.

Rooney a sărit imediat la atac. A scuturat cu înverșunare bagheta spre Pip, iar Pip a parat atacul cu propria ei baghetă, dar nu fără a se clătina pe platformă. Platformele erau circulare și n-aveau mai mult de jumătate de metru în diametru. Probabil că n-avea să dureze prea mult.

Pip a pufnit în râs.

— Deci n-ai chef de joacă?

Rooney a rânjit.

— Nu, încerc să câștig.

Pip a întins bagheta în față, încercând s-o împingă pe Rooney înapoi, dar Rooney și-a răsucit trunchiul, aplecându-se aproape în unghi drept în lateral.

— Bine, gimnasto, a comentat Pip.

— Am făcut dans, de fapt, i-a întors-o Rooney. Până la paisprezece ani.

A scuturat din nou bagheta spre Pip, dar Pip a blocat lovitura.

Și a început lupta pe bune.

Rooney lovea încoace și-ncolo, dar reflexele lui Pip păreau să fi fost amplificate de tot alcoolul consumat, ceea ce n-avea nicio noimă. Rooney lovea în dreapta, Pip para, Rooney lovea în stânga, Pip fenta lovitura. Pip a împuns cu bagheta înainte, încercând să atingă umărul lui Rooney și s-o împingă înapoi, și, pentru o clipă, am crezut că lupta se sfârșise, dar Rooney și-a recăpătat echilibrul cu un rânjet șiret și bătălia a continuat.

— Ai o expresie tare caraghioasă când te concentrezi, a spus Rooney, râzând și imitând expresia încruntată a lui Pip.

— Hm, nu la fel de caraghioasă cum o să fie mutra ta când o să câștig, i-a răspuns Pip.

Dar se vedea o urmă de zâmbet și pe chipul ei.

A urmat o nouă suită de atacuri și împunsături și la un moment dat s-au duelat în toată regula, de parcă ar fi avut săbii de Jedi. Pip a împuns-o pe Rooney în coastă, cât pe-aci s-o doboare, dar Rooney s-a salvat în ultima clipă, folosind bagheta pe post de cârjă, iar Pip a râs așa de tare la faza asta, încât a fost cât pe-aci să cadă la rândul ei.

Și în momentul ăla mi-am dat seama că se distrau.

Tot atunci mi s-a urcat băutura la cap și am avut senzația c-o să cad la pământ.

M-am retras poticnit, pe cât de precaut puteam, într-un capăt al cortului, și m-am rezemat de peretele de pânză ca să urmăresc deznodământul.

Am observat fără să vreau că, în ciuda atacurilor ei înverșunate, cu boltă, care-i dădeau un aer necruțător, Rooney îi evita strategic fața lui Pip, ca nu cumva să-i dea peste ochelari. Pip, în schimb, voia s-o facă arșice.

— Cum de ești atât de flexibilă? a exclamat Pip când Rooney a fentat o nouă lovitură.

— Doar unul dintre numeroasele mele talente!

— Numeroase talente? La plural?

— Cred că știi totul despre ele, Pip-ticot.

Pip a dat s-o lovească, dar Rooney a parat lovitura.

— Ești un coșmar, la naiba.

Rooney i-a răspuns cu un rânjet:

— Așa e și-ți place la nebunie.

Pip a scos ceva ce n-aș putea descrie altfel decât un strigăt de luptă. A împuns-o pe Rooney cu bagheta o dată, și încă o dată, și încă o dată, împingând-o înapoi cu fiecare lovitură, iar la a patra Rooney a fost doborâtă, căzând pe spate de pe platformă pe castelul gonflabil și țipând scurt.

— DA! a strigat Pip, ținându-și bagheta ridicată într-un gest de triumf.

Supraveghetorul a oprit cronometrul și a arătat nelămurit spre Pip.

— A câștigat ochelarista.

Pip a sărit de pe podium și a început să țopăie lângă Rooney, sabotându-i încercările de a se ridica.

— Ai nevoie de ajutor?

Rooney dădea să se ridice, dar cădea întruna în timp ce Pip țopăia lângă ea.

— Oh, Doamne, încetează…

— Parcă ziceai c-ai făcut dans! Unde ți-e coordonarea?

— Nu dansam pe castele gonflabile!

Pip a încetinit într-un final, oprindu-se și întinzându-i mâna lui Rooney, ca s-o ajute să se ridice. Rooney s-a uitat la mâna întinsă și mi-am dat seama că era în cumpănă, dar a refuzat ajutorul, ridicându-se de una singură.

— A fost un joc pe cinste, a zis, înălțând din sprânceană.

Apoi a luat-o din loc — sau, mai curând, a pornit târâș de-a lungul castelului gonflabil și s-a lăsat să cadă peste margine.

— N-o să-mi porți pică pentru că ai pierdut, nu? a strigat Pip în urma ei, lăsându-se și ea să cadă peste marginea platformei.

Rooney a pufnit așa de tare, încât am auzit-o până și eu, din capătul opus al cortului.

— Oh, a spus Pip rânjind. Deja îmi porți pică. Ar fi trebuit să bănuiesc.

Rooney a dat să se încalțe. Probabil că voia să recapete avantajul oferit de diferența considerabilă de înălțime dintre ea și Pip.

— Hei! a strigat Pip în urma ei. De ce mă urăști așa de tare?

Rooney s-a oprit locului.

— Da, exact! a continuat Pip, ridicând brațele. Am zis-o! De ce mă urăști? Ne-am îmbătat amândouă, așa c-am putea la fel de bine să spunem lucrurilor pe nume! E din cauză c-am fost cea mai bună prietenă a Georgiei înaintea ta, așa că îți stau în cale?

Rooney n-a zis nimic, ci doar s-a încălțat și apoi s-a îndreptat de spate.

— Sau doar mă urăști ca persoană?

Rooney s-a întors spre ea și i-a zis:

— Ești bătută în cap. Și ar fi trebuit să mă lași să câștig.

S-a lăsat tăcerea o clipă.

— Uneori obțin ceea ce-mi doresc eu, a spus Pip apoi, uimitor de calmă. Uneori, eu sunt cea care câștigă.

De-abia am apucat să-i cântăresc spusele, pentru că Rooney era gata să explodeze. Și-a încleștat pumnii și am intuit că urma o ceartă în toată regula, ațâțată de alcool și de care aveau să se rușineze a doua zi. Trebuia să le opresc. Trebuia să pun capăt discuției, înainte ca lucrurile să degenereze. Ele două erau singurele prietene pe care le mai aveam.

Așa că m-am ridicat, ceea ce n-a fost ușor deloc în rochia pe care o purtam. Am dat să spun ceva. Să încerc să le opresc. Poate chiar să încerc să le ajut.

Însă ce s-a întâmplat, de fapt, a fost că mi-a venit tot sângele în cap. Am văzut stele verzi și auzeam înfundat.

Și apoi am leșinat.

Înfrântă

Când mi-am recăpătat cunoștința, am descoperit-o pe Pip bătându-mă un pic prea energic cu palma peste obraji.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, bâiguia.

— Te rog, nu mă mai plesni, am mormăit.

Rooney era și ea acolo, îi pierise orice urmă de iritare de pe chip, lăsând locul unei îngrijorări sincere.

— La naiba, Georgia. Cât de mult ai băut?

— Ăă… paisprezece.

— Paisprezece ce?

— Paisprezece pahare.

— Nu, nu se poate.

— Bine, nu mai țin minte cât am băut.

— Și-atunci de ce ai zis paisprezece?

— Mi s-a părut un număr bun.

Ne-au întrerupt alți câțiva studenți, care veniseră să se uite peste umărul lui Pip și Rooney, întrebând politicos dacă mă simt bine. Mi-am dat seama că eram încă întinsă pe jos, ceea ce era jenant, așa că m-am ridicat în capul oaselor și le-am spus tuturor că n-am nimic, că doar băusem un pic prea mult, moment în care toți s-au hlizit și apoi și-au văzut de treabă. Dacă n-aș fi fost complet mangă, aș fi fost rușinată la culme, dar, din fericire, eram, iar singurul lucru care-mi trecea prin minte era cât de tare aș fi vrut să vomit.

Rooney m-a ajutat să mă ridic, înconjurându-mi mijlocul cu brațul, iar gestul a părut s-o irite pe Pip, cine știe de ce.

— Ar trebui să mergem să ne relaxăm un pic în sala de proiecție, a propus Rooney. Mai avem șase ore de stat pe-aici. Putem să te trezim un pic.

Șase ore? Numai treză nu-mi doream să fiu acum.

— Nuuuu, am mormăit, dar Rooney ori m-a ignorat, ori nu m-a auzit. Dă-mi drumul. N-am nimic.

— În mod evident, nu e așa și timp de o jumătate de oră o să stăm într-un fotoliu și-o să bei niște apă, indiferent dacă vrei sau nu.

— Nu ești maică-mea.

— Păi, mama ta mi-ar mulțumi acum.

Rooney aproape că m-a cărat pe când străbăteam culoarele pline de flori și luminițe, cu Pip în urma noastră. Nimeni n-a zis nimic până când am ajuns în dreptul ușii de la sala de proiecție și s-a auzit un strigăt din urma noastră.

— PIP! Oh, Doamne, bună!

În starea mea de confuzie, m-am uitat în urmă. Era un tip însoțit de mai multe persoane pe care nu le-am recunoscut, cel mai probabil pentru că stăteau în căminul lui Pip.

— Hai cu noi, a continuat tipul. Mergem să dansăm un pic.

Pip s-a foit stingherită.

— Oh — ăă…

S-a întors să se uite la mine.

Nu prea știam ce să spun, dar, din fericire, Rooney mi-a luat-o înainte.

— Du-te. E în siguranță cu mine.

Am încuviințat din cap, ridicând încurajator degetul mare, cam

tremurat.

— Bine, păi… ăă… Ne vedem aici, cam într-o oră? a spus Pip.

— Da, a încuviințat Rooney și am luat-o încet din loc, iar Pip a și tulit-o.

— Poftim, mi-a spus Rooney, întinzându-mi un pahar mare cu apă și un sendviș într-un șervețel și trântindu-se lângă mine într-un fotoliu.

Le-am luat ascultătoare.

— Cu ce-i sendvișul? am întrebat.

— Brânză și Marmite.

— O alegere riscantă, am zis, mușcând din el. Dacă nu-mi plăcea Marmite?

— Doar asta mai aveau, așa c-o să-l mănânci și-o să te mulțumești cu ce ai.

Din fericire, îmi place la nebunie Marmite și, chiar dacă nu mi-ar fi plăcut, probabil că l-aș fi mâncat oricum, pentru că deodată eram lihnită de foame. Îmi trecuse senzația de greață și simțeam un gol dureros în stomac, așa c-am înfulecat sendvișul în timp ce ne uitam la filmul pe care-l proiectau acum.

Eram singurele persoane din sală. Din depărtare se auzea basul răzbătând dinspre sala de dans, unde erau majoritatea studenților, fără îndoială. Se auzeau discuții și din sala de vizavi, unde se serveau ceai și sendvișuri gratuite, și, din când în când, se auzeau râsete și voci prin dreptul ușii, pe măsură ce lumea circula de colo-colo, umplându-și timpul cu ce se nimerea până în zori, când avea să se încheie balul. Nu mai părea un bal de-acum — părea o imensă petrecere în pijamale la care nimeni nu voia să meargă primul la culcare.

Filmul era cea mai bună adaptare a piesei — versiunea din anii '90, a lui Baz Luhrmann, cu Leonardo DiCaprio. Nu ratasem prea mult —

Romeo tocmai se plimba pe plajă, cu un aer abătut —, așa că ne-am instalat în fotoliu ca să ne uităm la film, fără să mai zicem nimic.

Am rămas așa, captivate, timp de patruzeci și cinci de minute.

Cam atât mi-a luat până m-am trezit un pic și mi s-a pus din nou în funcțiune creierul.

— Unde ai fost? am întrebat-o mai întâi.

Rooney nu și-a luat ochii de la ecran.

— Sunt chiar aici.

— Nu… mai devreme. Ai plecat și n-ai mai venit.

A urmat o pauză.

— Am stat cu o gașcă. Scuze. Am… da. Scuze.

Mi-a aruncat o privire.

— Dar te-ai descurcat, nu?

Nici nu-mi mai aminteam cum îmi umplusem timpul între cină și duelul din castelul gonflabil. Hoinărisem prin sala de dans, mă așezasem în salonul de servit ceaiul, explorasem cortul, dar nu trecusem pe la niciuna dintre gherete.

— Mda, m-am descurcat.

— Bun. Ai dansat cu Jason?

Oh. Mai era și chestia asta.

— Nu.

— Oh. Cum așa?

Voiam să-i spun toată povestea.

Aveam să-i spun toată povestea.

Oare era din cauza băuturii? A energiei de la bal? Din cauză că

Rooney începea să mă cunoască mai bine decât oricine, doar pentru că dormea în fiecare noapte la doi metri distanță?

— N-o să fie nimic între mine și Jason, i-am zis.

A înclinat din cap.

— Mda, am… cred c-am bănuit, dar… am presupus că încă vă mai vedeți.

— Nu. Am pus capăt relației.

— De ce?

— Pentru că…

Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Pentru că sunt aromantică și asexuală. Dar suna ciudat. Păreau să aibă ceva fals, de parcă ar fi fost vorbe de taină, vorbe șoptite care n-aveau ce căuta în lumea reală.

Nu că m-aș fi așteptat să reacționeze nasol — Rooney n-ar fi fost dezgustată sau furioasă. Nu era genul ăla de om.

Dar m-am gândit că avea să fie stingherită. Derutată. Ceva gen „Ăă, OK, ce naiba mai e și asta?“ Ar înclina politicos din cap odată ce-i explicam, dar în minte și-ar zice „Oh, Doamne, ciudată mai e Georgia“.

Cumva, asta mi se părea aproape la fel de nasol.

— Pentru că nu-mi plac băieții, am zis.

Și, de cum am zis-o, mi-am dat seama ce greșeală făcusem.

— Oh, a exclamat Rooney. Oh, Doamne.

S-a ridicat în capul oaselor, înclinând din cap, procesând informația.

— Nu-i nimic. La naiba. Adică, mă bucur că ți-ai dat seama. Felicitări, aș zice?

A început să râdă.

— Pare mult mai plăcut să nu fii atrasă de băieți. Fetele sunt mult mai drăguțe în toate privințele.

Apoi s-a strâmbat.

— Oh, Doamne sfinte. Am irosit atâta timp și energie încercând să-ți fac lipeala cu Jason. De ce n-ai zis nimic?

Până să apuc să-i răspund, s-a întrerupt.

— Nu, scuze, e o tâmpenie să zic chestia asta. Evident că încercai să te lămurești. Nu-i nimic. Vreau să zic, la asta folosesc anii de facultate, nu? E perioada când experimentezi și te lămurești ce-ți place, de fapt.

M-a bătut energic pe picior.

— Și știi ce înseamnă asta? Acum putem să ne concentrăm pe a-ți găsi o fată drăguță cu care să ieși! Oh, Doamne! Cunosc o mulțime de fete adorabile cărora le-ar plăcea de tine. Trebuie să ieși cu mine în oraș într-o seară, săptămâna viitoare. Pot să-ți prezint o mulțime de fete.

În timp ce ea îi dădea înainte cu monologul, eu stăteam ca pe jar. Dacă nu spuneam adevărul acum, aveam să-mi pierd curajul și aveam să-i cânt în strună cu această nouă minciună, pentru ca apoi să fiu silită s-o iau de la capăt cu toată povestea cu tentativele de relații.

— Nu vreau să fac asta, de fapt, am zis, jucându-mă cu șervețelul în care fusese înfășurat sendvișul.

— Oh. OK, da. Sigur. Nu-i nimic.

Rooney a luat o gură de apă și, timp de câteva minute, a rămas cu privirea la ecran.

— Nu e obligatoriu să începi imediat cu întâlnirile, a continuat. Ai timp berechet.

Timp berechet. Mi-a venit să râd.

— Nu cred c-o s-o fac, i-am zis.

— Ce anume?

— N-o să încep cu întâlnirile. Niciodată. Nu-mi plac nici fetele. Nu-mi place de nimeni.

Cuvintele mele au răsunat în sală. S-a lăsat o tăcere prelungă.

Și apoi Rooney a început să râdă.

— Te-ai îmbătat, mi-a spus.

Mă îmbătasem, un pic, dar nu asta era ideea.

Și începuse să râdă. Faza asta m-a agasat.

Fix așa mă așteptasem să reacționeze. Fix așa mă așteptam să reacționeze toată lumea.

Râsete stingherite, pline de compătimire.

— Nu-mi plac băieții, i-am zis. Și nu-mi plac nici fetele. Nu-mi place de nimeni. Așa că n-o să ies niciodată cu nimeni.

Timp de câteva minute, Rooney n-a zis nimic.

— Ascultă, Georgia, mi-a spus apoi. Poate că așa vezi lucrurile acum, dar… nu-ți pierde speranța. Poate că treci printr-o perioadă mai dificilă acum, gen, nu știu, stresul din cauză c-ai început facultatea sau ce-o fi, dar… o să cunoști pe cineva care-o să-ți placă într-o bună zi. Toți cunoaștem pe cineva până la urmă.

Ba nu, nu-i adevărat, aș fi vrut să-i spun.

Nu toți.

Nu și eu.

— E o chestie reală, i-am zis. E o… o orientare reală. Când nu-ți place de nimeni.

Dar nu eram în stare să rostesc cuvintele respective.

Probabil că n-ar fi folosit la nimic dacă le-aș fi rostit.

— OK, a început Rooney. Ei bine, de unde știi că ești… așa? De unde

știi că n-o să cunoști pe cineva de care chiar o să-ți placă într-o zi?

M-am uitat lung la ea.

Sigur că nu înțelegea.

Rooney nu era o expertă în materie de relații cum îmi imaginasem. De-acum eram convinsă că știam mai multe chestii decât ea.

— Nu mi-a plăcut de nimeni în viața mea, i-am zis, dar vorbeam încet și nici măcar nu păream convinsă, cu atât mai puțin să fiu convinsă în privința propriei identități. Îmi… îmi place ideea, dar… realitatea…

Nu mi-am dus la capăt propoziția, simțind un nod în gât. Dacă aș fi încercat să-i explic, știam c-aș fi început să plâng. Totul era încă nou. Nu încercasem niciodată să explic cuiva.

— Te-ai sărutat cu vreo fată, atunci?

M-am uitat la ea. Mă privea calm. Aproape ca și cum mi-ar fi lansat o provocare.

— Nu.

— Păi, în cazul ăsta, de unde știi că nu-ți place?

În sinea mea, știam că e o întrebare nedreaptă. Nu e musai să încerci o chestie ca să fii convins că nu-ți place. Știam că nu-mi place să sar cu parașuta. Categoric nu trebuia să încerc ca să-mi dovedesc chestia asta.

Dar eram ametită. Ca și ea.

— Nu știu, am spus.

— Poate c-ar trebui să încerci înainte să… știi tu. Înainte de a respinge complet ideea c-ai putea găsi pe cineva.

Rooney a râs din nou. Nu încerca să fie răutăcioasă. Dar așa părea.

Știam că voia doar să mă ajute.

Și, cumva, era și mai rău.

Încerca să-mi fie o prietenă bună, dar spunea cele mai aiurea chestii pentru că habar n-avea cum e să fii în pielea mea.

— Poate, am mormăit, rezemându-mă de fotoliu.

— Ce-ar fi să încerci cu mine?

Stai așa.

Ce?

— Poftim? am întrebat, întorcându-mă spre ea.

S-a lăsat pe o parte, astfel că era întoarsă cu totul spre mine, apoi a ridicat amândouă mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

— Efectiv, vreau doar să ajut. Chiar nu-mi place de tine la modul ăsta — fără supărare —, dar poate că așa ți-ai da seama dacă ți-ar plăcea sau nu. Vreau să te ajut.

— Dar… nu-mi place de tine la modul ăsta, i-am zis. Și dacă aș fi gay, n-aș simți neapărat ceva doar pentru că ești fată.

— OK, poate că nu, a spus Rooney oftând. Doar că nu vreau să te văd că te dai bătută fără să încerci.

Începea să mă enerveze, fiindcă ceea ce făceam eu nu era „să mă dau bătută“.

Era împăcarea cu realitatea.

Și poate… poate că avea să se dovedească un lucru bun.

— Nu vreau să crezi c-o să fii singură și tristă pe veci! mi-a spus și în momentul ăla am simțit că cedez un pic.

Oare doar așa aveam să fiu? Singură și tristă? Pe veci?

Oare mă condamnasem la o asemenea soartă pentru că îndrăznisem să reflectez la latura asta a identității mele?

Oare doar mă resemnam cu o viață solitară?

De îndată ce m-au izbit întrebările astea, parcă s-a rupt zăgazul și m-au inundat toate îndoielile cărora crezusem c-am reușit să le țin piept.

Poate că era ceva trecător.

Poate că mă dădeam bătută.

Poate c-ar trebui să mai încerc.

Poate, poate, poate.

— Bine, am zis.

— Vrei să încerci?

Am oftat, simțindu-mă înfrântă, obosită. Mi se luase de toată povestea asta.

— Mda. Hai să vedem.

Chiar n-avea cum să fie mai nasol decât sărutul cu Jason, nu?

Așa că Rooney s-a aplecat spre mine.

A fost diferit. Rooney era obișnuită cu săruturi mai apăsate, îndelungi, cu totul diferite.

A preluat controlul. Eu am încercat s-o imit.

Nu mi-a plăcut deloc.

Nu mi-a plăcut, întocmai cum nu-mi plăcuse de nicio culoare sărutul cu Jason. Nu-mi plăcea să-i simt fața atât de aproape de a mea. Nu-mi plăcea să-i simt buzele mișcându-se peste ale mele. Nu-mi plăcea să-i simt respirația pe pielea mea. Tot deschideam involuntar ochii, încercând să-mi dau seama cât va mai dura, în timp ce ea îmi cuprindea ceafa în palmă, trăgându-mă spre ea.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să fac asta cu o persoană de care mi-ar plăcea, dar era doar un miraj. Cu cât mă străduiam mai tare să-

mi imaginez acest scenariu, cu-atât mai repede se risipea.

N-avea să-mi placă în veci chestia asta. Cu nimeni.

Nu era doar faptul că nu-mi plăcea să mă sărut cu nimeni. Nu era teamă sau anxietate sau faptul că „încă nu întâlnisem persoana potrivită“. Era ceva care făcea parte din mine. Nu simțeam genul de atracție, pasiune, dorință pe care le simțeau alții.

Și n-aveam să le simt niciodată.

Chiar n-ar fi fost nevoie să mă sărut cu nimeni ca să-mi dau seama de asta.

Rooney, în schimb, mă săruta cu foc, așa cum făcea cu toată lumea, presupun. Mă săruta de parcă i-ar fi plăcut cu adevărat de mine, dar mi-am dat seama brusc c-o cunosc mai bine de-atât. Nu era vorba niciodată de cealaltă persoană. O făcea doar ca să se simtă ea mai bine în pielea ei.

Nu aveam energia să încerc să înțeleg ce însemna chestia asta.

— Oh, am auzit un glas din spate.

Rooney s-a desprins imediat de mine, iar eu, ametită și un pic stânjenită de toată situația, m-am întors să văd cine era.

Ar fi trebuit să ghicesc, de fapt.

Pentru că universul părea să-mi fi pus gând rău.

Pip își ținea sacoul îndoit peste braț și un sendviș în cealaltă mână.

— Am…, a început ea, apoi s-a oprit.

S-a uitat la mine, cu ochii mari, apoi la Rooney, apoi din nou la mine.

— Ți-am adus un sendviș, dar…

S-a uitat la sendviș.

— S-a… ăă, mama mă-sii.

S-a uitat din nou la noi.

— Uau. Duceți-vă dracului amândouă!

Flori de hârtie

Rooney a sărit în picioare.

— Stai așa, chiar nu înțelegi ce se întâmpla adineauri.

Pip a privit-o cu și mai multă înverșunare.

— Cred că e destul de evident ce se întâmpla adineauri, a spus ea. Așa că nu încerca să mă insulți mințindu-mă.

— Nu, dar…

— Dacă era ceva între voi, ați fi putut măcar să-mi spuneți.

Și-a întors privirea spre mine, cu un chip pe care nu se citea nicio emoție, ceea ce m-a speriat.

— Ați fi putut măcar să-mi spuneți.

Și apoi a ieșit din sală.

Rooney a luat-o imediat la fugă după ea și eu le-am urmat grăbită. Trebuia să-i explic. Rooney trebuia să-i explice.

Toată lumea trebuia să termine cu minciunile și cu prefăcătoriile.

Rooney a prins-o de umeri chiar când ajunsese la capătul culoarului și a întors-o spre ea.

— Pip, ascultă-mă, te rog…

— CE să ascult? a strigat Pip, apoi a coborât un pic glasul când niște studenți care treceau pe-acolo s-au întors curioși spre noi. Dacă sunteți împreună, n-aveți decât, duceți-vă și făceți-vă de cap, dar ați fi putut să aveți măcar bunul-simț să-mi spuneți, ca să încerc să-mi înăbuș

propriile sentimente și să nu fiu devastată acum…

Glasul i s-a frânt și i-au dat lacrimile.

Voiam să-i explic, dar nu eram în stare să vorbesc.

Îmi distrusesem prietenia cu Jason și acum îmi distrugeam și prietenia cu Pip.

— Nu sunt — nu ne — nu suntem împreună! a protestat Rooney, gesticulând disperată. Jur! A fost ideea mea, la naiba, pentru că sunt bătută în cap! Georgia doar încearcă să-și lămurească niște chestii, iar eu am complicat și mai tare lucrurile, împingând-o să iasă cu Jason ca experiment când ea n-a vrut niciodată, de fapt, și acum chestia asta…

Am avut senzația că se năruia totul în jurul nostru. Pip și-a încleștat pumnii.

— Stai așa…

S-a întors spre mine.

— Ai… Chestia cu Jason a fost doar un experiment?

— Am…

Am fost tentată să spun nu, n-a fost așa, am crezut că-mi place de el, am vrut sincer să mă îndrăgostesc de el, dar… oare era o minciună?

Am văzut chipul lui Pip cum se schimonosește. A făcut un pas spre mine și acum țipa:

— Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut să-i faci una ca asta?

M-am tras înapoi, simțind că-mi dau lacrimile. Nu plânge. Să nu plângi.

— Nu mai da vina pe ea! a țipat Rooney la rândul ei. Încerca să-și lămurească propria ei orientare.

— Ei bine, n-ar fi trebuit să facă asta cu cel mai bun prieten al nostru, care de-abia scăpase dintr-o relație care l-a făcut să se simtă ca NAIBA!

Avea dreptate. O dădusem în bară. O dădusem în bară în ultimul hal.

Rooney și-a strecurat brațul între mine și Pip.

— Nu încerca s-o dai cotită, când știm despre ce e vorba de fapt!

— Oh, da?

Pip a coborât glasul. I se vedeau urmele de lacrimi pe obraji.

— Și despre ce e vorba, mă rog?

— Despre faptul că mă urăști. Crezi că vreau s-o răpesc pe Georgia de lângă tine și, din cauză că n-ai decât doi prieteni, pe ea și pe Jason, mă disprețuiești și-ți închipui că fur rolul pe care îl ai tu în viața ei.

S-a lăsat tăcerea. Pip o privea cu ochii mari.

— Nu știi nimic, i-a zis cu glas răgușit, apoi s-a răsucit pe călcâie. Am plecat.

— Așteaptă! am strigat.

Era primul lucru pe care îl spusesem, la naiba.

Pip s-a întors spre noi, chinuindu-se să vorbească printre lacrimi.

— Ce e? Ai ceva de zis?

Nu aveam nimic de zis. Nu eram în stare să articulez cuvintele.

— Așa mă gândeam și eu. Niciodată n-ai nimic de zis.

Și spunând asta, a plecat.

Rooney s-a luat imediat după ea, dar eu am rămas locului, pe culoar. Pereții din jurul meu erau făcuți din flori de hârtie. Deasupra mea se vedeau luminițe. Studenții treceau încoace și-ncolo, râzând, ținându-se de mână, în costume elegante și rochii scânteietoare. Din boxe se revărsa Young Hearts Run Free, cântat de Candi Staton.

Uram tot ce mă înconjura.

Supraviețuitoare

Am rătăcit pe culoarele cu lumină chioară și prin mulțimile gălăgioase. M-am oprit pe marginea ringului de dans tocmai când formația își încheia concertul cu un blues, astfel ca toate perechile să poată dansa strângându-se în brațe.

Rooney și Pip nu erau pe nicăieri, așa că m-am întors în cameră. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte. M-am uitat mult timp în oglindă, întrebându-mă dacă acum aveam să cad pur și simplu din picioare, dând frâu liber emoțiilor și plângând în hohote, pentru că o făcusem lată pe toate planurile. Distrusesem totul în încercarea de a mă lămuri cine sunt. Deși Pip și Jason aveau atâtea pe cap și ei, mă gândisem într-adevăr doar la mine.

Dar n-am început să plâng. N-am scos un sunet. Nu voiam să mai fiu trează.

Am adormit câteva ore și, când m-am trezit, am auzit bufniturile care trădau o partidă de sex în camera de deasupra.

Probabil că asta a fost picătura care a umplut paharul.

Oare chiar toată lumea făcea sex și se îndrăgostea tot timpul? De ce? Cum putea să fie drept ca toată lumea să aibă parte de asta în afară de mine?

Mi-am dorit să înceteze cu toții. Mi-am dorit să nu mai existe sexul și dragostea.

Am ieșit ca o vijelie, fără să mă obosesc să-mi iau telefonul, am urcat treptele două câte două, fără să știu foarte bine ce-aveam să fac odată ce ajungeam la etaj, dar puteam măcar să văd a cui era camera și poate, ulterior, să le dau de urmă locatarilor și să le spun să nu mai facă atâta gălăgie…

Când am ajuns în dreptul spațiului aflat chiar deasupra camerei mele, m-am oprit și-am încremenit.

Era o cameră de menaj. Înăuntru erau șase mașini de spălat și șase uscătoare.

Una dintre mașinile de spălat mergea. Scotea un zgomot ritmic, izbindu-se de perete.

Odată întoarsă în cameră, mi-am dat seama că mai erau doar zece minute până la ora șase — ora pentru celebra „Fotografie de grup a supraviețuitorilor“.

O să mă duc să arunc un ochi, mi-am zis. Să văd câți rezistaseră până dimineața.

Răspunsul era: nu prea mulți. Dintre sutele de studenți care mișunaseră prin colegiu mai devreme, mai rămăseseră doar vreo optzeci, care se adunaseră cu toții în sala de dans. Un fotograf cu un aer obosit aștepta ca studenții beți, care nu închiseseră un ochi, să se așeze pe mai multe rânduri. Nu știam dacă să mă alătur sau nu grupului. Aveam senzația că trișasem pe undeva, pentru că practic trăsesem un pui de somn în ultimele cinci ore.

— Georgia!

M-am întors, temându-mă c-o să dau ochii cu Jason, Rooney sau Pip, dar nu era niciunul dintre ei.

Sunil a venit spre mine. Avea cravata desfăcută, își ținea sacoul bleu peste braț și părea nefiresc de treaz pentru ora șase dimineața.

M-a bătut cu palmele pe brațe, scuturându-mă un pic.

— Ai reușit! Ai rezistat până la șase dimineața! Sunt impresionat. Când eram boboc, m-am dat bătut la miezul nopții.

— Am… tras un pui de somn, i-am zis.

Sunil a rânjit.

— Bună idee. E bine să abordezi strategic chestiile astea. Jess s-a dus să tragă un pui de somn acum câteva ore, dar nu s-a mai întors, așa că aș zice c-a dat greș și anul ăsta.

Am clipit nedumerită. Nu știam ce să-i spun.

— Deci, n-a mai rezistat nimeni altcineva? Rooney? Pip? Jason?

— Ăă…

M-am uitat în jur. Nu se vedea niciunul prin preajmă. Habar n-aveam pe unde erau.

— Nu. Doar eu.

Sunil a dat din cap.

— Ah, mă rog. O să poți să te lauzi cu chestia asta mâine.

Mi-a înconjurat umărul cu brațul și a luat-o spre mulțimea de studenți, trăgându-mă și pe mine.

— Ești o supraviețuitoare!

Am încercat să zâmbesc, dar îmi tremurau buzele. Sunil n-a observat, concentrat să ne facă loc printre studenți.

Am clipit din nou.

Și apoi am spus-o:

— Cred că s-ar putea să fiu… asexuală. Și aromantică. Ambele.

Sunil s-a oprit.

— Da?

— Ăă… da, am zis, cu privirea în pământ. Ăă. Nu prea știu ce să fac în privința asta.

Sunil a rămas încremenit o clipă. Apoi s-a mișcat, retrăgându-și brațul și întorcându-se, astfel încât stătea chiar în fața mea. Și-a lăsat mâinile pe umerii mei și s-a aplecat un pic, ca să fim la același nivel.

— N-ai ce să faci, Georgia, mi-a spus blând. Chiar n-ai ce să faci.

Și apoi fotograful a început să-și piardă răbdarea și a strigat la toată lumea să se aranjeze, așa că Sunil m-a condus spre grămada de oameni și ne-am strecurat pe rândul trei, lângă niște prieteni de-ai lui, și, abia în timp ce se întorcea să schimbe o vorbă cu ei, mi-am dat seama că spusele lui erau purul adevăr. Știam asta acum.

Sunil s-a întors din nou spre mine, mi-a strâns umărul și mi-a zis:

— O să fie bine. Nu trebuie să faci nimic, doar să fii.

— Dar… dacă ce sunt eu nu e altceva decât… nimic? am murmurat, clipind când fotograful ne-a făcut prima poză. Dacă sunt doar nimic?

— Nu, ești mai mult de-atât, mi-a spus Sunil. Trebuie să fii convinsă de asta.

Poate că eram în stare s-o fac.

Poate că eram în stare să cred.

Partea a patra

Persoane diametral opuse

În ziua de după Balul Bailey, Rooney s-a întors în cameră aproape de ora prânzului. Eu încă nu mă trezisem, când a deschis ușa cu piciorul, izbind-o așa de tare c-a dat-o de perete, apoi a zis ceva cum c-ar fi dormit la un tip, s-a descălțat, și-a scos rochia peste cap și a rămas în mijlocul camerei, uitându-se lung la Roderick, care era practic muribund. Și apoi s-a băgat în pat.

N-a pomenit nimic de ce se întâmplase cu mine sau cu Pip.

Nici eu nu voiam să vorbesc cu ea, așa că, după ce m-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat, m-am dus la bibliotecă. Am urcat direct la ultimul etaj, unde erau mese ascunse după rafturile lungi de cărți de finanțe și business. Am rămas acolo până la cină, terminând unul dintre proiectele de semestru, fără să mă gândesc la ce se întâmplase. Categoric nu mă gândeam la nimic din tot ce se întâmplase.

Când m-am întors, s-a trezit și Rooney, la timp să luăm cina la cantină.

Am mers împreună într-acolo, fără să spunem nimic, și am mâncat împreună, așezate lângă un grup de studenți pe care i-am recunoscut ca fiind din cercul lui Rooney, dar ea n-a scos o vorbă.

Când ne-am întors în cameră, s-a schimbat în pijama, s-a băgat direct în pat și a adormit la loc. Eu am rămas trează, uitându-mă lung la geaca lui Pip, aflată într-un colț al camerei — cea pe care o uitase aici în Săptămâna Bobocilor. Cea pe care tot uitam să i-o înapoiez.

Duminică dimineața, când m-am trezit, m-a cuprins dezgustul de mine însămi și mi-am dat seama că nu mai făcusem duș de dinaintea

balului.

Așa c-am făcut duș. M-am îmbrăcat cu un tricou curat și un jerseu călduros și am ieșit din cameră, lăsând-o pe Rooney singură, încă în pat — i se vedea doar coada ițindu-se deasupra pilotei.

M-am dus din nou la bibliotecă, propunându-mi să termin încă un eseu. Primele mele proiecte din studenție trebuiau predate toate săptămâna viitoare, înaintea vacanței de iarnă, și încă mai aveam mult de lucru. Dar, odată ce-am intrat în bibliotecă și am găsit o masă liberă, am rămas acolo cu laptopul în față, uitându-mă la conversațiile mele mai vechi cu Pip și Jason.

Am compus un mesaj pentru fiecare dintre ei. Mi-a luat două ore.

Lui Jason i-am scris:

Georgia Warr

Îmi pare nespus de rău pentru tot. Nu m-am gândit la modul serios cum urma să te afecteze chestia asta — m-am gândit doar la mine. Ești una dintre cele mai importante persoane din viața mea și am profitat de asta, fără să mă gândesc. Meriți pe cineva care să te adore. Mi-aș dori sincer să simt așa ceva, dar nu pot — efectiv nu sunt atrasă de nimeni, indiferent de gen. M-am străduit din răsputeri să fiu, dar pur și simplu nu sunt. Îmi pare foarte rău pentru tot.

Lui Pip i-am trimis următorul mesaj:

Georgia Warr

Hei, știu că nu vrei să vorbești cu mine și înțeleg motivele, dar vreau doar să înțelegi ce s-a întâmplat de fapt: Rooney m-a sărutat din cauză

că eram foarte derutată cu privire la orientarea mea sexuală, iar ea a vrut să mă ajute să mă lămuresc dacă-mi plac fetele. A fost o prostie pentru amândouă — nu m-a ajutat de niciun fel, n-a fost deloc ceea ce-mi doream să fac și amândouă eram mangă. Nu suntem atrase una de cealaltă și amândouă regretăm foarte tare ce-am făcut. Așa că-mi pare foarte rău.

Amândoi au citit mesajele în mai puțin de-o oră, dar niciunul n-a răspuns.

Deși stăteam, practic, în aceeași cameră, prima conversație în toată regula pe care am avut-o cu Rooney după evenimentele de la Balul Bailey a avut loc în lunea dinainte de vacanță, în timpul unui curs de Introducere în teatru. Stăteam de una singură mai în spate, pe locul meu obișnuit, când am văzut-o cu coada ochiului că se apropie și se așază lângă mine.

Era în ținuta ei de zi — colanți, un tricou polo cu St. John și părul prins în coadă de cal —, dar avea ochii tulburi când s-a uitat lung la mine, așteptând să zic ceva.

Nu voiam să vorbesc cu ea. Eram supărată pe ea. Știam că eram la fel de vinovată pentru cele petrecute, dar eram furioasă din pricina felului în care reacționase când încercasem să-i explic ce simt.

Nici măcar nu încercase să înțeleagă.

— Bună, i-am zis pe un ton neutru.

— Bună! Trebuie să vorbesc cu tine.

— Eu… nu vreau să vorbesc cu tine, sincer.

— Știu. Nu e nevoie să spui nimic dacă nu vrei.

Dar niciuna dintre noi n-a mai apucat să spună nimic, pentru că ne-a

întrerupt profesoara, care și-a început cursul despre Aniversarea lui Harold Pinter.

În loc s-o lase baltă, Rooney și-a scos iPad-ul din geantă, a deschis o aplicație de scris și l-a pus pe masă în fața noastră, îndeajuns de aproape să pot vedea ecranul. A început să tasteze și am presupus că lua notițe, dar apoi s-a oprit și a împins ecranul spre mine.

Îmi pare foarte, foarte rău pentru ce s-a întâmplat la bal. A fost doar vina mea și am fost o scârbă cu tine când încercai să-mi spui ceva important.

Oh. OK.

Nu mă așteptasem la asta.

M-am uitat la Rooney. Ea a ridicat din sprâncene, arătând din cap spre iPad, încurajându-mă să-i răspund.

Ce era să spun?

Am ridicat precaut mâinile și am început să tastez.

OK

Rooney a ezitat, apoi a tastat de zor.

Știu că eram băute amândouă, dar chiar nu e o scuză pentru felul cum m-am purtat. Știi cum fac băieții hetero când aud că o fată e lesbiană și încep toți cu „haha, dar încă nu te-ai sărutat cu mine, așa că de unde știi că ești lesbiană?“ Practic, faza asta ți-am făcut-o eu!!!

În tot timpul ăsta te-am bătut la cap să-ți găsești pe cineva și să te săruți cu lumea și să ieși din zona de confort… Ți-am tot zis să faci o încercare cu Jason și, când ai încercat să-mi spui că nu voiai nimic din toate astea, de fapt, nici măcar nu te-am ascultat. Și apoi mi-am imaginat c-ar fi o idee bună să ne sărutăm, pentru că mereu îmi închipui că sărutatul rezolvă orice problemă!!!

Tu încerci de câteva luni să te lămurești care-i orientarea ta, iar eu am făcut totul pe dos. TOTUL.

Aveam o grămadă de idei despre cum ar trebui să reacționeze lumea la povești de dragoste și sex și toate cele, dar… sunt niște aiureli și îmi pare foarte rău.

Efectiv, sunt bătută în cap și sunt o scârbă.

VREAU SĂ-MI ZICI CĂ SUNT O SCÂRBĂ

Am ridicat din sprânceană, apoi am tastat:

bine, ești o scârbă

Rooney a rânjit de-a binelea văzând răspunsul.

R — Mulțumesc

G — n-ai pentru ce

Nici măcar nu mă așteptasem să-și ceară scuze, cu atât mai puțin să înțeleagă de ce era nasol ce făcuse.

Dar înțelesese.

Mi-am luat inima în dinți și am scris:

deci, s-ar părea că sunt asexuală și aromantică

Rooney s-a uitat la mine.

Nu era o privire care spunea „ce naiba mai înseamnă și asta?“, cum mă așteptasem.

Era o privire curioasă. Curioasă. Poate un pic îngrijorată, dar nu la modul tragic.

Doar dorința sinceră de a înțelege ce se întâmplă cu mine.

mda, și eu am fost derutată, haha

înseamnă că nu sunt atrasă de nimeni pe plan romantic sau sexual

indiferent de gen

m-am cam prins de asta în ultimul timp

Rooney m-a urmărit cum tastam. Apoi a chibzuit o clipă înainte de a-

mi răspunde.

R — Uau… Nici măcar nu auzisem de chestia asta!!! Am presupus mereu că e la modul… ori îți plac băieții, ori îți plac fetele, ori e un soi de combinație

G — haha, da, și eu

de aici toată confuzia

R — Pare foarte greu să te lămurești de chestia asta… Sunt mândră de tine!!!!!

Era departe de a fi reacția ideală la un coming out. Dar era tipică pentru Rooney și m-am trezit zâmbind.

R — Ești OK cu treaba asta?

G — drept să spun, nu chiar.

dar

cred c-o să fiu

cu timpul?

gen… să înțeleg și să accept că asta sunt ar fi primii pași și de-acum i-am făcut, cred.

Înainte de a tasta un răspuns, Rooney și-a rezemat capul pe umărul meu și-a rămas așa câteva clipe, în locul unei îmbrățișări în toată regula, ceea ce ar fi fost cam complicat în mijlocul cursului.

R — Nu pot să zic că mă regăsesc, dar îți sunt alături. Gen, dacă vrei să te descarci pe tema asta sau doar să stăm de vorbă!!

G — pe bune??

R — Georgia. Suntem prietene.

G — oh

R — Adică, ne-am SĂRUTAT. Oarecum. Ne-am giugiulit platonic.

G — sunt la curent cu acest fapt

R — Scuze pentru asta. Din nou. A fost chiar oribil pentru tine????

G — adică, a fost un pic scârbos, da

R — Oh!!

G — fără supărare

R — Nu, îmi place. categoric ești imaginea mea răsturnată

G — suntem persoane diametral opuse, da

R — E reconfortant

G — îmi place chestia asta la noi

R — Delicios

G — apetisant

R — 10/10

Am început amândouă să ne hlizim și apoi nu mai puteam să ne oprim, până când profesoara ne-a făcut semn să tăcem și ne-am uitat una la alta, rânjind. Totul era varză în continuare, îmi rănisem cei mai buni prieteni și știam că mai e cale lungă până să încep măcar să mă plac așa cum sunt, dar măcar o aveam pe Rooney alături și făceam haz de necaz.

Asexuală aromantică

Internetul e deopotrivă o binecuvântare și o pacoste. Odată ce-am căutat pe Google „asexual aromantic“ am fost asaltată de informații pentru care nu eram pregătită mental sau emoțional. După prima căutare, am închis rapid fereastra și n-am mai căutat toată ziua.

Reacția mea instinctivă a fost: e o tâmpenie.

E o făcătură.

E o chestie inventată de pe net, o tâmpenie, o făcătură, care nu mă reprezintă deloc.

Și totuși, mă reprezenta. Sunil și Jess nu erau singurii. Erau mii de persoane pe net care se identificau astfel și erau foarte împăcați cu chestia asta. De fapt, termenul de „asexual“ ca orientare sexuală era folosit încă din anii '70. Deci nici măcar nu era o „chestie de pe net“.

Sunil îmi explicase totul destul de concis, ce-i drept. Conform informațiilor de pe internet, „asexual“ indica pur și simplu o persoană care nu simțea deloc sau aproape deloc atracție sexuală, iar „aromantic“ — o persoană care nu simțea deloc sau aproape deloc atracție romantică. După un studiu mai aprofundat pe net, am descoperit că aceste definiții erau dezbătute la greu, de fapt, pentru că oamenii tind să aibă experiențe și sentimente foarte diferite, dar, în momentul ăla, am decis să mă deloghez puțin.

Era prea mult. Prea complicat. Prea nou.

M-am întrebat dacă Sunil avusese vreodată trăiri asemănătoare cu privire la propria lui asexualitate și, după ce m-am uitat o vreme pe postările lui de pe Instagram, am descoperit un blog. Se numea „Jurnalul unui violoncelist de la Durham“ și conținea postări pe tot soiul de teme — specializarea în muzică, activitățile de la Durham,

rutina lui zilnică, rolul lui în cadrul Clubului Pride și în orchestra studențească. De câteva ori postase și despre asexualitate. Mi-a sărit în ochi o postare în care mărturisea că inițial îi fusese greu să-și accepte propria orientare. Sexualitatea în general era un subiect tabu în cultura indiană, explica, și, când căutase sprijin, descoperise că, în mod neașteptat, comunitatea asexuală — chiar și pe net — era preponderent albă. Dar, după ce descoperise pe net un grup dedicat asexualilor de origine indiană, începuse să fie mândru de identitatea lui.

Fără îndoială, drumul lui Sunil fusese foarte diferit de al meu și, pentru că eram de rasă albă și împăcată cu identitatea mea de gen, aveam să fiu ferită de multe dintre lucrurile prin care trecuse el. Dar m-a liniștit gândul că și el avusese o perioadă de frământări înainte de a-și accepta asexualitatea. Nu toată lumea se împăca imediat cu propria identitate.

În curând mi-am făcut curaj să reiau căutările pe Google.

S-a dovedit că mulți asexuali vor, totuși, să facă sex, din tot soiul de motive, dar unii sunt complet neutri în privința asta, iar alții — așa cum îmi imaginasem inițial — sunt complet dezgustați de sex. Unii asexuali se masturbează, totuși; alții sunt complet lipsiți de libido.

S-a dovedit, de asemenea, că o mulțime de persoane aromantice își doresc, totuși, să aibă o relație romantică, deși nu au sentimentele respective. Altele nu-și doresc niciodată un partener romantic.

Și există, de asemenea, tot soiul de combinații pe spectrul romantic și sexual — există asexuali gay, ca Sunil, sau bisexuali aromantici, ca Jess, sau asexuali hetero, pansexuali aromantici și multe altele. Unor persoane asexuale și aromantice nu le place nici măcar să folosească două etichete separate, iar unele folosesc pur și simplu cuvântul queer, pentru a rezuma totul. Mai erau și termeni pe care a trebuit să-i caut pe Google, cum ar fi „demisexual“ și „romantic-gri“, dar, chiar și după ce i-am căutat, nu m-am lămurit foarte bine ce însemnau.

Cele două spectre — aromantic și asexual — nu erau linii drepte. Erau niște diagrame în pânză de păianjen, cu cel puțin o duzină de axe.

Era încurcată treaba.

Încurcată la greu.

Miezul problemei era că nimeni nu-mi trezea vreo atracție romantică sau sexuală. Absolut nimeni, dintre toți oamenii pe care-i întâlnisem sau aveam să-i întâlnesc vreodată.

Deci cuvintele chiar mă defineau.

Aromantică.

Asexuală.

Am revenit asupra lor până când au ajuns să-mi sune a ceva adevărat în minte, cel puțin. Poate că n-aveau să sune astfel în mințile celorlalți. Dar puteam să le confer adevăr în mintea mea. Puteam să fac orice voiam, la naiba.

Mi le șopteam înfundat uneori, până când au ajuns să-mi sune a incantație. Mi le închipuiam înainte de a adormi.

Nu sunt sigură când mi-am dat seama că nu mai simțeam amărăciune și melancolie când mă gândeam la orientarea mea sexuală. Senzația de „vai mie, sunt neiubită“ se risipise.

Acum simțeam furie.

Eram furioasă la culme.

Pe tot.

Eram furioasă pe soartă pentru că îmi pusese pe umeri chestia asta. Deși știam că nu e nimic în neregulă cu mine — erau o mulțime de oameni ca mine, nu eram singură, iubește-te așa cum ești și toate cele —, nu știam cum să ajung în punctul în care chestia asta n-avea să mi se mai pară o povară, ci ceva bun, ceva care merita sărbătorit, ceva ce puteam împărtăși cu restul lumii.

Eram furioasă pe fiecare pereche pe lângă care treceam pe stradă. Pe fiecare cuplu de îndrăgostiți pe care-i vedeam ținându-se de mână, pe cuplul care stătea câteva uși mai încolo, de fiecare dată când îi vedeam flirtând în bucătărie. De fiecare dată când vedeam două persoane cuibărindu-se la bibliotecă sau la cantină. De fiecare dată

când unul dintre autorii mei preferați posta un fanfic nou.

Eram furioasă pe lumea întreagă pentru că mă făcuse să mă urăsc pentru ceea ce eram. Eram furioasă pe mine însămi pentru că lăsasem sentimentele astea să-mi distrugă prietenia cu cei mai buni oameni din lume. Eram furioasă pe fiecare film romantic, pe fiecare fanfic, pe fiecare OTP[15] nenorocit care mă făcuse să tânjesc după iubirea perfectă. Fără îndoială, din cauza lor această nouă identitate mi se părea o pierdere, când, de fapt, ar fi trebuit să fie o descoperire minunată.

Până la urmă, faptul că eram furioasă pe toate chestiile astea mă înfuria și mai tare, pentru că știam că nimic din toate astea n-ar fi trebuit să-mi stârnească furia. Dar mă înfuriau și încercam să fiu sinceră, OK? OK.

[15] One True Pairing, termen care desemnează cuplul preferat dintre mai multe perechi fictive din fanfiction. (N.t.)

Iubirea adevărată

Gravitatea a ceea ce se întâmplase cu Pip și Jason m-a izbit în plin abia când au renunțat amândoi la Clubul Shakespeare în aceeași zi. În ultima zi a semestrului.

Nici măcar n-au făcut-o personal.

Nu aveam mari speranțe că vor veni la repetiție în vinerea dinainte de Crăciun, dar eu și Rooney ne-am dus oricum, am descuiat sala, am dat drumul la caloriferul electric și am mutat mesele pe o latură. A apărut și Sunil, care habar n-avea de nimic, îmbrăcat într-o haină care era, practic, o pătură, și cu un zâmbet pe chip. N-am știut ce să-i spunem.

La zece minute după ce-ar fi trebuit să ajungă și ei, Pip ne-a trimis un mesaj în chat-ul de grup.

Felipa Quintana

Hei, eu și Jason ne-am hotărât că n-o să mai jucăm în piesă, avem prea mult de lucru și alte chestii. Găsiți pe altcineva să ne înlocuiască.

Îmi pare rău.

Eu am văzut prima mesajul și i-am arătat telefonul lui Rooney.

L-a citit și ea, apoi și-a mușcat obrazul. Pentru o clipă, a părut furibundă. Apoi mi-a înapoiat telefonul și s-a întors cu spatele, ca să nu vedem nici eu, nici Sunil cât de supărată era.

Sunil a văzut ultimul mesajul. S-a uitat nedumerit la noi și ne-a întrebat:

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Am… ne-am certat cu toții, am zis, pentru că n-am știut cum să-i explic în ce dezastru total se transformase micul nostru grup, în timp ce Sunil era un observator nevinovat care voia doar să facă parte dintr-un club de teatru ca să se distreze.

Și totul se întâmplase din vina mea.

Cred că dintotdeauna m-am simțit singură.

Cred că o mulțime de oameni se simt singuri. Rooney. Pip. Poate chiar și Jason, deși n-a spus-o.

M-am simțit singură toată adolescența, o simțeam de fiecare dată când vedeam un cuplu la o petrecere sau o pereche sărutându-se la poarta școlii. Mă simțeam singură de fiecare dată când citeam despre o cerere în căsătorie adorabilă pe Twitter, sau când vedeam o postare aniversară pe Facebook la cinci ani de căsnicie, sau chiar și când vedeam pe cineva cu partenerul de viață în vreun story pe Instagram, așezați pe canapea cu câinele, uitându-se la televizor. Mai întâi, mă simțeam singură pentru că eu nu trăisem lucrurile astea. Și m-am simțit încă și mai însingurată când am început să cred că n-aveam să le trăiesc niciodată.

Singurătatea de acum — când nu-i mai aveam pe Jason și Pip alături — era și mai rea.

Prietenii sunt catalogați automat ca fiind „mai puțin importanți“ decât partenerii romantici. Nu pusesem niciodată la îndoială chestia asta. Pur și simplu așa mergeau lucrurile. Cred că mi-am imaginat întotdeauna că prietenia nu avea cum să concureze cu ce-ți oferea un partener și că n-o să cunosc iubirea adevărată până ce n-aveam parte de o poveste de dragoste.

Dar, dacă ar fi fost adevărat, probabil că nu m-aș fi simțit așa acum.

Îi iubeam pe Jason și Pip. Îi iubeam pentru că nu trebuia să chibzuiesc fiecare lucru când eram cu ei. Iubeam faptul că puteam petrece timp împreună fără să spunem nimic. Faptul că știau toate mâncărurile mele preferate și că-și dădeau seama imediat când eram prostdispusă. Iubeam umorul sec pe care-l avea Pip și felul cum orice cameră în care intra se umplea de voie bună. Iubeam faptul că Jason știa exact ce să-ți spună când erai necăjit și cum reușea întotdeauna să te liniștească.

Îi iubeam pe Jason și Pip. Și acum îi pierdusem.

Tânjisem cu atâta disperare după ce-mi imaginasem c-ar fi iubirea adevărată, încât nici măcar n-o recunoscusem când îmi stătea dinainte.

Acasă

Mi-am sprijinit mâna rece de mașină; era parcată în capăt de tot pe aleea din dreptul casei. Îi dusesem dorul.

Mai erau încă trei mașini parcate pe alee și încă patru parcate pe trotuarul din fața casei, de unde am dedus următorul lucru: tot clanul Warr se adunase la noi acasă. Nu era ceva atipic în preajma Crăciunului pentru noi, dar o petrecere în familie pe 21 decembrie era un pic cam devreme și nu era tocmai contextul în care mi-aș fi dorit să mă întorc acasă după un semestru de coșmar la facultate.

— Georgia? Ce faci?

Tata ținea deschisă ușa de la intrare, așteptându-mă. Mă luase de la gară.

— Nimic, am zis, urnindu-mă din loc.

S-a auzit un soi de chiot din partea celor vreo douăzeci de rubedenii care socializau în camera de zi când am intrat. Era drăguț, pe undeva. Uitasem cum e să fii înconjurat de atât de multe persoane care te cunosc.

Mama m-a îmbrățișat strâns. Fratele meu mai mare, Jonathan, și soția lui, Rachel, au venit să mă îmbrățișeze și ei. Apoi, fără să mai piardă vremea, mama m-a rugat să întreb cine vrea ceai și cine cafea și m-a pus la curent cu programul nostru pentru săptămâna care urma, planificat la minut, inclusiv faptul că mătușa, unchiul și verișoara mea Ellis aveau să rămână la noi până a doua zi de Crăciun. Ca o petrecere în pijamale prelungită, în familie.

— Nu te deranjează c-o să împarți camera cu Ellis, nu? m-a întrebat mama.

Nu eram încântată la culme de întorsătura asta de situație, dar Ellis îmi era simpatică, așa că n-avea să fie prea nasol.

Dormitorul meu era neschimbat — cărți, televizor, cearșafuri în dungi —, cu excepția unei saltele gonflabile care fusese adusă pentru Ellis. M-am trântit direct în pat. Mirosea fix cum trebuia.

Chiar și după un semestru, n-ajunsesem să mă simt ca acasă la facultate.

— Haide, dară! m-a zorit bunică-mea când m-am înghesuit lângă ea pe canapea. Povestește-ne tot!

Cu siguranță, „tot“ nu se referea la faptul că distrusesem iremediabil bruma de prietenii pe care le avusesem, la revelația acceptată în silă că nu eram hetero, ci aveam o orientare sexuală de care foarte puține persoane auziseseră în viața reală, și la cum îmi dădusem seama că lumea era atât de obsedată de iubirea romantică, încât nu trecea o oră fără să mă urăsc pentru că nu simțeam așa ceva.

Așa că i-am zis, ei și celorlalte rubedenii — douăsprezece cu totul — care ne ascultau, despre cursurile de la facultate („interesante“), despre camera mea de la colegiu („încăpătoare“) și despre colega mea de cameră („foarte de treabă“).

Din păcate, bunicii îi plăcea să pună întrebări indiscrete.

— Și cum stai cu prietenii? Ți-ai făcut prieteni de treabă?

S-a aplecat spre mine, bătându-mă pe picior cu o expresie vicleană.

— Sau ai întâlnit vreun tânăr cumsecade? Pun pariu că sunt o mulțime de băieți drăguți la Durham.

Nu-i purtam pică bunică-mii pentru că era așa. Nu era vina ei. Fusese crescută cu ideea că principalul țel în viață pentru o fată era să se

mărite și să-și întemeieze o familie. Ea făcuse exact asta când era de vârsta mea și cred că se simțea perfect împlinită așa. Corect. Fiecare ce-și dorește.

Dar, chiar și-așa, eram enervată la culme.

— De fapt, am zis, străduindu-mă din răsputeri să-mi ascund iritarea, nu sunt interesată să-mi găsesc un prieten.

— Oh, mă rog, a spus, bătându-mă din nou pe picior, ai timp berechet, draga mea. Timp berechet.

Dar momentul meu e acum, îmi venea să țip. Viața mea se întâmplă acum.

Familia mea s-a lansat apoi într-o discuție legată de cât de ușor era să începi o relație la facultate. În colț, am ochit-o pe verișoara mea Ellis, stând picior peste picior, cu un pahar de vin în mână, fără să zică nimic. Mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit complice, dându-și ochii peste cap la adresa grupului din jur. I-am zâmbit la rândul meu. Poate că aveam o aliată, măcar.

Ellis avea treizeci și patru de ani și fusese model. Top model în toată regula, care apărea în prezentări de modă și în reclame în reviste. Se lăsase de asta pe la douăzeci și cinci de ani și, întreținându-se câțiva ani din economiile adunate, se apucase de pictură. Se dovedise că era foarte talentată și de-atunci lucra ca artistă profesionistă.

Nu ne vedeam decât de vreo două ori pe an, dar întotdeauna recuperam când ne revedeam, ea întrebându-mă cum merge școala, ce mai fac prietenii mei, dacă s-a mai schimbat ceva în viața mea. Mereu îmi plăcuse de ea.

Nu știu când am început să-mi dau seama că Ellis era ținta glumelor din familie. De fiecare dată când ea și bunica erau în aceeași cameră, bunica reușea să aducă vorba de faptul că Ellis nu se măritase încă și nu dăruise clanului copii adorabili în fața cărora să se extazieze toată lumea. Mama vorbea întotdeauna despre ea de parcă ar fi avut o viață jalnică, doar din cauză că locuia singură și nu avusese niciodată o relație de durată.

După mine, avea o viață foarte mișto. Dar cred că mă întrebasem

mereu dacă era fericită. Sau dacă era tristă și însingurată și tânjea cu disperare după o poveste de dragoste, la fel ca mine.

— N-ai prieten, deci? m-a întrebat Ellis, când m-am trântit lângă ea în seră mai târziu în seara aceea.

— În mod regretabil, nu.

— Sesizez o undă de sarcasm.

— Poate.

Ellis a zâmbit și a scuturat din cap.

— Nu te frământa din cauza bunicii. Îmi repetă aceleași chestii și mie de cincisprezece ani încoace. Pur și simplu îi e teamă că o să moară fără să aibă vreun strănepot.

Am râs înfundat, deși era o chestie la care mă gândeam și pentru care mă simțeam un pic vinovată. Nu voiam ca bunica să moară cu regretul ăsta.

— Deci…, a continuat Ellis. N-ai avut nici vreo… prietenă?

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că nu folosise „prietenă“ în sensul platonic. Mă întreba dacă sunt lesbiană.

Ceea ce, sincer, era foarte tare. Dacă aș fi fost lesbiană, ar fi fost un moment extraordinar pentru mine, la naiba.

— Ăă, nu, am zis. Nu sunt interesată nici să-mi fac vreo prietenă.

Ellis a încuviințat. Pentru o clipă a părut că voia să mai spună ceva, dar apoi a zis doar:

— Ai chef de un Cuphead?

Așa c-am pornit Xbox-ul și ne-am jucat Cuphead până când ceilalți s-au culcat sau au plecat pe la casele lor.

Ellis

Clanul Warr e una dintre familiile acelea oribile care interzic desfacerea cadourilor până la amiază în ziua de Crăciun, dar în anul acela nu m-a deranjat prea tare, pentru că mă frământau alte chestii. Nu cerusem un cadou anume, așa că m-am ales cu ditamai teancul de cărți, o gamă largă de produse de baie pe care n-aveam să le folosesc niciodată, probabil, și un hanorac de la mama cu mesajul „Mai bine un chip[16] decât un tip“. Toată familia s-a amuzat la culme pe tema asta.

După ce-am desfăcut cadourile, bunicii au adormit cu toții în seră. Mama a început o partidă înverșunată de șah cu Jonathan, în timp ce tata și Rachel pregăteau gustarea de seară. Eu și Ellis ne-am jucat un pic Mario Kart, apoi eu m-am furișat în camera mea să-mi trag sufletul și să mă uit pe telefon.

Am deschis chat-ul de Messenger cu Pip.

Georgia Warr

crăciun fericit!! te iubesc, sper c-ai avut o zi frumoasă ieri

xxxxx

Nu citise mesajul nici acum. Fusesem puțin amețită când îl trimisesem, pe la jumătatea cinei de Crăciun. Poate că încă nu-l văzuse.

M-am uitat pe Instagram-ul ei. În familia lui Pip se sărbătorea la greu

Ajunul Crăciunului și postase o mulțime de story-uri pe Insta. Postase o fotografie dis-de-dimineață — familia ei mergând pe stradă, la întoarcerea de la slujba de la miezul nopții.

am adormit în biserică lol

Și mai postase o fotografie în urmă cu o jumătate de oră, cu ea în bucătărie, înfulecând o gogoașă.

buñuelos rămase de la cină — băgăm la ghiozdan

M-am gândit să comentez ceva, dar nu mi-a venit niciun răspuns haios în minte.

De vreme ce postase asta în urmă cu o jumătate de oră, probabil că-mi văzuse mesajul pe telefon. Doar mă ignora.

Deci încă mă ura.

Pe la zece seara deja mă băgasem în pat. Una peste alta, nu fusese un Crăciun nasol, în ciuda faptului că-mi pierdusem cei mai buni prieteni, iar faptul că nu aveam pe nimeni se transforma într-un subiect de bancuri pentru restul familiei.

Va trebui să le spun la un moment dat, probabil.

Nu-mi plac băieții. Oh, deci îți plac fetele? Nu, nu-mi plac nici fetele. Poftim? N-are nicio noimă ce zici. Ba da. E ceva care există cu adevărat.

Pur și simplu n-ai întâlnit persoana potrivită. O să se întâmple, în timp. Ba nu. Asta sunt. Te simți bine? Poate c-ar trebui să-ți facem o programare la medicul de familie. Se numește „asexual aromantic“. Păi, sună a chestie inventată, nu-i așa? Ai auzit de chestia asta pe internet?

Îh. OK. Chiar nu voiam să mă lansez prea curând într-o astfel de discuție.

Am coborât scările să beau niște apă când am auzit voci răstite. Inițial, m-am gândit c-or fi fost mama și tata care se ciondăneau, dar apoi mi-am dat seama că vocile le aparțineau, de fapt, mătușii Sal și unchiului Gavin. Părinții lui Ellis. M-am oprit pe scări, nevrând să-i întrerup.

— Uită-te la Jonathan, tocmai spunea mătușa Sal. S-a realizat. E însurat, și-a cumpărat casă, are afacerea lui. E la casa lui.

— Și e cu zece ani mai tânăr decât tine! a adăugat unchiul Gavin.

Oh. Ellis era și ea acolo.

Nu eram foarte apropiată de mătușa Sal și unchiul Gavin. De fapt, nici de Ellis — locuiau destul de departe, așa că ne vedeam doar de câteva ori pe an, la reuniunile de familie.

Dar mereu mi se păruseră un pic mai rigizi decât părinții mei. Un pic mai tradiționaliști.

— Sunt la curent, a spus Ellis.

Tonul ei m-a luat prin surprindere. Părea foarte obosită.

— Nu te deranjează deloc treaba asta? a întrebat mătușa Sal.

— Ce anume m-ar putea deranja?

— Faptul că Jonathan se maturizează, își întemeiază o familie, își face planuri, în timp ce tu ești încă…

— Încă ce? s-a răstit Ellis. Ce anume e atât de grav din ce fac?

— Nu-i nevoie să țipi, a dojenit-o unchiul Gavin.

— Nu țip.

— Începi să îmbătrânești, a avertizat-o mătușa Sal. Ai aproape treizeci și cinci de ani. Nu mai ești în floarea vârstei, din perspectiva unui partener. În curând o să fie din ce în ce mai greu să faci un copil.

— Nu vreau să am o relație și nu vreau să am copii, le-a spus Ellis.

— Oh, zău așa. Nu începe din nou cu chestia asta.

— Ești singurul nostru copil, a spus unchiul Gavin. Știi cum ne simțim? Ești singura care-mi poate duce mai departe numele de familie.

— Nu e vina mea că nu mai aveți alți copii, a protestat Ellis.

— Ce vrei să spui cu asta? N-o să mai fie alți copii în familie? N-o să fim niciodată bunici? Așa ne mulțumești pentru că te-am crescut?

Ellis a oftat adânc.

— Nu încercăm să-ți criticăm… stilul de viață, a intervenit mătușa Sal. Știm că nu e vorba de noi, dar… vrem doar să fii fericită. Știu că-ți închipui că ești fericită acum, dar cum o să te simți peste zece ani? Peste douăzeci? Peste patruzeci? Cum o să arate viața ta când o să fii de vârsta bunicii, fără partener, fără copii? Cine o să te sprijine? N-o să ai pe nimeni.

— Poate că aș fi fost fericită, a spus Ellis, dacă nu m-ați fi spălat pe creier toată viața, sădindu-mi în minte ideea că viața mea n-o să însemne ceva decât dacă-mi găsesc un soț și fac copii. Poate că, dacă n-ați fi făcut toate astea, aș fi fost fericită.

Mătușa Sal a dat s-o întrerupă, dar Ellis n-a lăsat-o.

— Nu e ca și cum resping oamenii dinadins, bine?

Ellis părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu-mi place de nimeni la modul ăsta. Niciodată nu mi-a plăcut. Asta sunt și, într-un fel sau altul, va trebui să ne împăcăm cu situația asta. În continuare pot să fac lucruri minunate cu viața mea. Am prieteni. Și o să-mi fac prieteni noi. Am fost un top model de succes. Acum m-am apucat de pictură și tablourile mele se vând foarte bine.

Mă gândesc să încep o facultate, să studiez arte plastice, pentru că n-am apucat să fac lucrul ăsta la vremea lui. Am o casă foarte frumoasă, nu că v-ați fi obosit vreodată să-mi faceți o vizită. Dacă v-ați strădui, dacă v-ați strădui cu adevărat, chiar ați putea să fiți mândri de toate lucrurile pe care le-am realizat în viață și de tot ce voi realiza de-acum înainte.

S-a lăsat o tăcere prelungă, apăsătoare.

— Ce-ai zice, a început mătușa Sal, vorbind rar, de parcă-și alegea cu grijă cuvintele, să reiei terapia? Nu sunt sigură c-am găsit terapeutul potrivit data trecută. Dacă am mai căuta, am putea găsi pe cineva care să te ajute cu adevărat.

Tăcere.

Și apoi Ellis a spus:

— N-am nevoie să mă vindece cineva. N-ai dreptul să-mi faci din nou chestia asta.

S-a auzit hârșâitul scaunelor pe podea, semn că cineva se ridicase.

— Ellis, nu face asta, a zis unchiul Gavin. Nu face o criză ca ultima dată.

— Sunt o femeie în toată firea, le-a spus Ellis.

Se simțea o furie reținută în tonul ei, care-i întărea spusele.

— Și, dacă n-aveți de gând să mă respectați, atunci n-am de gând să rămân în preajma voastră.

Ascunsă în bezna din capul scării, am urmărit-o cum se așeza pe ultima treaptă ca să se încalțe. Apoi și-a luat haina pe ea, a deschis calm ușa și a ieșit.

Până să apuc să mă răzgândesc, am tulit-o în camera mea, mi-am înhățat halatul și papucii și am fugit după ea.

Am găsit-o în mașină, cu țigara electronică în gură, dar părând că n-avea de gând s-o și fumeze.

Am bătut în geam, iar Ellis a tresărit așa tare că i-a zburat țigara din gură.

— Mama mă-sii, a exclamat ea, după ce a deschis geamul. M-ai băgat în sperieți.

— Scuze.

— Ce cauți aici?

— Ăă…

Poate că era un pic cam stânjenitor, totuși.

— I-am auzit pe ai tăi spunându-ți mizerii.

Ellis s-a uitat la mine.

— M-am gândit că poate vrei să-ți țină cineva companie, i-am zis. Nu știu. Pot să mă întorc în casă, dacă nu.

Ellie a clătinat din cap.

— Haide, urcă.

Am deschis portiera și am urcat în mașină. Avea o mașină foarte drăguță. Modernă. Mult mai scumpă decât vechitura mea de Fiat Punto.

S-a lăsat liniștea cât așteptam să spună ceva. Ellis și-a fixat țigara electronică în compartimentul din fața schimbătorului de viteze și mi-a zis:

— Am chef să merg la McDonald's.

— În ziua de Crăciun?

— Mda, tare aș vrea un McFlurry acum.

Dacă mă gândeam mai bine, chiar aveam poftă de cartofi prăjiți. S-ar

părea că faza cu „Mai bine un chip decât un tip“ chiar se aplica azi.

De asemenea, voiam să stau de vorbă cu Ellis despre toată discuția pe care o auzisem. Mai ales despre partea cu „nu-mi place de nimeni“.

— Am putea să dăm o raită pe la McDonald’s, am zis.

— Da?

— Da.

Așa că Ellis a pornit mașina și am luat-o din loc.

[16] Cu sensul de „cartof prăjit“. (N.r.)

Magia platonică

— Oh, Doamne, da, a declarat Ellis, cufundând lingura de plastic în McFlurry. Asta mi-a lipsit până acum în ziua de Crăciun.

— De acord, am încuviințat, după ce devorasem deja jumătate din porția de cartofi.

— McDonald's. Nu mă dezamăgește niciodată.

— Nu sunt sigură că ăsta e sloganul.

— Ar trebui să fie.

Eram în mașină, în parcarea restaurantului, care era aproape complet pustie. Le trimisesem un mesaj mamei și tatei, ca să știe unde sunt, și tata îmi trimisese un emoji cu degetul mare ridicat, deci probabil că nu se supăraseră. Dar mă simțeam un pic aiurea în mașină îmbrăcată în pijama și halatul de casă.

Ellis sporovăise tot drumul despre cele mai banale chestii. Drumul dura doar cincisprezece minute, dar, în tot acel timp, nu apucasem să zic mai nimic, în afară de vreun „mda" sau „îhâm". Nu apucasem s-o întreb nimic din ce voiam s-o întreb de fapt.

Ești ca mine? Suntem la fel?

— Deci, am reușit să zic în sfârșit, în timp ce își savura înghețata, părinții tăi…

Ellis a icnit.

— Oh, da. Doamne, îmi pare rău c-a trebuit să auzi și o vorbă din discuția aia. E foarte jenant că încă mă tratează de parcă aș avea cinșpe ani. Nu c-aș vrea să-i jignesc pe adolescenții de cinșpe ani din

lumea largă. Nici măcar ei nu merită să li se vorbească așa.

— Mi s-au părut… — am căutat cuvântul potrivit — …absurzi.

Ellis a început să râdă.

— Dap. Da, bine zis.

— Te bat mult la cap cu chestiile alea?

— De fiecare dată când ne vedem, da. Ceea ce se întâmplă din ce în ce mai rar, drept să spun.

Nu-mi închipuiam cum ar fi să-i văd pe ai mei din ce în ce mai rar. Dar poate că așa avea să mi se întâmple și mie, dacă nu mă măritam și nu făceam copii. Pur și simplu aș dispărea treptat din familie. Ca o nălucă. Aș mai apărea doar din când în când, la câte o reuniune de familie.

Dacă le-aș fi mărturisit adevărul despre mine, oare m-ar fi obligat să merg la terapie, cum făcuseră părinții lui Ellis?

— Ți se întâmplă vreodată să-i crezi? am întrebat-o.

În mod evident, Ellis nu se așteptase la întrebarea asta. A inspirat adânc, uitându-se țintă la paharul cu înghețată.

— Adică, dacă am vreodată sentimentul că viața mea nu valorează nimic din cauză că nu voi avea niciodată vreun partener sau copii? m-a întrebat.

Suna și mai nasol formulat astfel. Dar voiam să știu.

Trebuia să știu dacă n-o să mă împac niciodată cu latura asta a ființei mele.

— Mda, am încuviințat.

— Păi, în primul rând, pot să am copii oricând vreau. Există posibilitatea adopției.

— Dar cum rămâne cu a avea un partener?

A făcut o pauză. Și apoi mi-a zis:

— Da, mi se întâmplă uneori să am sentimentul ăsta.

Oh.

Deci poate că așa o să mă simt mereu.

Poate că n-o să mă împac niciodată cu treaba asta.

Poate…

— Dar e doar un sentiment, a continuat Ellis. Și știu că nu e adevărat.

Am clipit șocată.

— Să ai un partener e ceea ce-și doresc unii oameni. Nu e valabil pentru toată lumea. Mi-a luat mult, mult timp să-mi dau seama că nu asta îmi doresc. De fapt…

A șovăit. Dar doar o clipă.

— Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că nici măcar nu e ceva ce-mi pot dori. Nu e o opțiune pentru mine. E o parte din mine pe care n-o pot schimba.

Îmi țineam respirația.

— Cum ți-ai dat seama? am întrebat-o într-un final, cu inima în gât.

Ellis a râs.

— E… mă rog, ai chef să mă asculți rezumându-mi întreaga viață într-o conversație la Mac, în ziua de Crăciun?

— …Da.

— Ha! Bine.

A luat o lingură de înghețată.

— Deci… nu mi-a plăcut niciodată de nimeni când eram mică. Nu pe bune, cel puțin. Uneori confundam prietenia cu atracția sau doar mi se

părea că un tip e foarte mișto. Dar n-am fost niciodată atrasă cu adevărat de cineva. Nici măcar de celebrități, muzicieni sau așa ceva.

A ridicat din sprâncene și a pufnit, de parcă ar fi fost doar un inconvenient minor.

— Dar faza era, a continuat ea, că toți ceilalți cunoscuți ai mei făceau pasiuni. Aveau relații. Toate prietenele mele vorbeau despre tipi sexy. Toate și-au făcut iubiți. Familia noastră a fost dintotdeauna una mare și plină de afecțiune — știi și tu, părinții tăi și părinții mei și bunicii noștri și restul lumii —, așa că întotdeauna mi-am imaginat că așa e normal să fie. Doar asta știam. Din perspectiva mea, să te cuplezi cu cineva, să ai o relație era… ce făcea toată lumea. Ținea de natura umană. Așa că am încercat să fac și eu același lucru.

Încercase.

Încercase și ea.

— Și am ținut-o tot așa în adolescența târzie și chiar și după douăzeci de ani. Mai ales când mi-am început cariera de model, pentru că în domeniul modei toată lumea se cupla cu toată lumea. Așa că mă sileam să fac același lucru, doar ca să nu mă simt exclusă.

A clipit.

— Dar… uram toată treaba. Uram fiecare clipă.

S-a lăsat tăcerea. Nu știam ce să spun.

— Habar n-am când am început să-mi dau seama că nu-mi plăcea deloc. Mult timp, am ales să ies cu diverse persoane și să fac sex doar pentru că asta făcea toată lumea. Și îmi doream să mă simt ca restul lumii. Îmi doream să cunosc dragostea și sexul în toată frumusețea lor incitantă. Dar de fiecare dată aveam senzația nerostită că e ceva aiurea în experiențele astea. Aproape că mă dezgustau. Pur și simplu aveam senzația că e ceva fundamental greșit în toată treaba.

Am simțit un val de ușurare că nu-mi îngăduisem niciodată să ajung până acolo.

Poate că eram un pic mai puternică decât credeam.

— Și totuși, mă încăpățânam să găsesc o plăcere în chestia asta. Îmi tot spuneam: poate că sunt doar pretențioasă. Poate că n-am întâlnit tipul potrivit. Poate că-mi plac fetele, de fapt. Poate, poate, poate.

A clătinat din cap.

— Acel „poate“ nu s-a întâmplat niciodată. N-a venit nici până în ziua de azi.

S-a rezemat de spătarul scaunului, uitându-se lung la lumina difuză pe care o răspândea firma restaurantului.

— Simțeam și teamă. Nu știam cum o să mă descurc de una singură în lumea asta. Nu doar singură, ci singură pe veci. Fără vreun partener toată viața. Știi de ce se cuplează oamenii? Pentru că e înspăimântător să fii o ființă umană. Dar e mult mai ușor dacă n-o faci de unul singur.

Bănuiam că ăsta era miezul problemei.

În fond, puteam să accept că sunt așa. Dar nu știam cum o să fac față acestei realități o viață întreagă. Peste douăzeci de ani. Peste patruzeci. Peste șaizeci.

Și apoi Ellis a spus:

— Dar între timp am mai crescut. Am învățat niște lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că prietenia poate fi la fel de intensă și de frumoasă ca dragostea și că poate dura o veșnicie, de asemenea. Cum ar fi că sunt înconjurată de iubire — iubirea pentru prietenii mei, iubirea pe care o găsesc în tablourile mele, iubirea față de mine însămi. Pe undeva, simt iubire chiar și față de părinții mei. Undeva, în străfunduri.

A râs și am zâmbit și eu, fără să vreau.

— Am mult mai multă iubire în viața mea decât o grămadă de oameni. Chiar dacă n-o să mă mărit niciodată.

A luat o lingură zdravănă de înghețată.

— Știi ce, categoric simt iubire când vine vorba de înghețată.

Am râs și ea a zâmbit larg.

— Mult timp am fost cuprinsă de deznădejde la gândul că sunt așa, a spus, apoi a clătinat din cap. Dar nu mai sunt. În sfârșit. În sfârșit nu mă mai simt deznădăjduită.

— Mi-aș dori să simt același lucru, am zis, lăsând cuvintele să-mi scape de pe buze înainte să mă pot opri.

Ellis a ridicat din sprânceană, cu un aer curios.

— Ah, da?

Am inspirat adânc. Bun. Acum ori niciodată.

— Cred că sunt… ca tine, i-am zis. Nici mie nu-mi place de nimeni. La modul romantic, adică. Atunci când vine vorba de relații și așa. E… Pur și simplu nu pot simți nimic din chestiile astea. Cândva mi-o doream — adică, cred că încă mi-o mai doresc uneori. Dar nu pot niciodată să mi-o doresc cu adevărat, pentru că nimeni nu-mi trezește astfel de sentimente. Dacă are noimă ce zic.

Simțeam că mă înroșesc din ce în ce mai tare, pe măsură ce-i ziceam tot.

Ellis n-a zis nimic o clipă. Apoi a mai luat o lingură de înghețată.

— De-asta te-ai urcat în mașină, nu-i așa? m-a întrebat.

Am încuviințat.

— Mda, a zis.

A părut să-și dea seama ce mărturisire importantă îi făcusem.

— Mda.

— E o orientare sexuală reală, i-am zis.

Nici măcar nu știam dacă Ellis era la curent cu faptul că era o orientare.

— Ca și a fi gay, hetero sau bi.

Ellis a râs înfundat.

— Orientarea nulă.

— Nu e nulă. De fapt… mă rog, sunt două chestii diferite. Aromantic înseamnă că nu simți atracție romantică, iar asexual înseamnă că nu simți atracție sexuală. Unele persoane sunt ori una, ori cealaltă, dar eu sunt ambele, așa că sunt… asexuală aromantică.

Nu era prima dată când rostisem cuvintele. Dar, de fiecare dată când le spuneam, parcă sunau un pic mai adevărat.

Ellis s-a gândit câteva clipe.

— Două chestii. Hm. Doi în unu. Cumperi una, primești una gratis. Mișto.

Am pufnit, iar reacția mea a făcut-o să râdă de-a binelea și tensiunea pe care o simțeam în piept s-a mai risipit.

— Cine ți-a spus de chestiile astea? m-a întrebat.

— Cineva de la facultate.

Dar Sunil nu era un oarecare, nu?

— Un amic de-al meu.

— E și el…?

— E asexual.

— Hopa, a rânjit Ellis. Păi, deci cu el suntem trei.

— Mai sunt și alții, i-am zis. O grămadă. În jurul nostru. În lumea întreagă.

— Serios?

— Da.

Ellis s-a uitat pe geam, zâmbind.

— Ar fi drăguț. Dacă ar fi mulți alții ca noi.

Am rămas cufundate în tăcere o vreme. Mi-am terminat cartofii prăjiți.

Chiar existau mulți alții ca noi.

Niciuna dintre noi nu era complet singură.

— Ești… foarte norocoasă că știi toate chestiile astea, mi-a spus Ellis deodată. Sunt…

A clătinat din cap.

— Ha. Cred că sunt un pic invidioasă.

— De ce? am întrebat-o nedumerită.

S-a uitat la mine.

— Eu am irosit mult timp. Atâta tot.

A aruncat recipientul gol de înghețată pe bancheta din spate și a pornit motorul.

— Nu mă simt prea norocoasă, i-am zis.

— Cum te simți?

— Nu știu. Pierdută.

M-am gândit la Sunil.

— Amicul meu a zis că nu trebuie să fac nimic. Că trebuie doar să fiu.

— Amicul tău pare să fie un bătrân înțelept.

— E o descriere foarte bună.

Ellis a ieșit din parcare.

— Mie nu-mi place să nu fac nimic, a comentat ea. Mi se pare plictisitor.

— Atunci tu ce crezi c-ar trebui să fac?

A reflectat un timp.

— Îmbracă relațiile de prietenie în magia pe care ai trăi-o într-o poveste de dragoste. Pentru că sunt la fel de importante. De fapt, pentru noi, sunt mult mai importante.

M-a privit cu coada ochiului.

— Gata. A fost un sfat demn de un înțelept?

Am rânjit.

— Plin de înțelepciune.

— Pot da dovadă de profunzime. Doar sunt artistă.

— Ar trebui să exprimi treaba asta într-un tablou.

— Știi ce? Poate c-o s-o fac.

A ridicat o mână și a fluturat din degete.

— O să-l intitulez Magia platonică. Și nimeni dintre cei care nu sunt ca noi — stai așa, cum suna? Aro…?

— Asexual aromantic?

— Da. Nimeni dintre cei care nu sunt asexuali aromantici n-o să înțeleagă mesajul.

— Mi-l dai mie?

— Îți permiți să plătești două mii de lire?

— Tablourile tale se vând pe două mii de lire?

— Oh, da. Mă pricep la ce fac.

— Îmi faci reducere de student?

— Poate. Doar pentru că ești vară-mea. Reducere de student pentru verișoară.

Și apoi am ținut-o tot într-un râs până am ieșit la șosea și m-am gândit

la magia pe care aș fi putut s-o descopăr, eventual, dacă mă uitam mai atent.

Amintiri

Când m-am întors în camera de cămin în după-amiaza zilei de 11 ianuarie, n-am descoperit magia. În schimb, am dat peste majoritatea lucrurilor lui Rooney împrăștiate pe podea, ușa de la dulapul ei larg deschisă, așternuturile ei aruncate la câțiva metri de pat, Roderick care căpătase o nuanță îngrijorătoare de cafeniu și, în mod inexplicabil, covorașul vernil îndesat în chiuvetă.

Tocmai îmi desfăcusem valiza când a intrat Rooney pe ușă, în pijama, s-a uitat la mine, s-a uitat la covorul din chiuvetă și mi-a zis:

— Am vărsat ceai pe el.

S-a așezat pe pat în timp ce eu i-am pus lucrurile în ordine, am stors covorul, ba chiar am tăiat cu foarfeca aproape toate părțile uscate din Roderick. Poza cu Beth Păr-de-sirenă căzuse din nou pe podea, așa c-am fixat-o la loc pe perete, fără să comentez, în timp ce Rooney mă urmărea, cu chipul lipsit de expresie.

Am întrebat-o cum petrecuse de Crăciun, dar nu mi-a zis decât că nu-i plăcea să se întoarcă în orașul ei.

Apoi s-a băgat în pat de la șapte.

Deci, da. În mod evident, Rooney nu stătea bine cu moralul.

Ce-i drept, o înțelegeam. Se alesese praful de piesă. Se alesese praful de chestia nerostită dintre ea și Pip. Singurul lucru pe care-l mai avea, de fapt, era — păi, cred că nu mă mai avea decât pe mine.

Nu eram cine știe ce premiu de consolare, după părerea mea.

— Ar trebui să ieșim în oraș, i-am zis spre sfârșitul primei săptămâni după vacanță.

Era pe seară. S-a uitat la mine pe deasupra laptopului, apoi a revenit la ce făcea — se uita la videoclipuri pe YouTube.

— De ce?

Eu eram așezată la birou.

— Pentru că-ți place să ieși în oraș.

— N-am chef.

Rooney ajunsese la două dintre cele șase cursuri pe care le avuseserăm săptămâna asta. Și, când venise totuși, se uitase pur și simplu în gol, fără a se obosi să-și scoată iPad-ul din geantă ca să ia notițe.

Aveam impresia că nu-i mai păsa de nimic.

— Am putea… am putea să ieșim pur și simplu într-un pub sau ceva de genul? am propus, cu o undă de disperare în glas. Doar ca să bem ceva. Am putea să comandăm câte un cocktail. Sau cartofi prăjiți. Am putea să ne luăm cartofi prăjiți.

De data asta a ridicat din sprânceană.

— Cartofi prăjiți?

— Cartofi prăjiți.

— Ăă… n-aș refuza niște cartofi prăjiți.

— Exact. Am putea să ieșim într-un pub, să ne comandăm niște cartofi prăjiți, luăm aer curat și apoi ne întoarcem.

M-a studiat o bună bucată de vreme.

— Bine, a spus până la urmă.

Cel mai apropiat pub era arhiplin, evident, pentru că era o seară de vineri într-un oraș universitar. Din fericire, am găsit o măsuță pătată de bere puțin mai în spate și am lăsat-o pe Rooney s-o păzească în

timp ce eu comandam un bol de cartofi pentru amândouă și o carafă cu daiquiri de căpșuni, cu două paie.

Ne-am așezat la masă și am mâncat cartofii în tăcere. De fapt, eram foarte liniștită, având în vedere că, practic, mă aflam „în oraș“. Eram înconjurate de studenți dichisiți pentru o ieșire în oraș, gata să piardă câteva ore într-un bar înainte de a se muta în club. Rooney purta colanți și un hanorac, iar eu eram în pantaloni de trening și un pulover de lână. Probabil că făceam notă discordantă, dar, în comparație cu coșmarul din Săptămâna Bobocilor, eram extrem de relaxată.

— Deci, am început, după ce niciuna nu zisese nimic mai bine de zece minute. Am tot avut senzația că nu prea ești în apele tale.

Rooney m-a privit absentă.

— Mi-au plăcut cartofii.

— În general, adică.

A tras cu sete din carafă.

— Nu, a zis. Totul e aiurea.

Am așteptat să spună mai mult, dar n-a făcut-o, și mi-am dat seama că va trebui s-o descos.

— Din cauza piesei? am întrebat.

— Nu doar asta.

Rooney a gemut și s-a sprijinit cu cotul pe masă.

— Vacanța de Crăciun a fost infernală. Am… m-am tot văzut cu prietenii din liceu în zilele alea și, gen… era mereu și el pe-acolo.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama la cine se referea.

— Fostul tău prieten, am zis.

— A distrus atâtea chestii din viața mea.

Rooney a început să străpungă fructele din carafă cu paiul.

— De fiecare dată când îi văd mutra îmi vine să țip. Și nici măcar nu crede c-ar fi greșit cu ceva. Din vina lui, am… Oh, Doamne, aș fi putut fi un om mult mai bun dacă nu l-aș fi întâlnit niciodată. Din cauza lui sunt cum sunt.

N-am știut ce să răspund. Voiam s-o întreb ce s-a întâmplat, ce-a făcut individul, dar nu voiam s-o oblig să retrăiască momente nasoale dacă nu voia.

După ce-a tăcut, niciuna dintre noi n-a mai zis nimic mult timp. Când a deschis din nou gura, reușise să străpungă toate fructele din carafă.

— Îmi place mult de Pip, a spus, foarte încet.

Am dat aprobator din cap.

— Știai? m-a întrebat.

Am dat iarăși din cap.

Rooney a râs înfundat. A mai luat o gură de daiquiri.

— Cum se face că mă cunoști mai bine decât oricine?

— Locuim împreună, gen? am sugerat.

Rooney s-a mulțumit să zâmbească. Știam amândouă că nu era doar atât.

— Deci… ce-ai de gând să faci?

— Ăă, nimic, a pufnit Rooney. Mă urăște.

— Adică… da, dar a interpretat greșit situația.

— Ne-am sărutat. Nu prea avea ce să interpreteze greșit.

— Crede că suntem împreună. Din cauza asta e supărată.

Rooney a încuviințat.

— Pentru că-și imaginează c-o să te răpesc de lângă ea.

Mi-a venit să urlu văzând cât de bătută în cap era.

— Nu, pentru că și ei îi place de tine.

M-a privit de parcă aș fi luat un pahar și i l-aș fi spart în cap.

— Așa ceva e… pur și simplu… te înșeli, s-a bâlbâit, îmbujorându-se un pic.

— Eu doar zic ce văd.

— Nu vreau să mai vorbesc despre Pip.

Am tăcut amândouă o vreme. Știam că Rooney se pricepe la chestii de-astea — o văzusem jonglând cu ușurință cu relații de tot felul din ziua în care o cunoscusem. Dar, când venea vorba de Pip, avea inteligența emoțională a unei boabe de strugure.

— Deci îți plac fetele? am întrebat-o.

I s-a risipit încruntarea de pe chip.

— Mda. Probabil. Nu știu.

— Trei răspunsuri foarte diferite la întrebarea asta.

— Atunci, nu știu. Cred… adică, m-am întrebat o vreme dacă-mi plac fetele când eram mai mică. La treisprezece ani, a început să-mi placă de o prietenă de-a mea. Dar, gen… — a ridicat din umeri — toate fetele trec prin faza asta, nu? Adică, e ceva răspândit să-ți placă un pic de vreo prietenă.

— Nu, am zis, încercând să-mi rețin râsul. Nu. Nu li se întâmplă tuturor fetelor. A se vedea exemplul A — am arătat spre mine.

— Mda. Bun, atunci.

Și-a ferit privirea.

— S-ar părea că-mi plac fetele, atunci.

A zis-o atât de nonșalant, de parcă și-ar fi descoperit orientarea sexuală și ar fi mărturisit-o deschis în nici zece secunde. Dar o cunoșteam mai bine de-atât. Probabil că încerca să-și lămurească chestia asta de ceva vreme. Întocmai cum făcusem și eu.

— Asta înseamnă că sunt bi? a întrebat. Sau… pansexuală? Sau ce?

— Ce vrei tu. Poți să reflectezi la asta.

— Mda. Cred că așa o să fac.

Se uita fix la masă.

— Știi, când ne-am sărutat… Cred c-am făcut chestia asta pentru că o parte din mine voia dintotdeauna să… știi tu. Să aibă o relație cu o fată. Și tu erai pur și simplu o opțiune sigură pentru că știam că n-o să mă urăști pe veci. Ceea ce a fost o fază super nașpa din partea mea, evident. Oh, Doamne, te rog să mă ierți.

— A fost o fază nașpa, am încuviințat. Dar știu cum e să te folosești din greșeală de cineva pentru că ești derutat cu privire la orientarea ta sexuală.

Amândouă o dăduserăm în bară în multe privințe. Și, deși confuzia cu privire la orientare nu era o scuză, era de bine că înțeleseserăm amândouă unde greșiserăm.

Poate că asta însemna că n-aveam să mai facem așa de multe greșeli de-acum înainte.

— N-am avut prieteni gay sau bi în liceu, a spus Rooney. Nu cunoșteam pe nimeni care să fie gay declarat, de fapt. Poate că m-aș fi lămurit mai devreme dacă aș fi cunoscut pe cineva.

— Cea mai bună prietenă a mea e lesbiană și a recunoscut-o de când avea cincisprezece ani, iar mie tot mi-a luat ani buni să mă lămuresc care-i treaba cu mine, i-am zis.

— Așa e. Oh. Chestiile astea sunt complicate.

— Mda.

A pufnit.

— Am început facultatea de trei luni și deodată nu mai sunt hetero.

— Bine-ai venit în club.

— Prietene pentru totdeauna?

— Prietene pentru totdeauna, am încuviințat.

Am comandat o a doua carafă de cocktailuri — Cosmopolitan — și nachos.

Băuserăm cam jumătate de carafă când i-am prezentat lui Rooney planul meu.

— O să-i conving pe Jason și Pip să revină în Clubul Shakespeare.

Rooney a strivi în dinți un nacho cu multă brânză.

— Baftă!

— Nu mă supăr dacă-mi dai o mână de ajutor.

— Care-i planul?

— Vreau să zic… încă n-am ajuns așa departe. Probabil c-o să presupună scuze la greu.

— Un plan jalnic, a declarat Rooney, mestecând încă un nacho.

— Altul n-am.

— Și dacă nu funcționează?

Și dacă nu funcționa?

Nu știam ce-avea să se întâmple atunci.

Poate că va fi sfârșitul prieteniei mele cu Jason și Pip. Definitiv.

Am terminat porția de nachos — nu ne-a luat prea mult — și carafa de cocktailuri, apoi ne-am îndreptat spre ieșire, simțindu-ne amândouă

cam amețite. Eu eram gata să mă duc la culcare, sincer, dar Rooney prinsese chef de vorbă. M-am bucurat. Alcoolul și cartofii prăjiți nu erau cea mai sănătoasă soluție la problemele ei, categoric, dar măcar părea un pic mai fericită. Misiune îndeplinită.

Starea asta de spirit a durat cam treizeci de secunde, cât ne-a luat să ajungem până la ușă, și apoi s-a risipit. Pentru că fix la intrare se afla nimeni alta decât Felipa Quintana, înconjurată de un grup de prieteni.

Pentru o clipă, nu ne-a observat. Își tunsese vârfurile, bretonul ei cârlionțat se oprea chiar deasupra sprâncenelor, și era îmbrăcată ca pentru o ieșire în oraș — cămașă în dungi, blugi mulați și o geacă maro stil aviator în care părea unul dintre tipii din Top Gun. În combinație cu sticla de cidru pe care-o ținea în mână, era un look pe cinste.

Groaza care a inundat-o pe Rooney când Pip s-a întors spre noi și ne-a văzut era palpabilă.

— Oh, a făcut Pip.

— Bună, i-am zis, neștiind ce altceva să spun.

Pip s-a uitat lung la mine. Apoi privirea i s-a întors spre Rooney — a măsurat-o pe îndelete, de la coada răvășită la șosetele desperecheate, pe care le purta când se băga în pat.

— Ce-i, aveți întâlnire sau ceva? a comentat.

M-am enervat pe loc.

— În mod evident n-avem întâlnire, m-am zburlit la ea. Eu sunt în trening.

— Cum zici tu. Nu vreau să vorbesc cu tine.

A dat să ne întoarcă spatele, dar a încremenit când a auzit-o pe Rooney:

— Poți să fii supărată pe mine, dar nu te supăra pe Georgia. Ea n-a greșit cu nimic.

Spusele ei erau complet neadevărate — Pip sugerase aproape pe față

că-i place de Rooney, iar eu mă sărutasem cu Rooney în ciuda acestui fapt. Ca să nu mai zic de tot ce-i făcusem lui Jason. Dar i-am fost recunoscătoare pentru sprijin.

— Oh, mai du-te naibii cu vrăjelile astea cu asumarea responsabilității, s-a burzuluit Pip. De când te străduiești din răsputeri să fii o persoană de treabă?

S-a întors ca să i se poată adresa direct lui Rooney.

— Ești egoistă, ești nesuferită și ți se rupe de sentimentele altora. Așa că nu-mi veni cu prefăcătorii de-astea și n-o mai face pe mironosița.

Prietenii lui Pip începuseră cu toții să șușotească, întrebându-se ce se întâmplă. Rooney făcuse un pas în față, cu dinții încleștați și aproape suflând fum pe nări, de parcă era gata să țipe la ea, dar n-a țipat.

Doar s-a întors și a luat-o din loc.

Eu am rămas nemișcată, întrebându-mă dacă Pip avea să-mi spună ceva. M-a privit o bună bucată de vreme în timp ce în mintea mea se derulau cei șapte ani de prietenie care ne legau, fiecare oră în care stătuserăm în aceeași bancă, fiecare petrecere în pijamale și fiecare oră de educație fizică și fiecare film la care fuseserăm împreună, fiecare glumă pe care o făcuse și fiecare meme stupid pe care mi-l trimisese, fiecare prilej când fusesem cât pe-aci să plâng de față cu ea — n-o făcusem, nu puteam, dar fusese cât pe-aci.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, mi-a spus, oftând. Am crezut — am crezut că-ți pasă de sentimentele mele.

Apoi mi-a întors și ea spatele, reluându-și conversația cu noii ei prieteni, iar toate acele amintiri s-au spulberat de jur împrejurul meu, făcându-se țăndări.

Dragostea distruge totul

La întoarcere, Rooney a tastat pe telefon tot drumul. Nu știam cu cine-și trimite mesaje, dar, când am ajuns în cameră, s-a schimbat rapid într-o ținută mai elegantă și mi-am dat seama că se pregătea să iasă în oraș.

— N-o face, i-am zis, chiar când a ajuns la ușă, iar Rooney s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Știi ce-am descoperit? mi-a spus. Dragostea distruge totul.

Nu eram de acord, dar nu știam cum să contrazic o astfel de afirmație. Așa că a ieșit pe ușă și eu n-am zis nimic. Și, când m-am îndreptat spre patul meu, am descoperit din nou fotografia lui Beth Păr-de-sirenă pe jos, pe jumătate boțită, ca și cum Rooney ar fi smuls-o de pe perete.

Meriți bucurie

M-am dus singură la serata din ianuarie a Clubului Pride, care avea loc la Liga Studenților. Era a treia săptămână de când începuse semestrul și încercasem s-o ademenesc pe Rooney să vină cu mine, dar ea începuse să iasă aproape noapte de noapte în club, întorcându-se pe la trei dimineața, cu pantofii murdari și părul răvășit. Depindea de mine să dau de Pip și erau șanse să participe la un eveniment al Clubului Pride.

M-am gândit că, dacă aș reuși doar să stau de vorbă cu ea, ar înțelege. Dacă aș convinge-o să mă asculte îndeajuns cât să-i pot explica, atunci totul s-ar rezolva.

În clipa în care am ajuns acolo, m-a cuprins o senzație de regret atât de intensă, încât mai că mi-a venit să mă întorc glonț la cămin. Eram în cea mai mare sală din incintă. În capătul sălii se afla un ecran pe care era afișată lista tuturor evenimentelor Clubului Pride care urmau să aibă loc semestrul ăsta. Se auzea muzică, lumea era în ținute casual, stăteau adunați în cerc sau așezați la mese, povestind și ronțăind câte ceva.

Era o serată la care scopul era să socializezi. Mă aflam la o reuniune al cărei scop declarat era socializarea. Și venisem de una singură.

Doamne sfinte, de ce-oi fi făcut chestia asta?

Nu. OK. Dădeam dovadă de curaj. Și aveau brioșe.

M-am dus să-mi iau o brioșă. Pentru sprijin moral.

Sunil, Jess și, ideal, Pip ar fi trebuit să fie pe-acolo, așa că erau și

persoane cunoscute. Am pornit să-i caut și i-am descoperit rapid pe Sunil și Jess în mijlocul unui grup de persoane care aveau o conversație gălăgioasă, dar n-am vrut să-i deranjez când probabil că aveau o grămadă de chestii de făcut și o mulțime de oameni cu care să stea de vorbă, așa că i-am lăsat în pace și am căutat-o în continuare pe Pip.

Am dat roată sălii de trei ori până am tras concluzia că nu venise.

Super.

Mi-am scos telefonul și m-am uitat pe contul ei de Instagram, doar ca să descopăr că postase un story despre o seară de film cu prietenii ei de la Castel. Nici măcar nu-și propunea să participe la evenimentul de față.

Super.

— Georgia!

O voce m-a făcut să tresar — era vocea lui Sunil. Întorcându-mă, l-am văzut venind cu pași mari spre mine, într-o pereche de pantaloni largi stil culotte dintr-un soi de tricot, care păreau deopotrivă foarte cool și foarte comozi.

— Scuze, te-am speriat?

— N-nu, nu! m-am bâlbâit. Nu-i nimic!

— Voiam doar să știu dacă s-a mai întâmplat ceva cu Clubul Shakespeare, m-a iscodit el cu o expresie atât de plină de speranță, încât mi s-a frânt inima. Știu că v-ați certat, dar… mă rog, speram doar că poate… ați rezolvat lucrurile sau ceva pe-acolo.

Mi-a zâmbit sfios.

— Știu că era doar de distracție, dar… eu mă simțeam foarte bine.

Expresia de pe chipul meu probabil că i-a spus tot ce voia să știe, dar i-am răspuns oricum.

— Nu. E… toată treaba e în continuare…, am schițat un gest nelămurit. S-a dus pe apa sâmbetei.

— Oh.

Sunil a încuviințat, ca și cum s-ar fi așteptat la asta, dar mai că mi-a venit să plâng văzându-i dezamăgirea vădită.

— Trist.

— Încerc să îndrept lucrurile, m-am grăbit să-i spun. De fapt, am venit pentru că voiam să dau de Pip și să văd dacă reușesc s-o conving.

Sunil s-a uitat în jur.

— Nu cred c-am văzut-o.

— Mda, nu cred c-a venit.

S-a lăsat tăcerea. Nu știam ce să-i spun. Nu știam cum să îndrept lucrurile.

— Păi… dacă pot să ajut și eu cu ceva, a spus el. Aș… aș vrea să ajut. Chiar a fost plăcut să fac ceva de distracție, ceva care să nu mă streseze. Cam tot ce fac e stresant în momentul de față, dacă pui la socoteală că sunt în ultimul an, plus Clubul Pride și faptul că Lloyd nu se dă bătut și-mi tot pune bețe-n roate.

A arătat discret din cap spre fostul președinte, Lloyd, care era așezat la o masă cu un grup.

— Ce-a mai făcut?

— Tot încearcă să se strecoare din nou în comitetul director al clubului, a spus Sunil, cu o grimasă. Crede că părerile lui sunt vitale pentru club, pentru că perspectiva mea e prea incluzivă. Îți vine să crezi? Prea incluzivă? E un club pentru studenții queer și pentru cei care-și caută propria identitate, pentru Dumnezeu. Nu e nevoie să dai un test ca să fii acceptat.

— E un dobitoc, am zis.

— Este. Categoric.

— Pot să te ajut cu ceva?

Sunil a râs.

— Oh, nu știu. Să-i torni un pahar în cap? Nu, glumesc. Dar ești drăguță să te oferi.

A oftat.

— Oricum, să revenim — Clubul Shakespeare. Pot să ajut într-un fel la remedierea situației?

Părea aproape disperat.

— Îmi… Chiar nu m-am mai simțit de mult așa de bine.

— Păi… dacă nu cumva îi poți convinge pe Jason și Pip să vorbească din nou cu mine și Rooney, nu cred că sunt șanse să mai punem în scenă piesa.

— Aș putea să stau de vorbă cu Jason, a propus Sunil. Vorbim din când în când pe WeChat. Aș putea să-l conving să vină la o repetiție.

Inima mi-a luat-o la goană, îmboldită de o rază de speranță.

— Pe bune? Ești sigur?

— Chiar nu vreau să se aleagă praful de spectacolul ăsta, mi-a spus, clătinând din cap. N-aveam niciun hobby de distracție înainte. Orchestra e un factor de stres, iar Clubul Pride nu se pune ca hobby, are și o parte plăcută, dar înseamnă muncă pentru mine. Piesa asta… îmi aducea doar bucurie, știi?

A zâmbit, lăsându-și privirea în pământ.

— Când am început repetițiile, am… sincer, îmi făceam griji c-o să fie timp irosit. Timp pe care ar trebui să-l dedic studiului și celorlalte cluburi. Dar faptul că m-am împrietenit cu voi toți, c-am ajuns să jucăm scene mișto, serile de pizza și mesajele caraghioase pe care le trimitea toată lumea în chat-ul de grup — toate îmi aduceau bucurie. Bucurie pură. Și mi-a luat așa de mult până am ajuns să simt că merit chestia asta. Dar într-adevăr o merit!

A început să râdă — un râs voios, degajat.

— Și acum dau prea mult din casă!

M-am întrebat dacă nu cumva se amețise un pic, până să-mi amintesc că nu bea alcool. Era sincer, atâta tot.

Și am simțit nevoia să fiu la fel de sinceră.

— M-ai… m-ai ajutat așa de mult. Nu știu unde aș fi acum sau cum m-aș simți dacă nu te-aș fi întâlnit. Și… am sentimentul c-ai făcut lucrul ăsta pentru o mulțime de oameni. Și ți-a fost greu uneori. Iar ceilalți n-au stat să te întrebe cum te simți tu.

Eram stânjenită de ceea ce-i spuneam, dar voiam să știe.

— Și, chiar dacă n-ai fi făcut nimic din toate astea… ești prietenul meu. Și ești unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc. Așa c-o meriți. Meriți bucurie în viața ta.

Am zâmbit fără să vreau.

— Și-mi place când dai prea mult din casă!

A râs din nou.

— Ce-i cu sentimentalismul ăsta pe noi?

— Nu știu. Tu ai început.

Am fost întrerupți de Jess și de încă unul dintre vicepreședinții lui Sunil, care veniseră să-l cheme în față. Trebuia să țină un discurs.

— O să-i trimit un mesaj, mi-a spus, în timp ce se îndepărta.

Și atunci mi-am dat seama că n-o să am pace până nu refăceam Clubul Shakespeare. Nu doar din cauză că voiam ca Pip și Jason să-mi redevină prieteni — dar și de dragul lui Sunil. Pentru că, în ciuda vieții lui aglomerate și a tuturor lucrurilor importante pe care le avea pe cap, găsise bucurie în micul nostru club. Și, cu luni bune în urmă, la banchetul de toamnă al Clubului Pride, Sunil îmi fusese alături într-un moment de criză, chiar și sub presiune și în timp ce trebuia să facă față unor dobitoci. Acum era rândul meu să-i fiu alături.

Am rămas să ascult discursul lui Sunil. Pe margine, cu o brioșă și un

pahar cu vin.

Sunil abia a apucat să urce pe scenă și să bată ușor în microfon, că lumea a și izbucnit în aplauze și urale. S-a prezentat, le-a mulțumit tuturor celor care veniseră și apoi, preț de câteva minute, a enumerat evenimentele programate pentru restul semestrului. Filmul de luna asta avea să fie Moonlight, serile de ieșit în club aveau să fie 27 ianuarie, 16 februarie și 7 martie, clubul de carte pe teme trans urma să aibă loc la Biblioteca „Bill Bryson“ pe 19 ianuarie, grupul „Big Queer“ de Dungeons & Dragons căuta noi membri și era rândul cuiva pe nume Mickey să găzduiască cina Clubului pentru Persoane de Culoare Queer, Trans și Intersex, numit și CPCQTI, la apartamentul lui din Gilesgate.

Și multe altele. Auzind despre toate lucrurile astea, văzând cum se entuziasmează toată lumea, m-am simțit și eu entuziasmată în chip bizar. Deși n-aveam să merg la majoritatea evenimentelor. Aproape că am avut sentimentul că fac parte dintr-o comunitate doar pentru că mă aflam aici.

— Cred c-am menționat toate evenimentele programate pentru acest semestru, a încheiat Sunil, așa că, înainte să vă las să reveniți la gustări și discuții, voiam doar să vă mulțumesc tuturor pentru lunile minunate de care am avut parte împreună semestrul trecut.

A urmat o nouă repriză de aplauze și urale. Sunil a zâmbit, începând să aplaude la rândul lui.

— Mă bucur că v-ați simțit bine și voi! Am avut emoții când am devenit președinte. Știu că am implementat niște schimbări majore, cum ar fi să transform băutele în banchete și să introduc mai multe activități diurne în programul clubului, așa că vă sunt foarte recunoscător pentru sprijin.

Deodată, a rămas cu privirea pierdută în depărtare, de parcă-și amintea de ceva.

— Când eram boboc, aveam sentimentul că nu mă regăsesc la Durham. Venisem cu speranța c-o să cunosc în sfârșit oameni ca mine, dar, în schimb, m-am trezit înconjurat în continuare de o mulțime de persoane hetero, cis, caucaziene. M-am simțit foarte singur bună parte din adolescență. Și, la momentul ăla, mă obișnuisem cu asta. Mult

timp am crezut că așa trebuie să fie — trebuia să supraviețuiesc pe cont propriu, trebuia să fac totul pe cont propriu, pentru că nimeni n-avea să mă ajute vreodată. Am trecut printr-o perioadă sumbră aproape tot anul întâi… până am întâlnit-o pe cea mai bună prietenă a mea, Jess.

Sunil a arătat spre Jess, care și-a dus imediat mâna la față, încercând, fără tragere de inimă, să se ascundă. S-au mai auzit câteva urale.

— Jess m-a cucerit pe loc cu numeroasele ei articole vestimentare cu imprimeuri cu câini.

Publicul a râs, iar Jess a clătinat din cap, lăsând să i se întrezărească zâmbetul printre degete.

— E cea mai amuzantă și cea mai veselă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ea m-a încurajat să mă înscriu în Clubul Pride. Ea m-a luat la una dintre primele cine CPCQTI. Și am avut o mulțime de discuții despre cum am putea schimba în bine clubul. Și apoi m-a încurajat să candidez la postul de președinte, cu ea ca mâna mea dreaptă.

Sunil a zâmbit.

— Eu eram de părere că ea ar trebui să ajungă președinte, dar mi-a spus de un miliard de ori că detestă să vorbească în public.

I-a zâmbit lui Jess și ea i-a întors zâmbetul, cu o expresie în care se citea o iubire sinceră.

M-a frapat intensitatea afecțiunii dintre ei.

— Clubul Pride nu se reduce la a face chestii queer, a continuat Sunil, stârnind câteva hohote de râs. Scopul nu e nici măcar să găsești pe cineva cu care să ți-o tragi.

Cineva din public a strigat numele unui prieten de-al lui, stârnind și mai multe râsete. Sunil s-a amuzat și el.

— Nu. Scopul sunt relațiile care se leagă aici. Relații de prietenie, de dragoste și de sprijin în timp ce ne străduim cu toții să supraviețuim și să creștem într-o lume care, adesea, pare să nu fi fost făcută pentru

noi. Indiferent dacă ești homosexual, lesbiană, bi, pan, trans, intersex, o persoană non-binară, asexual, aromantic, queer sau oricum te-ai identifica — majoritatea dintre noi am simțit că nu ne găseam locul în copilărie și adolescență.

Sunil s-a uitat încă o dată la Jess, apoi din nou spre mulțime.

— Dar suntem aici ca să ne fim alături unul celuilalt. Și aceste relații fac Clubul Pride un loc atât de important și de special. Și, în ciuda greutăților din viața fiecăruia dintre noi, aceste relații ne vor aduce bucurie în fiecare zi.

A ridicat paharul.

— Și cu toții merităm să avem parte de bucurie.

Era un pic siropos, poate. Dar era, totodată, unul dintre cele mai frumoase discursuri pe care le auzisem în viața mea.

Toată lumea a toastat, apoi l-a aclamat pe Sunil când a coborât de pe scenă și Jess l-a îmbrățișat strâns de tot.

Asta era. Despre asta era vorba.

Despre iubirea din acea îmbrățișare. Despre privirea cu subînțeles dintre ei.

Aveau propria lor poveste de dragoste.

Asta îmi doream. Asta avusesem, poate, la un moment dat.

Cândva visasem la o poveste de dragoste fascinantă, eternă. O poveste minunată despre cum întâlnești o persoană care ar putea să-ți schimbe întreaga lume.

Dar acum, mi-am dat seama, și prietenia putea face asta.

În drum spre ieșire, m-am trezit c-o luam spre masa lui Lloyd. Era așezat cu încă vreo câțiva tipi, tocmai dădeau gata o sticlă de vin, cu expresii acre.

— E jalnic cum simte nevoia să aducă vorba de asexualitate de fiecare dată când ține un discurs din ăsta, spunea Lloyd. Cât de curând o să

ne trezim că acceptăm și orice persoană cis hetero care crede c-ar fi un picuț oprimată.

Auzindu-i tonul, am simțit o străfulgerare de ură glacială, care mi s-a pus ca o gheară în plex.

Dar pesemne că prinsesem curaj.

În timp ce treceam prin dreptul lor, mi-am lăsat paharul pe jumătate plin de vin să se încline grațios și să se verse peste ceafa lui Lloyd.

— CE… ce mama NAIBII?

Până s-a întors el să vadă cine vărsase vinul, eu eram deja la jumătatea drumului spre ușă, zâmbind cu gura până la urechi.

Jason

Sunil Jha

JASON VINE

Georgia Warr

PE BUNE?

Sunil Jha

DA. A acceptat să vină, doar ca să-mi facă mie o favoare. Dar a zis că încă nu e sigur dacă se va înscrie din nou. ☹

Georgia Warr

ok

deci

am o idee cum am putea să-l recucerim

— Nu, a protestat Rooney de îndată ce i-am explicat ideea mea.

Era așezată pe pat. Eu îl udam pe Roderick, care era cam jumătate din cât fusese odinioară, după ce-l curățasem de uscături, dar nu se ofilise de tot, cum crezusem inițial.

— O să funcționeze.

— E un plan stupid.

— Ba nu. Are simțul umorului.

Rooney era tolănită în pat în ținuta de club, mâncând grisine direct din pungă, noul ei ritual înainte să iasă în oraș.

— S-a ales praful de Clubul Shakespeare, a spus și știam c-o și crede.

N-ar fi ieșit tot timpul în oraș dacă nu și-ar fi luat gândul de la club.

— Crede-mă. Pot să-l recuceresc.

Rooney m-a studiat îndelung, rontăind o grisină.

— Bine, a încuviințat. Dar vreau să fiu Daphne.

Am chiulit de la cursuri a doua zi ca să plec la vânătoare de costume. Mi-a luat aproape toată dimineața și bună parte din după-amiază. În Durham exista un singur magazin de costume de carnaval, pe o alee micuță, și nu aveau exact ce căutam, așa că până la urmă am bătut magazinele second-hand caritabile după orice puteam găsi ca să improvizez costumele. Ba chiar mi s-a alăturat și Rooney după prânz, cu ochelari de soare la ochi ca să-și ascundă cearcănele. În ultimul timp dormea aproape în fiecare zi până la amiază.

Mi-am sacrificat o sumă considerabilă din alocația pe luna aia ca să cumpăr totul, ceea ce însemna că urma să trăiesc din mâncarea de la cantină în următoarele săptămâni, dar a meritat sacrificiul, pentru că, odată ce-am ajuns cu Rooney în sala de repetiții și ne-am schimbat în costume, am știut că era cea mai bună idee pe care o avusesem în viața mea.

— Oh, am visat la cosplay-ul ăsta, a declarat Sunil când i-am înmânat

un pulover portocaliu-aprins, o fustă roșie și o pereche de șosete portocalii.

Ne-am schimbat cu toții și apoi ne-am pus pe așteptat.

Și am început să mă gândesc că poate fusese o idee tâmpită, totuși.

Poate că n-o să i se pară amuzant. Poate c-o să-mi arunce doar o privire și-o să plece.

Exista o singură metodă de a afla.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jason, intrând în sală și uitându-se intrigat la ținutele noastre.

Îmi fusese dor de el. Oh, Doamne, cât de dor îmi fusese de el, cu geaca lui pufoasă și zâmbetul blând.

— De ce sunteți… ce faceți…

Deodată a făcut ochii mari. A aruncat o privire la fusta lui Sunil. La tricoul meu verde, larg, și la pantalonii maro. La eșarfa minusculă, verde, și colanții mov pe care-i purta Rooney.

— Oh, Doamne, a șoptit.

Și-a scăpat geanta din mână.

— Oh. Doamne.

— Surpriză! am strigat, întinzându-mi mâinile spre el, cu cățelul de pluș pe care-l găsisem la unul dintre magazinele caritabile de pe strada principală.

Rooney și-a aruncat părul pe spate și a adoptat postura lui Daphne, în timp ce Sunil și-a împins ochelarii de Velma pe nas, strigând:

— SURPRIZĂ!

Jason și-a dus mâna la frunte. Pentru o clipă, m-am temut că era enervat sau supărat. Dar apoi a zâmbit. Un zâmbet larg, cu toată gura.

— Ce mama NAIBII… pe bune, DE CE MAMA MĂ-SII V-AȚI

COSTUMAT ÎN GAȘCA DIN SCOOBY-DOO?

— E o petrecere cu costume în club diseară, i-am zis, rânjind. M-am… m-am gândit c-o să fie distractiv.

Jason s-a apropiat de noi. Și apoi a început să râdă. Încet, la început, apoi mai tare. Mi-a luat cățelul de pluș din mână și s-a uitat la el, apoi l-a pufnit un râs aproape isteric.

— Scooby…, a icnit, printre hohote de râs, Scooby ar trebui să fie… dog german, iar ăsta… e mops!

Am început să râd și eu.

— Asta am găsit! Nu râde!

— Ai distribuit… — efectiv gâfâia de râs —, ai distribuit un mops în rolul lui Scooby — ce e chestia asta — calomnie?

S-a îndoit de mijloc și deja râdeam cu lacrimi amândoi, el cu mopsul minuscul de pluș în mână.

Ne-a luat câteva minute să ne potolim, Jason își ștergea lacrimile de pe față. Între timp, Rooney scosese ultimele articole cumpărate din pungă și i le-a întins lui Jason — un pulover alb, eșarfă portocalie și o perucă blondă.

Jason s-a uitat la ele.

— Sunt terminat, a mai zis.

— Deci îți place așa de mult Scooby-Doo? l-a întrebat Sunil pe Jason la un moment dat, după ce am ajuns în club.

Era plin de studenți îmbrăcați în tot soiul de costume, de la supereroi la făcălețe uriașe.

— Mai mult decât majoritatea chestiilor.

Am dansat. Am dansat la greu. Și, pentru prima dată de când

începusem facultatea, chiar am savurat experiența. Întreaga experiență. Muzica tare, podelele lipicioase, băuturile servite în pahărele de plastic. Muzica veche pe care o puneau în clubul ăsta, fetele bete cu care ne-am împrietenit în baie datorită mopsului de pluș pe care-l plimbam după mine, felul în care mi-a cuprins Rooney umărul cu brațul, ametită, legănându-se pe Happy Together de la The Turtles și Walking on Sunshine de la Katrina and the Waves, cum l-a prins Sunil pe Jason de mână și l-a obligat să danseze pe macarena, deși i se părea un dans penibil.

Totul era mai plăcut fiindcă eram cu prietenii mei. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi fost un dezastru. Aș fi vrut să plec acasă.

Am stat cu ochii pe Rooney. La un moment dat, în cursul serii, după ce se amețise, a intrat în vorbă, hlizindu-se, cu un alt grup de studenți, unii pe care nu-i văzusem în viața mea, și m-am întrebat dacă o să facă ce făcea de obicei și-o să ne lase baltă.

Dar, când am prins-o de mână, le-a întors spatele și s-a uitat la mine, cu fața scăldată în tot felul de culori, sub jocul de lumini, și a părut să-și amintească de ce veniserăm aici. Și-a amintit că ne avea pe noi.

Și am tras-o spre locul unde Jason și Sunil țopăiau pe Jump Around de la House of Pain, am început să țopăim și noi și mi-a zâmbit, aproape nas în nas.

Știam că încă suferă. Ca și mine. Dar pe moment părea fericită. Fericită la culme.

Per total, am avut una dintre cele mai frumoase seri din viața mea de student.

— Îmi vine să țip, a exclamat Rooney, luând o îmbucătură de pizza, în timp ce străbăteam orașul, în drum spre căminele noastre. E cea mai bună chestie pe care am băgat-o vreodată în gură.

— Asta a zis și ea, a glumit Jason, declanșându-i un acces de râs lui Rooney, care s-a transformat rapid într-un acces de tuse.

Eu am mușcat din felia mea de pizza, dându-i dreptate lui Rooney. Drept să spun, era ceva divin în a mânca o pizza fierbinte în miez de noapte, în toiul iernii geroase din nord.

Eu și Jason mergeam unul lângă altul, în timp ce Rooney și Sunil ne-o luaseră un pic înainte, prinși într-o discuție despre cea mai bună pizzerie din Durham.

Încă n-apucasem să stau de vorbă cu Jason între patru ochi. Până acum. Chiar nu știam cum să încep. Cum să-mi cer iertare pentru tot. Cum să-l întreb dacă mai era vreo șansă să ne împrietenim din nou.

Din fericire, a rupt el tăcerea.

— Mi-aș dori să fi fost și Pip cu noi, a spus. I-ar fi plăcut la nebunie.

Nu era ce m-aș fi așteptat să spună, dar, de cum a rostit-o, mi-am dat seama că avea dreptate.

Jason a pufnit.

— Parcă o văd costumată în Scooby, imitând vocea lui Scooby-Doo.

— Oh, Doamne, așa e.

— O și aud. Și e un dezastru.

— Nu i-ar ieși de nicio culoare.

Am început amândoi să râdem. De parcă totul ar fi revenit la normal.

Dar nu revenise.

Nu înainte de a sta de vorbă.

— Îmi…, am dat să spun, dar m-am oprit, pentru că nu mi se părea de-ajuns.

Nimic din ce-aș fi putut spune nu mi se părea de-ajuns.

Jason s-a întors spre mine. Tocmai ajunseserăm la unul dintre numeroasele poduri care traversau râul.

— Ți-e frig? m-a întrebat. Pot să-ți împrumut geaca mea.

A dat s-o scoată de pe el. Oh, Doamne, chiar nu-l meritam.

— Nu, nu. Voiam să zic… voiam să zic că-mi pare rău.

Jason și-a tras geaca la loc pe el.

— Oh.

— Îmi pare rău pentru… tot. Îmi pare nespus de rău pentru tot.

M-am oprit din mers, pentru că simțeam că-mi dau lacrimile și nu voiam să plâng de față cu el. Chiar, chiar nu voiam să plâng.

— Te iubesc foarte mult și… să încerc să mă cuplez cu tine a fost cea mai nasoală chestie pe care am făcut-o vreodată.

Jason s-a oprit și el.

— A fost destul de nasol, nu? a spus, după o pauză. Am fost un dezastru amândoi.

La faza asta m-a pufnit râsul, în ciuda situației.

— Nu meritai să fii tratat așa, am continuat, încercând să-i spun tot ce aveam pe suflet, acum cât puteam.

Jason a dat din cap.

— E adevărat.

— Și vreau să știi că n-a avut nimic de-a face cu tine… Tu… tu ești perfect.

Jason a zâmbit și a încercat să-și dea peruca pe spate, cu un gest cochet.

— Și asta e adevărat.

— Doar că… doar că sunt altfel. Pur și simplu nu simt chestiile astea.

— Da, a încuviințat Jason din nou. Ești… asexuală? Aromantică?

Am încremenit.

— Ce… stai așa, știi de chestiile astea?

— Păi… auzisem de ele. Și, când mi-ai trimis mesajul ăla, am făcut legătura și apoi m-am documentat și, mda. Semănau cu ce descriai tu.

Brusc, a părut alarmat.

— Mă înșel? Iartă-mă dacă am înțeles greșit…

— Nu, nu — ai dreptate.

Am oftat.

— Chiar… chiar sunt. Ăă, ambele. Asexuală aromantică.

— Asexuală aromantică, a repetat Jason. Hm.

— Mda.

M-a luat de mână și ne-am urnit din nou.

— Dar nu mi-ai răspuns la mesaj, am zis.

— Păi… eram foarte supărat.

Și-a lăsat privirea în pământ.

— Și… nu puteam să vorbesc cu tine, de fapt, cât eram… încă îndrăgostit de tine.

A urmat o tăcere prelungă. Habar n-aveam ce să răspund.

— Știi când mi-am dat seama că-mi place de tine? m-a întrebat într-un final.

M-am uitat la el, neștiind prea bine unde bate.

— Când?

— Când i-ai zis vreo două domnului Cole, în timpul repetițiilor la Mizerabilii.

I-am zis vreo două? Nu-mi aminteam un moment când i-aș fi zis vreo două unui prof, cu atât mai puțin domnului Cole, regizorul pieselor noastre din liceu, care era un tiran.

— Nu-mi amintesc, i-am zis.

— Pe bune? a râs Jason. Țipa la mine pentru că-i zisesem că trebuie să lipsesc de la repetiție în după-amiaza aia ca să merg la dentist. Și erai de față și s-a întors spre tine și ți-a zis: Georgia, ești de acord cu mine, nu? Jason îl joacă pe Javert, are un rol major și ar fi trebuit să-și mute programarea. Și știai ce fel de om era domnul Cole — oricine îl contrazicea devenea automat inamicul. Dar l-ai privit în ochi și i-ai zis ceva de genul: Păi, acum e prea târziu s-o mute, așa că degeaba țipați la el. Și cu asta i-ai închis gura, a plecat ca vijelia, întorcându-se la el în birou.

Îmi aminteam de acest incident. Dar nu mi se părea c-aș fi dovedit cine știe ce tupeu sau curaj. Încercasem doar să-i iau apărarea celui mai bun prieten al meu, care în mod evident avea dreptate.

— Pur și simplu m-a pus pe gânduri treaba asta… Mi-am zis, Georgia o fi mai tăcută și timidă din fire, dar e în stare să înfrunte un prof fioros când se țipă la un prieten de-al ei. Un astfel de om ești tu. Asta m-a convins că ții sincer la mine. Și cred că atunci am început să… știi tu, să mă îndrăgostesc de tine.

— Încă țin la fel de mult la tine, m-am grăbit să-l asigur, deși nu mi se părea că ceea ce-i spusesem domnului Cole fusese ceva ieșit din comun sau o dovadă de curaj.

Chiar și-așa, voiam ca Jason să știe că țin la el, la fel de mult cum își închipuise în clipa aia.

— Știu, mi-a spus, zâmbind. În parte, de-asta am avut nevoie să mă țin departe de tine o vreme. Ca să trec peste sentimentele mele.

— Ai reușit?

— Ăă… mă străduiesc. O să dureze o vreme. Dar mă străduiesc.

Involuntar, mi-am retras mâna dintr-a lui. Oare îngreunam lucrurile pentru el doar fiind în preajma lui?

A observat gestul și, după o pauză, a continuat.

— Când mi-ai spus de ce ai ieșit cu mine, am… adică, evident c-am fost devastat. Am avut sentimentul că… pur și simplu nu-ți pasă deloc de mine. Dar, după ce-am primit mesajul de la tine, cred c-am început să înțeleg că ai… pur și simplu ai fost foarte derutată. Chiar ai crezut c-am putea fi împreună, pentru că mă iubești, totuși. Nu la modul romantic, dar la fel de intens. Ești în continuare persoana care mi-a luat apărarea în fața domnului Cole. Ești în continuare cea mai bună prietenă a mea.

M-a privit cu coada ochiului.

— Faptul că nu suntem un cuplu nu schimbă deloc treaba asta. N-am pierdut nimic doar pentru că nu suntem împreună.

Am ascultat, uluită, și mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce voia să zică.

— Nu te deranjează dacă… dacă rămânem doar prieteni? am întrebat.

Jason mi-a zâmbit și m-a luat din nou de mână.

— Dacă zici „doar prieteni“ e ca și cum să fim prieteni ar fi o chestie mai nasoală. Eu unul cred că e de preferat, având în vedere ce dezastru a fost sărutul ăla.

I-am strâns mâna.

— De acord.

Am ajuns la capătul podului, ieșind din nou pe o stradă pietruită. Chipul lui Jason apărea și dispărea, jucând în lumina felinarelor. Când l-am văzut din nou la lumină, zâmbea și mi-am zis că, poate, fusesem iertată.

Îmi pare rău

Sunil s-a holbat câteva secunde bune la poza înrămată cu Sarah Michelle Gellar și Freedie Prinze Jr pe care o avea Jason, apoi a bătut cu degetul în ea și a întrebat:

— Vrea cineva să-mi explice care-i faza cu asta?

— E o poveste lungă, i-a zis Jason, care era așezat pe pat.

— Dar e o poveste drăguță, am adăugat eu.

Rooney și cu mine ne așezaserăm pe jos, cu spatele rezemat de pernele lui Jason, deși Rooney tocmai trăgea un pui de somn.

— Păi, m-ați făcut și mai curios.

Jason a oftat.

— Ce-ar fi să-ți explic de îndată ce ne hotărâm cum procedăm cu Pip?

Era la o săptămână după faza cu gașca din Scooby-Doo. Acum că Jason revenise în Clubul Shakespeare, eram pe un făgaș mai bun și chiar reușiserăm să avem o repetiție ca la carte.

Dar nu puteam pune în scenă spectacolul fără Pip.

Și, oricum, nu era vorba doar de asta. Clubul era important pentru noi toți, însă prietenia noastră cu Pip era și mai importantă. Asta trebuia să salvăm.

Doar că nu știam cum o să fac chestia asta, mai exact.

— Vorbim despre Pip? a întrebat Rooney, care părea că tocmai se trezise.

Rooney încă ieșea aproape în fiecare seară și se întorcea în zori. Nu știam dacă aș putea s-o opresc și nici măcar dacă ar trebui. Practic, nu făcea nimic rău.

Doar că aveam sentimentul că făcea chestia asta ca să-și amorțească durerea.

— Credeam c-am venit să repetăm, am zis.

— Degeaba mai facem repetiții dacă nu ni se alătură și Pip, a declarat Jason și s-a lăsat tăcerea pe măsură ce ne dădeam seama cu toții că are dreptate.

Sunil s-a cocoțat pe biroul lui Jason, încrucișându-și brațele la piept.

— Deci… aveți vreo sugestie?

— Păi, eu am tot vorbit cu ea și…

— Stai așa, tu vorbești cu ea? a întrebat Rooney, ridicându-se brusc în capul oaselor.

— Nu pe mine e pornită. Noi suntem încă prieteni. Suntem la același colegiu.

— Atunci, poți s-o convingi să se întoarcă. Pe tine o să te asculte.

— Am încercat, a spus Jason, clătinând din cap. E furioasă. Și nu iartă ușor.

S-a uitat la mine și la Rooney.

— Vreau să zic… pe undeva, o înțeleg. Ce-ați făcut voi a fost o mare tâmpenie.

Jason știa de sărut. Normal că știa — Pip probabil că-i spunea tot. M-am înroșit de rușine.

— Ce ați făcut? a întrebat Sunil curios.

— S-au sărutat și Pip le-a văzut, l-a lămurit Jason.

— Oh.

— Ăă… putem să vă spunem și versiunea noastră? a întrebat Rooney.

— Păi, presupun că v-ați îmbătat și a fost ideea lui Rooney, a comentat Jason. Și ați regretat-o amândouă instantaneu.

— OK, e… cam așa a fost.

— Deci ce-ar trebui să facem? a întrebat Sunil.

— Cred că Georgia și Rooney vor trebui să încerce în continuare să stea de vorbă cu ea până când e dispusă să le asculte. Poate rând pe rând, ca să nu simtă că v-ați unit împotriva ei.

— Când? am întrebat. Cum?

— Acum, a sugerat Jason. Cred că una dintre voi ar trebui să-i bată la ușă și să-și ceară scuze personal. Încă n-ați încercat să vă cereți scuze în persoană, de fapt, nu-i așa?

Nici eu, nici Rooney n-am zis nimic.

— Așa mă gândeam și eu.

Mi-a venit o idee.

— Geaca lui Pip. Una din noi ar trebui să se ducă să-i înapoieze geaca.

Rooney a întors brusc capul spre mine.

— Da. E în camera noastră de luni de zile, gen.

— Vrei să dau fuga după ea?

Dar Rooney deja se ridica.

După ce s-a întors de la St. John cu geaca lui Pip, Rooney a cerut insistent să meargă ea să stea de vorbă cu Pip. Nici măcar nu mi-a lăsat răgazul să protestez — a deschis ușa, a ieșit și a întrebat:

— Încotro e camera ei?

Se părea că Rooney încă se învinovățea pentru toată povestea. Deși Pip avea mult mai multe motive să fie supărată pe mine.

Am condus-o o bucată de drum, dar m-am oprit după un colț, la câțiva metri de ușă, ca să pot trage cu urechea. Era seară și trecuse ora cinei, așa că speram că Pip o să fie în cameră.

Rooney a bătut la ușă. M-am întrebat ce avea să-i spună.

Oare era o idee foarte proastă?

Prea târziu.

Ușa s-a deschis.

— Bună, a salutat-o Rooney.

Și apoi a urmat o tăcere prelungă.

— Ce cauți aici? a întrebat-o Pip.

Vorbea încet. Era ciudat să aud o tristețe sinceră în glasul lui Pip. N-o auzisem prea des vorbind astfel înainte de… toată povestea asta.

— Am…

M-am așteptat ca Rooney să se lanseze într-un discurs în toată regula. Să-i prezinte scuze convingătoare, din inimă.

În schimb n-a zis decât:

— Ăă… uite-ți… geaca.

Din nou s-a lăsat tăcerea.

— OK, a spus Pip. Mulțumesc.

Am auzit scârțâitul ușii și, trăgând cu ochiul după colț, am văzut-o pe Rooney întinzând brațul, nelăsând-o să închidă ușa.

— Așteaptă! a strigat.

— Ce-i? Ce vrei?

N-o vedeam pe Pip — se retrăsese în cameră —, dar mi-am dat seama că începea să se enerveze. Rooney era deja panicată.

— Îmi… De ce-i așa de dezordine în camera ta?

Categoric nu era cea mai inspirată replică.

— Efectiv, nu rezişti până nu faci un comentariu răutăcios la adresa mea, așa-i? s-a zburlit Pip.

— Stai așa, scuze, nu de-asta am…

— Nu poți să mă lași în pace? Am senzația că mă urmărești sau așa ceva.

Rooney a înghițit în sec.

— Voiam să-mi cer scuze. Gen… cum se cuvine. În persoană.

— Oh.

— E și Georgia aici.

Am simțit un gol în stomac când Rooney a arătat spre colțul după care mă ascundeam. Nu așa plănuiserăm.

Pentru cineva care, chipurile, știa o grămadă de chestii despre dragoste, Rooney cu siguranță nu le avea cu gesturile romantice.

Pip a ieșit în prag să se uite, cu o expresie sumbră.

— Nu vreau să vorbesc cu niciuna din voi, ne-a zis, cu un tremur în glas, și s-a întors să intre la loc în cameră.

— Așteaptă puțin!

M-au surprins cuvintele care mi-au țâșnit de pe buze și cum am dat buzna spre camera lui Pip.

Și iat-o. Avea părul ciufulit și purta un hanorac și pantaloni scurți de tricot. În dormitor era foarte dezordine, chiar și pentru ea. Se vedea că era supărată.

Dar nu mai era la fel de furioasă cum fusese data trecută, în fața barului.

Oare făceam progrese?

— Ne-am gândit c-ar fi mai bine dacă ar vorbi doar una din noi cu tine, am spus repede. Dar… ăă, da. Am venit amândouă. Și amândurora ne pare foarte rău pentru… știi tu. Tot ce s-a întâmplat.

Pip n-a zis nimic. Aștepta să continuăm, dar eu nu știam ce altceva să zic.

— Asta-i tot, deci? ne-a întrebat într-un final. Ar trebui să vă… iert pur și simplu?

— Vrem doar să revii în Clubul Shakespeare, a spus Rooney, dar din nou, categoric nu era cea mai inspirată replică.

Pip a început să râdă.

— Oh, Doamne! Ar fi trebuit să bănuiesc. Nici măcar nu e vorba de mine — aveți nevoie doar de al cincilea membru pentru nenorocitul ăla de Club Shakespeare. Oh, Doamne!

— Nu, nu de-asta…

— Habar n-am de ce-ți pasă așa de mult de piesa ta nenorocită, dar de ce naiba m-aș supune unui asemenea chin alături de o persoană care m-a făcut să cred că exista o șansă cât de mică să-i placă de mine și apoi s-a hotărât să se cupleze cu cea mai bună prietenă a mea?

Pip a clătinat din cap.

— Am avut dreptate de la bun început. Pur și simplu mă urăști.

Am așteptat replica inevitabilă a lui Rooney, dar n-a zis nimic.

A clipit de câteva ori. M-am întors să mă uit mai bine la ea și mi-am dat seama că era gata să plângă.

— Îmi plăcea…, a încercat să spună, dar s-a oprit și efectiv i s-a boțit chipul.

I-au dat lacrimile și, până să apuce să mai spună altceva, s-a întors brusc și a luat-o din loc.

Eu și Pip am urmărit-o cum dispărea după colț.

— La naiba, n-am… n-am vrut s-o fac să plângă, a mormăit Pip.

Habar n-aveam ce să-i spun acum. Mai că-mi venea și mie să plâng.

— Chiar ne pare rău, am spus. Mă rog — mie îmi pare rău. Tot ce ți-am scris e adevărat. A fost doar o greșeală tâmpită, la beție. Niciuna din noi nu e atrasă de cealaltă la modul ăsta. Și i-am cerut iertare și lui Jason.

— Ai vorbit cu Jason?

— Mda, am… am vorbit despre tot. Cred că ne-am împăcat de-acum.

Pip n-a zis nimic. A rămas cu privirea în pământ.

— Chiar nu-mi pasă dacă nu vrei să revii în Clubul Shakespeare, i-am zis. Doar… doar vreau să fim din nou prietene.

— Am nevoie de timp de gândire.

A dat să închidă ușa, dar înainte de asta mi-a zis:

— Mulțumesc că mi-ați adus geaca.

Beth

Când m-am întors în cameră, Rooney se oprise din plâns.

Tocmai se schimba într-o ținută de ieșit în oraș.

— Te pregătești să ieși? am întrebat-o, închizând ușa în urma mea și apăsând pe întrerupător.

Nici nu se obosise să aprindă lumina.

— Mda, a spus, trăgându-și o bluză fără umeri peste cap.

— De ce?

— Pentru că, dacă rămân aici, s-a răstit ea la mine, va trebui să stau și să mă gândesc toată noaptea la ce s-a întâmplat și nu pot să fac chestia asta. Pur și simplu nu pot să stau locului, cu gândurile mele.

— Cu cine ieși, de fapt?

— Doar o gașcă din colegiu. Mai am și alți prieteni.

Prieteni care nu vin niciodată la un ceai, sau la o seară de film cu pizza, sau să vadă ce mai faci când treci printr-o perioadă nasoală?

Asta aș fi vrut să-i spun.

— Bine, am spus în schimb.

*

Tâmpeniile ei obișnuite, îmi tot spuneam. Asta era scuza pentru orice, de fapt. Pentru chiulitul de la cursuri. Pentru faptul că dormea până la amiază. Pentru ieșitul în club noapte de noapte.

N-am luat toate chestiile astea în serios, pe bune, până în noaptea aia, când m-am trezit pe la 5 ca să descopăr următorul mesaj:

Rooney Bach

îmi descui, te rog? sunt afară

mi-am uitat cheia

Fusese trimis la 3:24 a.m. Ușile căminului se încuiau între 2 și 6 a.m. — aveai nevoie de cheie ca să intri în clădirea principală.

Se întâmpla adesea să mă trezesc devreme de tot și să mă uit pe telefon, înainte de a adormi la loc. Dar m-am panicat așa tare când am văzut mesajul, încât am sărit din pat și am sunat-o imediat pe Rooney.

Nu mi-a răspuns.

Mi-am pus ochelarii, halatul și papucii, am înhățat cheile și am țâșnit pe ușă — mi-o și imaginam zăcând neînsuflețită într-un șanț, după ce se sufocase cu propria vomă, sau înecată în râu. Trebuia să fie teafără. Făcea tâmpenii tot timpul, dar niciodată nu pățea nimic.

Holul principal era pustiu și întunecat când am luat-o la goană prin el, descuind apoi ușa și țâșnind afară în beznă.

Strada era goală, cu excepția unei siluete care stătea zgribulită pe un zid jos de cărămidă, ceva mai încolo.

Rooney.

Mai trăia. Slavă Domnului. Slavă Domnului.

Am dat fuga spre ea. Era îmbrăcată doar în fustă și bluza fără umeri, deși erau vreo cinci grade afară.

— Ce… ce faci? am zis, simțind o furie inexplicabilă.

S-a uitat la mine.

— Oh. Bun. În sfârșit.

— Ai… ai stat aici toată noaptea?

S-a ridicat, încercând să facă pe nepăsătoarea, dar am văzut cum își strângea brațele, încercând să-și rețină tremurul violent.

— Doar vreo două ore.

Mi-am smuls halatul de pe mine și i l-am dat. L-a pus pe ea fără să comenteze.

— N-ai fi putut să suni pe altcineva — vreun alt prieten? am întrebat-o. Cineva sigur o fi fost treaz la ora aia.

A clătinat din cap.

— Nimeni nu se trezise. Mă rog, câteva persoane au citit mesajul, dar… probabil că l-au ignorat. Și apoi mi s-a descărcat bateria.

Eram așa de speriată, încât nici n-am știut ce să mai zic. Am descuiat ușa și ne-am întors în tăcere în cameră.

— Nu poți să… Trebuie să fii mai atentă, i-am zis când am intrat în cameră. E periculos să umbli pe-afară de una singură la ora aia.

Rooney a început să se schimbe în pijama. Părea extenuată.

— De ce-ți pasă? a șoptit.

N-a zis-o cu răutate. Era o întrebare sinceră. De parcă efectiv nu putea ghici răspunsul.

— De ce-ți pasă de mine?

— Ești prietena mea, i-am zis, din prag.

N-a mai spus altceva. S-a băgat în pat și a închis ochii.

I-am adunat hainele împrăștiate de pe jos și le-am pus în coșul de rufe, dar apoi mi-am dat seama că telefonul îi rămăsese în buzunarul fustei, așa că l-am scos de-acolo și i l-am pus la încărcat. Ba chiar l-am udat un pic și pe Roderick. Chiar se mai înviorase un pic.

Și apoi m-am băgat în pat și m-am întrebat de ce-mi păsa de Rooney Bach, regina autosabotajului și falsă expertă în relații. Pentru că îmi păsa. Îmi păsa sincer de soarta ei, deși eram firi atât de diferite și probabil că nici n-am fi schimbat vreodată o vorbă dacă n-am fi fost colege de cameră. Nu-mi era indiferentă, în ciuda tuturor ocaziilor în care spusese ceva aiurea sau încurcase lucrurile.

Îmi păsa de soarta ei pentru că-mi era dragă. Îmi plăcea pasiunea pe care o investea în Clubul Shakespeare. Îmi plăcea cum se entuziasma de chestii neînsemnate, cum ar fi covorașe sau piese de teatru sau căsătoria de colegiu. Îmi plăcea faptul că își dorise întotdeauna sincer să mă ajute, deși nu știuse niciodată ce s-ar fi cuvenit să spună sau să facă și îmi dăduse sfaturi mult mai proaste decât crezusem inițial.

O consideram un om bun și îmi plăcea s-o am în viața mea.

Și începeam să-mi dau seama că pentru Rooney era de neînțeles că era posibil să-i pese cuiva în felul ăsta de ea.

După vreo două ore am fost trezită din nou, de țârâitul telefonului lui Rooney.

L-am ignorat amândouă.

Când a sunat a doua oară, m-am ridicat în capul oaselor și mi-am pus ochelarii.

— Îți sună telefonul, i-am zis, cu vocea răgușită de somn.

Rooney nici nu se mișcase. A scos doar un geamăt.

M-am dat jos din pat și m-am apropiat împleticit de telefonul ei, pus la încărcat pe noptieră, uitându-mă la numele de pe ecran.

Acolo scria Beth.

M-am uitat lung la el. Cumva, mi se părea c-ar trebui să-l recunosc, de parcă l-aș mai fi văzut pe undeva.

Și apoi mi-am dat seama că era numele persoanei aflate cam la o jumătate de metru în fața mea, în singura fotografie pe care o pusese Rooney pe perete, în dreptul patului. O fotografie care era un pic boțită după ce căzuse de atâtea ori pe podea și fusese călcată în picioare.

Fotografia lui Rooney la treisprezece ani, cu cea mai bună prietenă a ei din gimnaziu, Beth Păr-de-sirenă.

Am răspuns.

— Alo?

— Alo? s-a auzit un glas.

Să fi fost Beth? Fata din fotografie, cu pistrui și părul vopsit roșu?

Oare ea și Rooney mai țineau legătura? Poate că Rooney chiar avea și alți prieteni care întrebau ce mai face, doar că nu știam eu de ei.

Și apoi Beth a spus:

— Am câteva apeluri nepreluate de azi-noapte de pe numărul ăsta și voiam doar să văd cine m-a sunat, în caz că e o urgență sau ceva.

Am rămas cu gura căscată.

Nici măcar n-avea numărul lui Rooney salvat.

— Ăă…, m-am trezit spunând. Scuze — nu e telefonul meu, de fapt. Este telefonul lui Rooney Bach.

O pauză.

— Rooney Bach?

— Ăă, da. Sunt colega ei de cameră din facultate. S-a… s-a îmbătat foarte tare azi-noapte, așa că… te-o fi sunat la beție?

— Mda, probabil… scuze, e foarte ciudat. N-am mai văzut-o de… Doamne, să fie vreo cinci ani. Nici nu știu de ce mai are numărul meu în telefon.

M-am uitat lung la fotografia de pe perete.

— Nu mai vorbiți? am întrebat.

— Ăă, nu. S-a transferat la altă școală într-a opta și apoi nu prea am mai ținut legătura.

Rooney minți*se*. Sau… oare chiar minți*se*? Îmi spusese că Beth era prietena ei. Poate că fusese adevărat când era mai mică. Dar acum nu mai era.

De ce avea pe perete poza unei prietene cu care nu mai vorbise de cinci ani?

— Ce mai face? a întrebat Beth.

— E…, am ezitat eu. E OK. E bine.

— Mă bucur. Mai e pasionată de teatru?

— Îhâm. Da, este. Adoră teatrul.

— Vai, ce drăguț. Mereu zicea că vrea să se facă regizoare sau așa ceva.

— Ar… ar trebui să-i trimiți un mesaj la un moment dat, i-am zis, încercând să înghit nodul din gât. Cred că i-ar plăcea să mai povestiți.

— Îhâm, a spus Beth. Mda, poate că așa voi face. Ar fi drăguț.

Am sperat c-o s-o facă. Am sperat cu înverșunare c-o s-o facă.

— Păi… o să închid acum, dacă nu e vreo urgență. Mă bucur că Rooney e bine.

— Bine, am spus, iar Beth a închis.

Am lăsat telefonul din mână. Rooney nici nu se mișcase. Nu-i vedeam decât ceafa și coada aproape desfăcută, în rest era ascunsă cu totul de pilota înflorată.

Întâlnire de urgență

Ce luasem drept o mască era un zid, de fapt. Rooney ridicase un zid solid, din cărămidă, în jurul unei părți din ființa ei pe care nimeni n-avea voie s-o cunoască.

Tot anul se străduise să doboare zidul din jurul meu. Meritam o șansă să fac și eu același lucru pentru ea.

Așa c-am convocat o întâlnire de urgență a Clubului Shakespeare.

Urma s-o recâștigăm pe Pip de partea noastră. Iar Rooney avea să ne ajute, indiferent dacă voia sau nu.

Era sâmbătă și am stabilit să ne vedem la o cafea cu puțin înaintea prânzului. Jason avea antrenament la canotaj dis-de-dimineață, iar Rooney n-a vrut să se ridice din pat până nu i-am dat în joacă una după ceafă cu covorașul vernil, dar cumva am reușit să ajungem cu toții la Vennels Café până la unsprezece. În sfârșit știam ce înseamnă Vennels.

— E… complicat, a spus Sunil, după ce le-am explicat planul. Aș putea s-o cooptez și pe Jess. Cântă la violă.

— Iar eu o să-l întreb pe căpitanul echipei de canotaj dacă putem împrumuta niște chestii, a spus Jason, bătându-și ușurel buzele cu degetele. Sunt sigur c-o să accepte.

— Nu… nu vreau să deranjez pe nimeni, am zis.

Eram cam încurcată la gândul că vor trebui să ajute și alte persoane.

— Nu, Jess o să se supere, de fapt, dacă nu o rog să participe, mi-a spus Sunil. E obsedată de astfel de chestii.

— Iar tu, Rooney? Ce părere ai? a întrebat-o Jason.

Rooney zăcea într-o rână pe scaun și se vedea că ar fi preferat să doarmă acum.

— Sună bine, i-a spus, străduindu-se să pară entuziasmată, dar eșuând lamentabil.

Odată ce Jason și Sunil au plecat la treburile lor — Jason avea un grup de studiu, iar Sunil urma să ia prânzul cu niște prieteni —, eu și Rooney am rămas singure. M-am gândit că puteam până la urmă să rămânem să mâncăm ceva, fiindcă Rooney nu apucase să ia micul-dejun și oricum n-aveam altceva de făcut.

Am comandat clătite — sărate pentru mine, dulci pentru ea — și am stat de vorbă o vreme despre subiecte banale cum ar fi proiectele noastre de curs și bibliografia pentru săptămâna următoare.

Într-un final, însă, Rooney a atacat subiectul principal.

— Știu de ce faci chestia asta, mi-a spus, privindu-mă în ochi.

— Ce anume?

— De ce mă obligi să ies în oraș la micul-dejun și să te ajut în povestea cu Pip.

— De ce, mă rog?

— Mă compătimești.

Mi-am lăsat cu grijă tacâmurile peste farfuria goală.

— Nu, de fapt. Te înșeli. Te înșeli amarnic.

Mi-am dat seama că nu mă credea.

Și apoi mi-a spus:

— Ai vorbit la telefon cu Beth.

Am încremenit.

— Nu dormeai?

— De ce ai răspuns la telefon?

Oare de ce răspunsesem la telefon? Știam că majoritatea oamenilor ar fi lăsat să intre mesageria.

— Presupun că… speram că sună să vadă ce faci, i-am zis, neștiind dacă avea noimă ce spuneam.

Îmi dorisem doar ca Rooney să știe că sunase cineva. Că îi păsa cuiva de soarta ei. Dar Beth nu intra în categoria asta. Ei nu-i mai păsa.

— Și așa era? m-a întrebat Rooney cu un firicel de glas. Sunase să vadă ce fac?

Aș fi putut să mint.

Dar n-am mințit-o.

— Nu. Nu avea numărul tău salvat.

Rooney s-a pleoștit. Și-a ferit privirea. A băut cu nesaț din sucul de mere.

— Cine este? am întrebat-o.

— De ce trebuie să faci chestia asta?

S-a sprijinit într-o mână, punându-și cealaltă mână la ochi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu-i nimic. Vreau doar să știi că poți vorbi despre asta.

Am mai comandat ceva de băut. Rooney a rămas în tăcere, cu brațele încrucișate, de parcă încerca să se facă mică și să dispară într-un colț al camerei.

Ne-a luat două săptămâni de planificări intense.

În prima săptămână, ne-am coordonat cu privire la loc și oră, iar Jason a demarat misiunea de a-l convinge pe căpitanul echipei de canotaj să ne permită să folosim chestiile de care aveam nevoie. După ce l-am trimis să facă trocul cu un bax de bere, s-a întors cu un zâmbet pe față și cu o cheie de rezervă de la hangarul pentru bărci și am sărbătorit cu pizza în camera lui.

În a doua săptămână, Sunil a venit cu Jess la o repetiție. Deși nu eram convinsă c-o cunosc foarte bine, după ce vorbiserăm doar de câteva ori, m-a întrebat imediat de unde mi-am luat puloverul — era bej, cu modele multicolore din Shetland — și am discutat o bună bucată de vreme, unite de pasiunea noastră comună pentru pulovere de lână cu model.

Jess era foarte dornică să ia parte la planul nostru, deși i-am spus în repetate rânduri că nu era nicio problemă dacă era prea ocupată. Și, când și-a scos viola, iar Sunil și-a scos violoncelul, mi-am dat seama de ce era așa de entuziasmată — se vedea că le place la nebunie să cânte împreună. Au început să parcurgă melodia, stând de vorbă când ajungeau la vreo parte mai complicată și făcând însemnări pe portativ.

Amândoi păreau schimbați aici, altfel decât la Clubul Pride, unde alergau mereu de colo-colo, organizând totul, trebuind să fie președinte și vicepreședinte. Aici puteau să fie doar Sunil și Jess, doi prieteni foarte buni cărora le plăcea să cânte împreună.

— Nu-ți face griji, până duminică o să ajungem s-o cântăm perfect, mi-a promis Sunil, cu un zâmbet larg.

— Mulțumesc, i-am zis, deși cuvântul părea prea sărac pentru ceea ce făceau ei.

De voie, de nevoie, Rooney a acceptat să preia o tamburină. La început, când am repetat totul împreună, stătea pironită locului, lovind tamburina de palmă, cu privirea în pământ.

Dar, pe măsură ce se apropia ziua de duminică, a început să se anime un pic. A început să salte pe loc în timp ce repetam melodia. Ba chiar a și cântat un pic, de parcă ar fi fost convinsă că n-o aude nimeni.

Spre sfârșit, mai că mi-a venit să cred că se distra.

Cu toții ne distam, de fapt.

Ne distram de minune.

Iar planul avea să funcționeze.

Noaptea dinainte

În noaptea dinaintea zilei de duminică, Rooney n-a mai ieșit în oraș.

Nu eram sigură de ce. Poate că pur și simplu nu avea chef. Dar, cine știe din ce motiv, când am ieșit de la duș, și-a ridicat privirea dinspre laptop și m-a întrebat:

— Vrei să ne uităm la videoclipuri pe YouTube și să mâncăm biscuiți?

M-am înghesuit lângă ea în pat, ceea ce s-a dovedit, ca și ultima dată, destul de incomod, așa că m-am trezit că-i propun:

— Ce-ar fi să unim paturile?

— De ce nu? a spus Rooney.

Așa că asta am și făcut. Am tras amândouă paturile în mijlocul camerei, lipindu-le ca să formăm un pat dublu imens, și apoi am început să ne uităm la compilații de pe TikTok, în timp ce devoram pachetul meu de biscuiți digestivi cu ciocolată.

— Am mari emoții cu privire la ziua de mâine, i-am mărturisit, pe la jumătatea celui de-al treilea videoclip.

— Și eu, a recunoscut Rooney, ronțăind un biscuit.

— Crezi c-o să-i placă?

— Sincer, habar n-am.

Niciuna din noi n-a mai spus nimic o vreme și în curând am dat gata biscuiții. Când s-a terminat al patrulea videoclip, Rooney n-a mai căutat altul, așa c-am rămas întinse acolo fără să zicem nimic, în lumina pe care o răspândea ecranul.

După un răstimp — să fi fost vreo câteva minute, să fi fost mai mult —, m-a întrebat:

— Crezi că e ciudat că mai am și-acum poza aia cu Beth?

M-am întors cu fața la ea.

— Nu, i-am zis.

Eram sinceră.

— Mie, da, a spus.

Părea epuizată.

— Dacă ea nu s-a mai deranjat să țină legătura cu tine când te-ai transferat, atunci nu te merită, i-am zis.

Eram furioasă pe Beth, sincer. Eram furioasă pe ea pentru c-o făcuse pe Rooney să țină atât de mult la o persoană care nu se sinchisea de ea.

Rooney a pufnit în pernă.

— N-a fost vina ei. A fost vina mea.

— Cum adică?

— Când eram într-a opta… atunci l-am întâlnit pe fostul meu prieten.

— Cel… cel odios?

— Ha, mda. N-am avut decât un prieten. Și era odios. Nu că mi-aș fi dat seama la momentul respectiv.

N-am zis nimic. Am așteptat, lăsând-o să-și spună povestea.

— El era la altă școală. Ne trimiteam SMS-uri toată ziua. Am făcut imediat o obsesie pentru el. Și… și în curând am decis că ar fi cel mai bine să mă transfer la școala lui.

A pufnit.

— Am țipat întruna la ai mei până când m-au lăsat să mă transfer. Am inventat tot soiul de minciuni, cum c-aș fi fost hărțuită, că n-aveam prieteni. După cum îți închipui, eram cel mai răzgâiat plod din lume.

— Iar Beth era colegă cu tine la prima școală?

După o pauză, Rooney mi-a mărturisit:

— Beth a fost singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată.

— Dar… n-ai mai vorbit cu ea…

— Știu, a spus Rooney, frecându-se cu pumnul la ochi. Pur și simplu… mi-am închipuit că să ai prieten e cea mai tare chestie din lume. Mi-am închipuit că eram îndrăgostită. Așa c-am renunțat pe loc la tot. La Beth. La restul cunoștințelor mele de la școală. Toată viața mea gravita în jurul acelei școli. Aveam… hobbyuri. Eu și Beth jucam în toate spectacolele din școală. Mergeam la clubul de teatru. Mereu o băteam la cap pe profa care coordona clubul de teatru să ne lase să punem în scenă vreo piesă de Shakespeare și de fiecare dată ceda. Eram… fericită. Chiar eram fericită.

Vocea i s-a stins.

— Și am renunțat la toate lucrurile astea ca să fiu cu prietenul meu.

Iar Beth o uitase. Rooney își amintea, Rooney nu-și luase niciodată gândul de la cum ar fi fost viața ei dacă n-ar fi pus „dragostea“ mai presus de orice altceva. Continuase să-și imagineze cum ar fi fost să se maturizeze alături de cineva care ținea sincer la ea.

— Am avut o viață de coșmar în cei trei ani cât am fost împreună. Mă rog, vorba vine împreună, asta dacă nu pui la socoteală nenumăratele rânduri în care s-a despărțit de mine, apoi a decis c-ar trebui să ne împăcăm. Și toate rândurile în care m-a înșelat.

Rooney avea ochii umezi.

— El decidea totul. Decidea când să mergem la petreceri. Decidea când să ne apucăm de băut și de fumat și să mergem prin cluburi cu acte de identitate false. Decidea când să facem sex. Iar eu îmi tot spuneam… câtă vreme el e fericit, eu îmi trăiesc visul. Doar era

dragoste. Îmi găsisem sufletul-pereche. Asta își dorea toată lumea.

Și o ținuseră trei ani așa?

— A trebuit să fac un efort supraomenesc să mă despart de el.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz, picurând pe pernă.

— Pentru că… să mă despart de el însemna să accept ce greșeală groaznică am făcut. Să accept că era doar vina mea și că îmi… îmi nenorocisem viața. Îmi pierdusem cea mai bună prietenă degeaba. Și aș fi putut să fiu așa de fericită, dar dragostea m-a distrus.

A clacat. A podidit-o plânsul și nu se mai putea opri, așa c-am îmbrățișat-o. Am strâns-o în brațe și tare aș fi vrut să-l omor pe individul care-i făcuse chestia asta, care probabil că-și vedea de viață și nu se gândea nicio clipă, mama mă-sii, la tot ce făcuse. Aș fi vrut să dau timpul înapoi și să-i ofer lui Rooney viața pe care o merita, pentru că o iubeam și era un om bun. Știam că era un om bun.

— Nu e vina ta, i-am șoptit. Trebuie să mă crezi.

Ea s-a șters energic la ochi, nu c-ar fi ajutat prea mult.

— Scuze, mi-a zis, cu glas răgușit. Așa se întâmplă de fiecare dată când vorbesc despre… chestii.

— Nu mă deranjează să te văd plângând.

— Doar că… nu suport gândul ca oamenii să ajungă să mă cunoască pentru că, de bună seamă, o să mă urască apoi, așa cum mă urăsc și eu.

— Eu nu te urăsc, i-am zis. Nu te urăsc deloc.

N-a răspuns. Ținea ochii închiși. Și nu știu când ne-a luat somnul, dar am adormit, îmbrățișate în patul dublu improvizat și știam că nu exista vreo cale ușoară să remediez situația, dar speram că se simte în siguranță măcar. Poate că n-aveam să reușesc niciodată s-o înlocuiesc pe Beth și poate că lui Rooney avea să-i ia mult să iasă la lumină și poate că nu eram în stare s-o ajut. Dar speram că se simțea în siguranță cu mine.

Serenada

A venit ziua de duminică, iar eu eram îmbrăcată în costum și cravată — împrumutate de la cineva din gașca lui Sunil și Jess, pentru că eu categoric n-aveam o ținută așa de mișto — și mă uitam lung la o barcă.

Nu era una dintre bărcile folosite la curse — era mai lată, pentru plimbări de agrement pe râu, ca să încăpem cu toate instrumentele și era puțin probabil c-avea să cadă cineva în apă. Dar tot începeam să cred că era o idee tâmpită.

— A fost o idee tâmpită, i-am zis lui Jason, care stătea lângă mine pe mal, purtând o vestă voluminoasă, de un galben țipător, peste sacou și cravată.

Era un look, nu glumă.

— Nu e o idee tâmpită, mi-a spus el. E o idee foarte bună.

— M-am răzgândit. Vreau să mor.

— Ți-e teamă de barcă sau de ce-o să se întâmple după ce ne urcăm cu toții în barcă?

— Și, și. Regret c-am implicat o barcă în toată povestea asta.

Jason m-a înconjurat cu brațul, strângându-mă. Mi-am rezemat capul de el.

— Poți s-o faci, OK? Adică, ești nebună de legat că faci chestia asta, dar o să intre în istorie, la propriu. Sincer, m-aș mira ca povestea să nu se răspândească pe net.

I-am aruncat o privire panicată.

— Nu vreau ca povestea să se răspândească pe net. Vreau să fac chestia asta și apoi să nu mă mai gândesc vreodată la ce-am făcut. Nimeni n-are voie să pună filmulețe pe YouTube.

— OK. N-o să se răspândească. Putem să uităm c-am trecut prin chestia asta.

— Mulțumesc.

— Vestă de salvare?

— Da, te rog!

M-a ajutat să-mi trag vesta de salvare pe mine. Era de un mov-aprins.

Rooney a venit spre noi, tot la costum, cu o vestă de salvare bleumarin și tamburina în mână.

— Ești gata? m-a întrebat.

— Nu.

Sunil și Jess veneau în urma noastră, cu instrumentele în mână. Sunil a ridicat încurajator degetul mare.

— Totul o să iasă bine, mi-a spus.

— Și, chiar dacă nu va fi așa, măcar o să ne distrăm! a conchis Jess.

— Acum urcă naibii în barcă, m-a zorit Jason.

Am oftat și m-am urcat naibii în barcă.

Vorbiserăm cu una dintre puținele persoane despre care știam că era prieten cu Pip. Sau, mai bine zis, Jason vorbise. Era prieten cu tipul pe Facebook și-i trimisese un mesaj, întrebându-l dacă ar putea s-o atragă pe Pip pe Podul Elvet la ora cinci fix — cam când urma să apună soarele. Tipul a fost de acord.

Jucasem în șapte spectacole la școală și în patru producții ale trupei

de teatru pentru tineret. Plecasem la facultate la aproape 500 de kilometri de casă, acceptasem să împart camera de cămin cu o persoană complet necunoscută, ieșisem pentru prima dată în club, deși știam că n-o să-mi placă de nicio culoare, și îmi făcuse coming out-ul față de nu mai puțin de patru persoane.

Cumva, nimic din toate astea nu părea la fel de înspăimântător ca momentul de față.

Dar aveam s-o fac. De dragul lui Pip.

Ca să-i dovedesc c-o iubesc.

Jason — care, mi-am dat seama brusc, își dezvoltase la greu forța musculară de când era în echipa de canotaj — trecut la vâsle și ne-a dus pe toți cinci pe râu. Podul Elvet nu era departe de St. John, dar am început să atragem atenția pe măsură ce ne apropiam de oraș, vâslind la costum și cravată, cu instrumentele muzicale lăsate cu grijă la picioarele noastre.

Nu exista absolut niciun motiv să facem chestia asta din barcă, în afara efectului dramatic. Și începeam să-mi regret un pic decizia. Dar, până la urmă, știam că lui Pip o să-i placă la nebunie. Lui Pip îi plăcea la nebunie orice chestie care era un pic ridicolă și teatrală.

Ceilalți râdeau și sporovăiau entuziasmați, spre bucuria mea, pentru că eu eram așa emoționată, că nu eram în stare nici măcar să vorbesc. Și era un frig crunt, dar măcar valul de adrenalină îmi ținea de cald.

Ne apropiam încet de podul care se întrezărea în zare. Sunil se tot uita la ceas să se asigure c-o să ajungem la timp.

— Aproape am ajuns, a murmurat Jason în spatele meu.

M-am întors spre el, simțind că mă liniștește prezența lui.

— O să fie fenomenal, mi-a spus.

— Da?

— Da.

M-am străduit să zâmbesc.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Jason a ridicat din umeri.

— Doar suntem prieteni.

Am rânjit.

— Să-mi zici dacă ai nevoie de ajutor cu vreun gest spectaculos de iubire platonică la rândul tău.

— Promit.

Și, când m-am întors și m-am uitat la pod, Pip ajunsese.

Ne privea cu ochii mari de după ochelari. Vântul tăios îi înfoia părul, lăsând în urmă o învolburare de bucle negre. Purta o geacă matlasată și era cu amicul ei, care, din fericire, o adusese la timp.

Se uita la mine cu gura căscată, părând să fi rămas interzisă.

Am rânjit. N-am putut să mă abțin.

— Bună! i-am strigat.

Și apoi mi-a rânjit și ea și mi-a strigat:

— Ce mama naibii?

M-am întors spre toată lumea din barcă. Sunil, Jess și Rooney își luaseră instrumentele în mână, gata să înceapă. Așteptau semnalul meu.

— Gata? i-am întrebat.

Au încuviințat. Le-am dat startul.

Și apoi, acompaniată de trei instrumente, m-am ridicat în picioare într-o barcă, în mijlocul râului Wear, și i-am cântat Your Song — versiunea din Moulin Rouge, mai exact — lui Pip Quintana, care încă nu mă cunoștea pe-atât de bine pe cât mi-aș fi dorit, dar care, în ciuda acestui fapt, era una dintre cele mai dragi ființe pe care le-am întâlnit.

Curioasă? Total opusul

N-am interpretat tot cântecul, care are trei minute și treizeci și nouă de secunde, optând în schimb pentru o versiune restrânsă la nouăzeci de secunde, astfel încât toată chestia să nu devină prea stânjenitoare și aiurea pentru toți participanții. Dar, chiar și-așa, probabil că aveam să-mi doresc să intru în pământ de rușine de fiecare dată când îmi aminteam.

Când am terminat, atrăseserăm o mulțime de spectatori din centru, iar zâmbetul lui Pip era așa de larg și strălucitor, încât mi-a trecut prin minte că radia ca soarele. Spectacolul nostru își făcuse efectul.

Jason mi-a tras un ghiont.

M-am uitat la el, simțind că-mi luase fața foc.

— Ce-i?

— Trebuie să-i pui întrebarea.

Oh, da.

Am luat megafonul rămas pe fundul bărcii — cu grijă, ca nu cumva să cad în apă, ceea ce devenea un pericol din ce în ce mai prezent de-acum — și l-am dus la gură.

— Pip Quintana, am început și a răsunat așa de tare, că am tresărit.

Pip părea fâstâcită la culme și în continuare nu părea să înțeleagă ce se întâmplă.

— Da?

— Vrei să fii soția mea de colegiu?

Expresia de pe chipul ei m-a convins că întrebarea o luase pe neașteptate.

Apoi și-a tras o palmă peste frunte. Înțelesese.

— DA! a țipat la mine. Și TE URĂSC!

Și apoi lumea a început să aplaude. Toți trecătorii care se opriseră pe pod și pe râu să se uite la noi — o mulțime de studenți, dar și localnici — aplaudau și am auzit și câteva urale. A fost ceva incredibil. Ca în filme. M-am rugat să nu fi înregistrat niciunul scena.

Și apoi Pip a început să plângă.

— Oh, la naiba, am zis. Jason?

— Da?

— Plânge.

— Așa e.

Am început să-l bat pe braț.

— Trebuie să ajungem pe mal.

Jason a înhățat vâslele.

— Imediat.

Când am ajuns pe mal, Pip coborâse deja în goană treptele podului, străbătuse aleea și ajunsese pe malul acoperit de iarbă și, în clipa în care am coborât din barcă, a dat fuga spre mine și m-a strâns așa de zdravăn în brațe, încât am căzut pe spate și deodată ne-am trezit amândouă în apă până la brâu.

Cumva, nici nu părea să conteze.

— De ce ești așa? a fost prima chestie pe care mi-a zis-o Pip, ștergându-și înverșunat lacrimile, doar ca să le ia altele locul.

— Așa… cum? am întrebat-o, sincer derutată.

Pip a clătinat din cap, trăgându-se un pic înapoi.

— Așa.

A început să râdă.

— Eu n-aș fi făcut în veci așa ceva. Sunt prea bătută în cap să fac asta.

— Ba nu.

— Oh, ba da. Sunt bătută în cap în ultimul hal.

— Stai de vorbă cu cineva care e în apă până la brâu în luna februarie în momentul ăsta.

A rânjit.

— Ce-ar fi să continuăm conversația în altă parte?

— Ar fi drăguț.

Până la urmă ne-am urcat la loc în barcă — cu tot cu Pip, de data asta — și am dat din nou la vâsle până la St. John. Pip era așa de entuziasmată de asta, încât a fost cât pe-aci să răstoarne barca, iar eu și Jason a trebuit să facem mari eforturi s-o convingem să se așeze și să stea potolită, dar am ajuns la colegiu fără vreun incident.

Rooney era așezată în spate de tot, încercând să nu se uite la Pip. Am observat-o pe Pip că trage cu ochiul la ea de câteva ori, părând pe punctul de a-i spune ceva, dar n-a spus nimic.

Ajunși în campus, înainte de a ne risipi, le-am mulțumit tuturor pentru ajutor.

— Totul a fost în numele dragostei, mi-a răspuns Sunil, înconjurând-o pe Jess cu brațul.

Probabil că avea dreptate.

Tot ce făcuserăm fusese din dragoste, într-un fel sau altul.

Pip și Rooney s-au băgat în sfârșit în seamă când Pip i-a zis:

— Te-ai descurcat… la tamburină.

Trebuia să fie un compliment, dar cumva a sunat a insultă. Rooney i-a spus doar:

— Mulțumesc.

Apoi a mormăit că trebuia să se vadă cu cineva în oraș, și-a smuls vesta de salvare de pe ea și dusă a fost până să apuce Pip să mai spună altceva.

Ultima persoană care și-a luat rămas-bun a fost Jason. M-a strâns tare în brațe, apoi s-a îndepărtat, cu pantalonii uzi în partea de jos și apa picurându-i pe mâneci.

Și apoi am rămas doar eu și Pip.

Niciuna dintre noi n-a trebuit să spună că Pip va rămâne să stăm de vorbă în după-amiaza aia. Se înțelegea de la sine.

Mi-a amintit cum eram în anul în care ne-am cunoscut. La unsprezece ani. În anul ăla am fost nedespărțite, cântărind dacă mai era cineva care merita invitat în cercul nostru și hotărând până la urmă că, deocamdată, vom fi doar noi.

Am condus-o în camera mea. Rooney nu era prin preajmă — chiar ieșise în oraș și aveam sentimentul că n-o să se întoarcă o bună bucată de vreme —, dar paturile noastre erau încă lipite și așternuturile răvășite și m-a năpădit deodată amintirea celor petrecute în ajun. Mărturisirea lui Rooney. Lacrimile pe care le vărsase.

Mi-am dat seama deodată că probabil nu era impresia ideală pentru Pip, care fusese supărată pe mine și Rooney pentru că-și închipuise c-am fi împreună.

— Ăă, am zis. Nu e… nu suntem…

— Știu, m-a liniștit Pip.

Mi-a zâmbit și mi-am dat seama atunci că mă credea.

— Hei, Roderick s-a micșorat?

S-a apropiat de ficus și s-a lăsat pe vine. În ciuda tuturor frunzelor pe care trebuise să i le retez, părea să fi crescut, de fapt, de când îl udasem ultima dată. Poate că nu se ofilise de tot.

Brusc, Pip a început să tremure, moment în care mi-am amintit că, practic, amândouă eram murate de la brâu în jos.

Am scos din dulap o pereche de pantaloni de trening pentru ea și o pijama pentru mine și, când m-am întors, Pip își smulgea blugii de pe ea, așa grăbită era să scape de ei.

Pantalonii mei de trening îi erau caraghios de lungi, dar i-a suflecat și în curând eram cuibărite amândouă pe covor, cu spatele rezemat de pat, cu căni de ciocolată caldă și cu o pătură trasă peste noi.

Știam că eu trebuia să pomenesc prima de tot ce se întâmplase, dar încă eram un dezastru când venea vorba de conversații profunde sau de a-mi exprima emoțiile în orice fel, așa că timp de câteva minute am lăsat-o pe Pip să sporovăiască despre facultate și ieșirile ei în oraș cu prietenii, înainte de a-i spune ce voiam de fapt să spun.

Și anume:

— Îmi pare rău. Știu c-am mai zis-o, dar, da, îmi pare sincer rău.

Pip s-a uitat la mine.

— Oh. Mda.

— Înțeleg foarte bine de ce n-ai vrut să mai vorbești cu mine după toată chestia de la bal, am continuat, neîndrăznind s-o privesc în ochi. Îmi pare rău pentru… știi tu, ce s-a întâmplat. A fost o mizerie ce-am făcut. Din… mai multe motive.

Pip n-a spus nimic o clipă. Apoi și-a întors privirea și a dat din cap.

— Mulțumesc c-ai zis asta, mi-a spus, netezindu-și părul cu un aer

încurcat. Cred… cred că în sinea mea mi-am dat seama imediat că a fost o greșeală din partea voastră, dar… da. M-a durut, totuși.

— Mda.

— Doar că…

M-a privit drept în ochi.

— Bine. Suntem sincere una cu alta, așa-i?

— Da. Desigur.

— Păi… îmi plăcea de Rooney. Chiar îmi plăcea de ea.

Și-a lăsat capul pe spate.

— Știu că n-am zis-o niciodată direct, dar… nu voiam s-o recunosc nici față de mine. Dar știai, nu-i așa? Adică, ai zis că știai.

Știusem. Asta făcea toată situația așa de oribilă.

— Mda.

— N-am… n-am vrut s-o recunosc pentru că, gen…

A râs.

— Mi s-a luat, la naiba, să-mi placă de fete hetero. Adică, toată adolescența am tânjit după fete hetero, m-am ales cu un sărut, poate, cu o tipă care era oarecum curioasă și care s-a întors imediat la prietenul ei, iar apoi vin la facultate, sperând să cunosc în sfârșit o puzderie de alte fete queer… și imediat mă îndrăgostesc din nou de o tipă hetero.

Și-a tras o palmă peste frunte.

— De ce-oi fi cea mai tâmpită lesbiană din lume?

Nu mi-am putut reține un rânjet.

— Mai taci, mi-a zis Pip, rânjind și ea. Știu. Știu. Și îmi mergea așa de bine. M-am înscris în Clubul Pride și în Clubul LatAm, ba chiar am

mers la câteva partide imbecile de ultimate frisbee, dar gen… încă făceam aceleași greșeli. Și apoi, când v-ați sărutat, mi s-a… mi s-a părut trădarea supremă din partea amândurora.

Am îmbrățișat-o. Strâns de tot.

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

M-a îmbrățișat și ea.

— Știu.

Am rămas așa o bună bucată de vreme.

Și apoi mi-a zis:

— Pur și simplu nu înțeleg de ce v-ați sărutat. Adică… în viața mea n-am fost mai șocată de ceva.

M-am îmbujorat un pic.

— Nu ți-a explicat Rooney?

— Drept să spun, eram așa de supărată că de-abia dacă am ascultat ce zicea.

A pufnit.

— Și, când m-am liniștit, era prea târziu.

— Oh.

Pip s-a uitat la mine.

— Georgia… nu vreau să te… oblig să vorbești despre ceva despre care nu vrei să vorbești. Adică, nu se face așa ceva, mai ales între prieteni și mai ales când vine vorba de chestii precum… precum orientarea sexuală.

Tonul i s-a îmblânzit.

— Dar… vreau măcar să știi că poți să vorbești cu mine despre asta și promit c-o să înțeleg.

Parcă încremenisem.

Știa că se întâmplă ceva cu mine.

Probabil că știa de mult.

— Nu știu dacă o să înțelegi, i-am zis, cu un firicel de glas.

Pip a ezitat, apoi a slobozit un râs scurt, exasperat.

— Nu sunt sigură că ești la curent cu acest fapt, Georgia Warr, dar sunt ditamai lesbiana și am o experiență de o viață în materie de fantezii gay.

Am râs.

— Știu. Ți-am fost alături în toată perioada cât ai trecut prin faza Keira Knightley.

— Hm, faza mea Keira Knightley este încă în desfășurare, ca să știi. Mai am și acum posterul ăla pe perete în camera mea de-acasă.

— Și acum?

— Nu pot să-l arunc. Simbolizează revelația propriei mele homosexualități.

— Nu poți să-l arunci din cauză că e sexy, adică.

— Poate.

Am rânjit amândouă, dar nu știam cum să procedez mai departe. Să-i spun direct? Să-i găsesc un articol pe care să-l poată citi? Să las baltă subiectul din cauză că n-ar înțelege în veci?

— Deci, a început Pip, întorcându-se cu totul spre mine. Keira Knightley. Ce părere ai despre ea?

Am pufnit.

— Mă întrebi dacă mă atrage Keira Knightley?

— Îhî.

— Oh!

Deci așa vom aborda lucrurile.

— Păi, hm, nu.

— Dar… fetele în general?

Pip și-a dus cana la gură, privindu-mă cu un aer ușor precaut.

— Nu, am murmurat.

Cred că mă convinsesem de asta acum. Dar tot mi se părea aproape imposibil s-o recunosc. Pentru Pip, cel puțin, probabil c-ar fi fost mai ușor de înțeles dacă mi-ar fi plăcut fetele.

— Deci… chestia cu Rooney…

Pip și-a lăsat privirea în pământ.

— A fost… erai doar curioasă sau…?

Curioasă. Mi-a venit să râd. Eram, și fusesem dintotdeauna, total opusul.

— Aș zice mai curând disperată, am comentat, până să mă pot abține.

Pip s-a încruntat, nedumerită.

— În ce sens „disperată“?

— Tânjeam cu disperare să-mi placă de cineva.

M-am uitat la Pip.

— De oricine.

— De ce? m-a întrebat șoptit.

— Pentru că… nu-mi place de nimeni. Mi-e imposibil. Nu-mi plac nici băieții, nici fetele, nici oricine altceva.

Mi-am trecut o mână prin păr.

— Pur și simplu… nu pot. N-o să-mi placă niciodată.

Am așteptat răspunsul inevitabil: N-ai de unde să știi. O să cunoști pe cineva într-o bună zi. Pur și simplu n-ai întâlnit persoana potrivită.

Dar n-a zis decât:

— Oh.

A înclinat încet din cap, cum făcea când se gândea concentrată la ceva.

Va trebui să rostesc cuvintele cu pricina, mi-am zis.

— Sunt ceea ce se numește „asexuală aromantică“, am spus cu un oftat.

— Oh, a făcut ea din nou.

Am așteptat să mai spună și altceva, dar n-a mai zis nimic. Rămăsese acolo, nemișcată și foarte concentrată.

— Ce părere ai? am întrebat-o, râzând nervos. E nevoie să-ți arăt pe Wikipedia ce înseamnă?

Pip s-a smuls din gânduri și s-a uitat la mine.

— Nu. Nu-i nevoie de Wikipedia.

— Înțeleg că sună ciudat.

Simțeam că mă înroșesc. Oare o să vină vreodată ziua când n-o să mă simt stânjenită de fiecare dată când le explic altora?

— Nu e ciudat.

— Dar sună ciudat.

— Ba nu.

— Ba da.

— Georgia.

Pip a zâmbit, un pic exasperată.

— Nu ești ciudată.

Era prima persoană care-mi spusese chestia asta.

Nu-mi plăcea defel că, dincolo de toate, încă mai simțeam uneori că nu sunt normală.

Dar poate că avea să dureze până treceam peste ideea asta.

Poate că, încet-încet, aveam să încep să cred că nu era nimic în neregulă cu mine.

— Dar cam complicat, nu?, a continuat Pip, rezemându-se de o latură a patului. Opt silabe cu totul. Îmbătrânești până zici.

— Unii folosesc forma prescurtată, aro-ace.

— Oh, mult mai bine. Sună a personaj din Star Wars.

A gesticulat dramatic.

— Aro Ace. Apărătorul Universului.

— OK, asta sună ca naiba.

— Haide. Doar îți place spațiul cosmic.

— Nu.

Doar ne prosteam, dar pe undeva îmi venea să țip. Ia-mă în serios.

Și-a dat seama.

— Scuze, mi-a zis. Nu știu cum să vorbesc despre chestii serioase altfel decât dând-o pe glumă.

Am încuviințat.

— Dap. Nu-i nimic.

— Ai… așa te-ai simțit în toți anii de școală?

— Da. Dar nu eram conștientă de asta.

Am ridicat din umeri.

— Mi-am imaginat doar că sunt ultra-pretențioasă. Iar așa-zisa mea pasiune pentru Tommy m-a cam indus în eroare.

Pip și-a rezemat capul de pat, așteptând să audă continuarea.

— Cred că… m-am simțit dintotdeauna, gen… rușinată când mă sileam să simt o atracție față de cineva. Adică, mi se părea aiurea și jenant. Cum s-a întâmplat cu Jason. Știam că nu-mi place de el la modul ăla pentru că, oricând încercam să facem o chestie romantică, mi se părea pur și simplu… aiurea. Dar probabil că mi-am imaginat că așa se simte toată lumea și că trebuie doar să mă străduiesc mai mult.

— Pot să-ți pun o întrebare stupidă?

— Ăă, da?

— O să sune nașpa, dar, gen, de unde știi că n-o să întâlnești pe cineva într-o zi?

Asta era întrebarea care mă sâcâia de luni întregi.

Dar, când mi-a pus-o Pip, mi-am dat seama că știam răspunsul.

În sfârșit.

— Pentru că mă cunosc. Știu ce simt și… ce sunt în stare să simt, să gândesc.

Am schițat un zâmbet anemic.

— Adică, tu de unde știi că n-o să te îndrăgostești de un tip la un moment dat?

Pip s-a strâmbat.

— Păi, fix așa. Pur și simplu știi chestia asta despre tine. Și acum o știu și eu.

A urmat o pauză în care îmi auzeam inima bătând să-mi spargă

pieptul. Doamne, de-abia așteptam ziua când n-aveam să mai simt un puseu de adrenalină și n-aveau să mă treacă toate apele de fiecare dată când vorbeam despre asta.

Deodată, Pip și-a trântit cana goală pe covor și a strigat:

— Nu-mi vine să cred că niciuna dintre noi nu și-a dat seama mai devreme! Dă-o naibii de treabă! De ce naiba om fi așa?

I-am luat cana, ușor alarmată, și am pus-o la loc sigur, pe noptieră.

— Ce vrei să spui?

A clătinat din cap.

— Efectiv, treceam amândouă prin aceeași chestie în același timp și niciuna din noi nu și-a dat seama.

— Ah, da?

— Adică, mă rog, cu excepția câtorva detalii minore.

— Cum ar fi faptul că ție îți plac fetele?

— Da, chestii de genul. Dar, cu excepția acestui fapt, amândouă ne străduiam să găsim o cale de a fi atrase de băieți, amândouă ne frământeam din cauză că nu făceam pasiuni pentru cine ar fi trebuit, amândouă ne simțeam… nu știu… ciudate și diferite! Și niciuneia dintre noi nu-i plăceau băieții! Și… oh, Doamne, eu eram cea care venea și-ți spunea „oh, nu, ce trist, cred că sunt lesbiană și nu știu ce să fac“, în timp ce tu erai într-o stare așa de avansată de reprimare, încât efectiv credeai că ești hetero, deși îți venea să verși doar la gândul de a face ceva cu un tip.

— Oh. Da.

— Da!

— Deci suntem amândouă bătute în cap?

— Cred că da, Georgia.

— Oh, nu.

— Da. Asta e ideea principală aici.

— Super.

Și apoi Pip a început să râdă. Și m-a făcut și pe mine să râd. Și apoi râdeam amândouă isteric, un sunet care reverbera în toată camera, și nici nu mai țineam minte ultima dată când râseserăm împreună așa.

Rataserăm cina, așa că ne-am hotărât să organizăm un mini-picnic cu toate snackurile pe care le aveam în cameră — și erau destule. Ne-am așezat pe jos și ne-am îndopat cu fursecuri de supermarket (marcă proprie), o pungă mare de rondele de ceapă caramelizate, pe jumătate plină, și chifle aproape uscate, în timp ce ne uitam la Moulin Rouge, desigur.

Nu era foarte diferit de ce făcusem cu o seară înainte, când mă uitasem la videoclipuri pe YouTube cu Rooney. Nu m-aș fi supărat dacă-mi puteam petrece fiecare seară din viață mâncând snackuri și uitându-mă la chestii ușurele într-un pat imens, cu una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Viitorul încă mă îngrozea. Dar totul părea un pic mai luminos când îi aveam pe cei mai buni prieteni alături.

N-am mai vorbit despre identități și povești de dragoste și sentimente până când filmul a fost pe sfârșite, când ne-am mutat în pat și am stat cuibărite sub pătură, fără să zicem nimic aproape o oră. Era cât pe-aci să adorm.

Dar apoi Pip a rupt tăcerea — o voce moale, de-abia auzită în camera luminată difuz.

— De ce m-ai cerut de soție de colegiu?

Avusesem o grămadă de motive. Voisem să fac un gest ieșit din comun, voisem s-o înveselesc, voisem să-mi fie din nou prietenă, voisem să îndrept lucrurile. Eram sigură că Pip știa și ea toate lucrurile astea.

Dar poate că avea nevoie să audă un lucru spus cu voce tare.

— Pentru că te iubesc, i-am zis, și meriți astfel de momente magice.

Pip s-a uitat lung la mine.

Și apoi i-au dat lacrimile.

S-a rezemat într-o mână, punându-și cealaltă mână la ochi.

— Scârbă ce ești. Nu m-am îmbătat îndeajuns ca să plâng în timp ce am conversații din inimă cu prietenii.

— Nici nu-mi pare rău.

— Ar trebui să-ți pară! Tu de ce naiba nu plângi?

— Eu nu plâng de față cu nimeni, băi. Doar știi asta.

— Mi-am găsit un nou țel în viață, să te fac să plângi de emoție.

— Baftă!

— O să reușesc.

— Sigur.

— Te urăsc.

I-am zâmbit larg.

— Și eu.

Dezastru

În dimineața următoare m-am trezit năucă și, când am ridicat capul, nu m-am mirat s-o văd pe Rooney că se furișează în cameră îmbrăcată în hainele din ajun — costumul complet pe care-l purtase în timpul cererii în căsătorie.

Era o chestie relativ normală de-acum, dar partea mai puțin normală a fost că Rooney a rămas încremenită pe covorașul vernil, uitându-se țintă la locul de lângă mine din patul dublu — pe partea ei —, loc care era ocupat de Pip Quintana.

Eu și Pip ne întinseserăm așa de mult la vorbă noaptea trecută, încât era aproape miezul nopții când și-a dat Pip seama c-ar fi cazul să se întoarcă la Castel, așa că îi împrumutasem o pijama și rămăsese peste noapte. Amândouă uitaserăm complet că, dacă Pip și Rooney se aflau în aceeași cameră, situația ar putea deveni penibilă.

Timp de câteva secunde a domnit o tăcere apăsătoare.

Și apoi i-am zis:

— Neața!

Rooney n-a zis nimic pentru o clipă, apoi a început să se descalțe foarte încet și mi-a răspuns la salut.

Am simțit o mișcare lângă mine și m-am întors să mă uit, înhățându-mi ochelarii de pe noptieră. Pip se trezise și-și pusese deja ochelarii.

— Oh, a făcut și am văzut-o că se îmbujorează. Ăă, scuze, am… probabil c-ar fi trebuit să te întrebăm dacă…

— Nu mă deranjează! a mormăit Rooney, întorcându-ne spatele și scotocind ca apucată prin geanta ei cu cosmeticale după un pachet de

șervețele demachiante. Poți să rămâi dacă vrei!

— Da, dar… e și camera ta…

— Nu-mi pasă, sincer!

Pip s-a ridicat în capul oaselor.

— O-OK.

A dat să coboare din pat.

— Ăă, probabil c-ar trebui să plec oricum, am un curs în dimineața asta.

M-am încruntat la ea.

— Stai așa, e de-abia șapte.

— Mda, mă rog, t-trebuie să mă spăl pe cap și chestii de-astea, așa că…

— Nu-i nevoie să pleci din cauza mea! i-a spus Rooney din capătul opus al camerei.

Stătea cu spatele la noi și își freca fața cu un șervețel demachiant.

— Nu plec din cauza ta! a răspuns Pip mult prea zorit.

Amândouă începuseră să se panicheze. Rooney s-a schimbat în pijama doar ca să aibă ceva de făcut. Pip s-a apucat să-și adune hainele pe care le purtase ieri, evitând cu îndârjire să se uite la Rooney, care purta doar pantaloni de pijama în momentul ăsta.

Tare aș fi vrut să râd, dar, de dragul lor, m-am abținut.

Lui Pip i-a luat mult mai mult decât ar fi fost cazul să-și adune lucrurile și, din fericire, când a îndrăznit în sfârșit să se întoarcă, Rooney își trăsese o bluză de pijama pe ea și era așezată la birou, uitându-se pe telefon ca să dea impresia că e degajată.

— Păi…

Pip s-a uitat la mine, dezorientată.

— Ne… ne vedem mai târziu?

— Da.

Am strâns din buze ca să nu mă pufnească râsul.

Pip a dat să iasă, dar s-a uitat deodată la mormanul de haine pe care-l ținea în brațe și a exclamat:

— Oh, la naiba, ăă, cred că… ăștia nu-s ai mei?

A tras de o pereche de colanți pe care scria „St. John's College". Erau ai lui Rooney.

Rooney i-a aruncat o privire, făcând pe nepăsătoarea.

— Oh, da, sunt ai mei.

A întins mâna.

Pip s-a văzut silită să se apropie de ea ca să-i înmâneze colanții.

Rooney a privit-o în ochi în timp ce Pip venea încet spre ea. Pip a întins colanții și i-a lăsat să cadă în palma desfăcută a lui Rooney de la oarecare înălțime, semn că nici nu îndrăznea să se apropie de ea.

— Mulțumesc, i-a zis Rooney.

Un zâmbet încurcat.

— N-ai de ce.

Pip a mai zăbovit o vreme lângă biroul lui Rooney.

— Deci… ai ieșit în oraș azi-noapte sau…

În mod evident Rooney nu se aștepta la întrebare. A strâns colanții în mână și a spus:

— Oh, da! Da, am fost doar… am ieșit cu câțiva prieteni în Wiff Waff și apoi am rămas la ei în cameră.

Rooney a arătat spre geam.

— Într-o altă clădire. N-am mai avut chef să bat drumul până aici.

Pip a dat din cap.

— Mișto. Wiff Waff… ăsta e barul cu ping-pong, nu-i așa?

— Da.

— Sună bine.

— Da, a fost drăguț. Dar întotdeauna vreau să câștig.

Pip a zâmbit.

— Da, știu.

După expresia care i s-a întipărit pe chip, afirmația a părut s-o zdruncine profund pe Rooney.

— Da, a zis pe un ton încordat, după o pauză prelungă. Deci… tu și Georgia ați făcut o petrecere în pijama?

— Oh, da, hm…

Pip a pălit brusc.

— Adică — o petrecere pur platonică. Evident. N-am… Georgia nu e…

— Știu, s-a grăbit Rooney să spună. Georgia nu e interesată de sex.

Lui Pip i-a zvâcnit colțul gurii. Faptul că Rooney pronunțase cuvântul „sex“ părea s-o fi panicat și mai și.

— Georgia e aici de față, le-am zis, simțind că-mi era absolut imposibil să nu zâmbesc cu gura până la urechi de-acum.

Pip s-a tras înapoi, roșie în obraji.

— Ăă… oricum, mda, ar fi cazul să plec.

Rooney părea năucită.

— OK.

— Îmi… mă rog, m-am bucurat să… hm… da.

— Mda.

Pip a dat să mai spună ceva, a aruncat o privire panicată spre mine și apoi a ieșit fără să mai scoată vreo vorbă.

Am așteptat câteva secunde până când am auzit închizându-se ușa de la capătul culoarului.

Și apoi Rooney a explodat.

— MAMA MĂ-SII, GLUMEȘTI, GEORGIA? N-ai fi putut să binevoiești să mă AVERTIZEZI că fata de care-mi place urma să FIE AICI la întoarcerea mea în cameră?

A început să se plimbe de colo-colo.

— Crezi c-aș mai fi intrat ca o floricică în cameră purtând HAINELE DE IERI, cu machiajul de azi-noapte întins pe față, LA NAIBA, dacă aș fi știut că Pip Quintana o să fie aici, cu părul ciufulit în cel mai adorabil mod pe care l-am văzut în viața mea, MAMA MĂ-SII?

— O să trezești tot palierul, i-am zis, dar n-a părut să mă audă.

S-a trântit pe pat, cu fața în pernă.

— Ce fel de impresie aș putea să fac dacă mă întorc în camera mea de cămin la șapte dimineața, de parcă tocmai mi-aș fi tras-o cu vreun individ cu care nu vreau să mai vorbesc vreodată?

— Asta ai făcut? am întrebat-o.

Ridicându-și capul, mi-a aruncat o privire tăioasă.

— NU! Dă-o naibii de treabă! N-am mai făcut chestia asta de dinainte de Balul Bailey.

Am ridicat din umeri.

— M-am gândit să mă asigur.

Rooney s-a întors pe spate, întinzându-și mâinile și picioarele de parcă ar fi vrut să se scurgă prin cearșaf.

— Sunt un dezastru.

— Ca și Pip. Vă potriviți de minune.

Rooney a scos un icnet înfundat.

— Nu-mi da speranțe false. N-o să-i placă de mine în veci după ce-am făcut.

— Vrei să știi părerea mea?

— Nu.

— Bine.

— Stai așa, da. Vreau.

— Și ei îi place de tine și cred c-ar trebui chiar să încerci să vorbești serios cu ea.

S-a întors pe burtă.

— Absolut imposibil. Dacă tot vrei să-mi dai idei, aș prefera unele mai realiste.

— De ce e imposibil?

— Pentru că eu sunt o scârbă, iar ea merită pe cineva mai bun. Oricum, nu pot să mă îndrăgostesc. O să trec peste ce simt. Pip ar trebui să fie cu o persoană de treabă.

Din felul cum a zis-o — pe un ton relaxat, nonșalant —, aș fi putut să cred că-i o glumă. Dar, din cauză că o înțelegeam pe Rooney ceva mai în profunzime de-acum, știam că nu glumește deloc.

— Uite ce e, i-am zis, eu sunt cea care nu se poate îndrăgosti. Cred că tu pur și simplu nu vrei.

Rooney a pufnit.

— Ei bine? am insistat. Ești aromantică?

— Nu, a bombănit.

— Vezi? Așa că nu mai încerca să-mi ștergi identitatea și spune-i lui Pip că-ți place de ea.

— Nu te folosi de identitatea ta ca să mă convingi să-mi mărturisesc sentimentele.

— Pot să fac asta și-o voi face.

— Ai văzut ce păr zburlit avea? a mormăit Rooney, cu fața în pernă.

— Ăă, da?

— Arăta așa diafan.

— Probabil că te-ar omorî dacă i-ai spune că e diafană.

— Pun pariu că miroase tare frumos.

— Așa e.

— Mai du-te naibii.

Ne-au întrerupt semnale de mesaj pe telefoanele amândurora.

Primiserăm un mesaj în chat-ul de grup al Clubului Shakespeare. Cel care nu mai fusese folosit dinainte de Anul Nou — „Vraja unei nopți de vară“.

Felipa Quintana

Am uitat să spun —

Aș vrea să revin în Clubul Shakespeare

Dacă mă mai primiți

Pot să-mi învăț replicile în două săptămâni!!!

Am rămas întinse în pat, citind mesajul în același timp.

— O să punem în scenă piesa, a spus Rooney, respirând precipitat.

Nu știam dacă e entuziasmată sau îngrozită.

— O să fie OK pentru tine? am întrebat-o.

Îmi imaginasem că asta își dorește. Fusese devastată când Pip și Jason renunțaseră și se alesese praful de club. Fusese în picaj săptămâni întregi.

Rooney se pricepea de minune să lase impresia că-i e bine. Chiar și acum mi se întâmpla să nu-mi dau seama când e în picaj. Și, după ce clacase cu o noapte în urmă, și situația cu Pip, și toate sentimentele cu care știam că se confruntă, plus cele cu care mă luptam și eu…

Oare aveam să facem față situației?

— Nu știu, mi-a mărturisit. Nu știu.

Am lăsat paturile unite

— Împotriva voinței mele, a spus Pip, dându-și ochii peste cap și stând rezemată de o coloană pe care mă chinuisem toată dimineața s-o fac din carton și hârtie creponată, m-au trimis să te poftesc la masă.

Rooney stătea tolănită pe scaun, în mijlocul scenei.

— Frumoasă Beatrice, a zis, ridicându-se cu o privire galeșă, îți mulțumesc pentru osteneală.

Mai aveam zece zile până la spectacol.

Categoric nu era destul timp să planificăm toate scenele, să ne învățăm replicile și să ne pregătim costumele și decorul. Dar voiam să încercăm oricum.

Expresia lui Pip a rămas impasibilă.

— Osteneala mea pentru aceste mulțumiri n-a fost mai mare decât osteneala dumitale de a-mi mulțumi; dacă ar fi fost ostenitor cu adevărat, n-aș fi venit.

Rooney s-a tras mai aproape, băgându-și mâinile în buzunare și rânjindu-i lui Pip.

— Atunci ți-a făcut plăcere solia?

Înaintea repetiției de azi, lui Rooney îi luase cam douăzeci de minute să-și aleagă ținuta și să-și aranjeze părul, până când am întrebat-o fără ocolișuri:

— E din cauza lui Pip?

A negat vehement și îndelung, apoi a cedat.

— Da. Bine. Ce mă fac?

Îmi luase o clipă să-mi dau seama că-mi cere ajutorul mie. În probleme amoroase.

Întocmai cum făcusem eu cu luni bune în urmă, în Săptămâna Bobocilor.

— Atâta plăcere câtă poți lua pe un vârf de cuțit, i-a trântit-o Pip, râzând disprețuitor și încrucișându-și brațele la piept. Poftă de mâncare n-ai — așa că la revedere.

Și apoi s-a întors și a tulit-o de pe scenă.

Eu, Jason și Sunil am început să aplaudăm.

— A fost bine! a exclamat Pip, zâmbind. Ne-a ieșit bine, nu-i așa? Și n-am uitat partea cu „poftă de mâncare“.

— Te-ai descurcat OK, a declarat Rooney, ridicând din sprâncene.

Îi dădusem lui Rooney toate sfaturile care-mi veniseră în minte. Fii tu însăți. Vorbește cu ea. Încearcă să-i spui chestii drăguțe din când în când.

Hm, măcar se străduia.

— Înseamnă mult, venind din partea ta, a spus Pip, iar Rooney s-a întors cu spatele să nu-i vedem expresia.

Cu cinci zile înaintea spectacolului, am repetat toată chestia de la cap la coadă. Am ratat mai multe semnale de intrare în scenă, Jason s-a dat cu capul de vârful coloanei de hârtie creponată, iar eu am uitat complet monologul final din Visul unei nopți de vară, dar până la urmă am ajuns la capăt și n-a fost chiar un dezastru total.

— Chiar am reușit, a spus Pip, cu ochii mari, odată ce am terminat de aplaudat. Gen, chiar sunt șanse să ne iasă figura.

— Nu-i nevoie să pari așa surprinsă, a pufnit Rooney. Sunt o regizoare

bună, de fapt.

— Pardon, suntem co-regizoare. Merit și eu o parte din laude.

— Nu. Greșit. Te-am destituit din postul de co-regizoare când ai decis să ne părăsești timp de două luni.

Pip a rămas cu gura căscată și a întors capul spre mine să-mi vadă reacția.

— Are voie să glumească pe tema asta deja? De bună seamă, încă n-am ajuns în punctul în care putem face glume despre perioada cât am fost învrăjbite.

— Pot să glumesc pe ce temă vreau, a spus Rooney.

Eu tocmai puneam scaunele unul peste altul.

— Nu mă bag, am zis.

— Nu, a anunțat Pip, întorcându-se spre Rooney. Protestez. Îmi vreau postul de co-regizoare înapoi.

— Nu ți-l dau! a zis Rooney, care începuse să împingă coloana într-un capăt al camerei.

Pip s-a dus glonț la ea și-o împunse în braț.

— Ghinion! Mi-l iau înapoi!

A dat s-o împungă din nou, dar Rooney s-a tras după coloană și i-a spus:

— Va trebui să lupți pentru el, atunci!

Pip s-a luat după ea, împungând-o din ce în ce mai iute, astfel că, practic, o gâdila.

— Poate c-o s-o fac!

Rooney a încercat s-o dea la o parte, dar Pip era prea rapidă și în curând o fugărea pe Rooney prin cameră, zbierând amândouă și trăgându-și câte una în joacă.

Zâmbeau și râdeau așa de tare, încât mi-a venit și mie să zâmbesc.

Deși încă nu eram sigură că Rooney își revenise într-adevăr.

Nu mai vorbiserăm despre ce-mi povestise în noaptea în care am unit paturile. Despre Beth și fostul ei prieten și viața ei din adolescență.

Dar am lăsat paturile lipite.

Mergeam la repetiții și mâncam împreună la cantină, iar Rooney nu mai ieșea în oraș seara. Stăteam împreună la cursuri și făceam împreună drumul de la cămin la bibliotecă și înapoi, prin frig, și sâmbăta dimineața ne uitam la Brooklyn Nine-Nine până la prânz, fără să ieșim din pături. Așteptam s-o ia razna din nou. Să fugă de mine.

Dar n-a făcut-o. Cu toate astea, am lăsat paturile lipite.

A dat jos poza cu Beth. N-a aruncat-o — doar a pus-o într-un caiet, la loc sigur. Ar trebui să facem mai multe poze, mi-am zis. Atunci ar avea altceva de pus pe perete.

Aveam sentimentul că exista ceva ce rămânea nerostit. Ceva ce nu abordaserăm. Eu îmi lămurisem propria identitate, iar ea îmi spusese cine fusese la un moment dat, dar simțeam că mai e ceva și nu știam dacă cea care mai ascundea ceva eram eu sau ea. Poate c-o făceam amândouă. Nici măcar nu știam dacă era ceva despre care trebuie să vorbim.

Uneori mă trezeam în toiul nopții și nu mă mai lua somnul pentru că începeam să mă gândesc la viitor, îngrozită de faptul că nu știam cum va arăta de-acum pentru mine. Uneori se trezea și Rooney, dar nu zicea nimic. Rămânea întinsă în pat, foindu-se un pic pe sub pilotă.

Era o alinare când se trezea, totuși. Când era și ea acolo, trează lângă mine.

Lucrurile s-au precipitat în seara dinaintea spectacolului.

Pip, Rooney și cu mine ne-am adunat pentru o ultimă repetiție în camera lui Pip. Sunil, care era expert în discursuri, memorase totul de-acum câteva săptămâni, iar Jason fusese dintoteauna as în a-și învăța rapid replicile, dar noi trei simțeam nevoia unui ultim prilej să repetăm tot.

Camera lui Pip nu era mai ordonată decât fusese la ultima noastră vizită. De fapt, arăta mult mai rău. Dar reușise să elibereze un petic minuscul pe covor unde să poată juca ea și Rooney și crease un spațiu de relaxare pe jos lângă pat, umplându-l cu snackuri și pernuțe puse teanc pe care să ne tragem sufletul. Eu stăteam tolănită pe perne în timp ce-și repetau ele scenele.

— Nu spui bine replica aia, i-a spus Rooney lui Pip, dându-mi senzația că eram iar în prima săptămână când ne cunoscuserăm toate trei.

— Eu spun „nu mă iubești?“, iar tu răspunzi „Eu? Nu! Atâta doar cât șade bine“, ca și cum… ca și cum încerci să-ți ascunzi sentimentele.

Pip a ridicat din sprânceană.

— Fix așa o spun și eu.

— Nu, tu o spui de parcă ar fi o întrebare.

— Categoric nu fac asta.

Rooney a gesticulat cu exemplarul ei din Mult zgomot pentru nimic.

— Ba da. Uite, crede-mă. Știu piesa asta…

— Să avem iertare, și eu știu piesa asta și am dreptul la propria mea interpretare…

— Știu și e în regulă, dar…

Pip a ridicat iar din sprâncene.

— Cred că doar ți-e teamă c-o să-ți iau fața pe scenă.

A urmat o pauză, până s-a prins și Rooney că Pip glumea.

— De ce mi-ar fi teamă de asta când, în mod clar, sunt o actriță mai bună ca tine? i-a întors-o, închizând cartea.

— Hopa. Nu ești cam încrezută?

— Doar spun lucrurilor pe nume, Pip-ticot.

— Roo, zău așa. Știi bine că eu sunt mai bună ca actriță.

Rooney a vrut să-i răspundă, dar părea s-o fi șocat așa de tare numele de alint, încât a rămas fără replică. Nu cred c-o mai văzusem vreodată așa de fâstâcită.

— Ce-ar fi să facem o pauză? am propus. Am putea să ne uităm la un film.

— Ăă, da, a încuviințat Rooney, fără să se uite la Pip când a venit lângă mine pe teancul de pernuțe. Bine.

Am ales Easy A pentru că Rooney nu-l văzuse niciodată și — deși nu era la fel de sus în topul nostru ca Moulin Rouge — era unul dintre filmele noastre preferate când aveam o petrecere în pijama.

Nu-l mai văzusem de ceva vreme. De dinainte de a veni la facultate.

— Uitasem că filmul ăsta e despre o fată care minte că nu mai e virgină ca să fie mai populară, am comentat, după ce trecuse vreo jumătate de oră din film.

Eram așezată între Pip și Rooney.

— Altfel zis, premisa a cel puțin optzeci la sută din filmele pentru adolescenți, a spus Rooney. Complet nerealist.

Pip a pufnit.

— Adică tu, una, n-ai mințit că te-ai fi culcat cu un tip ca să umbli apoi de colo-colo cu litera A brodată pe corset la șaptesprezece ani?

— N-a trebuit să mint și nu sunt în stare să cos.

— Nu pricep de ce sunt așa de multe filme pentru adolescenți obsedați să-și piardă virginitatea, am zis. Gen… cui îi pasă, de fapt?

Pip și Rooney n-au zis nimic o clipă.

— Păi, cred că multor adolescenți le pasă, de fapt, a comentat Rooney. Lui Pip, de exemplu.

— Pardon! a protestat Pip. Nu… nu sunt obsedată să-mi pierd virginitatea.

— Sigur că nu.

— Cred doar c-ar fi plăcut să fac sex, atâta tot.

Pip s-a întors din nou cu fața la ecran, înroșindu-se un pic.

— Nu-mi pasă de faptul că sunt virgină, doar că — sexul pare o activitate plăcută, așa că mi-ar plăcea să am experiența asta cât mai curând.

Rooney i-a aruncat o privire.

— Adică, eu glumeam, dar bine de știut.

Pip s-a înroșit și mai tare și a început să se bâlbâie:

— Mai, mai… taci.

— Dar de ce sunt majoritatea filmelor pentru adolescenți concentrate pe ideea că adolescenții sunt convinși c-o să moară dacă nu-și pierd virginitatea? am întrebat, dar am știut aproape imediat răspunsul. Oh. Asta e ceva tipic pentru asexuali.

Am râs de propria mea reacție.

— Uit că alții sunt obsedați de sex. Uau. E chiar amuzant.

Mi-am dat seama deodată că și Rooney, și Pip mă priveau zâmbindu-mi ușor. Nu cu compătimire sau condescendent. Doar de parcă s-ar fi bucurat cumva pentru mine.

Cred că era o schimbare în bine că puteam să glumesc pe seama orientării mele. Pesemne era un semn de progres, nu?

— E un film bun, dar cred c-ar fi și mai bun dacă povestea de dragoste

ar fi gay, a comentat Pip.

— De acord, a încuviințat Rooney și ne-am uitat amândouă la ea.

— Mă așteptam ca ție să-ți placă poveștile astea de dragoste hetero siropoase, din epoca post-John Hughes. Fetele hetero sunt înnebunite după ele.

— Așa e, i-a dat dreptate Rooney, dar, din fericire, eu nu sunt hetero, deci…

S-a lăsat o tăcere interminabilă.

— O-oh, a spus Pip cu glas sugrumat. Păi… păi bun așa.

— Da.

— Da.

Ne-am uitat la restul filmului într-o tăcere apăsătoare. Și, odată ce s-a terminat, mi-am dat seama că era momentul să mă car. Să mă retrag și să las lucrurile să-și urmeze cursul.

Au încercat să mă convingă să rămân, dar am rămas fermă pe poziție. Trebuia să mă culc, le-am zis. Puteau să repete ultima scenă și fără mine.

Cred că m-am simțit un pic tristă când am ieșit din Castel. Am străbătut culoarele și am părăsit clădirea, tăind-o pe pajiște spre St. John. Era aproape unu noaptea, așa că era beznă și se lăsase frigul. Eram singură.

Eram singură de-acum.

Când am ajuns în cameră, mi-am pus Universe City pe YouTube cât m-am schimbat în pijama, mi-am scos lentilele de contact, m-am spălat pe dinți și m-am uitat ce mai face Roderick, care chiar părea să se fi recuperat în ultimul timp. Și apoi m-am cuibărit pe jumătatea mea de pat, înfășurându-mă în pături.

Am ațipit cam jumătate de oră, dar m-am trezit leoarcă de transpirație, cu frânturi de coșmaruri în minte, despre versiuni apocaliptice ale viitorului și cum îmi mureau toți prietenii, și am întors automat capul să mă uit după Rooney, dar nu era lângă mine.

Îmi era mai greu să adorm la loc când nu era și ea.

M-am trezit cu un soi de bruiaj în cap și stomacul îmi tresălta, reacții obișnuite la mine în ziua premierei. Dar nimic din toate astea nu se compara cu groaza care m-a năpădit când m-am uitat în telefon și-am descoperit că aveam un șuvoi de mesaje de la Pip.

Primele sunau în felul următor:

Felipa Quintana

GEORGIA

URGENȚĂ!

AM DAT-O ÎN BARĂ

ROONEY A DISPĂRUT

Excitată și derutată

Felipa Quintana

OK, știu că e șapte dimineața și sigur dormi, dar oh, Doamne, o să mă omori când o să auzi ce s-a întâmplat

Oh, DOAMNE, asdfghjkl!

UAU

Scuze, efectiv nu pot să procesez

Bun, gata. Deci

Totul era bine aseară, gen, după ce-ai plecat am repetat ultima scenă.

(Adică, „bine“ pe cât se poate la noi, evident că sunt încordată tot timpul când vorbesc cu ea)

Dar când am terminat era foooarte târziu, în jur de ٣ a.m., așa că i-am propus să rămână să doarmă la mine — gen, cu mine în pat — și a zis DA

Clar n-a fost o idee bună pentru că n-am dormit NICI măcar o clipă, băi

S-a trezit pe la cinci și s-a dus să bea niște apă și, când s-a întors, s-a prins că nu dorm, așa că am început să stăm de vorbă în pat

Și nush dacă era din cauză că eram obosite sau ce-o fi fost, dar… a fost altfel, nu ne mai tachinam, doar vorbeam despre chestii. Mai întâi despre piesă și apoi despre viața noastră în liceu și tot soiul de chestii profunde. Mi-a zis… frate, am vorbit despre o grămadă de chestii personale, gen… cel puțin o oră, poate mai mult

Mi-a zis că ea crede că e pansexuală!!!!! A zis că pur și simplu nu crede c-ar avea preferințe de gen și că i se pare cuvântul potrivit pentru ea!!! A zis că tu deja știi, oarecum

Am stat de vorbă o grămadă și apoi n-am mai zis nimic o vreme și apoi a zis — CITEZ —, efectiv a zis: Știu că ți se pare că te urăsc, dar de fapt e fix pe dos

Georgia, am crezut că mor

I-am zis: Mda… și eu la fel, încercând să nu țip de bucurie

Și apoi s-a aplecat spre mine și M-A SĂRUTAT

ASDFGHJKL

S-a tras imediat înapoi, de parcă se temea c-ar fi făcut o greșeală

Dar era evident că NU făcuse o greșeală și mi-o citea pe față, la naiba

Și apoi s-a aplecat din nou spre mine și am început să ne sărutăm LA GREU

Gen, ne giugiuleam pe bune

Așa că mă gândeam cum naiba de se întâmplă chestia asta. Efectiv am murit și ne-am tot sărutat așa vreo douăzeci de minute

HM, de-aici trecem la chestii un pic explicite, te rog să mă ierți, dar mor dacă nu spun cuiva ce s-a întâmplat

Așa că după o vreme se ridică în genunchi și gen… își scoate tricoul de pe ea. Și eu am rămas… Oh, Doamne

Și apoi îmi zic OK, vrea să meargă mai departe??

Și nu m-ar deranja??? Și eu vreau să fac chestia asta?????

Se… se întinde la loc pe pat și-mi zice: E OK? Și eu zic oh, da, dă-i înainte

(N-am folosit chiar cuvintele astea în timpul primei mele experiențe sexuale. Cred că doar am încuviințat entuziast din cap.)

Așa că evident n-am mai făcut chestii sexuale cu nimeni și ea e pe punctul să… să-mi bage mâna în pantalonii de pijama și sunt super agitată, dar chiar vreau, lol

Dar apoi se dă înapoi și zice „oh, Doamne“ și sare din pat și se panichează, gen, își trage hainele pe ea și își strânge lucrurile și zice „Te rog să mă ierți, te rog să mă ierți“ și eu am rămas încremenită în pat, excitată și derutată, gen „ăă?“

Și apoi zice „La naiba, distrug totul“ și apoi FUGE din cameră

A DISPĂRUT

Am tot sunat-o și i-am trimis mesaje, dar habar n-am unde este, s-a întors în cameră???

Sunt așa de îngrijorată și confuză și spectacolul e azi și am început să mă panichez un pic, cred că s-ar putea s-o fi supărat și să fi distrus totul

Dar cred c-ar trebui să dorm câteva ore acum, pentru că altfel s-ar putea să leșin de oboseală pe scenă

Deci, hm

Da

Trimite-mi un mesaj când te trezești

Georgia Warr

m-am trezit

oh doamne

O găsesc eu

Georgia Warr

nu e în cameră

nu intra în panică

o găsesc eu

Mai întâi am sunat-o pe Rooney, fără să mă ridic din pat, așteptând.

A intrat mesageria.

— Unde ești? i-am zis imediat, dar nu știam ce altceva să-i spun, așa c-am închis, am sărit din pat, mi-am tras pe mine primele haine pe care le-am găsit și am țâșnit pe ușă.

Nu se putea să se întâmple una ca asta.

Era imposibil să ne abandoneze în ziua spectacolului.

Era imposibil să mă abandoneze.

Am coborât în viteză treptele până la parter și-abia apoi mi-am dat seama că efectiv habar n-aveam unde s-o caut. Putea să fie oriunde. La bibliotecă. Într-o cafenea. Pe undeva prin colegiu. La cineva acasă. Durhamul e mic, dar era imposibil s-o caut prin tot orașul într-o zi.

Trebuia să încerc, totuși.

Am ținut-o într-o fugă până la teatru mai întâi. Probabil că se hotărâse pur și simplu să ne aștepte acolo, s-o fi dus să-și ia o cafea de la

Starbucks. Stabiliserăm să ne întâlnim cu toții acolo la 10 — spectacolul urma să aibă loc la 2 după-prânz — și acum era 9:30, așa că probabil că doar ajunsese ceva mai devreme.

M-am izbit de ușă când am dat s-o deschid. Era încuiată.

Și atunci am început să intru în panică.

Plecase de la Pip în toiul nopții. Unde s-o fi dus? M-aș fi trezit dacă ar fi venit în cameră. Se dusese pe la vreunul dintre numeroșii ei prieteni, cărora părea să li se rupă de ea? Mersese în vreun club? Cluburile nu rămâneau deschise așa târziu, nu?

M-am ghemuit pe trotuar, încercând să respir. La naiba. Dacă pățise ceva? Dacă oprise vreun tip dintr-o mașină și o luase pe sus? Dacă pornise pe pod și căzuse în apă?

Mi-am scos telefonul din buzunar și am sunat-o din nou.

N-a răspuns. Poate că nici măcar n-avea telefonul la ea.

Am sunat-o pe Pip.

— Ai găsit-o? m-a întrebat ea direct.

— Nu. E…

Nici nu știam ce să-i spun.

— A… dispărut.

— A dispărut? Cum adică — a dispărut?

M-am ridicat, uitându-mă în jur de parcă era vreo șansă s-o văd apărând deodată pe stradă, venind în fugă spre mine în colanți, cu coada fluturând în urma ei. Dar n-am văzut-o. Evident că nu.

Mi s-a frânt glasul.

— Pur și simplu a dispărut.

— E vina mea, a spus Pip imediat și mi-am dat seama cât de devastată era. E… n-ar fi trebuit să… probabil că nici nu… era prea curând să…

— Nu, e vina mea, i-am zis.

Ar fi trebuit s-o păzesc pe Rooney. Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

O cunoșteam mai bine ca oricine.

Oricine dintre toți oamenii din viața ei.

— O găsesc eu, am zis. Îți promit c-o găsesc.

Îi datoram măcar atât.

Am dat fuga la clubul în care ieșisem în Săptămâna Bobocilor, când îmi spusese să caut pe cineva care să-mi placă, în timp ce ea se cuplase cu un tip. Mi se părea că trecuseră ani de-atunci.

Era închis. Evident — era sâmbătă dimineață.

M-am dus în Tesco, de parcă erau șanse s-o găsesc comparând opțiunile la raionul cu fulgi de cereale, și m-am învârtit prin piață de parcă mă așteptam s-o văd așezată pe una dintre băncile de piatră, uitându-se în telefon. Am traversat Podul Elvet și am dat buzna în clădirea Elvet Riverside, fără să știu măcar dacă era deschisă în weekend, nu că mi-ar fi păsat, neștiind de ce-ar fi venit aici într-o dimineață de sâmbătă, dar sperând, sperând să o găsesc. Rugându-mă să fie aici. M-am dus la Liga Studenților doar ca să descopăr că era încuiat și apoi n-am mai fost în stare să fug pentru că mă durea în piept, așa c-am luat-o la pas spre Biblioteca „Bill Bryson“, am intrat, m-am oprit pe scări și am urlaat pur și simplu „ROONEY!“. Toată lumea s-a întors să se uite la mine, dar nu mi-a păsat.

Rooney nu era acolo. Nu era nicăieri.

Oare noi nu eram îndeajuns pentru ea, până la urmă?

Oare eu nu eram îndeajuns?

Sau de-abia reușiserăm să ne apropiem de ea doar ca să i se întâmple o nenorocire?

Am sunat-o din nou. A intrat încă o dată mesageria.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

Am închis. Habar n-aveam ce altceva să-i spun.

Când am ieșit din bibliotecă, a început să sune telefonul, dar era Jason.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat. Sunt la teatru și n-a mai venit nimeni în afară de Sunil.

— Rooney a dispărut.

— Cum adică a dispărut?

— Nu-ți face griji, o găsesc eu.

— Georgia…

Am închis și am sunat-o pentru a treia oară pe Rooney.

— Poate că tu cea din Săptămâna Bobocilor ne-ai fi părăsit. Dar nu acum. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Tu nu m-ai fi părăsit.

Când am închis de data asta, mi-am dat seama că bateria era la 5%, pentru că uitasem să pun telefonul la încărcat în noaptea dinainte.

Vântul șuiera în jurul meu.

Oare era cazul să sun la poliție?

Am luat-o înapoi spre centru, în timp ce în minte mi se învolburau o puzderie de întrebări. Și dacă a plecat acasă? Și dacă a căzut în râu și s-a înecat?

M-am oprit în mijlocul trotuarului și o amintire m-a izbit în plin, de m-a luat cu amețeală.

În prima noapte când ieșiserăm în oraș, Rooney își introdusese datele în Find My Friends de pe telefonul meu. Nu folosisem deloc aplicația până la urmă, dar… oare ar fi funcționat acum?

Aproape c-am scăpat telefonul din mână în graba de a-l scoate să mă uit și, ce să vezi, pe hartă se vedea un cerculeț cu fața lui Rooney.

Se părea că era pe un câmp, lângă râu, la vreun kilometru distanță.

Nici măcar n-am stat să mă gândesc de ce era acolo. Pur și simplu am rupt-o din nou la fugă.

Nu-mi imaginasem cum ar putea arăta orașul dacă ieșeai din centru. Tot ce văzusem în ultimele șase luni fuseseră clădirile universității, străduțe pietruite și cafenele minuscule.

Dar după doar zece minute de mers, m-am trezit într-o întindere nesfârșită de verdeață. Câmpuri lungi mi se desfășurau în față, pe măsură ce înaintam pe potecile înguste, neasfaltate, urmărind punctulețul cu Rooney pe telefon, până când mi s-a întunecat ecranul și n-am mai văzut nimic.

Dar nu mai aveam nevoie de el. Punctulețul fusese undeva pe malul râului, lângă un pod. Trebuia doar să ajung la podul ăla.

A durat încă cincisprezece minute. La un moment dat, m-am temut că mă rătăcisem cu totul, fără GoogleMaps care să mă ghideze, dar am mers tot înainte, ținându-mă după râu, până când am văzut podul.

Podul era pustiu.

Ca și potecile și câmpurile din apropiere.

Am rămas locului și m-am uitat în jur un timp. Apoi am străbătut podul într-o parte și în alta, de parcă aș fi putut s-o găsesc pe Rooney dormind pe malul apei sau s-o văd plutind cu fața în jos, dar nu era nicăieri.

În schimb, când m-am întors la potecă, am văzut ceva scânteind în

iarbă.

Era telefonul lui Rooney.

L-am luat și am activat ecranul. Avea toate apelurile nepreluate de la mine. O mulțime și de la Pip, ba chiar și câteva apeluri de la Jason.

M-am așezat pe iarbă.

Și pur și simplu m-am pus pe plâns. De epuizare, de tulburare, de teamă. M-am așezat în plin câmp, cu telefonul lui Rooney în mână, și am plâns.

Chiar și după tot ce se întâmplase, nu aveam cum s-o ajut.

Nu-i puteam fi o prietenă bună.

N-o puteam convinge cât de importantă era în viața mea.

— GEORGIA!

Un glas. Mi-am ridicat privirea.

Pentru o clipă, am crezut că visez. Că era, poate, o proiecție a ceea ce mi-aș fi dorit să se întâmple acum.

Dar era aievea.

Rooney venea în fugă spre mine pe pod, cu un pahar de la Starbucks într-o mână și un buchet de flori în cealaltă.

Un gest grăitor

— Oh, Doamne, Georgia, de ce… ce s-a întâmplat?

Rooney s-a lăsat să cadă în genunchi dinaintea mea, uitându-se lung la lacrimile care-mi șiroiau pe obraji.

Pip plânsese de zeci de ori de față cu mine. Nu-i trebuia mare lucru să înceapă să plângă. Adesea avusese motive întemeiate, dar uneori plângea doar de oboseală. Sau într-un rând plânsese pentru că făcuse o lasagna și-i căzuse pe jos.

Jason plânsese de câteva ori de față cu mine. Doar când se întâmplau chestii foarte nasoale, de exemplu când își dădea seama cât de oribil se purta Aimee cu el, sau când ne uitam la filme foarte triste despre bătrâni, cum ar fi The Notebook și Up de la Pixar.

Rooney plânsese și ea de câteva ori de față cu mine. Când îmi povestise pentru prima dată despre fostul ei. La ușa lui Pip. Și când ne uniserăm paturile.

Eu nu plânsesem niciodată de față cu ea.

Nu plânsesem niciodată de față cu nimeni.

— Ce… cauți… aici? am reușit s-o întreb poticnit, printre hohote de plâns.

Nu voiam să mă vadă așa. Doamne, nu voiam să mă vadă nimeni așa.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare!

Rooney a aruncat florile din mână, și-a lăsat cu grijă paharul pe potecă și apoi s-a așezat lângă mine pe iarbă. Mi-am dat seama că nu mai avea aceeași ținută ca ieri — acum purta alți colanți și un

hanorac. Oare se întorsese în cameră să se schimbe? Dormisem și n-o auzisem când intrase?

M-a înconjurat cu brațul.

— Am crezut… că zaci… în râu, i-am zis.

— Ai crezut c-am căzut în râu și m-am înecat?

— Nu… nu știu… M-am speriat…

— Nu sunt bătută în cap, nu sar de nebună în râu.

M-am uitat la ea.

— Rămâi adesea la necunoscuți acasă.

Rooney a strâns din buze.

— OK.

— Ai rămas încuiată pe-afară la cinci dimineața.

— Bine, bine. Poate că sunt un pic bătută în cap.

Mi-am șters lacrimile, simțindu-mă ceva mai liniștită.

— Ce căuta telefonul tău pe-aici?

A ezitat.

— Mă… mă plimb pe-aici uneori. După o ieșire în oraș. Mă rog… în dimineața de după, de obicei. Îmi place să vin aici și… să simt că e liniște în jur.

— Nu mi-ai zis niciodată.

Rooney a ridicat din umeri.

— Nu m-am gândit c-ar interesa pe cineva. Era doar o chestie de-a mea, ritualul meu ca să-mi limpezesc mintea. Așa c-am venit aici în dimineața asta și la un moment dat mi-a scăpat telefonul și mi-am dat seama abia după ce m-am întors la cămin — probabil că tu plecaseși

deja —, așa că m-am schimbat și am dat fuga după el și… acum suntem amândouă aici.

Încă mă ținea după umeri. Ne-am uitat amândouă la râu.

— Ți-a povestit Pip ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Îhâm.

Am atins-o ușor cu piciorul.

— De ce ai fugit?

A inspirat adânc.

— Mi-e… foarte… teamă… să mă apropii de oameni. Iar… azi-noapte, cu Pip, cu… ce-am făcut — mă rog, ce ne pregăteam să facem —, mi-a trecut prin minte că procedez ca de obicei. Adică recurg la sex doar ca să… mă detașez de ce simt cu adevărat.

A clătinat din cap.

— Dar nu era cazul. Mi-am dat seama aproape imediat ce-am plecat. Mi-am dat seama că… ar fi fost prima dată când o făceam cu cineva la care chiar… țin. Și cu cineva care chiar ține la mine.

— E foarte îngrijorată din cauza ta, i-am zis. Poate c-ar trebui să ne întoarcem.

Rooney s-a răsucit spre mine.

— Și tu ai fost foarte îngrijorată în privința mea, nu-i așa? m-a întrebat. Nu te-am mai văzut plângând până acum.

Am încleștat din dinți, simțind că-mi dau din nou lacrimile. De-asta nu plângeam de față cu alte persoane — când începeam, greu mă mai opream.

— Ce se întâmplă? Spune-mi.

— Ăă…

Mi-am lăsat privirea în pământ. Nu voiam să mă vadă. Dar Rooney se

uita la mine cu sprâncenele ridicate. Ghiceam că i se învârtejesc o grămadă de gânduri în minte și la vederea acestei expresii, tot ce înăbușeam în mine mi-a țâșnit pe buze.

— Țin așa mult la tine… dar trăiesc cu teama că… într-o zi o să mă părăsești. Sau că Pip și Jason o să mă părăsească sau… nu știu.

Noi șuvoaie de lacrimi mi s-au prelins pe obraji.

— Eu n-o să mă îndrăgostesc niciodată, așa că… prieteniile sunt totul pentru mine și… pur și simplu… nu suport gândul c-aș putea să-mi pierd un prieten. Pentru că eu n-o să am niciodată acea persoană specială.

— Pot să fiu eu acea persoană? s-a grăbit Rooney să mă întrebe.

Mi-am tras nasul.

— Cum adică?

— Adică, vreau să fiu eu persoana specială din viața ta.

— D-dar… nu așa merg lucrurile, oamenii întotdeauna pun relațiile romantice mai presus de cele de prietenie…

— Unde scrie? s-a burzuluit Rooney, lovind cu palma în pământ. În îndrumarul heteronormativ? Să-l dăm naibii, Georgia. La naiba cu regulile astea.

S-a ridicat, gesticulând revoltată și plimbându-se de colo-colo în timp ce vorbea.

— Știu c-ai încercat să mă ajuți cu Pip și-ți sunt recunoscătoare, Georgia, sincer. Îmi place de ea și cred că-i place și ei de mine și ne place să fim una în preajma celeilalte și, da, o s-o zic pe-a dreaptă — cred că vrem foarte mult să ne culcăm împreună.

M-am uitat lung la ea, cu obrajii uzi de lacrimi; habar n-aveam unde voia să ajungă.

— Dar știi ce-am înțeles în timp ce mă plimbam? Mi-am dat seama că te iubesc, Georgia.

Am rămas cu gura căscată.

— Evident, nu sunt îndrăgostită de tine la modul romantic. Dar mi-am dat seama că ceea ce simt pentru tine e…

A făcut un efort să zâmbească.

— Am senzația că sunt îndrăgostită. Ce e între noi — chiar e o poveste de dragoste, la naiba! Am sentimentul c-am găsit ceva de care majoritatea oamenilor nu au parte. Mă simt în largul meu cu tine, cum nu m-am simțit în viața mea, mama mă-sii! Și poate că majoritatea oamenilor s-ar uita la noi și și-ar spune că suntem doar prietene, sau ce-o fi, dar eu știu că e… mult MAI MULT de-atât.

A făcut un gest dramatic, cu amândouă mâinile.

— M-ai schimbat. M-ai… m-ai salvat, la naiba, îți jur. Știu că încă mai fac o grămadă de tâmpenii și spun chestii aiurea și mai am zile când mă simt aiurea, dar… în ultimele câteva săptămâni am fost mai fericită decât am fost de ani buni.

Nu puteam să spun nimic. Încremenisem.

Rooney s-a lăsat în genunchi.

— Georgia, n-o să încetez niciodată să-ți fiu prietenă. Și nu folosesc cuvântul „prietenă“ în sensul plictisitor, banal, la modul că după douăzeci și cinci de ani n-o să mai vorbim prea des pentru c-am cunoscut amândouă niște băieți cumsecade și ne-am așezat la casa noastră, gata să facem copii, și ne mai vedem de vreo două ori pe an. Vreau să zic c-o să te bat la cap să-ți iei o casă lângă mine când o să avem amândouă patruzeci și cinci de ani și-am economisit amândouă destui bani să dăm un avans. Vreau să zic c-o să mă autoinvit în fiecare seară la tine să luăm cina împreună, pentru că știi bine că n-aș fi în stare în veci să gătesc ceva și, dacă o să am un soț sau o soție și copii, probabil c-o să vină și ei cu mine, pentru că altfel n-o să mănânce decât cartofi prăjiți și șnițele congelate toată viața. Vreau să zic că eu o să fiu cea care o să-ți aducă supă când îmi trimiți sms că ești bolnavă și nu ești în stare să te ridici din pat și cea care o să te ducă la doctor chiar și când nu vrei să mergi pentru că te simți vinovată și nu vrei să apelezi la sistemul de sănătate doar pentru că te supără burta. Vreau să zic c-o să dărâmăm gardul dintre grădinile

noastre ca să avem o grădină mare la comun și putem să ne luăm un câine împreună și să avem grijă de el prin rotație. Vreau să zic c-o să fiu aici, cu tine, agasându-te, până când o să fim babe amândouă și-o să stăm în același azil, complotând să punem în scenă o piesă de Shakespeare pentru că am îmbătrânit și ne plictisim la culme.

A înhățat buchetul de flori și practic mi l-a aruncat în brațe.

— Și ți-am luat florile astea pentru că, sincer, n-am știut cum altfel să exprim tot ce ți-am zis.

Plângeam. Tocmai mă apucase din nou plânsul.

Rooney mi-a șters lacrimile de pe obraji.

— Ce-i? Nu mă crezi? Pentru că nu glumesc, la naiba. Să nu cumva să-mi zici că mint, pentru că nu te mint. A avut vreo noimă tot ce-am zis? m-a întrebat, rânjind. Sunt chioară de somn.

Nu eram în stare să vorbesc. Eram varză.

A arătat spre buchetul de flori, care practic îmi explodase în poală.

— Chiar am vrut să fac un gest grăitor, spectaculos, cum ai făcut tu cu Pip și Jason, dar nu mi-a venit nimic în minte, pentru că tu ești omul cu ideile în prietenia noastră.

Partea asta m-a făcut să râd. Rooney m-a îmbrățișat și apoi cu un ochi râdeam, cu unul plângeam, tristă și bucuroasă deopotrivă.

— Nu mă crezi? a repetat, strângându-mă în brațe.

— Te cred, i-am zis, cu o voce gâtuită. Promit.

Partea a cincea

Ne-am distrat

Niciuna dintre noi nu era în cea mai bună formă fizică, așa că s-o ținem într-o fugă până în centru nu era cea mai inspirată idee, dar asta am făcut oricum. Spectacolul urma să înceapă în mai puțin de două ore. Nu aveam de ales.

Am alergat pe lângă râu, eu cu florile în brațe și oprindu-mă să le adun de fiecare dată când îmi scăpa una din mână, ea doar cu telefonul, paharul de Starbucks și un zâmbet larg pe față. A trebuit să ne oprim și să ne așezăm de câteva ori, să ne tragem sufletul, și am crezut sincer c-o să-mi facă implozie inima și plămânii când am ajuns în piața mare. Dar trebuia să-i dăm înainte. De dragul spectacolului.

De dragul prietenilor noștri.

Când am ajuns la teatru, eram amândouă leoarcă de transpirație și, când am dat buzna pe ușă, am găsit-o pe Pip așezată la o masă în foaier, cu capul în mâini.

Și-a ridicat privirea chiar când mă prăbușeam la pământ, la propriu, gâfâind ca un astronaut rămas fără aer, în timp ce Rooney se străduia cum putea mai bine să-și aranjeze coada răvășită în ultimul hal.

— Pe unde, a început Pip pe un ton foarte calm, mama naibii — ați umblat?

— Ne-am…, am dat să spun, dar apoi am scos un horcăit.

Așa că Rooney a vorbit în numele amândurora.

— Am intrat în panică după ce s-a întâmplat azi-noapte și Georgia mi-a localizat telefonul, dar îl pierdusem pe un câmp și a venit în fugă până acolo, apoi m-am întors și eu când mi-am dat seama că-l scăpasem pe-acolo și am dat peste ea, și aveam florile pentru că voiam

să-i spun cât țin la ea și cât de recunoscătoare îi sunt pentru tot ce-a făcut pentru mine anul ăsta și apoi am stat de vorbă despre tot și i-am spus cât de mult înseamnă pentru mine și, de asemenea…

Rooney a făcut un pas spre Pip, care se uita cu ochii mari la ea.

— Mi-am dat seama că-mi place foarte mult de tine și n-am mai simțit de mult așa ceva, prin urmare m-am speriat foarte tare și de-asta am fugit.

— Ăă… O-OK, s-a bâlbâit Pip.

Rooney a făcut încă un pas spre ea și a pus o mână pe masă, în fața ei.

— Tu ce sentimente ai față de mine? a întrebat-o, cu o expresie foarte serioasă.

— Ăă… eu…

Pip s-a înroșit.

— Și… și mie… îmi place foarte mult de tine…

Rooney a încuviințat energic, dar mi-am dat seama că începea să se fâstâcească.

— Bun. M-am gândit c-ar fi trebuit să lămurim treaba asta.

Pip s-a ridicat, fără să-și ia ochii de la Rooney.

— Corect. Hm. Da. Bun așa.

De-acum reușisem să mă ridic și plămânii mei nu mai păreau gata să explodeze.

— Să-i căutăm pe Jason și Sunil?

— Da, au exclamat Rooney și Pip la unison și am pornit-o toate trei spre culise, Rooney și Pip doar la câțiva pași în urma mea.

Când am luat colțul, am întrebat:

— Sunt în vreo cabină sau…?

Când nu mi-a răspuns nimeni, am aruncat o privire în urmă, ca să descopăr că Rooney și Pip se sărutau de zor — Rooney o împinsese pe Pip în ușa unei cabine și niciuna nu părea deranjată de faptul că eram și eu fix acolo.

— Hei, le-am strigat, dar ori n-au auzit, ori s-au făcut că n-aud.

Am tușit tare.

— HEI, am repetat, mai tare de data asta și s-au desprins din îmbrățișare fără tragere de inimă, Rooney cu un aer ușor iritat, Pip aranjându-și ochelarii, arătând de parcă o pocnise cineva.

— Avem o piesă de jucat, da?

Jason și Sunil erau așezați pe marginea scenei, mâncând amândoi dintr-o pungă de floricele cu sare. De cum ne-au văzut intrând, Jason a ridicat amândouă mâinile, cu un gest triumfător, iar Sunil a exclamat:

— Slavă Domnului!

Jason a dat fuga spre mine apoi, m-a luat în brațe și m-a dus pe sus până pe scenă, în timp ce eu râdeam isteric și mă zbăteam.

— Chiar o să facem treaba asta! a zis, învârtindu-se cu mine în brațe. O să avem o reprezentație!

— Îmi vine să plâng, a declarat Sunil, apoi și-a mai îndesat trei floricele în gură.

Rooney a bătut tare din palme.

— Nu mai avem timp să ne bucurăm! Trebuie să ne schimbăm, până nu încep să vină spectatorii!

Și asta am și făcut. Jason și Sunil pregătiseră deja toate costumele, recuzita și decorurile, așa că ne-am schimbat cu toții în costumele pentru prima scenă, apoi am stat zece minute să aranjăm decorul pe care reușiserăm să-l înjghebăm cu resursele noastre modeste —

coloana de hârtie creponată, pe care am pus-o în partea stângă, și o ghirlandă acoperită de stele pe care am reușit cumva, după dezbateri îndelungate între Jason și Rooney, s-o anină de un grilaj din fundal. Dădea senzația că picură steluțe din tavan.

Aveam nevoie și de un scaun în multe scene, dar tot ce-am găsit a fost unul roșu de plastic rămas în culise.

— Mi-a venit o idee, a spus Rooney, țâșnind de pe scenă și dând fuga să ia florile pe care le lăsasem pe un scaun în primul rând.

A urcat cu ele pe scenă și a început să le fixeze cu scotch pe scaun.

Când a terminat, scaunul se transformase într-un jilț ornat cu flori.

Mai erau zece minute până la începerea spectacolului și am început să mă întreb dacă vom avea vreun spectator, de fapt.

În mod evident Sadie fusese invitată, pentru că trebuia să dea verdictul. Și mă așteptam ca Sunil s-o fi invitat pe Jess. Dar oare ăsta va fi tot publicul? Doi spectatori cu totul?

Am tras cu ochiul de după cortină și am așteptat și, în curând, s-a dovedit că mă înșelasem amarnic.

Mai întâi au apărut câteva figuri pe care le-am recunoscut de la Clubul Pride. Sunil le-a ieșit imediat înainte și, într-un final, ne-a făcut semn să venim și noi să salutăm lumea. După câteva momente, a mai apărut un grup de oameni și Sunil ni i-a prezentat drept prietenii lui din orchestră. Au început să turuie toți, zicând că de-abia așteptaseră spectacolul.

Nu știam dacă să fiu entuziasmată sau speriată.

Apoi a apărut Sadie, cu câțiva prieteni. A venit să ne salute rapid, apoi s-a așezat în primul rând, în poziția cea mai intimidantă cu putință.

La scurt timp după aceea a sosit și Jess și, după ce a salutat gașca de la Clubul Pride, s-a dus la Sadie. S-au îmbrățișat și s-au așezat una lângă alta, părând să fie prietene bune. Universitatea chiar era o lume mică.

A apărut o gașcă de băieți și habar n-aveam cine sunt până când Jason

s-a dus să-i salute — erau câțiva dintre coechipierii lui de la canotaj. Și apoi au venit încă două persoane, care-mi erau la fel de necunoscute, dar Pip a dat fuga spre cei doi și i-a îmbrățișat, prezentându-ni-i drept Lizzie și Leo, doi prieteni pe care și-i făcuse la Clubul LatAm.

Eu nu aveam pe nimeni care să vină special pentru mine. Nici Rooney.

Dar nu m-a deranjat. Cei pe care-i aveam aici — aceste patru persoane — îmi erau de-ajuns.

Și, deși nu contribuisem la asta, aveam un public. Îndeajuns de mare să umple trei rânduri.

Poate că nu era prea mult. Dar mie mi s-a părut enorm. Mi-a dat sentimentul că ceea ce făceam conta.

La două fără trei minute, ne-am adunat toți cinci în culise, în dreapta scenei, și ne-am cuprins cu brațele.

— Mai simte cineva că face pe el? a întrebat Pip.

— Da, s-a grăbit Rooney să admită.

— Păi, n-aș folosi chiar cuvintele astea, a spus Sunil.

— O să ne descurcăm de minune, a intervenit Jason. Relaxați-vă.

— Faptul că-mi spui să mă relaxez nu mă relaxează deloc, din contră, a comentat Pip.

— Orice s-ar întâmpla, am zis, ne-am distrat, nu-i așa? Ne-am distrat în tot acest timp.

Toată lumea a încuviințat. Știam cu toții că așa e.

Orice s-ar fi întâmplat cu spectacolul, cu clubul, cu grupul nostru bizar de prieteni…

Ne distraserăm la culme.

— Hai s-o facem, a spus Jason și ne-am pus toții mâinile laolaltă.

Noapte bună

Jason a urcat primul pe scenă. Cu un microfon și costumat pentru rolul lui Romeo — în haine cu imprimeuri viu-colorate, în nuanțe contrastante.

— Am doar un scurt anunț înaintea spectacolului, a început el. Mai întâi, vă mulțumim tuturor pentru că ați venit. Ne bucurăm să vă vedem în număr așa de mare aici, fără îndoială datorită campaniei noastre publicitare de amploare.

S-au auzit râsete din public.

— În al doilea rând, aș vrea să vă informez că am avut câteva… mici probleme, în timp ce încercam să pregătim acest spectacol. Am avut niște… dispute în rândul actorilor. Și a trebuit să zorim lucrurile la câteva din scenele finale. Totul e în regulă acum, sperăm, dar… a fost un drum anevoios până aici, presărat cu multe lacrimi și mesaje înverșunate pe WhatsApp.

S-au auzit din nou râsete înfundate din rândul publicului.

— Pentru cei care nu știu, a continuat Jason, noi, membrii Clubului Shakespeare, am decis ca în cadrul primului nostru spectacol să jucăm un potpuriu de scene mai degrabă decât o singură piesă. Toate scenele selectate ilustrează, într-un fel sau altul, tema dragostei — dar vă lăsăm pe voi să decideți ce tip de dragoste reprezintă. Iubire pură, toxică, romantică, platonică — am vrut să explorăm toate tipurile. Oricum, spectacolul va fi un pic mai scurt decât o piesă obișnuită, așa că vom termina la timp ca să mergem undeva să mâncăm.

Câteva chicote din public.

— În sfârșit, patru dintre noi ar dori să anunțe că vom dedica acest spectacol persoanei care a reușit să ne aducă pe toți laolaltă după ce

era cât pe-aci să se aleagă praful.

S-a întors și s-a uitat la mine. Eu rămăsesem în culise.

— Georgia Warr este cea datorită căreia are loc, până la urmă, acest spectacol. Și poate că e doar un spectacol mărunt, dar contează pentru noi toți. Foarte mult. Iar Georgia merită ceva care să fie creat doar pentru ea. Așa că spectacolul de față îți e dedicat, Georgia. E o piesă despre dragoste.

A fost varză, pe alocuri, dar a fost minunat. Am început cu o comedie, Rooney și Pip urcând pe scenă ca Benedick și Beatrice, și în curând publicul râdea în hohote. Cumva m-am trezit că urmăresc replicile din Mult zgomot pentru nimic de parcă le auzeam pentru prima dată. Piesa prinsese viață sub ochii mei. Era superb.

A urmat A douăsprezecea noapte. Ceea ce însemna că aproape că-mi venise rândul să intru.

Și atunci mi-am dat seama că n-am nimic.

Nu mi-era greață. Nu trebuia să dau fuga la baie, cum pățisem în Romeo și Julieta în clasa a douăsprezecea.

Aveam emoții, desigur. Dar la un nivel normal, combinate cu dorința entuziastă de a-mi interpreta rolul, de a juca teatru, de a face chestia care-mi plăcea la nebunie.

Și, când am intrat și am recitat monologul cu „Vino, moarte, de mă ia“, chiar m-am simțit bine. După mine au intrat Jason și Sunil, drept Orsino și Viola, și i-am urmărit din lateralul scenei, zâmbind, ușurată, fericită că reușisem să fac treaba asta. Că reușiserăm.

Jason și Rooney au interpretat o bucată din Romeo și Julieta, cu atâta pasiune, încât ai fi zis că sunt împreună cu adevărat. Apoi am jucat cu toții într-o bucată din Regele Lear, scena în care Lear încearcă să afle care dintre fiicele lui îl iubește mai mult. Și apoi eu l-am jucat pe Prospero, cu Sunil în chip de Ariel, în Furtuna, o scenă în care fiecare avea nevoie de celălalt, dar amândoi își doreau să se elibereze de sub

puterea vrăjii care-i lega.

Rooney și Pip au revenit și au interpretat încă o scenă din Mult zgomot pentru nimic, cea în care Benedick și Beatrice recunosc în sfârșit că se iubesc și, când s-au sărutat, s-au auzit ropote de aplauze din public.

Spectacolul s-a încheiat cu Visul unei nopți de vară. Sau, mai bine zis, eu am încheiat cu asta.

M-am așezat pe jilțul de flori și am recitat monologul final, ca încheiere a întregului spectacol.

— Și acuma, noapte bună tuturor, am spus, zâmbindu-le suav celor adunați, sperând, rugându-mă să fi fost de-ajuns.

Sperând că n-avea să fie ultima dată când jucam alături de cei mai buni prieteni ai mei.

— …și nu plecați până ce n-aplaudați.[17]

Sunil a stins lumina de scenă și apoi publicul a țâșnit în picioare.

Am făcut cu toții câte o plecăciune, în timp ce publicul ne aclama. Spectacolul nostru n-avea să intre în istorie. N-avea să fie ceva special pentru nimeni altcineva în afară de noi. Spectatorii vor uita de reprezentație sau și-o vor aminti drept un spectacol studențesc cam bizar, dar interesant, pe care l-au văzut la un moment dat.

Nimeni altcineva din lumea largă nu avea să vadă spectacolul ăsta.

Dar cred că ne lăsaserăm amprenta asupra lui.

— A fost varză, a decretat Sadie, ridicând din sprâncene, cu brațele încrucișate la piept. Trecerile dintre scene au fost dubioase, în cel mai bun caz, iar decorul a fost… foarte atipic.

Ne-am pleoștit toți cinci, cum stăteam înșirați pe marginea scenei.

— Dar…, a continuat, ridicând un deget, nu mi-a displăcut. De fapt,

mi s-a părut foarte creativ și categoric mai interesant decât dacă ați fi urcat pe scenă și ne-ați fi prezentat Romeo și Julieta într-o versiune mediocră, prescurtată.

— Deci…, a început Rooney. A fost… suntem…

— Da, a încuviințat Sadie, Clubul Shakespeare poate funcționa în continuare.

Pip și Rooney au început să țipe și să se îmbrățișeze. Sunil a dus o mână la piept, șoptind:

— Slavă Domnului!

Între timp, Jason mă înconjura cu brațul, zâmbind cu gura până la urechi, și mi-am dat seama că zâmbeam și eu larg. Eram fericită. Eram fericită la culme.

După ce-a plecat Sadie, prima care m-a îmbrățișat a fost Rooney. S-a cățărat peste ceilalți și a venit peste mine, trântindu-mă pe scenă și strângându-mă în brațe. Am început să râd și râdea și ea și apoi râdeam amândouă fără să ne mai putem opri. Pip ni s-a alăturat apoi, strigând:

— Vreau și eu să fiu inclusă!

A plonjat peste noi. Sunil și-a rezemat capul de spatele lui Rooney și apoi Jason ne-a strâns pe toți patru în brațe și am rămas cu toții așa o clipă, râzând și bolborosind și îmbrățișându-ne. Rămasă la baza grămezii, eram practic strivită sub greutatea lor, dar cumva mă liniștea în mod bizar chestia asta. Să simt greutatea tuturor deasupra. În jurul meu. Cu mine.

Nu era nevoie s-o spunem, o știam cu toții. Știam cu toții ce găsiserăm aici. Sau, cel puțin, eu una știam. Găsisem ce căutasem.

Și de data asta n-a avut loc vreo declarație copleșitoare. Niciun gest spectaculos.

Doar faptul că eram cu toții împreună, strângându-ne în brațe.

[17] Visul unei nopţi de vară, în traducerea lui Şt. O. Iosif, în William

Shakespeare, Opere, vol. III, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1956. (N.t.)

Casa

Casa era pe colțul unei străzi. O casă în stil victorian, dintr-un șir de case lipite, dar n-arăta prea atrăgător și avea ferestre îngrijorător de mici. Ne opriserăm toți cinci în fața ei, fără să zicem nimic. Nimeni nu voia să spună ce ne trecea tuturor prin cap: arăta cam nașpa.

La o lună după spectacol, eu, Rooney, Pip și Jason ne-am dat seama că n-o să mai avem unde sta la anul. Universitatea din Durham oferea prioritate la cazare studenților din anul întâi și câtorva studenți din anii III și IV — cei de anul II trebuiau, în general, să-și găsească o locuință pe cont propriu. Așa că majoritatea bobocilor formaseră grupuri mai mici cam din decembrie-ianuarie, merseseră în căutare de case și semnaseră contracte de închiriere.

Cu toată agitația din prima parte a anului, noi rataserăm complet treaba asta. Și, la sfârșitul lui aprilie, majoritatea locuințelor cu chirie facilitate de facultate erau ocupate deja pentru următorul an universitar, astfel că ne-am văzut obligați să facem săpături pe site-urile cu oferte de locuințe de închiriat de către persoane particulare, luând la rând tot felul de anunțuri dubioase.

— Sunt sigură că arată mai bine înăuntru, a spus Rooney, făcând un pas în față și bătând la ușă.

— Așa ai zis și de ultimele trei, a comentat Pip, cu brațele încrucișate la piept.

— Și o să am dreptate, până la urmă.

— Aș zice doar atât, a intervenit Sunil, poate c-ar trebui să ne gândim din nou cât de mult ținem la a avea o cameră de zi.

Deși Sunil era în anul III, hotărâse pe ultima sută de metri să revină la anul ca să facă un masterat în muzică. Tot nu se lămurise ce carieră

voia să urmeze, ceea ce mi se părea absolut de înțeles, și zicea că-i place la Durham și că voia să mai rămână o vreme pe-aici.

Dar Jess avea să plece la sfârșitul anului. De fapt, majoritatea amicilor lui Sunil din anul III urmau să plece. De îndată ce am descoperit treaba asta, i-am propus să se mute cu noi și a acceptat.

Ușa s-a deschis și ne-a întâmpinat o studentă cu un aer extenuat, care ne-a explicat că toată lumea în afară de ea era la cursuri, așa că puteam să intrăm și să ne uităm în oricare dintre camere. Am intrat cu toții mai întâi în bucătărie, care servea și drept cameră de zi, având o canapea într-o parte și dulapuri de bucătărie pe cealaltă latură. Mobilierul și restul lucrurilor erau vechi și trecuseră prin multe, dar totul părea funcțional și curat, ceea ce era tot ce ne trebuia. Eram studenți. Nu puteam să facem nazuri.

— Nu-i rău, de fapt, a conchis Sunil.

— Vedeți? a spus Rooney, arătând în jur. V-am zis că asta va fi casa cu pricina.

Jason și-a încrucișat brațele la piept.

— E… cam micuț.

Aproape că dădea cu capul de tavan.

— Dar nu se văd urme de mucegai, a remarcat Pip.

— Și avem destul loc să primim pe toată lumea, am zis.

„Toată lumea“ însemna noi cinci, plus ceilalți care începuseră să vină la repetițiile noastre — mă rog, nu mai erau repetiții. Nu era ca și cum aveam o nouă piesă de pus în scenă anul ăsta și cu toții începeam să fim prinși cu examenele și cursurile, așa că de obicei ne întâlneam doar ca să povestim, să ne uităm la filme și să comandăm mâncare. În fiecare seară de vineri, în camera mea și a lui Rooney.

Uneori Sunil venea și cu Jess sau Pip venea cu prietenii ei, Lizzie și Leo. Uneori apărea toată echipa de canotaj de la Castel — băieți gălăgioși, care mă băgau în sperieți la început, dar care se dovedeau chiar de treabă odată ce-i cunoșteai mai bine. Uneori eram doar noi

cinci sau și mai puțini, când unii dintre noi erau ocupați.

Devenise un ritual. Ritualul meu preferat din facultate.

— Și aici e locul ideal pentru Roderick! a spus Rooney veselă, arătând spre un colț gol aflat lângă brațul canapelei.

Am pornit-o spre cele două dormitoare de la parter, care arătau amândouă destul de banal. Eu și Jason am aruncat un ochi în al doilea. Era aproape la fel de dezordonat ca dormitorul de-acum al lui Pip.

— Mereu mi-am dorit să am dormitorul la parter, a spus Jason. Nu știu de ce. Doar mi se pare mișto.

— Ai fi chiar la stradă.

— Cred că mi-ar plăcea. Zgomot de fond. Și uite!

A arătat spre o porțiune goală de perete deasupra patului — destul loc să atârni o fotografie înrămată.

— Locul ideal pentru Mystery Inc.

Cu o săptămână în urmă fusese ziua lui Jason. Unul dintre cadourile de la mine fusese o fotografie înrămată cu întreaga gașcă din Scooby-Doo. Toți cinci.

— Mi-ar plăcea o cameră la parter, a spus Sunil, care apăruse din spatele nostru. Îmi place să fiu aproape de bucătărie. Așa ajung mai ușor la snackuri.

Jason l-a privit precaut.

— Atâta timp cât nu-ți propui să exersezi la violoncel noaptea târziu.

— Vrei să zici că nu vrei să asculți acordurile mele minunate la ore matinale?

Jason a râs și a urcat, lăsându-ne pe mine și Sunil să intrăm în primul dormitor, având grijă să nu atingem nimic din obiectele personale ale actualului locatar.

Apoi Sunil a spus:

— Voiam să mă consult cu tine, Georgia.

— Da?

— Păi, o să mai fiu doar câteva luni președintele Clubului Pride și, înainte să mi se încheie mandatul… voiam să creez un nou grup în cadrul clubului. Un mini-club pentru studenții asexuali și aromantici. Și mă întrebam… dacă ai vrea să te implici. Nu neapărat în calitate de președintă, dar… mă rog, nu știu. Voiam doar să te întreb. Dar nu te simți presată.

— Oh. Hm…

Imediat m-am panicat un pic. Încă mai aveam zile când nu dădeam pe-afară de încredere cu privire la orientarea mea sexuală, în ciuda celor când eram mândră și plină de recunoștință că știu cine sunt și ce-mi doresc. Poate că zilele nasoale aveau să se rărească, dar… nu știam. N-aveam de unde să știu.

Poate că o mulțime de oameni simțeau chestiile astea în legătură cu propria identitate. Poate că era nevoie de timp.

— Nu știu, i-am zis. Nu le-am spus adevărul nici măcar părinților mei.

Sunil a încuviințat cu un aer plin de înțelegere.

— E în regulă. Doar spune-mi ce hotărăști după ce te-ai gândit.

Am dat din cap.

— Așa voi face.

Sunil s-a uitat în dormitor, la punctul în care lumina asfințitului cădea pe podea.

— A fost un an bun, dar de-abia aștept să mi se termine mandatul. Cred că merit un an în care să-mi trag sufletul.

A zâmbit, mai mult pentru sine.

— Ar fi drăguț. Să-mi trag sufletul un pic.

Mai erau trei dormitoare la etaj, iar Pip și Rooney s-au îndreptat glonț spre cel care era, în mod evident, cel mai încăpător.

— Am nevoie de mai mult spațiu, a spus Rooney. Sunt aproape cu un cap mai înaltă decât tine.

— Ăă, în primul rând, e o minciună, ești doar cu câțiva centimetri mai înaltă…

— Cel puțin cu 15 centimetri.

— Și, în al doilea rând, eu am nevoie de mai mult spațiu pentru că am mai multe haine decât tine.

— O să dormiți oricum foarte des în aceeași cameră, a mormăit Jason, dându-și ochii peste cap, iar Pip i-a aruncat o privire în care se împleteau stânjeneala și îngrijorarea, în timp ce Rooney s-a înroșit toată și a început să protesteze.

Se întâmplase în mai multe rânduri ca Rooney să lipsească noaptea. Când s-a întâmplat pentru prima dată după spectacol, m-am temut că ieșise din nou să bea la greu și să bată cluburile cu necunoscuți, dar, când am luat-o la întrebări, mi-a mărturisit sfioasă că rămăsese peste noapte la Pip. Iar hainele pe care le tot lăsa pe-acolo o dădeau de gol, oricum.

Dar venea să doarmă și în camera noastră. În multe nopți. Nu era ca și cum mă înlocuise sau ca și cum n-aș fi fost la fel de importantă.

Era una dintre cele mai bune prietene ale mele. Și eu eram una dintre cele mai bune prietene ale ei. Și amândouă înțelegeam acum ce însemna chestia asta.

După ce Rooney l-a făcut cu ou și cu oțet pe Jason pentru că pomenise de viața ei amoroasă, iar Jason s-a retras strategic spre baie, le-am privit pe Rooney și Pip stând împreună în prag. Rooney i-a atins blând mâna lui Pip, iar Rooney s-a aplecat spre ea și i-a șoptit ceva, n-am auzit ce anume, făcând-o să zâmbească larg.

Am ieșit ca să mă uit în alt dormitor. Acesta avea o fereastră mare, o chiuvetă într-un colț și locatarul actual umpluse unul dintre pereți cu fotografii stil polaroid. Covorul era cam bizar — avea un model roșu-

aprins, care mi-a amintit de draperiile de la bunica —, dar nu mi-a displăcut. Nu-mi displăcea nimic, de fapt.

Nu era un loc elegant sau așa ceva. Dar chiar m-am văzut locuind acolo. Îmi imaginam cum ar fi să stăm cu toții aici, să începem un nou an universitar, să ne întoarcem acasă și să ne trântim unul lângă altul pe canapea, să stăm la povești în bucătărie dimineața, cu boluri de lapte cu cereale în față, înghesuindu-ne în dormitorul mare seara la vreun film, adormind unul în patul altuia când eram prea obosiți să ne urnim.

Vedeam toate astea cu ochii minții. Un viitor. Un viitor la scară mică și un viitor care nu putea continua la infinit, dar un viitor, totuși.

— Ce părere ai? m-a întrebat Rooney, care venise lângă mine în prag.

— E… OK, am zis. Nu-i perfect.

— Dar?

Am zâmbit.

— Dar cred că ne-am putea distra aici.

Mi-a zâmbit la rândul ei.

— Așa cred și eu.

S-a întors să se certe cu Pip pe tema dormitorului mare, dar eu am mai rămas acolo o clipă, uitându-mă la locul care avea să-mi devină, poate, viitoarea casă. După luni întregi în care dormisem în pat cu una dintre cele mai bune prietene ale mele, cam aveam emoții la gândul de a avea din nou o cameră doar a mea. La gândul c-o să dorm într-o cameră cufundată în tăcere, auzindu-mi doar propriile gânduri.

Dar mai aveam timp să mă obișnuiesc cu ideea.

Până atunci, aveam să ne lăsăm paturile unite.

Mulțumiri

Cartea de față a fost unul dintre cele mai grele, frustrante, înspăimântătoare și eliberatoare lucruri pe care le-am făcut vreodată. Așa că multe persoane minunate m-au ajutat de-a lungul acestei călătorii.

Claire Wilson, agenta mea fenomenală, care a primit destule e-mailuri în care-mi descărcam emoțiile. Editoarea mea, Harriet Wilson; Ryan Hammond, artistul care creează toate copertele cărților mele, precum și toți membrii echipei de la HarperCollins care au lucrat la cartea de față — vă mulțumesc pentru eforturile neobosite și sprijinul pe care mi-l oferiți, în ciuda faptului că a trebuit să prelungesc aproape fiecare termen de predare. Le mulțumesc lui Emily Sharratt, Sam Stewart, Ant Belle și Keziah Reina, pentru editare, intuiție și lectura la cald, adesea cu termene foarte strânse. Scriitoarei care este sufletul meu pereche, Lauren James, căreia i-am mărturisit multe dintre grijile mele cu privire la cartea de față și care m-a ajutat enorm cu structura și găsirea ritmului. Mulțumesc familiei și prietenilor, atât celor din viața reală, cât și celor de pe internet. Și cititorilor mei care m-au încurajat pas cu pas. Vă mulțumesc nespus tuturor!

Și vă mulțumesc tuturor celor care ați decis să citiți această carte. Sper sincer că v-a plăcut povestea.

Resurse suplimentare despre asexualitate și aromantism

AVEN (The Asexuality Visibility and Education Network // Rețeaua de educație și amplificarea vizibilității cu privire la asexualitate): https:// www.asexuality.org/

What Is Asexuality? [Ce este asexualitatea?]: http:// www.whatisasexuality.com/

Aces & Aros: https://acesandaros.org/

AZE, o revistă care publică operele unor scriitori și artiști asexuali, aromantici și non-gender:

https://azejournal.com/

AUREA (Aromantic-spectrum Union for Recognition, Education,

and Advocacy // Asociația pentru recunoștere, educație și sprijinul persoanelor din spectrul aro): https://www.aromanticism.org/

Indian Aces [Grupul asexualilor de origine indiană]: https:// www.facebook.com/IndianAces

Resurse privind asexualitatea de la Trevor Project: https:// www.thetrevor

project.org/trvr_support_center/asexual/

Table of Contents

Cover Page

Loveless

Partea întâi

Ultima șansă

Poveste de dragoste

Pip, Jason și cu mine

Adevăr sau provocare

Tommy

Sărutul

Pe jar

Neiubită

Partea a doua

Schimbarea

Rooney

O nouă prietenie

Gândire romantică

Sex

Căsătoriile de colegiu

Prima ieșire în club a fetiței

Standarde înalte

Pride

Ieșirea din zona de confort

Shakespeare și plantele de apartament

Energie haotică

Singură pe veci

Imatură

Ne place să ne dăm în spectacol

Competențe în materie de relații

Ca în romanele de dragoste

Scânteia

O prezentare scurtă, dar convingătoare, de Rooney Bach

Mâinile fierbinți

Secretul nerostit

Litera „X“

Domnul sigur-pe-el

Sunil

Ar mai fi mers niște steaguri de pride

Pip

Miraj

Partea a treia

Nu iubesc pe nimeni

Fantezii masturbatorii

Numărătoarea inversă

Spălată pe creier

Viitorul visat

Lumea în oglindă

Dar dacă nu vrea ea să te iubească

Colege de cameră

Balul Bailey

Capulet contra Montague

Înfrântă

Flori de hârtie

Supraviețuitoare

Partea a patra

Persoane diametral opuse

Asexuală aromantică

Iubirea adevărată

Acasă

Ellis

Magia platonică

Amintiri

Dragostea distruge totul

Meriți bucurie

Jason

Îmi pare rău

Beth

Întâlnire de urgență

Noaptea dinainte

Serenada

Curioasă? Total opusul

Dezastru

Am lăsat paturile unite

Excitată și derutată

O găsesc eu

Un gest grăitor

Partea a cincea

Ne-am distrat

Noapte bună

Casa

Mulțumiri

Resurse suplimentare despre asexualitate și aromantism